Guvernanta
CHRISTI
CALDWELL

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „FETE ȘI SECRETE“

Regina Spark l-a iubit dintotdeauna pe Broderick Killoran, temutul proprietar al clubului Bârlogul Diavolului, care a salvat-o și i-a oferit o viață mai bună decât pe străzile nemiloase de la periferia Londrei. Deși Reggie – așa cum o știu toți – este apreciată de familia Killoran și a devenit prietena și confidenta lui Broderick, ea nu i-a mărturisit niciodată ce simte cu adevărat pentru el. Și nu și-a ascuns doar sentimentele, ci și intenția de a pleca de la club pentru a-și deschide propria afacere.

Deși Broderick și-a clădit imperiul cu viclenie și cu sânge-rece și vrea cu orice preț să fie acceptat de înalta societate, loialitatea față de familie este cea mai importantă pentru el. Iar când află de intențiile ascunse ale lui Reggie de a-l părăsi pentru a-și clădi propriul viitor, nu îi poate ierta trădarea. Așa că reacționează cum ar face-o cu orice rival în afaceri – printr-o răzbunare rapidă.

Însă, în loc să fie intimidată, Reggie răspunde cu o furie care îl șochează pe Broderick și aprinde în el pasiuni profunde. Și în timp ce bătălia voințelor se duce în lumina strălucitoare a balurilor londoneze, sunt scoase la iveală secrete care ar putea fi dezastruoase în ochii înaltei societăți – dar și de neprețuit pentru inimă.

„O poveste frumoasă și emoționantă despre dragoste și mântuire, care demonstrează că uneori cea mai mare comoară se află chiar sub ochii tăi.“

Kirkus Reviews

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 35 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-5696-4
9 786063 356964

Alma®

CHRISTI CALDWELL

Guvernanta

The Governess
Christi Caldwell
Copyright text © 2019 Christi Caldwell
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Guvernanta
Christi Caldwell

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Guvernanta / Christi Caldwell
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5696-4

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Guvernanta

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București
2020

Pentru Joy

Ai fost prima persoană care mi-a citit una dintre cărți, pur și simplu din întâmplare.

Sunt atât de recunoscătoare pentru acea zi în care ți-am dat laptopul, cu manuscrisul deschis! M-ai ajutat să-mi dau seama că am talent când anii de nereușite începuseră să-mi clatine încrederea.

Îți mulțumesc că mi-ai rămas aproape în toți anii care au urmat.

Te iubesc, bunico!

Prolog

Londra, Anglia, primăvara 1826

Killoran, vin după tine...

Broderick Killoran, proprietarul clubului Bârlogul Diavolului, supraviețuise decăderii sociale și bătăilor violente de pe străzi. Dar *asta* putea să-l distrugă.

Acesta era motivul pentru care acum se afla în Seven Dials, pășind pe acele lespezi de piatră pe care nici un bărbat întreg la minte nu le-ar fi cutreierat noaptea decât dacă s-ar fi născut acolo sau dacă viața lui ar fi depins de asta.

Pentru Broderick, a doua variantă era adevărată.

„Unde naiba sunt? Trebuie să-i găsesc..."

Broderick reciti biletul pe care îl primise, deși cuvintele i se întipăriseră deja în minte.

– Sigur nu vreți să mă ocup eu de asta, domnule Killoran? întrebă paznicul corpolent, MacLeod, întrerupând șirul gândurilor temătoare din mintea lui Broderick.

Broderick privi în zare, prin ceața și umbrele ce acopereau Londra la ceas de dimineață, și împături scrisoarea. O băgă înapoi în buzunarul de la haină și din același loc scoase o pereche de mănuși din piele.

– Foarte sigur, zise el în șoaptă, punându-și meticulos mănușile. O să mă ocup personal de această întâlnire, MacLeod.

Paznicul îi aruncă o privire.

– Sunteți sigur, domnule? Îl caut bucuros și-l înjunghii pentru dumneavoastră. MacLeod vorbea ca și cum se oferea să plătească o sticlă de whisky pe care aveau să o împartă. Nu ar fi o problemă. Veselia din vocea lui groasă îi contrazise gestul pe care îl făcu, de parcă și-ar fi tăiat gâtul. Ar fi foarte rapid. Am putea să fim înapoi la club mai repede decât ați putea spune că nenorocitul a meritat-o.

Acea dorință de a ucide pentru familia Killoran se născuse din loialitate, când Broderick îi salvase viața și îl numise într-o poziție de autoritate în banda lui Mac Diggory.

– O să mă ocup eu de asta, Mac. Dintr-o singură mișcare, Broderick scoase pumnalul din cizma de călărie. Șuieratul metalului, semn prevestitor al pericolului și al morții, răsună pe străzile tăcute ale Londrei. Stai de pază!

Îngrijorarea întunecă privirea celuilalt bărbat. Era primul indiciu. Își scoase pălăria și o lovi de coapsa groasă ca un trunchi de copac.

– Trebuie să vă gândiți la domnișoara Gertrude și la stăpânul Stephen.

Gertrude și Stephen, doi dintre frații lui de pe străzi, erau motivul pentru care Broderick se afla acolo, când se crăpa de ziuă, nu în sala lui de jocuri. Bârlogul Diavolului cu siguranță mustea de clienți, mulți dintre ei beți și cu mâna largă – de asta nu pleca niciodată la acea oră din imperiul pe care îl construise.

Supraviețuirea familiei conta însă mai mult decât propria viață. Broderick strânse mânerul pumnalului.

– Nu am nevoie să-mi amintești de responsabilitățile mele.

Acea amenințare șoptită îl făcu pe MacLeod să albească.

– Nu am vrut să vă insult, domnule Killoran. Am vrut doar să...

Broderick îi făcu semn să tacă. Stăpânindu-și cu pricepere vechii demoni, se concentră la treaba pe care o avea de făcut.

– Nu o să stau mult.

Atinse cu vârful arătătorului drept lama cuțitului, testându-i ascuțimea. Metalul trecu prin materialul mănușii și îi străpunse pielea.

Lăsându-l pe MacLeod să stea de pază alături de cai, Broderick porni pe străzile din Dials, pe aleile urât mirositoare pe care pentru scurt timp avusese nenorocul să le numească *acasă*.

Pe atunci, era un băiat înspăimântat și plângăcios. Acum pășea hotărât, ca un vânător la pândă, luptându-se pentru supraviețuire, decis să reușească și să le vină de hac gunoaielor de pe stradă înainte ca ele să ajungă la el și la toți cei dragi lui. Majoritatea bărbaților ar fi mers tiptil, s-ar fi pierdut în umbre și ar fi ales atacul prin surprindere drept cea mai sigură opțiune. Nu și Broderick. Cu fiecare pas, mantia îi flutura în ceața umedă și densă de pe străzile Londrei.

Broderick mijì ochii, cercetând atent împrejurimile. Descoperise de mult că sfiala era mult mai primejdioasă decât îndrăzneala. Așa că nu era genul care să umble cu mănuși sau care să se prezinte drept altceva decât șeful interlopilor din Londra.

Se opri brusc.

I se treziră toate simțurile.

Cu ochii în patru, ridică cuțitul.

O femeie ușoară cu obrajii înroșiți prea tare și cu părul negru neîngrijit și uleios ieși la iveală din umbre.

– Domnule, ai chef să te simți bine? mieună ea într-o engleză aproape de neînțeles, cu un accent aspru de mahala ce trăda sărăcia.

El îi făcu semn cu bărbia, ordonându-i să se dea la o parte.

– Mă așteaptă alte plăceri în noaptea asta, drăguțo.

În ochii ei roșii se citi disperarea.

– Căutați un bărbat pentru distracție? Pot să vă găsesc eu unul din ăsta. Mă lăsați? șopti ea.

Disperarea sau prostia? Sau poate ambele o făceau să fie inconștientă. Ea întinse degetele pline de bătături dincolo de cuțit și își trecu unghiile crăpate și murdare peste reverul hainei lui.

– Sau poate o fetișcană ori un tinerel? întrebă ea pe un ton vesel.

Repulsia se strecură în el, trezindu-i alt sentiment: dezgustul demult îngropat față de omul care fusese cu mult timp în urmă. Nu, de fapt, față de ideea că semănase atât de mult cu ea. Prezența acelei târfe îi trezea amintiri pe care nu și le dorea. Nu acum. Nu când era foarte vulnerabil. Dar ușa se deschisese și amintirile nu mai voiau să stea ascunse, obligându-l să se întoarcă preț de câteva clipe la vremea când fusese copil. Cândva răsfățat și apoi orfan, necunoscător al estului Londrei. Din cauza păcatelor și greșelilor tatălui său, Broderick rămăsese singur, cu onoarea de vânzare și cu nevoia de a supraviețui. Cerșind resturi, vânzându-i pe alții dacă asta însemna să nu fie pus la zid de bărbați care pe atunci erau mai mari și mai nemiloși decât era el acum.

Disprețul său față de băiețelul neajutorat care fusese cândva îi lăsă un gust amar și îi întări hotărârea.

Broderick scoase o punguță și o aruncă spre ea. Săculețul alunecă printre degetele femeii mahmure.

Ea se aruncă după mica ofrandă, așa cum erau obișnuiți să facă bărbații și femeile din Dials, apoi dispăru în ceață.

Broderick își reluă vânătoarea.

Se opri la colțul Monmouth Street. Strângând pumnalul, cercetă împrejurimile. În cel mult trei ore, acest loc avea să colcăie de copii desculți ieșiți la vânătoare de ghete roase și de pantofi vechi șterpeliți de la cadavre sau bețivi adormiți. Hoții de buzunare aveau să se strecoare prin mulțimea de oameni ieșiți să cumpere sau să vândă marfă.

Însă la acea oră sufletele greu încercate erau răpuse de oboseală, într-un răgaz mult prea scurt în iadul numit Dials.

Berăria Wood Yard, o clădire impresionantă din cărămidă roșie, avea fațada înșelătoare a respectabilității într-un loc lipsit de suflet.

„La intrarea pe Mercer Street, acolo o să-i găsești... Se trezesc la trei, și la trei și jumătate se apucă de furat..."

Cuvintele polițistului îi răsunau în minte în timp ce înainta pe aleile pietruite din Seven Dials.

La urma urmei, viața îl învățase că erau pericole mult mai mari decât bătăile din East End din Londra.

Chițăitul șobolanilor se auzea ca o simfonie a cartierului Dials când Broderick intră pe o alee pe care nici diavolul însuși nu ar fi pășit. Apoi se opri.

Lumina lunii se răsfrângea printre obloanele înguste ale clădirilor, aruncând o sclipire sinistră peste nenorocitul plin de cicatrice întins pe caldarâm.

„E aici."

Broderick porni către trupul aplecat.

Cu fiecare pas, se simțea cuprins de speranță, un sentiment atât de rar pe acele străzi.

Îl găsise. Nenorocitul care îl răpise pe fratele lui mai mic, Stephen. Bărbatul care îl prezentase pe același băiat, copilul unui nobil, drept orfan. Iar acum viața lui Broderick atârna de un fir de ață din cauza asta.

„Dar l-am găsit..."

Broderick se opri deasupra lui. Îl lovi cu vârful cizmei pe bărbatul așezat de-a curmezișul. Bețivul gemu de durere, încercând să se dezmeticească. Broderick simți o satisfacție perversă când văzu confuzia din ochii bărbatului transformându-se în frică.

– Tu? șuieră bărbatul.

Broderick rânji.

– Eu.

– Ah, nu m-am gândit că o să mă găsești.

Bolboroseala bărbatului trăda slăbiciunea pentru alcoolul ieftin și o inconștiență care ar fi trebuit să-i aducă de mult un cuțit în măruntaie.

– Ar trebui să gândești mai puțin și să alergi mai mult, Walsh.

Broderick fu bucuros să repete primul sfat pe care Mac Diggory i-l dăduse pe când fusese doar un băiețandru debusolat și speriat de propria umbră.

Bărbatul cu părul cărunt se chinui să se sprijine în coate.

– De ce aș fugi?

– Pentru că ai răpit un fiu de marchiz. „Un băiat care mi-a devenit frate." Broderick se forță să zâmbească cu răceală. Pentru că acum intenționez să te târăsc chiar în fața acelui marchiz.

Însă acea vizită nu avea să fie plină de vorbe goale despre ce se întâmplase, pe care nu le-ar fi crezut nici un nobil, ci o întâlnire la care tâlharul cu adevărat responsabil pentru acele fărădelegi avea să fie prezent.

Doar că...

Walsh avea un calm care dădea de bănuit.

Era *mult* prea calm.

Broderick trecu lama cuțitului peste palma înmănușată.

– Nu ești singurul pe care îl caut.

Cercetă rapid aleea îngustă, deși știa prea bine că celălalt personaj pe care îl căuta fugise deja. Dar prinsese unul, iar pentru moment era suficient.

Walsh rânji încrezut.

– Ea nu e aici.

„Drăcia naibii!" Broderick rânji șiret.

– Atunci o s-o găsesc mai târziu. Pentru moment, mă ocup de tine.

Apăsă cu călcâiul cizmei pe mâna nenorocitului.

– Ah!

Acele strigăte familiare și deznădăjduite se auziră pe Monmouth Street, strigăte care puteau fi auzite, dar întotdeauna erau ignorate pe acele străzi lipsite de milă.

– Meriți asta.

Broderick îl lovi pe bărbat cu piciorul în burtă.

Adusese în viața lui Broderick un copil furat, același băiat care îi devenise frate, dar care acum avea să ajungă pe mâinile altuia, în sânul familiei sale adevărate.

În agonie, Broderick îl lovi din nou pe Walsh. Mizerabilul se rostogoli pe o parte. Ținându-se cu mâinile murdare de burtă, îl privi amenințător pe Broderick.

– Crezi că, dacă mă torturezi, o să schimbi ceva, zise el cu răsuflarea întretăiată. Ești puternic, însă nu te compari cu un nobil nenorocit.

Da, măcar asta era adevărat. Dat fiind că se născuse într-o familie de nobili, Broderick știa exact cum funcționa lumea și care era locul lui în ea.

– Ah, dar vezi tu... Se aplecă și lipi lama cuțitului de gâtul bărbatului. Când venele lui Walsh pulsară sălbatic, Broderick se desfătă cu mirosul fricii, care era mai urât decât cel al whisky-ul ieftin din respirația bărbatului. Nu am nevoie să fiu mai puternic decât un nobil, șopti el, mișcând amenințător cuțitul înainte și înapoi.

O picătură vișinie de sânge alunecă pe pielea lui Walsh, curgând încet peste cămașa lui jerpelită și pătată.

– Te rog, mormăi Walsh.

O pată de umezeală apăru în partea din față a pantalonilor lașului.

Broderick chicoti și cu o mână îl ridică pe bărbat în picioare. Îl prinse de gât și îl izbi de perete. Bucăți de cărămidă spartă se împrăștiară în jurul lor.

– Nu sunt mulțumit de tine, Walsh! Hoțul se făcuse rozaliu la față în timp ce încerca în zadar să scape de strânsoarea lui Broderick. Mi-ai dat marfă stricată.

Asemenea cuvinte lăsau o cicatrice profundă în sufletul lui. Și asta, pentru că nu vorbea despre sticle cu alcool îndoit cu apă sau despre mărfuri putrezite. Din instinct, strânse mai tare și se bucură auzindu-l pe Walsh cum se chinuia să respire.

Bărbatul își mișcă buzele subțiri, dar îi era imposibil să vorbească din cauza strânsorii lui Broderick. Acesta menținu presiunea preț de câteva momente, apoi îl eliberă. Frecându-și gâtul, Walsh căzu în genunchi. Trase aer în piept de mai multe ori.

– Diggory a cerut... un copil.

Broderick îl lovi cu dosul palmei.

– Ți-am cerut un orfan, nenorocitule! șuieră el.

Pe atunci, Diggory conducea cluburile, iar Broderick, în calitate de adjunct, se ocupa de toate afacerile în numele șefului său.

– Ți-am cerut un copil fără părinți, și tu mi l-ai adus pe fiul unui marchiz nenorocit!

– D-Diggory iubea... nobilii, zise Walsh pe un ton slab.

– *Eu* ți-am cerut copilul! tună Broderick. *Eu* ți-am dat ordinele.

Încercarea lui de a salva un băiețel de la aceeași soartă pe care el însuși o cunoscuse în copilărie se transformase într-un act diabolic săvârșit de cel din fața lui.

„Dar pot ajunge la marchiz. Pot să îi duc în fața lui pe cei pe care îi caută de fapt." Cei care merită cu adevărat furia și mânia lui.

– Copilul a ajuns la tine în haine elegante. Tu ai știut exact ce e... Ah! urlă el când Broderick îi dădu un pumn în nas, bucurându-se de sunetul osului spart și de sângele care țâșni peste tot.

Deși Walsh se răsucea și se încovoia la picioarele lui, groaza pe care o simțea de când aflase că Stephen era de fapt fiul furat al unui marchiz creștea. Sentimentul de vinovăție îl copleșea tot mai tare.

– Nu ți-am ordonat să faci asta, zise el sec. Tu ai furat acel copil. Tu și târfa care îi era doică.

Singura speranță de supraviețuire a familiei lui Broderick era să-i predea pe Walsh și pe Lucy Stoke marchizului înainte ca ei să-i facă același lucru.

În timp ce bărbatul se zvârcolea și gemea pe caldarâmul rece, mintea lui Broderick lucra.

Pentru sufletul aflat în fața marchizului răzbunător al cărui fiu fusese furat nu avea să existe milă. Sursele lui Broderick îi aduseseră un dosar despre Marchizul Nebun, cum era cunoscut văduvul. Soția lui arsese în incendiul provocat de bărbatul din fața lui Broderick, iar singurul lui copil și moștenitor fusese furat, așa că marchizul de Maddock nu avea să ierte pe nimeni care avea legătură cu Diggory.

Dar, dacă Broderick putea să-i dea pe mâna marchizului pe cei care îl nedreptățiseră și dacă putea să se prezinte pe el și pe familia lui drept salvatorii care îi oferiseră lui Stephen o casă, atunci putea să scape de ruină – cu prețul de a-l pierde pe Stephen.

Era în agonie. Înjură și îl ridică iar pe Walsh în picioare. Îl forță pe bărbatul mai scund să stea în vârful degetelor și își lipi fața de a lui.

– O să plătești! O să mă întâlnesc cu Maddock, iar el o să afle ce ați făcut tu și târfa ta!

Abia aștepta să vadă spaima și să fie implorat, dar acestea nu veniră.

Walsh începu să chicotească, iar chicotitul i se transformă încet într-un râs hidos.

– Ai întârziat o zi la întâlnirea aia.

Pentru prima dată de când pornise în căutarea perechii care îl furase pe Stephen ca să-i aducă în fața marchizului pentru judecată, Broderick se simți cuprins de neliniște.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

Când Walsh doar continuă să râdă, Broderick îl izbi iar de perete.

– Te-am întrebat ce vrei să spui!

Dar știa. Îi spusese aceeași intuiție care îi salvase viața de nenumărate ori pe străzi.

– Am fost la Excelența Sa. Știe că tu ne-ai ordonat să găsim un copil de nobil pentru Diggory. Și... Walsh zâmbi triumfător. Și mă crede.

Broderick simți că nu mai avea aer. Îi amorțiră mâinile.

– Imposibil.

Walsh se eliberă din strânsoare, iar cel răpus deveni învingător.

– Nu chiar imposibil, nu? Credeai că ești mai presus de mine, dar pentru un nobil toți suntem la fel.

Așa era. Dumnezeu să-l ajute!

Walsh rânji triumfător.

– Nu mai ești așa de dur acum, nu? zise bărbatul și scuipă la picioarele lui Broderick.

– Nu o să dureze mult până când o să vină Excelența Sa într-o vizită cu toți ofițerii după el ca să-l ridice pe cel care i-a furat băiatul.

Broderick făcu un pas în spate. „Nu."

Walsh rânji.

– Ba da, zise el, confirmând faptul că Broderick vorbise cu voce tare.

Cuprins de teamă, Broderick se îndepărtă de acel mizerabil care râdea triumfător în urma lui și o luă la fugă.

Capitolul 1

În același timp, Grosvenor Square

În ciuda fărădelegilor din sufletul tău întunecat, îndrăznești să spui că un șobolan născut în canale este fiul meu? Aceasta este cea mai neînsemnată dintre faptele pentru care o să plătești...

Ca tânără care avusese grijă de frații mai mici și care apoi preluase rolul de guvernantă însărcinată cu îngrijirea a trei fete de rang nobil, domnișoara Regina Spark avea o experiență bogată în domeniu.

Însă nici un alt copil de care avusese grijă nu fusese o astfel de provocare, cum era cel pe care îl urmărea acum din umbră din Dials până în West End în Londra.

Cartierul elegant, unde ea și cei pe care îi considera acum familia ei nu erau bine primiți, era ultimul loc în care Reggie și-ar fi dorit să fie.

Totuși, în acea seară nu avea de ales. Cel pe care îl urmărea, un băiat în vârstă de 11 ani, Stephen Killoran, cu un cap mai mic decât ea, țâșni iute după colț și dispăru pe Park Lane. Nu avea pasul mare, însă știa să se facă nevăzut.

După ce scoase o serie de înjurături care ar fi înfiorat familia pe care o avusese cândva, Reggie grăbi pasul și îl urmări îndeaproape până când nu-l mai văzu.

Trăgându-și sufletul, Reggie se opri și cercetă străzile tăcute. Privi îndelung către reședința Somerset, care se vedea de la distanță. Razele lunii se răsfrângeau asupra domeniului, un amestec de clădiri și grădini care păreau a se potrivi în peisajul de țară englezesc, nu în metropola în care se aflau de fapt.

„Unde ești...? Unde ești...?"

Sentimentul de spaimă îi creștea în piept.

„Sunt prea bătrână să mai alerg după un băiețel care nu vrea să fie găsit."

Ar fi trebuit să-și vadă de treburile ei, să o preocupe viitorul pe care îl visa. Și totuși, acest copil era precum familia ei.

Iar Reggie trebuia să-și facă datoria – pentru moment – față de Broderick Killoran, proprietarul clubului Bârlogul Diavolului. Ridicându-și fustele aspre de lână, își continuă în grabă căutarea.

În cele din urmă, el se opri. Atât de repede și de neașteptat, încât Reggie se poticni când se opri la rândul ei, ținându-se de zidul unei case. Stephen își scoase șapca, o vechitură potrivită mai degrabă pentru hoțul de buzunare de altădată decât pentru băiatul iubit a cărui familie era mai bogată decât Cresus.

Reggie își trase răsuflarea, urmărindu-l cum dispare din nou în umbre. După ce Ophelia, sora mijlocie a lui Killoran, abia fusese eliberată din Newgate, nu-și permiteau să-l lase pe Stephen să cadă pradă aceleiași închisori nemiloase.

De fapt, după ce Stephen incendiase clubul rival, Iadul și Păcatul, distrugând localul dintr-o singură mișcare nesăbuită, era un miracol că nu-l spânzuraseră deja pentru ce făcuse. Societatea nu iertă infractorii datorită vârstei. Copiii, femeile și bărbații disperați se legănau la fel în streang, amintind că singurele vieți care contau erau ale nobililor.

Tocmai de aceea Reggie ar fi trebuit să-l tragă de mânecă și să-l miște din mijlocul drumului. Dar se forță să nu se miște.

Așteptând.

Privind.

Încercând să-și dea seama ce era acea clădire enormă din cărămidă și piatră de calcar, care îl făcea să fie atât de nepăsător încât să rămână în mijlocul drumului.

Din depărtare, se auzi zgomotul unor roți de trăsură, iar asta îl trezi din visare.

Scuturând din cap, Stephen începu din nou să alerge. Grăbit, se apucă neputincios de gardul negru ridicat în jurul reședinței și sări. Șapca îi zbură de pe creștet, aterizând fără zgomot pe drumul pietruit, abandonată de copilul care deja fugea. Dar care întotdeauna avea grijă să o aibă pe cap.

Reggie porni iar pe urmele lui. Când ajunse în dreptul aceluiași gard negru și strălucitor, ridică șapca uitată de Stephen și o vârî între dinți.

Inima îi bătea nebunește în piept, căci se aștepta ca în orice moment să fie descoperită.

Urcă pe gard și aruncă un picior peste el, încălecându-l. Rochia i se agăță, iar aerul rece îi lovi pielea expusă. Grăbită să-l prindă din urmă pe Stephen, întinse piciorul să coboare, dar calculă greșit distanța.

Reggie căzu lată, pe spate, în mijlocul unei grădini mici de sub o fereastră arcuită.

Icni când simți că durerea coboară de la spate către fund, ajungându-i la picioare, tocmai în călcâie, în talpa din ghetele ei negre de altfel confortabile. Câteva stele apărură din spatele unui nor gros, strălucind deasupra capului ei, ca și cum până și ele se amuzau pe seama ei.

Strâmbându-se, Reggie se forță să se ridice. Își netezi în grabă fustele și țâșni de-a lungul acelei reședințe grandioase.

„Oh, drăcia naibii!" „Nu-s făcută pentru așa ceva..." Nu se pricepea să se furișeze când se alăturase familiei Killoran, dar învățase s-o facă în toți acești ani.

Însă această familie luase locul celei pe care ea o pierduse și s-ar fi cățărat și pe blestematul Turn al Londrei pentru a-i salva pe oricare dintre ei dacă trebuia.

Reggie ajunsese la capătul clădirii interminabile când ceva țâșni brusc spre ea, împingând-o cu forță în peretele casei.

Deschise gura ca să țipe, dar imediat privirea ei întâlni o pereche de ochi acuzatori și plini de ură.

– Mă urmărești, Spark.

Răceala din privirea lui o înspăimântă.

„E doar un băiat."

Doar un băiat, însă unul care ascundea în privirea obosită mai multă precauție decât ai fi întâlnit la majoritatea bărbaților trecuți de 70 de ani.

Reggie zâmbi.

– Ai uitat asta, șopti ea, întinzându-i șapca.

El o privi de parcă îi mai crescuse un cap.

– De asta ai venit după mine?

Judecând după acea întrebare, era clar că el nu-și dăduse seama că o pierduse. În mintea ei, întrebările se tot adunau. Nu erau importante acum, însă, cu siguranță, înțelesul lor conta și avea să fie deslușit mai târziu.

– Te-a pus Broderick să mă urmărești?

Acea sarcină neplăcută îi revenea surorii mai mari a băiatului, Gertrude. Parțial oarbă, Gertrude nu putea să alerge pe străzile Londrei.

– Nu. Te-am văzut când te-ai furișat. Reggie îl cercetă cu privirea de guvernantă. Ce faci aici?

Stephen scuipă la picioarele ei.

– Nu e treaba ta. Tu nu ești un Killoran.

Era doar un băiețel care avusese o viață teribil de grea față de viața unui adult, dar, chiar dacă Reggie știa și își spunea asta, nu însemna că insulta amară și bine plasată cu care Stephen o întepase avea să o doară mai puțin. Se aplecă, uitându-se pătrunzător la el.

– Nu, nu sunt. „Nu prin sânge." Dar, indiferent de asta, nu o să te las să cotrobăiești prin gospodăria unui nobil. Nu când avea obiceiul de a stârni incendii care aproape uciseseră oameni în Londra.

Ochii lui Stephen păreau să-i spună *du-te naibii* mult mai zgomotos decât ar fi făcut-o dacă ar fi urlat cuvintele în liniștea dimineții.

Lătratul ascuțit al unui câine singuratic răsună sub cerul întunecat. Reggie tresări.

– Te sperii de un câine nenorocit, o provocă el. Ce fac eu aici nu are nici o legătură cu tine.

Băiatul își puse mâinile pe burta ei și o îmbrânci cu putere.

O persoană mai scundă s-ar fi prăbușit după acea îmbrânceală impresionantă. Reggie însă se împletici, dar reuși să se prindă cu mâinile de pereții casei. Stephen deja fugise.

Preț de câteva clipe, ea închise ochii.

Cu mulți ani în urmă, crezuse că toți copiii de care se ocupase fuseseră o provocare. Nici un păianjen în ceai sau vreo fetiță care se ascundea prosteşte nu se putea compara cu asta.

Însă acest băiețel nu era doar o sarcină pentru ea.

Pornind după el, Reggie se strecură pe aceeași cărare pe care o urmase Stephen până când ajunse la grajdurile din spate. Grajdurile din cărămidă cu opt uși acoperite cu iederă tunsă și aranjată puteau să adăpostească confortabil tot personalul de la Bârlogul Diavolului.

Trecu cu privirea peste toate pragurile de lemn și apoi se opri la cea de-a șasea ușă, ușor întredeschisă.

Încordată, trase ușor aer în piept, sprijinindu-se preț de câteva clipe de clădire, înainte de a țâșni de-a lungul curții. Zgomotul scos de tocurile ghetelor ei răsună puternic. Sau poate că frica amplifica tropăitul blestemat?

Ajunse în cele din urmă la ușa întredeschisă și se strecură în interior.

Era un padoc gol.

Reggie clipi de câteva ori, încercând să-și adapteze vederea la spațiul slab iluminat. Nu erau prea multe locuri în care o persoană să se poată ascunde acolo.

– Stephen, șuieră ea, avântându-se în față. Paiele de sub picioarele ei trosniră. Stephen, repetă ea, uitându-se atentă la grămezile de fân care erau aliniate în partea stângă a grajdului.

Din doi pași, ajunse acolo, aplecându-se peste ele. Doi ochi furioși îi întâlni pe ai ei.

– Ți-am spus să te duci dracului!

– Nu, ripostă ea. Ai zis că ceea ce faci aici nu are nici o legătură cu mine și ai dreptate. Însă are legătură cu tine, iar pentru că eu țin la tine, aleg să fiu aici, îi zise ea fermă.

Îl cunoștea pe băiat destul de bine, de când rămăsese orfan, și știa că avea să respingă orice act de bunătate sau de blândețe.

– Ții la mine? pufni el. Tu vrei doar să te dai bine pe lângă familia mea.

– Te înșeli. Îmi pasă, și știi asta. Chiar dacă ești prea încăpățânat sau furios ca să recunoști, continuă ea la fel de calmă, refuzând să-i dea apă la moară. Trebuie să plecăm.

Însă soarta interveni sub forma copitelor unui cal.

„Oh, drăcia naibii!"

Reggie se grăbi să înconjoare grămezile de fân și se aruncă lângă Stephen. Inima îi bătea neregulat și cu putere. Din instinct, căută degetele lui Stephen și își împleti degetele aspre și pline de bătături cu ale lui. În același timp, băiatul care întotdeauna refuza orice semn de afecțiune sau de contact uman se agăță de ea.

Reggie auzi tropăitul unor cizme pe drumul pietruit din fața grajdului și se simți cuprinsă de panică. Lipi obrazul de podea; fânul îi zgâria fața și îi gâdila nasul, torturând-o în încercarea de a rămâne absolut nemișcată.

„Pleacă! Pleacă!"

Timpul și nenorocirile pe care viața i le servise ar fi trebuit să o învețe că era o prostie să crezi în rugăciuni. Acei pași siguri, puternici se apropiau tot mai mult și mai mult. Reggie strânse degetele mai tare. Stephen icni de durere, iar ea se forță să slăbească strânsoarea.

„Nu respira, nu te mișca... Nu respira, nu te mișca..."

Acele cuvinte îi răsunau încontinuu în urechi pe măsură ce pașii străinului și copitele calului se apropiau. Oamenii credeau că frica era pur și simplu o emoție, dar era mai mult de atât. La nici câțiva centimetri, între fața ei și a copilului de lângă ea, Reggie simțea cum teama curgea prin corpul nemișcat al lui Stephen. O mirosea în respirația lui aproape imperceptibilă.

– Șșșt, îi zise ea șoptit, implorându-l din priviri, iar băiatul care părea să aibă o singură misiune în viață, și anume de a nu asculta de nimeni – incluzându-i și pe cei din clanul Killoran, pe care îi considera familia lui –, se conformă rugăminților ei.

Reggie ciuli bine urechile. Nu venise nici un servitor înainte? Unde era grăjdarul care trebuia să ia armăsarul?

Ușa se deschise și auziră niște pași grei – cu siguranță, ai bărbatului care venise primul –, apoi tropăitul copitelor de cal în urma lui.

Ea își mușcă buza de jos, simțind mirosul metalic al sângelui în nări. Ce fel de domn se ocupa singur de calul lui? Mai ales la acea oră. Domnii care călătoreau prin Londra se întorceau fie cu trăsura, fie călare de la clubul scandalos unde lucra Reggie. Acei lorzi plecau beți și împleticindu-se, în timp ce mișcările fluide, silențioase, chiar metodice ale acestui bărbat, în timp ce scotea șaua și o așeza la locul ei pe peretele opus, descriau o persoană stăpână pe ea. Nu, nu era un simplu beție nenorocit, client la Bârlogul Diavolului pe care să-l fi ochit Stephen.

Acesta era un altfel de nobil. O teamă mult mai puternică și profundă o făcu să încremenească. Un beție era nepăsător. Era cel mai ușor să te furișezi din calea lor. Nobilii cu mintea limpede și clară nu erau genul de persoane care să fi permis ca doi huligani din Seven Dials să se furișeze pe proprietățile lor.

„Cu siguranță, nu ești atât de proastă încât să crezi că aș fi de acord cu o uniune între tine și fiul meu..."

Reggie închise ochii, alungând amintirile în mormântul în care meritau să stea îngropate. Când îi deschise, Stephen o privea.

– Șșt, repetă ea în șoaptă.

După ceea ce păru o eternitate, domnul plecă, închizând ușa în urma lui.

Fuseseră atât de aproape... Foarte aproape. Răsuflă ușurată, simțind sentimentul palpitant al victoriei care putea veni doar din evadarea dintr-o mare nenorocire. Și asta îi aminti de altă evadare triumfătoare. Însă bucuria nu ținu mult. Stephen sări în picioare, păși peste ea și se grăbi să alerge în partea din față a grajdului.

– Stephen, șuieră ea, chinuindu-se să se ridice.

Calul, un enorm armăsar negru, mai mult o bestie decât un cal, lovi din copite și necheză puternic. Sau poate că voia să-și avertizeze stăpânul neștiutor care plecase că grajdul fusese călcat de străini care nu aveau ce căuta acolo.

– Treci înapoi, îl rugă ea într-o șoaptă frenetică.

Fie că nu o auzise, fie că nu-i păsa deloc de avertismentul ei, Stephen se lipi de ușa mare a grajdului, ridicându-se pe vârfurile degetelor pentru a se uita afară.

Mijind ochii, ea căută să vadă ce-i atrăsese atenția băiatului. Privirea i se opri asupra unui domn înalt, cu umeri lați, care pășea înainte, depărtându-se de ei. Mergea atât de repede printre grajduri încât mantia neagră îi flutura în jurul gleznelor. Nici măcar distanța dintre ei nu putea ascunde calitatea acelei haine.

O licărire argintie străluci în interiorul grajdurilor. Armăsarul negru pufni nervos, lovind din copite. Privirea lui Reggie se opri asupra mânerului familiar cu safire al pumnalului lui Stephen. Băiatul se întinse spre clanță.

„Ce naiba?..."

Ea îl prinse de guler, trăgându-l cu forță în spate. Pumnalul alunecă pe podea, strălucind în cădere până când aterizâ fără zgomot în fân.

Calul fornăi, foindu-se în spațiul îngust.

Din instinct, Reggie împinse băiatul și-i acoperi trupul cu al ei. Pulsul îi bubuia în urechi, acoperind nechezatul furios al calului. Se cocoșă, ghemuindu-și strâns corpul în jurul lui Stephen.

Copitele din față ale creaturii aterizară foarte aproape de capul ei, călcând peste șuvițele ei rebele, smulgându-i câteva fire. Avea lacrimi în ochi. După ce se îndepărtă calul, Reggie se relaxă.

Stephen se chinui să se ridice de sub ea. Ochii îi străluceau de furie.

– Nu ar fi trebuit să faci asta, zbieră el.

Reggie îi susținu privirea.

– Ba da, trebuia să o fac.

Din atât de multe motive. Dacă el avea să o ia pe calea violenței și a distrugerii, în cele din urmă avea să fie distrus.

Băiatul o privea furibund, mânia lui fiind aproape palpabilă. Ca să-l împace, ea recuperă pumnalul și i-l înmână. Brusc, armăsarul fornăi din nou.

Reggie simți o durere ascuțită la ureche și se luptă să nu urle. Ridică mâna pentru a apăsa rana care pulsa. Ceva cald și umed îi acoperi degetele. Sângele îi umezi mâna, iar întunericul din grajduri aruncă nuanțe de negru pe pata roșie din palmă.

Oroarea se putea citi în privirea lui Stephen.

– Te-ai rănit, zise el.

– Trebuie să plecăm, șopti ea, trăgându-și gluga pelerinei pe cap. Apăsă puternic peste rană, încercând să oprească sângerarea cu materialul gros al hainei din lână. Sângele pătrunse însă prin material, umezindu-i palma. Cu cealaltă mână îl prinse pe Stephen de degete, însă el ezită. Ea îl privi întrebătoare.

Dar în privirea mândră a băiatului citi o rugăminte abia perceptibilă.

– Nu-i spune lui Broderick!

– Nu o să-i zic nimic, răspunse ea, strângându-i mâna.

El îi cercetă chipul.

– Promiți?

– Ai cuvântul meu.

Cu cât rămâneau mai mult, cu atât riscau să fie descoperiți la reședința nobilului.

– Acum trebuie să plecăm.

De această dată, Stephen nu se mai împotrivi.

Printr-o mică crăpătură dintr-o stinghie, Reggie privi afară.

„Pustiu."

Însă în curând acele grajduri foarte bine îngrijite aveau să fie pline cu angajații nobilului. Iar Reggie nu avea nici cea mai mică intenție ca ea sau Stephen să mai fie prin preajmă.

Capitolul 2

O să plătești. Nu astăzi. Nu mâine. Ci atunci când te aștepți mai puțin...

Broderick aruncă frâiele armăsarului către un servitor care aștepta în fața la Bârlogul Diavolului.

Ce dezastru nenorocit!

Cu mantia fluturându-i, urcă scările și trecu dincolo de porțile principale deschise special pentru el.

– Domnule Killoran, îl salută majordomul înclinând respectuos capul.

Fără a slăbi pasul, Broderick înaintă.

La aproape cinci dimineața, nu mai era atât de multă lume, dar mesele încă erau suficient de pline ca să fie gălăgie. În oricare altă noapte, sunetul monedelor lovindu-se unele de altele, precum și gâlceava nobililor ar fi avut același efect calmant, victorios, liniștitor dintotdeauna.

Astăzi însă totul era diferit.

„Am fost la Excelența Sa. Știe că tu ne-ai ordonat să găsim un copil de nobil pentru Diggory."

În mintea lui îl vedea încontinuu pe Walsh rostind îngâmfat acele cuvinte.

Îi rămăsese cuvântul lui împotriva cuvântului lui Walsh.

Fusese învins și nu oricum, ci de scursura care se ocupa de vânzarea copiilor. Mârâi, frecându-și mâinile.

– Domnule Killoran.

Nerrie, al doilea paznic după MacLeod, se grăbi să-l ajungă din urmă.

Broderick se gândea la altceva. Acea întâlnire fusese singura lui speranță, ultima.

– Nu acum.

Hotărât, Nerrie continuă să țină pasul cu el.

Ce putea să mai facă? Ce opțiuni mai avea?

Nici una care să fie...

– Îmi permiteți, domnule? încercă Nerrie din nou.

– Nu.

Ajunseră la scara care ducea către apartamentele private, iar paznicii care erau la datorie le făcură loc, permițându-le să treacă.

– Înțeleg că aveți alte lucruri de care trebuie să vă ocupați, domnule Killoran.

Dumnezeule, oare mereu era așa de agasant?

– Sună ca și cum urmează un *dar*... Ar fi bine să nu fie nici unul, îl avertiză Broderick apăsat, urcând repede scările.

Tânărul paznic, la cei aproape 20 de ani, era unul dintre angajații mai noi și se dovedise aproape slugarnic, încercând să le facă pe plac. Urcând în urma lui, Nerrie se grăbi să țină pasul.

– Dar...

Ajunseră la etaj, unde alți paznici le făcură loc să treacă.

– Am zis nu acum!

Broderick ocoli o servitoare care aducea o carafă de apă, fata subțirică dând nas în nas cu paznicul care venea pe urmele lui.

Coridorul, care în mod obișnuit la această oră era liniștit, mustea de servitori grăbiți, în timp ce alte cameriste în uniformă îngenuncheaseră pe covorul Axminster, frecând lâna.

– Ce naiba? bolborosi el, trecând pe lângă mulțimea de servitori.

– Da, domnule. Doar că...

Orice avea tânărul paznic de spus putea să aștepte. Lumea pe care Broderick o construise cu mâinile lui se ținea de un fir de ață. Celălalt bărbat înghiți zgomotos în sec.

– A intervenit o problemă cât ați fost plecat, zise Nerrie grăbit chiar în momentul în care Broderick coti pe holul care ducea către apartamentele lui.

Se opri brusc.

– De ce nu ai spus așa?

Nerrie încremeni.

„Maddock." Agitat, Broderick îl apucă pe celălalt bărbat de braț, trăgându-l spre el.

– Ce problemă?

Paznicul masiv tresări.

– D-d...

„Maddock."

– Domnișoara Spark, chițcăi tânărul pe nerăsuflate.

Prin panica aceea care îi cuprinsese mintea, Broderick auzi cel mai neașteptat nume.

– Domnișoara Spark? repetă Broderick, slăbind strânsoarea.

– Secretara dumneavoastră, îndrăzni Nerrie.

– La naiba, știu cine este secretara mea! pufni el, eliberându-l pe bărbat. Broderick îl privi amenințător pe Nerrie, care se albise la față. Ai grijă ce spui despre domnișoara Spark!

În slujba lui de mai bine de zece ani, ea îi fusese și prietenă, și confidentă, și își dedicase viața îngrijirii fraților Killoran. Nimeni nu se dovedise mai loial familiei și clubului Bârlogul Diavolului.

– Nu, bineînțeles, nu ea este problema, se bâlbâi bărbatul, arătând ca și cum urma să izbucnească în lacrimi. De fapt, ea *s-a confruntat* cu o problemă, domnule.

Cuvintele lui Nerrie alungară din mintea lui Broderick orice preocupare legată de întâlnirea avută pe stradă. Acum înțelese detaliile care îi scăpaseră mai devreme: servitorii care ștergeau pe hol, covorul murdar de pete proaspete de sânge.

– Unde e? urlă el.

– În camerele ei... domnule, strigă Nerrie în urma lui.

Schimbându-și direcția, Broderick se forță să înainteze cu un calm pe care nu-l simțea. Să arate vreun semn de slăbiciune sau de emoție însemna să le ofere altora o armă pe care o puteau îndrepta spre el. Ajuns la scara de la etajul următor, grăbi pasul. Fără a se sinchisi să bată, Broderick izbi ușa de perete. Întinse o mână pentru a nu-l lovi în față.

Patru perechi de ochi îi întâlniră pe ai lui: trei umane și una de felină. De lângă picioarele lui Reggie, Gus, cel mai recent pisoi salvat de Gertrude, mieună. Broderick privi dincolo de mulțimea pestriță și o văzu pe Reggie. Ținea apăsat o cârpă murdară de sânge în partea dreaptă a feței. Sângele îi lipise șuvițele roșietice de obraz.

– Broderick. Gertrude îl salută prima. Terminase de bandajat urechea lui Reggie. Gata!

El mârâi.

Mieunând încă o dată, Gus fugi de sub scaunul lui Reggie și țâșni către patul din colț.

– Ieșiți afară, ordonă el.

– Sunt bine, protestă Reggie pe același ton împăciuitor pe care îl folosea când se adresa chelneriților îmbufnate din local care se certau din cauza vreunui client.

Gertrude lăsase deja pânza cu care o bandajase. Se duse la Stephen și îi spuse ceva șoptit băiatului așezat pe marginea patului

lui Reggie, cu picioarele atârnate. Când acesta refuză să se miște, Gertrude îl prinse de mână și îl trase de unde se cocoțase.

– Nu văd de ce nu am putea rămâne, mormăi Stephen.

– Pentru că nu e treaba noastră, îi explică Gertrude.

– Nu poți să spui asta până când nu-i ascultăm.

Broderick îi aruncă o privire pătrunzătoare fratelui său.

– Bine, bine, plecăm, bolborosi el.

Reggie și Stephen schimbară o privire aproape imperceptibilă.

Înaintând în cameră, Broderick le permise fraților lui să treacă.

O privi pe Gertrude, cea mai mare dintre ei, care, după căsătoriile surprinzătoare ale lui Cleo și Opheliei, își asumase rolul atât de nefamiliar de lider în club. Un rol pe care demonstra că îl îndeplinea cu ușurință.

– Să-l chemi pe...

– L-am chemat deja pe doctorul Craven, îl întrerupse Gertrude.

El își scoase mănușile.

– Nu-l...

– Nu o să-l las la etaj până când nu-l chemi tu. Ridică din sprâncene. Altceva?

– Asta e tot. Se întoarse către Reggie.

În spatele lui auzi cum Gertrude închise ușa.

Înainte să apuce să o întrebe ceva, Reggie vorbi:

– Sunt bine, bolborosi ea, ridicându-se de pe scaun.

Când fustele ei modeste se îndreptară, se văzu cât sânge pierduse de fapt. Se așeză la măsuța improvizată cu bandajele pe care Gertrude le abandonase.

Blestemând, Broderick nu se mai gândi, pentru moment, la întâlnirea cu Walsh și se grăbi spre Reggie.

– Cine a făcut asta?

Femeia încăpățânată care îi era secretară de când preluase conducerea clubului vârî cârpa în apă și apoi o stoarse.

– E doar o rană superficială, zise ea împăciuitoare.

Orice altă femeie din personalul lui ar fi început să plângă doar văzând sânge.

Observă imediat că ea evitase să-i răspundă la întrebare.

Dar, dacă se gândea mai bine, încă de când o găsise la London Bridge, cu atât de mulți ani în urmă, așa reacționa când trebuia să răspundă la orice întrebare despre ea sau despre trecutul ei – nu o făcea.

Dezbrăcându-se de pelerină și apoi de jachetă, Broderick le așeză una peste alta pe spătarul scaunului.

– Stai jos, îi ordonă el, trăgând alt scaun.

Reggie își țuguie buzele.

– Am zis să stai jos, Reggie. Își desfăcu butonii de la cămașă și își suflecă mânecile. Nici un bărbat, nici o femeie și nici un copil care lucrează pentru mine nu se întoarce acasă așa cum arăți tu. Nu fără ca după aceea cineva să plătească pentru asta.

Și, cu siguranță, nu această femeie care îi devenise cea mai apropiată confidentă în afară de surorile lui.

Bolborosind, ea eliberă cârpa, care căzu în bolul de porțelan, împrăștiind picături de apă pe măsuța din stejar.

– Faci din țânțar armăsar, mormăi ea după ce se așeză.

Timpul ar fi trebuit să-i ofere multe indicii despre cum să se descurce – sau cum să negocieze – cu această femeie. Reggie însă nu era tipul de om care să fie manipulat de el sau de oricine altcineva. Avea un calm pragmatic incredibil și un control asupra conversațiilor care i-ar fi pus în încurcătură până și pe cei mai buni avocați din Londra. Și dacă voia să țină un secret, închidea gura și prefera să moară decât să cedeze în fața cuiva.

– Hai, o rugă el. Lasă-mă să văd. O prinse de bărbie și îi înclină capul într-o parte ca să poată examina rana. I se strânse inima și în acel moment uită complet de securea care stătea deasupra capului familiei sale. Reggie, arăți oribil!

Avea sânge uscat pe obraji și în păr. Chiar se formase o crustă care îi lipise șuvițe de păr de față.

– Vai, ce fermecător ești! îi zise ea amuzată.

Apucând cârpa, Broderick îi curăță obrajii. Îi tremurau mâinile, lucru care ar fi trebuit să-l șocheze, însă îl apăsau furia, frustrarea și ceva cu mult mai rău – *frica*.

Când se schimbase personalul, Reggie rămăsese constanta din interiorul acestui iad. Fetița speriată pe care o însoțise de la London Bridge se transformase mult peste ani, într-o persoană neîmblânzită – sau poate că așa voia să o vadă. „Ce aș fi făcut dacă ar fi fost rănită?"

Dar era în siguranță. Acolo, încă alături de el.

„Cu mine?"

Ea icni.

– Îmi pare rău, murmură el, oprindu-se.

Știa atât de multe despre această femeie... Și totuși, de ce nu aflase până acum ce piele moale, ca de satin avea? Și, dintr-odată, ceea ce inițial fusese o sarcină simplă deveni ceva mai mult. Aerul trosnea în jurul lui. Sfârâia exact ca pământul după ce era lovit de trăsnet. Și blestemat să fie dacă nu fusese întotdeauna atras de acel pericol!

Eliberă cârpa umedă.

Ferindu-și privirea, Broderick îi dădu șuvițele curățate după ureche și profită ca să-i studieze chipul în formă de inimă.

În urmă cu trei ani, când Broderick moștenise clubul Bârlogul Diavolului după dezastrul din Dials, paznicii lui discutaseră pentru prima dată despre Reggie Spark. Așezați la masa de mic dejun și așteptând prima întâlnire cu Broderick, în bucătărie răsunaseră cuvinte indecente despre fetele angajate la club.

Patru paznici făcuseră greșeala de a vorbi urât despre Reggie, spunând că era prea urâtă pentru a se culca vreun bărbat cu ea și prea deșteaptă ca să o ia de nevastă. Fuseseră dați afară – aceea fusese ultima lor zi la Bârlogul Diavolului.

Atunci fusese ultima dată când cineva îndrăznise să vorbească urât despre ea.

Ca angajator care își jurase să nu profite niciodată de femeile care lucrau pentru el, fusese dezgustat de nenorociții care încercaseră să-i mânjească reputația lui Reggie. Acum vedea dincolo de acea furie: vedea cât de mult se înșelaseră acei oameni.

Buclele răvășite îl făcură să se uite la chipul ei. Ochii ei mari erau un amestec fermecător de verde cu albastru. Acele străfulgerări albastre ascundeau în profunzimea lor frumusețea zonelor de țară din Cheshire, licăriri din cerul albastru și dealuri de smarald, toate în același timp.

Buclele ei roșii, întotdeauna prinse la spate, îi cădeau acum încâlcite pe umeri, încadrându-i fața. Trăsăturile care păreau aspre acum erau îndulcite de cascada buclelor roșii. Avea nasul în vânt, obraji înalți și o baie de pistrui peste pielea luminoasă. Buzele ei rotunjite, ca arcul lui Cupidon perfect sculptat, erau numai bune pentru sărutat și pentru alte lucruri.

Reggie îl privi întrebătoare cu ochii ei albaștri-verzui.

– Ce e? șopti ea.

„Uită-te în altă parte! Uită-te în altă parte, oriunde, dar nu aici, ferește-te de acest moment de nebunie temporară!"

Dar Broderick înghiți în sec – se dovedise slab în moduri în care nu se crezuse niciodată în stare.

– Reggie, se chinui el să spună, abia recunoscându-și propria voce răgușită, incapabil să mai spună ceva în afară de numele ei.

Numele acestei femei care îi era și prietenă, și confidentă, și angajată. Dar, era și angajată. Cu toate acestea, își trecu degetele prin părul ei, buclele catifelate alintându-i palma. Ea clipi din genele groase și roșietice.

Foamea cânta în venele lui precum o simfonie discordantă care nu avea nici un sens și care nici nu avea să aibă, dar pe care își dorea să o audă la nesfârșit.

Ea întredeschise buzele, și cel mai dulce suspin ieși, ademenindu-l. Sau poate că doar auzea ceea ce voia să audă? Apoi ea lăsă capul pe spate – era clar că nu avea cum să se înșele în privința acelei invitații nerostite.

Precum marinarul vrăjit de sirene pe mare, Broderick coborî capul mai aproape, mai aproape. Dorindu-și ceva ce nu știuse că își dorea sau că avea nevoie...

În acel moment, nu conta că faptul că tânjea după Reggie Spark îl făcea să-și piardă orice fărâmă de onoare. Simțea nevoia de a gusta altceva în afară de frica aceea care se cuibărise în el în ultimele zile și care nu voia să-i dea drumul.

„Sunt exact ca tatăl meu..."

Înecându-se cu salivă, Broderick se îndepărtă, retrăgându-și mâinile.

Poate că își imaginase răspunsul ei doar din cauza propriilor pofte.

Acele buze roșii după care tânjea se lăsară în jos.

– E așa de rău?

Își pipăi capul. Dinții ușor strâmbi mușcară buza de jos.

„Drăcia naibii!"

– Nu este, zise el răgușit. „Eu sunt rău. Tânjesc după o prietenă și o femeie din personalul meu."

Broderick luă cârpa și o aruncă înapoi în bol.

Ferindu-și privirea, Reggie se ridică repede în picioare.

– Atunci am terminat.

Picioarele subțiri are scaunului scârțâiră pe podea.

– Oprește-te! O prinse ușor de încheietură. Nu este. Adică nu am terminat.

Ea rămase locului, încruntată și încurcată.

– Ce?

– Nu am terminat de verificat rana, clarifică el.

Pentru numele lui Dumnezeu, se bâlbâia! Și asta pentru că își dăduse seama că Reggie Spark era... femeie. Bineînțeles, era normal să observe asemenea detalii. De fapt, altcineva ar fi putut spune că era straniu că nu observase până atunci. O conduse înapoi pe scaun, intenționând să o elibereze, dar nu o făcu.

– Ce naiba s-a întâmplat?

Broderick îi ridică palmele, analizându-le pe rând. Avea urme de zgârieturi și de pietriș în cutele palmelor, răni care indicau că aterizase pe mâini. Și după vânătaia care apărea acolo, fusese o izbitură zdravănă.

Văzând că ea tace, ridică privirea.

Chipul ei era imposibil de citit.

– Am căzut, zise ea.

– Ce stupid!

Regina Spark se mișca mereu cu o eleganță aparte față de orice altă femeie care numea acel iad acasă – incluzându-le pe surorile lui.

– Nu te-ai împiedicat și nici nu ai făcut vreun pas greșit niciodată de când te știu.

– Cu siguranță, ai uitat, mormăi ea.

– Eu nu *uit* nimic.

Broderick îi adună părul greoi, plin de sânge; șuvițele bogate alunecară prin degetele lui precum așternuturile fine de satin pe care le comandase pentru patul lui când devenise patronul acelui club. Trecându-și degetele prin buclele ei, i le îndepărtă de pe față. Dorința pulsa în el. Șocant de intensă și de rușinoasă din cauza persoanei după care tânjea, o femeie care îi fusese precum o soră și care acum era rănită. Doar că nu era nimic frățesc în dorința lui de a continua să umble cu mâinile prin părul ei încâlcit și roșu.

Luptându-se cu această atracție extrem de puternică, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Până la urmă, Broderick nu-și făcea iluzii că ar fi fost un domn. Folosind agrafele împrăștiate pe masă, el începu să-i strângă șuvițele într-un coc răvășit.

În timp ce Reggie tăcea încăpățânată, Broderick continuă să o cerceteze, inspectându-i scalpul și obrajii în căutarea altor răni. Fiecare semn era un nou indiciu. Își trecu arătătorul peste lobul urechii ei drepte.

Ea icni de durere.

– Îmi cer scuze, murmură el, atingând-o mai ușor. Să știi că nu mi-a scăpat din vedere că ești în mod intenționat evazivă, continuă Broderick. Apoi îi vorbi șoptit: În caz că ai uitat, Reggie, până la urmă, eu aflu... *totul.*

Capitolul 3

Eu îți știu secretele. Și în curând toată lumea o să le știe...

Preț de un moment îmbătător, Reggie crezuse că Broderick avea să o sărute. Văzuse dorința arzând în ochii lui, iar asta o mângâiase precum o atingere.

Până când norul de speranțe false dispăru, readucând-o cu picioarele pe pământ.

„Prostuțo! Bineînțeles că nu avea de gând să te sărute..."

Pentru Broderick, până și îngrijorarea lui pentru urechea ei, totul era o afacere. Doar asta existase dintotdeauna în relația lor.

„Până la urmă, eu aflu... totul."

Privindu-l printre gene, Reggie încercă să-și dea seama dacă Broderick aflase care erau planurile ei. Poate și acum pur și simplu se juca cu ea, știind prea bine minciunile de care era vinovată. În timp ce el îndepărtă cârpele pline de sânge și aduse câteva curate, ea îl cercetă atentă. Poate i-ar fi fost mai ușor dacă el ar fi răbufnit împotriva ei pentru aceste păcate decât... asta. Decât bunătatea lui.

Și asta, pentru că atenția și îngrijorarea lui făceau să se simtă și mai vinovată.

– Ți-am zis că sunt bine, repetă ea calmă când îl văzu că intenționează să ridice alt bandaj improvizat.

El se opri și o privi suspicios.

– Ar trebui să fii în sălile de joc, zise ea, ridicând un pic vocea.

„Nu sunt făcută pentru asta... Pentru a minți. Pentru a înșela. Pentru a trăda."

– Ești nerăbdătoare să scapi de mine, scumpo, înțeleg.

Inima ei tresări. „Scumpo."

– Cred că se întâmplă destul de rar, zise ea, forțându-se să pară dârză.

Fiecare chelneriță, prostituată și servitoare suspina când trecea el.

– Ce anume? Doamnele încercând să scape de mine? Făcu o pauză. Așa e, adăugă el, ridicând jucăuș din sprâncene, făcând-o să râdă.

Și uite așa lumea lor reveni la normal. Acesta era Broderick. Iar ea era Reggie, și această relație confortabilă era tot ceea ce avea să existe între ei.

„De asta vrei să pleci..."

O cuprinse o melancolie teribil de familiară.

El ridică una din sprâncenele blonde.

– Pot să continui? întrebă și făcu semn către urechea ei rănită.

La naiba, era tenace! Nu capitula în fața nici unei bătălii. Și nici nu credea că era mulțumit de răspunsurile ei evazive de mai devreme.

Ea încuviință scurt din cap.

– Da.

Desfăcu bandajul pe care i-l pusese Gertrude și îl îndepărtă. Tăietura mică din vârful urechii începu să sângereze, scurgându-se încet pe obrazul ei.

El șuieră printre dinții drepți, de un alb imaculat.

– Drăcia naibii, Reggie!

Furia i se citea pe chip, și dovada acelei îngrijorări o încânta.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă el din nou.

– Ți-am spus, nimeni. Ceea ce nu era o minciună. Armăsarul acela furios nu era om.

El se calmă ușor și îi atinse obrazul cu dosul palmei.

Ea simți cum i se taie răsuflarea și se aplecă, primind acea ușoară mângâiere.

– Biata Reggie, murmură el, și pentru prima dată acel nume pe care ea îl detesta se transformă pe buzele acestui bărbat într-o mângâiere seducătoare. Dar vraja pe care o aruncase asupra ei dispăru odată cu următoarele cuvinte: Întotdeauna ai fost jalnică la șiretlicuri. Își retrase mâna.

O cuprinse o răceală ce alungă căldura efemeră a atingerii lui.

„El știe."

Ea își înfipse degetele în rochie până când mototoli lâna aspră. Reggie se opri brusc.

Majoritatea oamenilor care supraviețuiau în Dials făceau asta luând ce și când voiau, fără să le pese de cei pe care îi călcau în picioare în drumul lor spre succes.

Dar Reggie nu fusese niciodată așa. Ea nu devenise nemiloasă după trădarea lui Lord Oliver.

De aceea, văzând cum o îngrijea Broderick acum, se simțea vinovată, îi era greu să respire și imposibil să se gândească la o minciună oarecare.

Pentru prima dată în zece ani, nu doar că ascundea un adevăr față de bărbatul care o salvase, ci două adevăruri.

Și pur și simplu nu se putea hotărî care era mai important.

Broderick continuă în tăcere să-i îngrijească urechea, curățându-i rana.

Luă o cârpă curată, o îmbibă în apă și începu să-i șteargă sângele de pe obraji.

– Urechea ta nu o să aibă nevoie de cusătură.

– Arată mai rău decât e. Reggie își încrucișă brațele la piept. *Tu* știi mai bine decât oricine cât de urât sângerează o ureche.

El afișă un surâs sincer și diferit de zâmbetul afectat și cinic pe care îl purta de dragul clienților și al angajaților de la sala de jocuri.

– Da. În timpul unei lupte de stradă între Broderick și un turnător cu o afinitate deosebită față de bijuterii, inelul blestemat al adversarului său îi ciupise urechea, iar după aceea Broderick lăsase dâre de sânge pe străzile Londrei. O privi intens pe Reggie, ușor acuzator. Îmi aduc aminte că atunci ai insistat să ai grijă de rana mea.

– Nu e același lucru, zise ea exasperată. Rana ta a avut nevoie de cusătură.

Cusătură pe care ea o făcuse cu îndemânare când el nu avusese încredere în nimeni din banda lui să facă asta. Nici măcar în surorile lui.

Broderick dezlipi cârpa de rană, verifică urechea și apoi aplică o ușoară presiune.

– Întoarce-te!

Reggie îi arătă urechea care zvâcnea de durere.

– Ai fost plecat mai devreme, observă ea, schimbând subiectul conversației.

El se opri și făcu o pauză atât de scurtă, încât poate că ea doar și-o imaginase.

Îl urmări cu coada ochiului. Broderick nu-și părăsea clubul dimineața. La acele ore, era cel mai aglomerat, și el nu ceda controlul postului în fața nimănui. Nimic nu-l ținuse departe niciodată în toții anii în care condusese clubul.

– Nu ai nimic de zis? insistă ea.

El își trecu vârful degetelor peste bărbia ei, întorcându-i privirea către el. Acea atingere delicată îi puse pielea pe jar.

– Un secret pentru un secret?

Inima îi tresări. Acelea fuseseră primele cuvinte pe care el i le spusese. De când lucra pentru Broderick și pentru familia lui, el obișnuia să i le tot spună mai mult pentru a o necăji decât pentru altceva. Ea îi răspunse așa cum o făcea de obicei, de data aceasta pe nerăsuflate.

– Nu am secrete pe care să vreau să le împărtășesc.

– Ești mai încăpățânată decât Dumnezeu! bolborosi el.

– Oh, așa e Dumnezeu? Ea ridică o sprânceană. Încăpățânat?

Rânjetul atât de gol al lui Broderick o lovi precum o săgeată în piept.

– Am încetat să cred în Dumnezeu cu mult timp în urmă.

Ea simți fiori pe șira spinării. Era o goliciune în vocea lui pe care nu o auzise niciodată în toți anii de când îl știa și voia să alunge pustiul acela apăsător. Acele sentimente dure, chinuitoare nu aveau ce căuta în privirea lui... Acest bărbat care nu împărtășea nimic cu nimeni. Și totuși, acum fusese cel mai aproape de a-i oferi o parte din trecutul lui.

– Dar, dacă încetăm să credem în Dumnezeu, asta înseamnă că ceea ce urmează e cam sumbru, nu?

El chicoti.

– Doar dacă nu ești mulțumit de ceea ce ai sau ce faci aici.

Reggie încremeni, căutând din nou un semn că el îi descoperise intențiile. Că o ademenea într-un joc care avea să se termine cu ea mărturisindu-și toate secretele.

Lăsând cârpa jos, Broderick continuă să-i cerceteze rana.

– Vezi tu, Reggie, eu am rostit numele atacatorului meu, cu atât de mulți ani în urmă, pentru că nu aveam pe nimeni de protejat.

Tommy Lassiter jefuise cadavre și ucisese femei ușoare de la colț de stradă, ca să aibă ce vinde hoților de morminte.

– Eu nu protejez pe nimeni, zise ea cu calm.

– Unde erai când s-a întâmplat?

– La grajduri. Ceea ce nu era o minciună. Doar că nu erau grajdurile lui. A fost un cal, Broderick, zise ea suspinând.

Asta măcar era adevărat. Doar că grajdurile străine și băiatul după care alergase erau cele care contau cu adevărat.

– Un cal? El clătină din cap. Caii nu mușcă.

– Oh, te asigur că mușcă! Am fost mușcată odată de coapsă. A durut ca naiba, dar nu a sângerat la fel de rău ca acum. Altul m-a ciupit de umăr. Făcu un semn către vechea rană. Al meu...

El ridică o sprânceană.

Ea se opri brusc, detestând obiceiul de a trăncăni când era neliniștită. Fusese blestemul ei în copilărie și una dintre multele provocări când încercase să se integreze printre oamenii din Dials.

– Caii mei nu mușcă, insistă el.

Nu, ei nu. Erau la fel de ascultători ca orice membru al personalului.

Drăcia naibii, era neobosit! Nu avea să cedeze până când nu primea un răspuns. În interiorul ei se dădea o luptă. Stephen nu avea să o ierte niciodată dacă îi spunea secretul lor lui Broderick, dar Broderick merita adevărul.

„La naiba!"

– S-a întâmplat când îl urmăream pe Stephen.

Toți mușchii din trupul lui se încordară.

– Ce...

Ea îl întrerupse și începu să-i povestească pe scurt toate acțiunile lui Stephen și cum ajunsese să-și rănească urechea. Avu grijă să nu pomenească nimic despre cartierul elegant în care hoinărise el.

Când termină, Broderick înjură.

– I-am spus că nu trebuie să iasă singur.

– Dar este obișnuit să o facă. Nu își poate schimba peste noapte obiceiurile și felul de a fi.

– Ba poate, zise el direct. Nu mai are de ales.

Reggie îi cercetă chipul.

– Ce vrei să spui?

Ea îl cunoștea suficient de bine pentru a ști că erau mai multe la mijloc. Nu-i interzisese niciodată nimic. Nici măcar după incendiul pe care îl pornise, care distrusese sala de jocuri a bandei rivale.

Broderick își ascunse imediat emoțiile, afișând masca pe care o purta față de toți ceilalți din club.

– Nu am vrut să spun nimic. Își îndreptă mânecile. Odihnește-te! Își luă pelerina și jacheta. Vreau totuși să te vadă un doctor.

Indiferent cât de inofensivă pare rana, vorbi el peste lamentările ei. Porni către ușă. Vreau să-ți aduci aminte de Jack Spier, o avertiză el, punând mâna pe clanță.

Reggie pufni.

– Jack Spier a fost lovit cu o lamă ruginită și murdară. Mă îndoiesc că rana asta e la fel.

El își înclină capul.

– Ah, da. Gura unui cal care mănâncă rahat și fân sigur e mult mai curată, răbufni el.

– Știai că în cărțile surorii tale despre cabaline scrie că, atunci când un cal mănâncă bălegar, e semn clar că are o problemă cu hrana. În fapt, asta se numește coprofagie și...

– Reggie.

Ea suspină.

– Prea bine, trimite-l!

El își puse hainele pe care le căra în brațul opus.

– Profită de restul zilei și odihnește-te, o îndemnă el, vrând să iasă din încăpere.

– Broderick? strigă ea.

El întoarse capul.

– Trebuie să fie mai bine păzit, însă fii blând cu el.

Reggie se holbă către ușa din stejar mult timp după ce el plecă. Broderick se supărase din cauza informațiilor pe care ea urmărise să i le ascundă.

Oare ce avea să spună când urma să afle ce îi ascunsese în toate aceste luni și ce avea să creadă de planurile ei pentru viitor?

Capitolul 4

Ce ai prefera? Să-ți petreci restul zilelor la Newgate? Sau spânzurătoarea? Oricum, soarta ta e aceeași.

Ea avusese grijă de fratele lui.

Nici un bărbat cu capul pe umeri, nici o femeie și nici un copil nu ar fi alergat pe străzile din Dials și cu siguranță nu pentru un băiat ticălos și posac precum Stephen.

Și cu toate astea, exact asta făcuse Reggie.

Poate pentru că simțea amenințarea sfârșitului care se grăbea să-l întâlnească. Sau poate pentru că era dimineață devreme și îl ajunseseră din urmă zilele fără somn, însă brusc simți o apreciere enormă față de nărăvașa curajoasă care renunțase la rațiune și precauție pentru a avea grijă de altcineva.

Nu, nu era vorba doar de apreciere. Era ceva mai profund. De obicei, oamenii nu puneau binele altora înaintea binelui lor. Lașul său tată era dovada vie a acestui lucru. Și apoi așa era Reggie: neînfricată. Curajoasă. Îndrăzneață. Și *frumoasă*. Da, și asta. Nu observase acest fapt deranjat – *până acum*.

Pășind vioi prin camerele lui private, Broderick se înecă. „Prostule!" Lațul se strângea. Viitorul lui fusese decis cu puțin timp în urmă pe o alee din Dials, iar acum tânjea după Regina Spark. Copleșit de dezgustul față de sine, slăbi nodul lavalierei.

Nu, fusese doar o chestiune de moment, o eroare de judecată care aproape îl făcuse să o sărute. Conștientizarea faptului că era muritor și dezastrul inevitabil care avea să vină peste el îi întunecaseră judecata.

Cu toate că știa aceste lucruri, se simțea lipsit de onoare.

„Concentrează-te asupra problemelor tale!"

Până la urmă, avea lucruri mai importante pe care trebuia să le rezolve.

Broderick trecu pe lângă servitori care încă încercau să curețe petele de sânge de pe covoare. Fie că aproape o sărutase pe Reggie, fie că își dorise asta sau că visase tot preludiul, era irelevant în fața pericolului care îl pândea: Walsh și Lucy.

Nu, mai precis, marchizul de Maddock.

„Nu pot să rezolv problema asta."

Își trecu o mână tremurândă prin păr. Se simțea pierdut. La fel cum se simțise când el și tatăl lui fuseseră alungați de angajatorul tatălui său și de nașul lui Broderick, contele de Andover.

Atunci tatăl lui Broderick se dovedise complet nefolositor în a-l ajuta să supraviețuiască.

„Dacă nu am grijă ca toată familia să fie îngrijită și în siguranță, sunt exact ca el."

Strânse din dinți. Nu, nu avea de gând să-și lase familia în aceeași situație deplorabilă în care mizerabilul lui tată îl lăsase pe el. Fiecare dintre frații lui avea să fie îngrijit și să aibă viitorul aranjat.

Broderick se apropie de scara lângă care paznicul principal se afla la datorie. Văzându-l, MacLeod se îndreptă de spate.

– Unde e sora mea?

– A fost chemată la grajduri. Buzele bărbatului masiv zvâcniră. Este o problemă cu una dintre pisicile de la hambar.

Da, așa fusese Gertrude întotdeauna. Era cea mai inimoasă dintre surorile lui. Era pură și îi lipsea setea de răzbunare care îi mâna pe Broderick, Stephen, Cleo și Ophelia, ea era cea mai blândă dintre Killorani. Cea care trebuia protejată mereu. „Și eu am dezamăgit-o."

„La fel cum o dezamăgesc din nou acum."

Simțindu-se cuprins de un sentiment bolnăvicios de rușine, Broderick își croi drum către grajduri. Toți servitorii și grăjdarii se așezaseră în cerc în afara grajdurilor din piatră, fumau și vorbeau încet.

Harry, cel mai proaspăt ștrengar salvat de Ophelia și adus să lucreze la Bârlogul Diavolului, îl văzu imediat. Observând privirea băiatului care se uita către Broderick, servitorii bine îmbrăcați își aruncară de îndată țigările de foi și băgară sticlele în buzunare.

Broderick le făcu semn să-și continue treburile în timp ce el trecu de ușa mare, albă și curbată. Mirosul de fân și de cai îi umplu nările.

Clipi de mai multe ori, încercând să-și acomodeze vederea cu spațiul întunecat, căutând-o pe Gertrude – și găsind-o în capătul îndepărtat al grajdurilor.

Cu spatele la el, ea ridică amenințător un deget în aer.

Pășind atent, el înaintă, călcând peste fânul împrăștiat pe jos.

Se opri lângă sora lui.

– Cum e Reggie?

– O să fie bine.

Nesupusă ca întotdeauna, dar rana ei avea să se vindece.

– Văd că ai dat liber întregului personal de la grajduri în această dimineață.

Gertrude duse din nou un deget în dreptul buzelor.

– E foarte încăpățânat, șopti ea încet, ignorând gluma pe care o făcuse Broderick.

El îi urmări privirea.

Doi ochi aurii străluceau în spațiul altfel întunecat.

– Miau-miau-miau, se jeli pisica, rămânând pe grinda îngustă.

Toate lucrurile pe care Broderick le știa despre asemenea feline erau bineînțeles învechite, din vremea în care trăise cu Lord

Andover, însă Gertrude avusese grijă de-a lungul anilor de suficiente animale capricioase ca să descopere cât de independente erau.

– O pisică are nouă vieți. Trei vieți se joacă, trei hoinărește și trei rămâne locului.

Gertrude pufni.

– Ce prostie! Tu ai scăpat de moarte și de pericol. Nimeni nu îndrăznește să creadă că tu ai nouă vieți. De ce să facă asta Master Brave?

În ciuda tuturor nenorocirilor din acea dimineață, se trezi râzând cu poftă.

– O felină care s-a prins de o grindă și nu poate coborî fără ajutor a primit cu siguranță numele greșit.

– Oh, taci! îl dojeni ea și îl lovi cu cotul într-o parte.

El icni.

– Nu-l asculta! Tu ești mult mai curajos și mai puternic decât toți caii și câinii din toate grajdurile, șopti ea către creatura care încă mieuna deasupra capului ei.

Și, ca și cum tonul ei ar fi fost magic, Master Brave se opri.

Gertrude întinse mâinile.

Pisica neagră țâșni înainte și înapoi pe grindă.

Suspinând, Gertrude lăsă mâinile în jos.

Rămaseră acolo, frate și soră, urmărindu-l în tăcere pe Master Brave, în timp ce Broderick căută cuvintele potrivite pentru a-i adresa o rugăminte lui Gertrude.

Aceeași rugăminte pe care o adresase surorilor lor înainte, doar că de această dată motivele erau diferite. Era vorba de mai mult: de posibilitatea de a se asigura că toți – frații lui, angajații, afacerea – erau în siguranță.

Se simți cuprins de amărăciune. Era încă o dovadă că viața îi scăpase de sub control și că nu putea să facă față. Inspiră încet.

– Gertrude...

– Dacă particip la sezon, am niște condiții, îl întrerupse ea, lăsându-l fără cuvinte.

– De unde ai...

– Aflat? Ea ridică din sprâncene. Mai întâi Cleo. Apoi Ophelia. Nu îți trebuie multă minte ca să-ți dai seama că eu sunt următoarea căreia intenționezi să-i găsești un soț nobil. Își mută privirea hotărâtă de la pisica blestemată către Broderick. Dacă fac asta pentru club, vreau anumite lucruri de la tine.

Bineînțeles că ea avea să presupună că totul se învârtea în jurul afacerilor lui. De ce ar fi crezut altceva? Nici unul dintre frații sau angajații lui nu ar fi crezut altceva. Pierduse de mult dreptul la încredere din partea lor. Și nu era atât de egoist încât să-i lase pe ea sau pe frații lor să afle adevărul. Oricum, îi era mai ușor dacă toți credeau altceva despre el.

– Prea bine. Incapabil să o privească pe sora lui în ochi, cercetă pașii frenetici ai lui Master Brave. Care sunt termenii tăi?

– Animalele mele vin cu mine.

Ea se aștepta ca el să o trimită la una din surorile lor. Făcuse această greșeală trimițând-o pe Ophelia la Cleo și, deși Ophelia era fericită acum, fusese la un pas de spânzurătoare din cauza iubirii pe care i-o purta lui Connor O'Roarke.

– O să te însoțesc eu.

Și avea să fie acolo ca să aibă grijă de ea cât timp mai putea.

„Cât timp o să-ți permită acel ticălos..."

Gertrude îl privi nedumerită.

– Tu?

– Și o să... Slăbi mai mult nodul de la lavalieră. O să-ți dau voie să iei pisicile.

– Toate, Broderick. Sau nu mă duc.

„Oh, drăcia naibii!"

Își scoase de tot lavaliera albă din mătase, lovindu-se cu ea peste picior. Aveau o întreagă gospodărie la dispoziție și personalul din casa din Grosvenor Square pe care o închiriase pentru restul sezonului.

– Bine. Toate. Rozătoare și pisici.

Adunase cele mai neașteptate și incompatibile creaturi, cum numai Gertrude putea să facă.

Ea trecu la următoarea cerere.

– Stephen vine cu noi.

El simți cum i se strânge inima.

– Bineînțeles.

Voia să-l țină aproape și pe fratele lui cât de mult putea. Apoi, cu voia Domnului, dacă totul mergea conform planului, Gertrude urma să aibă acces la o lume în care un Killoran putea avea grijă cu adevărat de Stephen.

– Și continui să-i supervizez lecțiile.

– Nu este posibil. Broderick vârî lavaliera în buzunarul din față al jachetei. Și nu pentru că nu cred că ai făcut o treabă admirabilă învățându-l până acum, interveni el când ea intenționă să vorbească.

Gertrude fusese însărcinată cu treaba sisifică de a educa un băiat care ar fi preferat să fure din buzunare decât să stea într-o sală de clasă, și totuși reușise să-l învețe să citească.

– O să fii ocupată, o să participi la evenimente formale și la tot felul de reuniuni.

Toată energia ei trebuia să meargă către găsirea unei perechi pentru a-și asigura viitorul, pentru a fi aranjată pe viață.

Gertrude pufni.

– Ai o părere prea optimistă despre sezonul meu.

– Nu te subestima. Broderick ridică pumnul la piept. Ești un Killoran.

– Sunt oarbă, zise ea direct, fără să se compătimească. Nimeni nu vrea o soție oarbă.

– O să găsești un om onorabil...

Înainte ca păcatele lui Broderick împotriva marchizului de Maddock să iasă la lumină, și el să descopere rolul pe care îl jucase în răpirea copilului nobilului, fusese în stare să-i ofere surorii lui garanții mai mari. Acum nu mai erau adevărate. El și Gertrude erau șoriceii mult iubiți cu care se juca Lord Maddock, care avea să-și scoată ghearele exact când nu se așteptau.

– O să te căsătorești cu un domn respectabil, care o să treacă peste orbirea ta *parțială*, se mulțumi el să zică.

– Oarba tot oarbă rămâne, bolborosi ea.

– Valoarea ta trece dincolo de ochi, zise el încet.

Ea suspină frustrată.

– Nu renunț la asta, Broderick. Se concentră din nou asupra pisicii negre, făcându-i semn creaturii să coboare.

Pisică ridică lăbuța în aer și o mișcă, dar rămase locului.

– Prea bine, zise Broderick. Apoi adăugă repede: Dar o să faci asta doar dacă nu ai alte angajamente.

Gertrude clătină din cap.

– Nu e un motiv suficient de bun. Se întoarse și-l înfruntă. Stephen are nevoie de rutină, Broderick. Toți copiii au, continuă ea apăsat. Are nevoie de ordine în viața lui dezordonată, și cel puțin putem să-i oferim asta până când...

Ea își mușcă buza de jos.

„Oh, Dumnezeule!" Broderick închise ochii. „Până când nu o să mai fie cu noi..."

– Două ore în fiecare dimineață, reuși el să zică.

– Trei.

„Întotdeauna fusese așa de tenace?"

– Trei, capitulă el. Dar avea nevoie ca ea să știe: Acest aranjament, Gertrude , o să fie benefic pentru tine. Pentru siguranța și bunăstarea ta. Căsătoria este doar o chestiune de afaceri, rosti el când văzu că Gertrude îl privea nerăbdătoare.

Așa cum era toată viața. Un contract între doi oameni care trebuia să fie avantajos pentru ambele părți.

Gertrude pufni.

– Asta e o prostie!

– E adevărul, zise el simplu.

Toate relațiile aveau la bază ceea ce putea face cineva pentru altcineva și ce primea în schimb.

– Nu e așa. Dar nu o să dezbat asta cu tine. Mai am o cerere.

– Care?

Sora lui se îndreptă de umeri.

– Vreau ca Reggie să fie însoțitoarea mea.

– În mod clar nu.

Imposibil. Nu după ceea ce fusese pe cale să se întâmple între ei! Ea nu păru să observe gândurile lui păcătoase, dar să o aibă aproape...

Refuzul lui nu-i pică deloc bine lui Gertrude.

– Și, mă rog, de ce nu?

Pentru că nu avea încredere în el însuși. Pentru că avea nevoie de o oarecare distanță pentru a o privi din nou platonic, cu ochiul omului de afaceri și nimic mai mult, așa cum făcuse în toți anii de când se cunoșteau.

– Poate că nu m-am născut în lumea nobililor, dar știu destule despre condițiile pe care trebuie să le îndeplinească guvernanta sau însoțitoarea unei doamne.

Dumnezeule! De îndată ce cuvintele îi ieșiră pe gură, se încordă când își dădu seama ce vorbe pompoase rostise.

Gertrude pufni.

– Ce lucru urât și disprețuitor ai spus!

Da, așa era. Merita să fie certat pentru asta, dar prefera ca frații lui să-l creadă un nenorocit plin de sine și de ambiții decât să știe

adevărul – era un prost care tânjea după o angajată loială, după o femeie care făcea parte din familia lor.

Broderick se trase de gulerul de la cămașă.

– Deși o numesc pe Reggie prietenă și am încredere să îmi pun viața în mâinile ei, înalta societate nu o să se dovedească la fel de primitoare, zise el în cele din urmă. Și nu *mințea*. Nu avea încredere în nimeni așa cum avea în ea. Reggie era cea mai loială. Acei nenorociți însă nu puteau să-i vadă valoarea și puterea, ci doar sângele sau mai degrabă absența rangului, iar amândouă – și ea, și Gertrude – aveau să plătească prețul sub forma disprețului nobililor.

– De când ai devenit așa de înfumurat? ripostă Gertrude.

Master Brave șuieră, iar acele sunete făcură toții caii din grajd să necheze.

– Oh, îmi cer scuze, zise Gertrude, uitând câteva clipe de prezența lui Broderick. Pisica țâșni mai în față, pe grindă. Nu o să mai fac asta.

– Gertrude, începu el din nou, având nevoie ca ea să renunțe la cererea legată de Reggie. Ai nevoie de cineva care să-ți facă prezentările necesare, cineva care cunoaște bine regulile nobilimii.

„Mincinosule! Te temi de ea, te temi să o ai pe Regina Spark acolo, mai ales acum, când ai observat ce buze arcuite are și că nu te poți gândi la altceva decât la cum ar fi să le săruți."

– Reggie poate să facă toate aceste lucruri, iar prezența ei o să fie benefică pentru Stephen, insistă Gertrude, imitându-l pe Master Brave, care se mișca în față și înapoi.

Într-adevăr, nu era ceva ce Reggie nu putea să facă. Dar nu putea să o aibă acolo. Avea să fie o distragere pe care nu și-o permitea. Nu acum.

– Mai mult, rosti Gertrude, nu cred că ai ascultat-o sau ai observat-o suficient pe Reggie ca să-ți dai seama că ea cu siguranță nu s-a născut pe străzi.

Asta îl lăsă fără cuvinte. Reggie vorbea o engleză perfectă și emana bun-simț și decență prin toți porii într-un loc unde acestea lipseau cu desăvârșire, dar asta nu însemna că era suficient de familiară cu acea lume pentru a-i face drumul mai ușor lui Gertrude. În timp ce sora lui continuă să se joace cu pisica, Broderick își frecă bărbia cu mâna.

Nu, Reggie nu se născuse în înalta societate, dar era, așa cum evidențiase Gertrude cu înflăcărare, mult mai iscusită decât orice

altă guvernantă care avusese grijă de surorile lui, instruindu-le despre decență. Mai mult decât atât, putea să-și folosească limba și vorbele la fel de rapid și eficient precum folosea lama de cuțit, însă fără a-și pierde cumpătul precum Cleo sau Ophelia. Cu un asemenea protector neînfricat cum era Reggie Spark, nu exista îndoială că Gertrude avea să fie apărată – când și dacă avea să fie nevoie –, având în același timp alături o însoțitoare care știa cum să se comporte în lumea bună. Iar asta conta mai mult decât subita lui fascinație față de tânăra femeie.

– Prea bine.

Gertrude se întoarse către el uimită.

– Ce anume?

Nu crezuse că el avea să cedeze în fața acelei rugăminți.

– Reggie o să fie doamna ta de companie, zise el clar și răspicat, spre deliciul surorii lui.

El deja se gândea ce avea de făcut înainte ca Reggie să accepte acel rol. Avea nevoie de o garderobă nouă, una care să-i evidențieze poziția influentă și bogăția.

Fără să vrea, îi apăru în minte o imagine cu Reggie așa cum o văzuse cu puțin timp în urmă, cu părul roșcat ondulat și încâlcit în jurul taliei înguste, în timp ce el o dezbrăca de fustele urâte, vechi și maro, înlocuindu-le cu unele mov.

I se făcu gura pungă.

„Nu." Văzu dintr-odată un satin verde smarald, diafan, care atârna pe trupul lung, delicat și suplu al lui Reggie...

– În sfârșit!

Broderick tresări.

Master Brave țâșni de pe grinda alunecoasă și se cuibări repede în colțul staulului. După câteva clipe, sări pe sub deschizătura ușii și alergă către Gertrude. Ea îl ridică și bolborosi tot felul de cuvinte liniștitoare și fără sens către creatura neliniștită. Simțindu-și urechile arzând de la atâta gingășie, Broderick porni să iasă din grajduri.

– Broderick?

Se întoarse ușor și, pentru câteva clipe teribile, avu impresia că sora lui văzuse prin desișul gândurilor lui păcătoase.

Gertrude ridică din sprâncene.

– Îți sugerez ca, înainte de a fi așa de încrezător în promisiunea ta, să vorbești cu Reggie. Chiar și în întunericul grajdurilor, el întrezări strălucirea din privirea lui Gertrude. Și mai propun ca,

înainte să faci *asta*, să te speli ca să scapi de putoarea transpirației și a mirosului de cai.

El pufni. În ciuda tuturor lucrurilor care erau dincolo de controlul și influența lui, sora lui îi ceruse ceva ce putea să facă. Broderick avea să meargă la singura persoană care nu-i refuzase nimic în cei zece ani de când se cunoșteau.

Capitolul 5

În curând, o să știi ce înseamnă să pierzi tot ce este important pentru tine...

– Peste munți/Și peste valuri,/În fântâni/Și în morminte... Reggie cânta încet. În cele mai adânci ape/De care Neptun ascultă,/Peste stâncile cele mai abrupte,/Dragostea tot găsește un drum.

Așezată la biroul ei, lovea cu penița pe ritmul acelei balade familiare. Se simți cuprinsă de bucuria de mult uitată a copilăriei când, fetiță fiind, obișnuia să cânte acele îndrăgite melodii. Cât de mult îi lipsea muzica! Dar în curând, dacă avea să reușească, ea și Clara, cea care se ocupa de angajatele de la Bârlogul Diavolului, urmau să aibă o nouă viață dedicată acestei pasiuni. Privi în jos către partenerul ei de lucru – Gus, motanul gri care fusese găsit în spatele clubului Bârlogul Diavolului –, care tot căsca.

– Cât de rușinos, glumi ea. Cu mâna liberă îl ciufuli pe creștet. Eu am cântat cu toată inima, și tu nici măcar un mieunat nu-mi oferi?

„Fata mea, ai o voce care ar putea să facă un cor întreg de îngeri să plângă de invidie..."

Ecoul neașteptat al vocii tatălui ei amestecat cu râsul ei odinioară inocent îi apărură în gând. Trecuse atât de mult timp de când se mai gândise la ele. Trecuse atât de mult de când își *permisese* să se gândească la el sau la frații ei!

Gus îi linse palma cu limba lui aspră, trezind-o din visare.

– Miau, făcu el, frecându-și capul de mâna ei.

Era unul dintre multele animăluțe salvate de Gertrude Killoran. Reggie se atașase de Gus. Era o creatură îngrozită care pufnea, trântea și scotocea după resturi pe alee, care semăna mult cu ea.

În ciuda suspiciunilor pe care le avea față de toată lumea, devenise un companion de încredere, confortabil.

– Pff, acum îmi oferi laudele tale de feline. Reggie lăsă penița. Ești ca toți bărbații. Faci ce faci, și obligi doamna să-ți cerșească atenția fără a-ți da seama cum se simte, îl dojeni Reggie, dar îndulci cicăleala ridicând pisica în brațe. Îl ținu aproape, cu năsucul umed lipit de nasul ei, cu ochii lui verzi și acuzatori privind în ai ei. Oh, ai dreptate. Eu evit anumite lucruri intenționat, dar tu ești așa de drăguț, încât faci ca totul să fie ușor.

Încercase să evite tot și pe toată lumea încă de la nunta lui Cleo Killoran cu Adair Thorne, rivalul lor de la celălalt club de jocuri. Din acel moment, existența lui Reggie, în calitate de membru al familiei Killoran, începuse să fie pusă sub semnul întrebării. Viața ei ordonată de la Bârlogul Diavolului ca secretară a lui Broderick Killoran se apropia de sfârșit.

Unde avea să fie ea după toate astea?

Zâmbetul pe care i-l oferise lui Gus păli și se întoarse către ceasul care ticăia neobosit pe perete, într-un colț.

Și odată cu el, reveni la realitate.

Reggie privi paginile întinse în fața ei. Un amestec de numere și de calcule care formau un posibil nou viitor.

Departe de Bârlogul Diavolului.

Departe de Gertrude, ultima femeie necăsătorită din clanul Killoran.

Departe de Broderick Killoran...

De ce fusese atât de drăguț cu ea în acea dimineață? Se îngrijise de urechea ei și trimisese un doctor pentru a-i verifica rana.

Toate acele gesturi de bunătate făceau ca tot ce visase Reggie, tot ce gândise și intenționa să facă să devină mult mai complicat.

Reggie aplecă ușor capul și se lovi de suprafața biroului.

Gus își înfipse gheruțele în coapsa ei, zgâriindu-i rochia maro din lână.

– Știu, știu, suspină ea. Sunt o proastă, sunt teribil de proastă.

– Miau!

– Oh, acum poți să-ți manifești dragostea de felină. Trădătorule! mormăi ea printre hârtii și îl mângâie pe Gus pe mijlocul moale al spatelui.

El se arcui, ca și cum ar fi încercat să evadeze, dar apoi își întoarse trupul suplu către ea.

Ea cuibări pisica în poală și se forță să se concentreze la documentele înșirate în fața ei. Mângâind absentă dungile tigrate care se întindeau de la gâtul creaturii până pe coadă, Reggie își îndreptă atenția asupra celei mai apropiate pagini.

Indiferent de câte ori făcea calculele, cifrele rămâneau aceleași: 10 000 de lire, acesta era prețul unui nou început.

Și asta nu includea costul săptămânal, bilunar sau anual pentru băuturi sau mâncare, pentru o croitoreasă, pentru salarii sau muncitori și...

Suspinând, coborî fruntea pe masă și se lovi de ea ritmic, dar melodios.

Pentru cineva putred de bogat precum Broderick, o asemenea sumă nu ar fi însemnat nimic. Dar asta, afacerea ei – ceva ce nu mai făcuse niciodată –, avea să-i consume până și ultimul sfanț strâns la Bârlogul Diavolului.

Și impunea trădare. Întoarse capul într-o parte, privind către numele înșirate pe altă pagină, unsprezece chelnerițe la club și un paznic principal. Aventura ei impunea trădare.

– Nu e trădare, bolborosi ea, apucând altă pagină care conținea numele unor potențiale proprietăți. Toate fuseseră tăiate. Nu chiar.

Dacă Reggie continua cu achiziționarea propriului local, nu avea să fie o sală de jocuri rivală.

Dar avea să fie în directă competiție pentru clienții care, spera ea, aveau să caute o altă formă de distracție, unde femeile erau în centrul atenției.

Femei pe care, în numele siguranței ei și a lor, avea să le fure de la Broderick. Indiferent cât de onorabile erau intențiile ei, acel sentiment conta foarte puțin în Dials comparativ cu loialitatea. Străzile de acolo erau diferite față de cele pe care le numise acasă cu mult timp în urmă.

Cineva ciocăni insistent la ușă.

Motanul gri sâsâi și scoase ghearele. Reggie icni în timp ce el sări de pe ea, lăsând în urmă numai zgârieturi înainte de a se ascunde la locul lui obișnuit, patul ei din colț.

– Intră, strigă ea.

Cu registrul de piele în mână, Clara Winters, care era responsabilă de supervizarea personalului feminin al clubului, intră în cameră.

– Ești bine? întrebă ea fără alte politețuri în timp ce târâi un scaun către birou și se așeză lângă Reggie.

Pentru că înainte lucrase la clubul lor rival, Clara fusese tratată ca o paria încă de la început de toți angajații de la Bârlogul Diavolului. Era o situație pe care Reggie o înțelegea mult prea bine, căci și ea fusese exclusă din banda lui Diggory. Acest lucru crease o legătură de suflet între cele două femei. Din momentul în care Clara o surprinsese pe Reggie luându-i apărarea în fața paznicilor, se născuse o prietenie specială.

– Sunt destul de bine, o asigură pe Clara, rotindu-și umerii încordați din pricina orelor în care stătuse cocoșată peste hârtii.

Clara o privi lung.

– Să urmărești băiatul prin zonă?

– Șșt! Reggie întoarse capul. Nu se știa niciodată cine și când era prin preajmă și, luând în considerare necazurile în care intra Stephen, dacă persoana nepotrivită ar fi auzit chiar un singur lucru despre copil, ar fi fost spânzurat. Cum...

– Cum am aflat? Clara aruncă registrul peste hârtiile lui Reggie. Te-am văzut când te strecurai afară. El nu e responsabilitatea ta.

Ea își simți stomacul strângându-se.

– M-a mai văzut cineva? întrebă, ignorând spusele Clarei.

Familia avea grijă de familie.

– Clubul era aglomerat.

Ea se simți un pic mai liniștită.

– Meriți mai mult de atât, zise Clara, ca și cum restul se înțelegea de la sine. Decât să-ți petreci zilele urmărind un copil care nu vrea să fie urmărit și ocupând rolul unui servitor bun la toate pentru un bărbat care nu o să te observe niciodată.

Reggie tresări. Deci Clara înțelesese cel mai mare secret al lui Reggie, secretul umilitor pe care îl păstrase în toți acești ani. Fetița fricoasă care fusese salvată de Broderick s-ar fi pierdut în fața acelor afirmații directe. Însă acea fetiță murise pe London Bridge ca și cum s-ar fi aruncat de pe pod în acea noapte.

– Sper că ai alt motiv pentru care ai venit, nu ca să-mi ții predici.

Ochii celeilalte femei străluciră.

– Poftim, zise ea, împingând registrul din piele maro mai aproape de degetele lui Reggie.

Recunoscătoare că abordaseră un subiect legat de afaceri, ceea ce era mult mai sigur decât orice discuție despre Broderick

Killoran, Reggie ridică registrul. Dezlegând funda, scoase un vraf de documente.

– Am găsit alt loc, zise Clara. Am stabilit o întâlnire mai târziu în această după-amiază.

– Înțeleg, murmură Reggie, trecând cu privirea peste detaliile scrise cu cerneală. Prețul e bun.

– Este mult mai ieftină decât orice altă proprietate pe care am vizitat-o.

– Și banii pe care îi economisim din prețul de vânzare pot merge către reparații, notă Reggie distrasă. Întoarse pagina, căutând adresa clădirii. Încremeni. Deja clătina din cap. Nu.

Asta nu avea să meargă. Una era să plece de la Bârlogul Diavolului și să-și facă propria afacere...

– Am fi la doar trei străzi distanță.

O plimbare scurtă între Reggie și Broderick și cluburile lor. Asta avea să-i transforme în rivali direcți pentru bărbații care trăiau sau vizitau acele străzi.

Cealaltă femeie împinse foaia cu adresa înapoi către Reggie.

– Nu gândești rațional, cum trebuie să intri în afaceri.

Reggie se înfurie.

– Am fost complet rațională cu privire la această afacere de când am venit cu propunerea la tine.

Asta o reduse la tăcere pe Clara. Până la urmă, Reggie fusese cea care cu multe luni în urmă îi propusese un parteneriat. Unul care avea să le transforme în proprietare care nu mai depindeau de munca de la Bârlogul Diavolului sau de orice bărbat. Reggie încercă să ajungă la o înțelegere cu ea.

– Sunt la fel de dedicată cum am fost întotdeauna planurilor noastre. Cu toate acestea, eu mă port onorabil. Întoarse pagina blestemată. Asta nu înseamnă onorabil.

– Onorabil? întrebă Clara. Oare onoarea l-a făcut pe ultimul bărbat căruia i-am dat bani pentru o proprietate să ia fondurile și să fugă?

Inima lui Reggie se strânse.

– Oh, Clara. Nu am șt...

– Nu am nevoie de mila ta, zise Clara direct. Vreau să gândești logic. Bărbații nu sunt onorabili.

Nu, majoritatea nu erau. Viața îi arătase asta lui Reggie, dar Broderick...

– Crezi că Broderick Killoran s-ar gândi la decizia de a cumpăra sau nu un local doar din dorința de a fi corect? întrebă Clara, ca și cum intuise gândurile nerostite ale lui Reggie.

Nu, bărbatul care transformase o tavernă murdară frecventată de cei mai teribili huligani din societate într-un imperiu al jocurilor de noroc, care să rivalizeze cu oricare altul din Anglia, nu ar fi lăsat emoțiile să-i dicteze acțiunile. Acum însă era altceva. El o salvase pe Reggie, iar asta era o datorie care nu putea fi plătită și care cel puțin impunea loialitate. Intenționa să bage documentul înapoi în registru, însă Clara puse mâna peste mâna ei, oprind-o.

– Păstrează-l!

– Nu pot să fac asta...

– Nu...

– Nu o să cumpăr ceva ce e la doar trei străzi distanță. Și nu e vorba doar de o chestiune de onoare. Broderick o să distrugă orice loc din Dials care îi amenință fie și un pic clientela.

Cu mișcări lente și precise, Clara așeză restul hârtiilor și le organiză în așa fel încât erau perfect ordonate. Închizând registrul, îl împinse pe birou către Reggie.

– E vorba doar de loialitate? întrebă ea, uitându-se fix la Reggie. Sau e doar faptul că ai nevoie de o distanță cât mai mare între tine și... el?

Stomacul lui Reggie se strânse. Dacă fusese într-atât de transparentă încât această femeie care o cunoștea de mai puțin de trei ani să înțeleagă slăbiciunea ei pentru Broderick, cine mai știa?

– Nu știe nimeni, îi spuse Clara pe un ton delicat și blând pe care-l folosea doar față de tinerele femei care răspundeau în fața ei la Bârlogul Diavolului. Își mută scaunul mai aproape până când ajunse în dreptul lui Reggie, apoi îi cuprinse mâinile încordate cu palmele ei. Acesta nu a fost visul meu, Reggie, continuă Clara cu aceeași blândețe. Mi-ai prezentat o idee despre ceva care nu s-a făcut niciodată. Îți aduci aminte acea noapte?

– Da, răspunse ea încet. Neputând să doarmă, Reggie își luase halatul și se strecurase în grădinile pe care Broderick le construise pentru Gertrude. Acolo o descoperise pe Clara plângând în tăcere. ai zis că e o idee stupidă, îi aminti ea. Că bărbații vor un singur lucru de la femei, și că acel lucru nu e opinia lor. Nu dacă nu pot avea femeia întinsă pe spate.

Clara rânji obosită.

– Am greșit. Era un gest neobișnuit de a-și recunoaște vinovăția pe care bărbații și femeile din lumea lor nu îl făceau ușor. Ea îi strânse ușor mâinile lui Reggie. Așa cum și tu greșești pentru că refuzi asta.

– Nu am refuzat, spuse ea ridicând defensiv tonul. Doar acest loc.

– Și toate locurile dinaintea lui, interveni Clara. Îți cer doar să vii cu mine astăzi. Întâlnirea a fost stabilită. Nu facem nici un rău dacă vizităm locul, zise ea, lăsând ca vorbele ei să o ademenească pe Reggie cu promisiunea unui viitor.

Reggie privi registrul.

Onoarea, logica și dorința de a supraviețui dădeau o luptă pentru supremație în interiorul ei.

Și cu siguranță asta o făcea să fie un șarpe fără credință, căci voia să viziteze proprietatea.

Blestemat să fie Broderick!

Voia ca *ea* să fie în centrul lumii ei, viitorul *ei* să fie pe primul plan, viitorul Clarei și al celorlalte femei fără nume, acele femei disperate să-și găsească în primul rând siguranța.

Și, cu toate acestea, poate că se dovedea a fi încă domnișoara naivă care venise de la țară Londra, căci nu se putea mobiliza să-l trădeze pe bărbatul care o ajutase când era să se prăpădească pe străzile din Dials.

În cele din urmă, loialitatea față de Broderick învinse.

– Caută alte proprietăți, zise ea clătinând din cap. Nu o să fie asta.

– Meriți să fii mai mult decât lacheul unui bărbat care nu are nevoie de tine și care în cele din urmă o să te alunge, zise Clara încet, însă vocea ei indica clar că era vorba despre cineva care știa din experiență asemenea lucruri.

Reggie se ridică în picioare.

– El nu ar face asta. El nu era precum Lord Oliver.

„E o femeie numai bună pentru sex... Merită prețul..."

Îi crescu pulsul și își înfipse degetele în fuste, unghiile găurind materialul din lână.

Nu avea să se gândească la el. Sau la acea noapte. Sau la toate greșelile care o aduseseră acolo...

Cealaltă femeie se întristă, iar asta o trezi pe Reggie din reverie, din amintirile mizerabile ale trecutului.

– Reggie, exact asta am spus și eu. Și uită-te la mine acum! Depind de parteneriatul cu tine pentru a avea parte de un nou început. Și tu? Tu vrei să-ți abandonezi toate planurile pentru că Broderick Killoran a alergat în camerele tale ca să vadă de ce era sânge pe covoarele lui, zise ea cu atâta milă încât Reggie se simți rușinată.

Dumnezeule, cât de mult detesta faptul că Clara avea dreptate! Dar se ura și mai mult pentru că își dorea ca ea să se înșele. Și asta pentru că Broderick mersese și în alte camere care aparțineau unor femei care fuseseră rănite, dar Reggie fusese lângă el. Le vorbise cu blândețe și încercase să afle detalii de la ele. Însă niciodată nu mersese personal să se ocupe de acele răni, julituri sau tăieturi.

„Proastă." Era doar o proastă, așa cum sugera Clara, așteptând să vadă mai mult unde nu avea să fie mai mult.

Clara îi atinse mâna.

– Amândouă trebuie să ne gândim la viitorul nostru, Reggie. Ce o să se întâmple când Killoran o să decidă că vrea să devină următorul White sau Brooks și o să se descotorosească de toate femeile din personal?

– Nu a dat nici un semn că are asemenea intenții.

– Să concureze cu familia lui Ryker Black? întrebă Clara, uitându-se la ea ca și cum îi mai crescuse un cap. Ești prea deșteaptă ca să fii așa naivă.

Problema era că cealaltă femeie avea dreptate.

Broderick își dorea mereu mai mult. Lua mai mult: cluburile, puterea, legăturile nobile.

Ușa se deschise brusc și cu forță.

Reggie și Clara săriră în picioare.

Inima lui Reggie tresări.

– Stephen, îl salută ea și adună grăbită toate hârtiile și registrul și le închise în sertarul de jos al biroului.

La naiba!

Era unul dintre cei mai iscusiți și silențioși hoți de buzunare din Londra, furase averi din buzunare cu aceeași ușurință cu care afla secretele lui Diggory și ale paznicilor lui.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, urmărindu-l cu coada ochiului ca să-și dea seama dacă auzise discuția dintre ea și Clara.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise el uitându-se rapid și batjocoritor către Clara, căreia îi făcu semn din cap către ușă. E timpul ca tu să pleci.

– Mizerabil mic! Se pare că trebuie să te învețe cineva să fii manierat, răbufni Clara tăioasă.

Reggie icni.

Erau cele mai adevărate cuvinte rostite vreodată, dar, cu toate acestea, Stephen era doar un băiat. Unul care îndurase mai multe chinuri decât majoritatea bărbaților. Întotdeauna avea să se contreze cu femeia care venise de la localul lui Black, iar Reggie avea să joace rolul de împăciuitor.

– Nu o să fii tu aia care mă învață, trânti el intrând în cameră precum un păun împăiat. Nu cred că o să fie nimeni, dar cu siguranță nu o să fii tu, continuă el și, la fel de mândru ca și cum el deținea Bârlogul Diavolului, se trânti în scaunul de pe care se ridicase Clara, punându-și picioarele pe marginea biroului.

Încercă să imite acea poziție relaxată pe care o văzuse la frații lui mai mari, însă reușea doar să arate cât de copilăros era. Era un copil care se juca de-a adultul.

– Stephen, îl dojeni Reggie cu tonul de guvernantă, după care dădu brânci cizmelor lui murdare, împingându-i picioarele pe podea. Mă scuzi, te rog? întrebă ea, înmânându-i Clarei registrul.

Cele două femei schimbară câteva priviri, iar Clara se uită în tăcere către Reggie, implorând-o cu privirea. Reggie clătină din cap o singură dată.

Imediat după ce ieși femeia, Stephen își trânti din nou picioarele mici pe colțul biroului.

– Ce voia? întrebă el.

Răspunzându-i la întrebarea insolentă cu o privire rece, Reggie îl puse la punct pe băiat.

El strâmbă din nas.

– Deci.... Ea încrucișă brațele la piept și recăpătă controlul asupra situației. Nu cred că ai venit ca să vorbim despre domnișoara Winters, afirmă ea.

– Nu. Stephen mijii ochii. Nu despre asta.

Deși angajații și membrii fostei bande conduse de Diggory o luau în râs din cauza lipsei ei de cruzime, învățase destul de multe pe vremea în care umblase pe străzi pentru a ști cât de important era să-ți neliniștești adversarul.

– Ce căutai la acea reședință?

Stephen se albi la față.

– Asta nu e treaba ta. Doar că de această dată părea mai puțin încrezător. Înghiți în sec zgomotos. I-ai zis?

Întrebarea ieși din gura lui ca o șoaptă, iar asta îi strânse inima lui Reggie. În ciuda faptului că Stephen era obraznic, rece și de multe ori răutăcios, era până la urmă doar un copil. Pe acele străzi care sorbeau umanitatea dintr-o persoană era mult prea ușor să uite asta.

– Trebuia să-i spun ceva, zise ea încet. E fratele tău. Era îngrijorat pentru tine și merită să știe...

– I-ai zis unde eram?

În Grosvenor Square.

– Nu i-am zis. Ea făcu o pauză. Ar fi trebuit?

El își privi vârfurile picioarelor și răspunse la întrebarea ei cu altă întrebare:

– Ai de gând să-i spui?

Reggie puse palmele pe spătarul scaunului.

– Păi... depinde.

– Vrei să știi ce căutam acolo, mormăi el, vorbind dintr-odată într-o engleză perfectă.

– Vreau să știu.

Stephen pufni, iar orice semn de vulnerabilitate dispăru.

– Tu crezi că *Broderick* vrea să știe că, de fapt, Clara nu și-a făcut tura? El mijì ochii. El, bineînțeles, o să vrea să știe de ce.

Și iată că un copil răsturnă situația împotriva ei.

Căută atentă în minte următoarea mutare. Una era să se pună pe ea în pericol și alta era să o pună pe Clara, care fusese nevoită să iasă și care era nouă în rândurile lor. Mai ales că nici unul dintre angajații loiali ai lui Broderick nu avea să-i ia apărarea femeii.

Stephen deschise cu vârful cizmei sertarul de jos al biroului ei și își propti picioarele pe marginea lui. Punându-și brațele pe cap, rânji. În ciuda îndrăznelii lui, adevărul era că Reggie nu putea să ignore ce făcea. Dat fiind că incendiase clubul de jocuri rival, nu putea să-i pună și pe alții în pericol.

– Spune-mi ce căutai acolo și ce voiai să faci.

Așa cum zicea Diggory mereu: o pungă era o pungă. Nu urmăreai una grasă, sacrificând una mai mică și mai sigură. Ochii băiatului se întunecaseră.

– Dacă nu-ți spun, te duci la Broderick?

Nu avea să-l mintă.

– Nu știu cum să răspund la asta.

Având în vedere că și ea fusese victima falselor promisiuni și asigurări, aprecia valoarea adevărului.

– Depinde ce ai de spus.

Lacrimile îi inundară ochii, apoi lăsă picioarele pe podea. Se concentră asupra vârfurilor cizmelor lui ca și cum conțineau răspunsuri legate de existența omului. Dar era prea târziu. Ea văzuse licăririle de sticlă. Mândru, scuipând și răbufnind în majoritatea zilelor, Stephen nu arăta niciodată vreun semn de slăbiciune. Dovada vulnerabilității lui îi provoca o durere fizică.

– Ai o batistă? Am ceva în ochi.

Se uită la ea, provocând-o cu ochii în lacrimi să conteste. Ridicându-se în picioare, Reggie aduse o batistă brodată din dulapul ei. Aprecia că era mândru. Când se întoarse lângă el, nu zise nimic. Pur și simplu îi înmână batista.

Stephen o smulse dintre degetele ei și își suflă nasul zgomotos. Când vorbi, cuvintele lui se auziră înăbușite din cauza materialului, așa că fu nevoită să se aplece spre el pentru a înțelege.

– Devlin are niște probleme cu nobilul.

Ea ridică din sprâncene. Devlin, unul dintre copiii care fuseseră angajați recent, aduși la club de Ophelia, avea aproape aceeași vârstă și același spirit ca Stephen.

– Devlin? repetă ea, așezându-se pe scaun.

Stephen încuviință scurt din cap, confirmând că auzise corect. O șuviță de păr alunecă peste sprânceana lui îngustă, evidențiind încă o dată vârsta fragedă pe care o avea.

– Tatăl lui îi datora nobilului o sumă frumușică, iar el i-a luat ceasul ca plată. Tatăl lui a ajuns la spânzurătoare, iar Devlin vrea ceasul înapoi. Ca să-și aducă aminte de tatăl lui. El pufni. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să-și amintească de tatăl lui.

În mintea ei apăru o imagine dragă cu tatăl ei și simți o agonie și o durere atât de acută, încât fu cât pe ce să cadă pe jos. Se agăță de povestea lui Stephen ca și cum asta ar fi oprit-o să mai bântuie pe acea cale plină de regret și de durere.

– Devlin voia să-l șterpelească, dar eu am știut că pot să-l fur mai ușor.

Stephen lovi sertarul de jos, închizându-l, și o privi intens.

– Și aș fi făcut asta dacă nu apăreai tu.

Reggie îi cercetă chipul. Nu spunea adevărul. Înțelesese asta încă de la primele silabe ale explicației lui lungi.

– O să-i spui? întrebă Stephen ezitant.

El nu ezita niciodată.

– Nu.

Băiatul se ridică în scaun.

– O să-i spui tu și o să-l lași să obțină acel ceas pentru Devlin.

El își încovoie umerii.

– Bine, rosti aplecând capul și sărind în picioare. O să-i zic.

Reggie se ridică.

– Când?

– Mai târziu. Acum vorbește cu MacLeod.

– Acum, ripostă ea.

El își încrucișă brațele la piept.

– Ar trebui să-i spun și despre fata lui Black care aleargă de colo-colo când ar fi trebuit să fie la lucru?

El rânji rece, iar privirea lui îi ridică părul pe mâini. El ar fi renunțat la Clara. Întotdeauna fusese suspicios în privința femeilor care veniseră din clubul rivalului.

– Bine.

Cineva bătu la ușă. Broderick avea un mod aparte de a bate. Nu era un ciocănit ușor ezitant, precum al paznicilor și al servitorilor care trăiau într-o stare continuă de adorație față de proprietarul erou, ci mai degrabă un ciocănit ferm, hotărât, încrezător, care impunea un răspuns rapid. Stephen se albi la față.

– Ai de gând să-i spui unde m-ai găsit? șopti el atât de încet, încât abia se auzi.

Iar se auzi bătaia în ușă.

– Ai de gând să-i spui tu? ripostă ea în șoaptă.

El încuviință grăbit.

– Un moment, strigă ea.

Când ea deschise ușa, ochii lui căprui suspicioși se fixară prima dată pe chipul lui Stephen și apoi asupra ei. Strecurându-se pe sub brațul ei și pe lângă fratele lui, băiatul țâșni, lăsând-o pe Reggie singură.

– Broderick, zise ea zâmbind forțat.

El ridică arogant o sprânceană. Reggie înfipse degetele în marginea de lemn a ușii.

– Vrei să intri? zise ea pe nerăsuflate.

– Aș prefera să nu discut probleme personale pe hol, vorbi el tărăgănat și afectat, atât de melodios, dar cu un timbru ușor răgușit, care le făcea până și pe cele mai plictisite femei de la Bârlogul Diavolului să suspine și să tânjească după el.

Reggie însă învățase cu mult timp în urmă cât de periculos era drumul pe care o femeie putea fi ademenită de acele tonuri plăcute urechii și știa că nu trebuia să se lase impresionată de vocea unui bărbat. Fără a spune nimic, se feri, permițându-i să intre.

Broderick înaintă – întotdeauna formal, întotdeauna poruncitor. Domina orice loc în care se afla, iar asta includea și camerele care îi aparțineau lui Reggie de mai bine de zece ani.

La început, prezența lui în aceleași camere în care ea dormea îi lăsau gura uscată din cauza fricii, ca o anticipare teribilă că venise să colecteze datoriile pe care le avea la el posedându-i trupul.

Asta până când devenise evident, la fel de clar precum pistruii de pe fața ei albă, că ultimul lucru pe care el îl voia sau îl dorea era o legătură cu ea.

Simțea regret în măruntaie.

Fără a-și lua ochii de la el, Reggie închise ușa. Broderick se uită atent prin camere.

– Ce s-a întâmplat?

Avea un ton nepăsător, dar ea îl cunoștea mai bine decât se cunoștea pe sine. El cercetă cu privirea alertă fiecare colț.

– Nimic.

Înaintând către șemineul rece de mult, Reggie ridică pelerina mototolită și o duse la dulap.

– El a vrut să mă vadă. Minciuna îi ieși cu ușurință. Pentru a înăbuși orice alte întrebări, ea încuviință către țigara de foi dintre degetele lui lungi și elegante. Fumezi, observă ea, așezându-și haina. Faci asta doar când ești îngândurat.

Broderick trase din țigara de foi și expiră un cerc perfect.

– Am nevoie de ajutor.

I se strânse stomacul. Trebuia să fie ceva important dacă Broderick, bărbatul care conducea Dials, cerea ajutorul cuiva. În cei peste zece ani de când era în slujba lui și îl numea prieten, se înjosise o singură dată, iar asta față de proprietarii localului rival. Însă din dorința de a crea legături cu nobilii, ar fi mers și mai departe.

– Gertrude, ghici ea.

Închise ușile dulapului. Era ultima și singura lor speranță de a avea o legătură familială între Killorani și înalta societate, toată responsabilitatea fiind pe umerii celei mai mari și mai subestimate fete Killoran. Ca femeie care fusese văzută într-un mod asemănător, Reggie simțea că avea o legătură de suflet cu fata parțial oarbă.

– Trebuie să se căsătorească, confirmă el.

Era evident. Se așteptase la asta. Chiar și așa, un alt fel de regret îi cuprinse pieptul, încercând să alunge dorul nebunesc pentru ceva ce nu avea să se întâmple niciodată între ea și acest bărbat.

– Gertrude nu trebuie să se căsătorească cu un nobil, Broderick.

Acele fete, chiar și Gertrude, care avea aproape 28 de ani, erau precum fiicele pe care ea visase să le aibă.

– Nu o să te ajut cu asta, zise ea pe un ton ferm. Avea să se certe și să lupte pentru fericirea lor ca și cum erau ale ei. Gertrude merită să se căsătorească acolo unde o conduce inima. Reggie își coborî privirea spre propriile mâini. Și cu siguranță merită mai mult decât un nobil care să nu o aprecieze.

Pentru că, la urma urmei, acei lorzi eleganți și simandicoși îi vedeau pe cei din afara cercului lor social doar ca pe jucării, mult sub ei, și pe seama cărora se puteau distra. Broderick strânse din dinți.

– Nu stăm la discuții și nici nu dezbatem. Fusese o luptă care avusese loc pentru fiecare fată Killoran. Deja am făcut aranjamente pentru Gertrude.

– Poftim? șopti ea.

O cuprinse tristețea când se gândi ce însemna pentru Gertrude.

– A fost de acord cu un sezon londonez.

El trase încă un fum, buzele lui strâmbându-se ușor – era o grimasă pe care ea ajunsese să o vadă de fiecare dată când el fuma. Un gest care trăda că ura acele resturi de țigară de foi la fel de mult pe cât detesta ea mirosul lor înțepător.

– Știe că nu are de ales.

El scutură mâna distras, împrăștiind scrumul pe podea. Reggie suspină exasperată.

– Ai reușit să obții cooperarea lui Cleo și a Opheliei, și acum pe a lui Gertrude. Acest bărbat putea să facă și un sfânt să păcătuiască, se gândi ea. Dar asta nu înseamnă că te susțin.

Însă nici prin cap nu-i trecea de ce avea nevoie de ea în acest nou plan de a-i lega pe Killorani de lumea bună.

Stinse țigara de foi în scrumiera Derby goală.

– Stephen a fost răpit.

Ea clătină din cap încet.

– Nu înțeleg.

Broderick deschise gura și apoi se opri. Privind către ușă, își abandonă locul de la biroul ei și i se alătură lângă șemineu.

– Acum nouă ani, vorbi el șoptit, atât de încet încât, deși erau la o distanță de o palmă, ea se chinui să audă.

Confuzia îi cuprinse mintea și se chinui să înțeleagă ce-i mărturisise. Ea clătină din cap.

– Eu nu...

– Diggory dăduse ordin ca încă un băiat să fie adus în bandă. El albi la față pe măsură ce povesti. Doi dintre huliganii lui Diggory au găsit acel copil.

Această nouă față a lui Broderick Killoran, care întotdeauna dădea dovadă de un calm imperturbabil, o uimi, o tulbură și o făcu să simtă teama pe care nu o mai simțise de când umblase pe străzile din Londra.

– Fără să îmi spună, au adus un fiu de *marchiz*.

Cu picioarele tremurând și suspinând ușor, alunecă în faldurile de lână ale rochiei.

– Oh, Dumnezeule!

Această familie ajunsese să însemne la fel de mult pentru ea precum cei cu care era legată prin sânge. Iar existența lor avea să fie zdruncinată...

– Când, cum...

Reggie nu putea să exprime nici un gând coerent, ca și cum groaza celor mărturisite de Broderick o apăsa puternic. Se mulțumi să pună întrebarea cel mai puțin complicată:

– Când ai aflat?

Căutând în jur, el prinse scaunul de la biroul ei și îl târî ca să se așeze față în față cu ea. Scaunul trosni sub apăsarea trupului puternic.

– Investigația soțului Opheliei...

– De a-l găsi pe fiul marchizului de Maddock?

– Da, aceea, încuviință el. Investigația lui Steele a scos la iveală un șir lung de băieți care de-a lungul anilor au fost răpiți de la nobili și forțați să intre în banda lui Diggory.

Amorțită, Reggie se lăsă pe spate. Simți un gust amar când cele mai vechi și întunecate amintiri ale greșelilor ei și ale bărbatului

care intenționa să o vândă într-un mod asemănător, dar pentru alte scopuri îi reveniră în minte. Stephen fusese răpit. Smuls dintr-o viață sigură și familiară – fără îndoială, un copil iubit și un moștenitor râvnit, care fusese aruncat fără voie în iadul care exista în Dials.

– Reggie... Reggie?

Clipind încet, Reggie încercă să asculte ce spunea bărbatul care știa multe lucruri, dar nu tot despre trecutul ei întunecat. Și a cărui existență era acum în pericol.

– Îmi pare rău, zise ea răgușită. Ce spuneai?

– Ophelia a pus cap la cap toate faptele. A spus tot când a fost...

„Întemnițată." Mușchii gâtului lui pulsau. Neputința lui Broderick de a vorbi despre recenta întemnițare a surorii lui la Newgate îi făcu inima să tremure. După ce fusese trădată de bărbatul care jurase să o iubească pentru totdeauna, Reggie știa că nu trebuia să aibă încredere într-o față frumoasă sau în cuvinte frumoase. Dar un bărbat căruia îi păsa de surorile lui și care le oferea protecție chiar și celor mai prost văzuți oameni din societate îi slăbea până și ei barierele.

Și totuși...

– Ai știut înainte ca Ophelia să ajungă la Newgate, zise ea direct.

– Da.

Reggie își feri privirea ca el să nu vadă durerea din ochii ei.

– Eu... înțeleg.

În ciuda apropierii ei de Killorani și a devotamentului ei, nimeni nu-i împărtășise acest secret întunecat care stătea ca o sabie deasupra familiei. Era stupid să se gândească la asta având în vedere situația Killoranilor. Înăbușindu-și propriul egoism, ea se concentră asupra adevăratei victime.

– Stephen știe?

Durerea se putea citi în obrajii sculptați ai lui Broderick.

– Da.

Din nou, dragostea pe care o purta fraților lui de pe stradă îi făcea inima să tresară. Reggie trase scaunul mai aproape, atât de aproape încât genunchii ei îi atingeau pe ai lui Broderick.

– Nu e totul pierdut. Domnul acela o să înțeleagă cu siguranță că Stephen este în viață datorită ție și surorilor tale. Și apoi nu avea să mai fie nevoie ca Gertrude să se vândă pentru a menține imperiul Killoran.

Broderick o privi fix pe Reggie.

– Eu l-am însărcinat pe bărbat să găsească un orfan, șopti el, trecându-și o mână prin păr, încâlcind acele bucle aurii. Fără să vreau, eu i-am poruncit bărbatului care a coordonat răpirea lui Stephen. I se încleștă maxilarul. Știam că Lord Maddock nu o să mă creadă pe cuvânt. Știam că trebuia să-i găsesc pe Walsh și pe Lucy și să-i aduc în fața marchizului. Broderick înălță capul. Dar Walsh a vorbit deja cu el.

Dezvăluirea lui o făcu să cadă înapoi pe scaun. Nu avea să conteze deloc că familia Killoran îl luase pe băiat în sânul ei și că toți îl iubiseră ca pe unul de-al lor. Tatăl băiatului și toată lumea bună aveau să creadă că Stephen fusese răpit și crescut alături de banda Killoran. Ba nu – aveau să creadă că Broderick dăduse ordinele. Închise repede ochii. O mână grea se așeză peste mâna ei, căldura acelei atingeri alinând-o și alungând o parte din teroarea celor povestite de Broderick.

– Avem nevoie de aceste conexiuni mai mult ca niciodată.

O implica și pe ea, dar asta nu se putea. Înainte, fusese vorba strict despre lăcomie și despre dorința de a urca pe scara socială. Dar acum avea să fie spânzurat. Reggie începu să tremure. Privi degetele măslinii care le acopereau pe ale ei, ascunzând unghiile ei crăpate sau ciupite pentru că muncise pe acele holuri cu propriile mâini.

– Care e cerința ta? reuși ea să întrebe.

Pentru el și pentru frații lui ar fi făcut orice.

– Așa cum ziceam, Gertrude a fost de acord să aibă un sezon londonez, zise el uitându-se în jos cu genele blonde și groase, ascunzându-și privirea. Cu anumite condiții.

– A făcut foarte bine, spuse ea, zâmbind pentru prima dată în acea zi – un zâmbet plin de mândrie al femeii care începuse să se impună în acel club.

– Care au fost termenii ei?

Dacă Gertrude se oferise să-și sacrifice propria fericire pentru a-i salva pe fratele ei și familia lor de la ruina financiară care îi aștepta după acest scandal, atunci Reggie spera că ea ceruse...

– Vrea ca tu să-i fii doamnă de companie.

Reggie împietri. Greșise chiar și când vorbise cu sine. Ar fi făcut orice pentru Killorani, orice, dar nu asta.

– Poftim? întrebă ea, plescâind cu limba.

– Toată sarcina ar dura cât ține sezonul.

Cu un calm care rivaliza cu zbuciumul din sufletul ei, Broderick își puse glezna peste genunchiul opus.

Auzi un țiuit puternic în ureche. Să intre în înalta societate?

După momente bune de tăcere, el adăugă:

– O să fii foarte bine recompensată pentru efortul tău.

Ea tresări. El vorbea de... bani? Simți cum durerea îi crescu în suflet. Și în mod ciudat, de această dată, durerea îi amorți amintirile apăsătoare ale propriului trecut. Chiar pe acelea care o făcuseră să fie dependentă de un bărbat.

– Am închiriat deja o casă în Mayfair. Înainte să plecăm, trebuie să te uiți peste registrele noastre și să faci o listă de nume.

El deja presupunea că ea avea să-l însoțească. „Pentru că nu l-ai refuzat niciodată..."

– Ce fel de listă?

– Vreau o listă cu domnii care au cele mai mari datorii față de clubul Bârlogul Diavolului. Și vreau ca acei domni să fie înșiruiți după titlu și influență.

În club, totul era stabilit de acest bărbat. Obsesia lui Broderick pentru statut și titluri îi ghida fiecare decizie, iar acesta era unul dintre multele motive pentru care Reggie nu avea să facă parte vreodată din viața lui. Pe lângă faptul că el nu-și dorea ca ea să fie parte din viața lui.

Își mușcă obrazul pe interior. Broderick își roti umerii ca și cum erau împietriți, iar acel gest îi făcu mușchii să pulseze. Acea mișcare subtilă o făcu să simtă fluturi în stomac.

„Ai puțină mândrie, femeie prostuță! Tocmai ți-a răsturnat viitorul cu susul în jos și vrea să te arunce înapoi într-o lume în care ți-ai promis să nu mai calci vreodată."

Observându-i tăcerea, Broderick începu să bată din degete pe pielea strălucitoare a cizmei.

– Cred că asta e o provocare – ideea de a te muta în mijlocul înaltei societăți.

Un râs panicat crescu în ea, dar se forță să-l înăbușe, fiind copleșită de durere. Ce ar fi zis dacă ar fi știut adevărul? Că odinioară ea locuise în casa unui duce și că se plimbase în cercurile și compania celor pe care el îi admira? Sigur, nu fusese servitoare, dar nici nu făcuse parte dintr-o familie de nobili, însă înțelegea foarte bine acea lume. Amărăciunea se simțea ca o piatră de moară în interiorul ei.

Nu, nu putea – nu voia – să intre din nou în acea lume crudă, lipsită de sentimente.

Broderick se încruntă.

– Reggie?

Ea înclină ușor din cap.

– Sunt onorată că ai atâta încredere în abilitățile mele încât să-ți însoțesc familia la evenimentele din lumea bună. Nu știa dacă el simțise urma de sarcasm din acel răspuns, dar, chiar dacă o făcuse, nu reacționă. Cu toate acestea, cred că ar fi mai bine dacă ai găsi o tânără doamnă care să te îndrume.

De multe ori, se întreba dacă înalta societate avea să-și aducă aminte de femeia pe care o catalogaseră drept târfă. Reggie nu intenționa să afle răspunsul la acea întrebare. Broderick ridică o sprânceană.

– Ah, da, dar Gertrude te vrea pe tine!

Faptul că el era de acord cu ea o răni mai mult decât ar fi vrut. Neliniștită, se ridică în picioare. Simțea nevoia disperată de a pune distanță între ei.

– Nu te-ai gândit bine la asta, zise ea, simțind nevoia să-l facă să vadă totul rațional.

– Ai grijă, o avertiză el.

Neliniștită de răceala din ochii lui, ea se forță să continue:

– Indiferent cât de onorată mă simt că Gertrude m-a ales pentru a o însoți în înalta societate, mă tem că asta ar ruina-o.

Acea afirmație nu venea din dorința ei egoistă de a scăpa de responsabilități, ci mai degrabă din experiența avută în acea lume rece și neînduplecată.

– Toată lumea o să știe că una dintre angajatele tale de la sala de jocuri a fost desemnată însoțitoare pentru sora ta, Broderick. Și ce o să spună? Chiar dacă ea nu-și pătase complet reputația, faptul că se plimba nestingherită printre lorzi și marinari la Bârlogul Diavolului făcuse să fie imposibil ce își dorea Gertrude și ce îi cerea Broderick. Așa crezi tu că o să obții aprobarea lumii bune? întrebă ea pe un ton cam ridicat până și pentru urechile ei.

– Permite-mi să fiu foarte clar, zise el, zâmbindu-i rece. Se ridică încet. Blestemat să fie dacă la cei peste șase centimetri deasupra ei nu era singurul bărbat capabil să o facă să se simtă mică! Eu nu caut aprobarea nimănui.

– Atunci despre ce e vorba, Broderick?

Ochii lui deveniră mai reci pe măsură ce se ridică încet.

– Nu face greșeala de a presupune că meriți mai mult decât ți-am oferit.

Reggie înghiți în sec și o neliniște deranjantă o cuprinse. Pentru prima dată de când îl cunoștea, de când îi văzuse nemulțumirea sau cruzimea față de trădători, huligani sau muncitori nepricepuți, îi simți mânia îndreptată asupra ei. Mândria însă o făcu să ridice din umeri.

– Determinarea ta de a lega familia Killoran de nobilime există dinaintea lui Stephen. Așa că să nu îndrăznești să sugerezi că această nouă aventură este diferită. Nu e!

Privirile li se încrucișară într-o luptă tăcută. Și apoi, pe cât de repede îi servise acea afirmație tăioasă, pe atât de repede acel ton dispăru.

– Gertrude te vrea acolo, Reggie. Ea te cunoaște.

El o prinse de mână, strângând-o ușor, și valuri de căldură reverberară sub atingerea lui. Inima îi bătu cu putere și se uită în grabă către degetele lor unite.

– Are încredere în tine, zise el murmurând melodios, un ton care ar fi convins și un sfânt să păcătuiască. Iar tu o înțelegi pe ea.

Îi crescu pulsul. Acea rugăminte din partea surorii lui arăta un devotament impresionant din partea familiei lui într-o lume în care un asemenea dar lipsea, amintindu-i din nou de ce își pierduse inima pentru el. Reggie voia să facă asta nu doar pentru Gertrude, ci și pentru Broderick. Îi datora viața. Un bărbat mai josnic i-ar fi adus aminte acest lucru, pe lângă faptul că era responsabil de siguranța și de securitatea ei. Dar, Dumnezeu să o ajute, nu putea!

– Îmi pare foarte rău pentru Stephen, zise ea încet, dezlipindu-și mâna de a lui. Pentru voi toți. În cele din urmă, fiecare Killoran avea să fie distrus din pricina pierderii fratelui lor. Dar nu te pot ajuta.

Broderick rămase cu gura căscată, cu siguranță șocat de faptul că Reggie nu-i nesocotise nici un ordin de-a lungul anilor.

– Nu poți?

„Nici măcar pentru Gertrude..."

Cuvintele rămaseseră nerostite, neterminate, dar la fel de clare, ca și cum le-ar fi strigat. Pentru că Gertrude nu cerea nimic de la nimeni. Reggie închise ochii preț de câteva clipe. Cât de mult își dorea să fie alături de Gertrude! Iar dacă Gertrude ar fi avut nevoie de ea

în oricare altă parte, inclusiv să stea atârnată de vârful degetelor la capătul lumii, ar fi fost acolo. Ea clătină din nou din cap.

– Eu... înțeleg.

Tonul lui indica clar că nu înțelesese și nici nu avea cum. Secretul ei rușinos era doar al ei. În ciuda legăturii de prietenie, ea nu-și împărtășise niciodată cea mai mare greșeală. Cum ar fi putut să facă asta în fața celui care se reclădise din temelii ca să devină persoana care era – un bărbat care nu se baza pe nimeni în afară de el?

– O să rămân aici și o să mă ocup de club cât timp i te alături lui Gertrude, zise ea încercând să îndulcească respingerea.

– MacLeod a fost deja însărcinat cu asta.

Afirmația lui nu ar fi trebuit să o surprindă. Deși le oferise și ei, și surorilor lui un rol în club, la finalul zilei, bărbații alegeau alți bărbați pentru a se ocupa de rolurile mai importante. Iar Broderick nu făcea excepție. Reggie ridică din sprâncene.

– Pentru că nu credeai că sunt în stare?

Poate că el avea încredere în Reggie pentru a-i spune cel mai mare secret despre Stephen și pentru a-i oferi registrele ca să le studieze, însă nu avea să-și lase localul în mâinile ei sau în ale oricărei alte femei.

– MacLeod, care abia dacă se uită la registrele tale și care nu a avut nici măcar o întâlnire cu un vânzător, este mai capabil decât mine?

„Femei care, pentru a supraviețui, își folosesc talentele și aptitudinile, nu doar trupul. Un loc în care femeile nu trebuie să depindă de mila unui bărbat..."

Broderick se apropie. Mirosul de lemn de santal, masculin și înțepător, îi umplu simțurile, slăbindu-i barierele.

– Pentru că nu acesta este favorul de care am nevoie, Reggie, murmură el, tonul lui baritonal, ademenitor precum ciocolata reușind să-i transforme numele în ceva seducător. Un rânjet periculos îi alungă zâmbetul și îi scoase în evidență dinții de un alb imaculat și gropițele din obraji. Ți-am dat vreodată vreun motiv să te îndoiești de mine? o presă el.

Ea se forță să respire normal.

Acesta era Broderick în varianta lui cea mai periculoasă, cel care se folosea de șarmul lui pentru a-i supune fără mare efort pe cei din jurul lui, pentru a-i forța să-i facă pe plac. Și era prima dată când

folosea aceste trucuri asupra ei. Reggie însă făcuse greșeli periculoase cu bărbați la fel de abili în a face o femeie să-și iasă din minți.

– Nu folosi tonul acesta seducător cu mine, Broderick, zise ea umezindu-și buzele. Păstrează-l pentru cele mai drăguțe chelnerițe pe care vrei să le faci să lucreze o tură în plus pentru a-i mulțumi pe clienții tăi nobili!

El se trase înapoi.

– La naiba! Pe tine nu te-aș seduce, Reggie.

Oroarea pe care o citi pe chipul lui și în cuvintele rostite îi strânse inima, care bătea de prea mult timp pentru un bărbat care nu avea să o observe niciodată.

– Știu, zise ea mult prea repede. Bineînțeles că nu am crezut că ai face asta. Eu...

„Încetează!" Îngrozită, strânse tare degetele de la picioare până când simți că o dor tălpile, bucurându-se în acest timp de senzația de disconfort.

– Când m-ai auzit spunând că nu am nici o șansă? întrebă Broderick sumbru, aruncându-i o nouă întrebare, mai sigură.

„Niciodată."

– Nu e vorba doar despre dorința ta de a obține o nouă legătură blestemată cu nobilii, pufni ea. Ci despre tipul de bărbat pe care vrei să-l alegi pentru ea!

El se mânie.

– Nu aș căsători-o cu orice nenorocit.

– Nu, răbufni ea. Doar cu cel mai puternic, care are cele mai mari datorii față de tine.

Reggie clătină din cap dezgustată.

– Îți subestimezi sora dacă tu crezi că singurul nobil care ar vrea să se căsătorească cu ea este cel mai îndatorat față de tine. Furia, durerea și nervii se amestecau în pieptul ei, făcând-o să scuipe repede cuvintele. Un nenorocit. Un imoral a cărui singură dorință, șuieră ea, este să aibă mai multe monede de aruncat la mesele tale. Acum te rog să mă scuzi!

Broderick întinse mâna să deschidă ușa.

– Te rog să te mai gândești la decizia ta, încercă el din nou.

El nu cerea nimic nimănui. Ea simțea că voia să fie acolo pentru Gertrude și pentru el. Dar nu putea.

– Nimic nu m-ar face să-mi schimb părerea.

Broderick o privi pătrunzător.

– Te respect și te numesc prietenă.

„Prietenă."

Amărăciunea o copleși. Broderick înaintă până când fu nevoită să ridice capul pentru a-l privi.

– De aceea am venit să-ți spun ce își dorește Gertrude de la tine.

El își cobori capul mai aproape; respirația lui, un amestec de tutun și de coniac, îi lovi pielea, făcându-i inima să bată mai repede. Însă cuvintele lui rostite pe un ton rece, șoptit, spulberară vraja pe care o aruncase:

– Dar să nu greșești – indiferent de opiniile tale foarte clare legate de acțiunile mele și de beneficiile unei căsătorii între Gertrude și un nobil, o să am cooperarea ta, de bunăvoie sau nu.

Și cu acea amenințare, Broderick înclină capul și ieși. Cu degetele tremurânde, Reggie închise ușa. Se prăbuși peste cadrul de lemn, sprijinindu-se de stejarul tare.

„Pleacă! Fă-ți bagajele, ia-o pe Clara și pleacă!"

Dețineau suficienți bani pentru a supraviețui până când aveau să pună la punct clubul lor de muzică.

De îndată ce gândul acela îi veni în minte, realitatea îl strivi. Afacerea ei care avea să fure clienți urma să fie considerată trădare. Și indiferent de cât timp cunoștea o persoană, Broderick nu tolera asemenea gesturi contra lui. Nu, motivele ei nu aveau să conteze. Visurile ei. Doar imperiul lui conta.

Lovi ușa cu spatele capului.

„Naiba să-l ia!" Naiba să-l ia pentru că fusese mereu fascinat de lumea bună. De acei ticăloși reci, fără milă și suflet care furaseră fericirea unei femei și o aruncaseră fără pic de considerație pentru ceea ce pierduse. În ziua în care el făcuse schimbări, aducând acei lorzi teribili la club în calitate de clienți, ea fusese înspăimântată. Și se temea că într-o zi el avea să intre pe acele uși. Dar asta... Duse pumnul care îi tremura la gură și îl mușcă cu forță. Broderick dăduse un ordin sub formă de rugăminte, luându-i dreptul de a refuza.

Nu putea să se întoarcă acolo. Nu voia.

Nici pentru Gertrude, nici pentru Broderick, pentru nimeni. Da, el o salvase, dar și ea îi oferise loialitatea și serviciul ei, iar în acest timp se abținuse să viseze la mai mult... cu el.

„Am fost atât de devotată, încât nu am fost în stare să văd cât de periculos este să ai încredere că persoana de lângă tine este la fel de devotată – asta până când mi-a fugit pământul de sub picioare..."

Înainte de o părăsi curajul, Reggie se duse iute la dulap și apucă pelerina... Și plecă.

Capitolul 6

Poate te gândești că sora ta te poate salva.
Lasă-mă să te trezesc la realitate. Nimeni nu te poate salva...

Ea îl refuzase.

Plin de frustrări, Broderick se întoarse la biroul lui și găsi în fața ușii o figură mică și familiară.

Sprijinit de perete, cu genunchii strânși la piept și cu șapca trasă pe ochi, Stephen îl urmări pe Broderick apropiindu-se.

Neîncrezător. Prudent. Cinic.

Băiatul fusese cu totul schimbat de viața în cartierul Dials.

„Din cauza mea. Totul e din vina mea."

Își simțea sufletul greu.

Când ajunse în dreptul lui, fratele său se ridică.

– Stephen, îl salută el, forțându-se să se comporte normal în ciuda nodului pe care îl simțea în gât. Ai vrea să...

Stephen se strecură pe lângă el și intră.

– Să mi te alături, continuă el sec.

Odată intrați, fratele lui lovi ușa cu tocul cizmei, închizând-o. Noroiul de pe tălpile lui murdare se împrăștie pe podea.

– Șapca! strigă Broderick în timp ce Stephen se trânti în scaunul lui obișnuit de dincolo de birou.

Vechitura pe care o purta de când șterpelise prima dată și de când pusese primul lui foc era parte din el așa cum era și sufletul lui tulburat. Însă aceeași șapcă se dovedise a fi un scut care îi ascundea ochii, iar Broderick nu avea de gând să-i permită acelui paravan să-l împiedice să-l citească mai bine pe băiat.

Blestemând, Stephen își scoase șapca. Cu umerii lăsați în scaun, îl urmări suspicios pe Broderick.

După ce își turnă coniac, Broderick se alătură fratelui său, așezându-se pe partea opusă a biroului.

– De ce am impresia că asta nu o să fie una dintre întâlnirile noastre obișnuite?

Fratele său ager și încăpățânat îl vizita des, și când o făcea, vorbea deschis și cu entuziasm despre ziua în care avea să ajungă să conducă acel club. În trecut, Stephen obișnuia să-l înnebunească pe Broderick cu tot soiul de întrebări despre sălile de jocuri, clienți și negocierile de la Bârlogul Diavolului, însă acum tăcea.

– Ce ai de gând să faci?

Băiatul ridică un bilet mic și împăturit, cu un sigiliu familiar într-o parte.

Broderick își cercetă jacheta. „Drăcia naibii!" Înjurând, întinse mâna.

– Cum... Ce...

– Nu sunt doar un provocator de focuri...

– Un incendiator, îl corectă el automat.

– Sunt și cel mai bun hoț de buzunare, zise băiatul exagerat de mândru, ridicându-și țanțoș pieptul.

– Nu-mi mai șterpeli din buzunare!

Broderick smulse scrisoarea blestemată din mâinile fratelui său.

Toată îndrăzneala din tonul băiatului păli. Stephen se uită în jos către vârful cizmelor lui.

– O să fii spânzurat.

Nu era o întrebare.

Da. Cel mai probabil, asta avea să se întâmple.

Cu un calm pe care nu-l simțea cu adevărat, vârî biletul înapoi în jachetă.

– Cu siguranță, asta face ca o legătură între familia noastră și cineva de rang nobil și puternic să fie... vitală, zise el încet.

Acesta fusese întotdeauna scopul pe care îl avusese pentru Killorani. Asta nu se schimbase și nici nu avea să se schimbe vreodată. Acea legătură avea să le ofere surorilor mai mici o siguranță care nu era permisă celor care nu făceau parte din lumea ilustră a nobilimii. Și trăind în acea lume, cel puțin Gertrude avea să fie acel Killoran care putea să aibă grijă de Stephen după ce urma să se întoarcă la tatăl său nobil.

– Doar o legătură cu regele însuși te mai poate salva.

Nimic nu putea. Broderick acceptase asta. Însă, avea speranțe pentru familia lui și pentru cei care depindeau de Bârlogul Diavolului.

– Dacă speri că Gert o să încheie o asemenea căsătorie, ești mai prost decât pisica ei blestemată, Brave.

– Deja a fost de acord cu un sezon la Londra.

Capitulase cu mai multă ușurință decât o făcuseră surorile lor mai tinere. Se sacrificase în numele Killoranilor. „Nu, în numele tău." Crezuseră că fusese vorba despre salvarea lui Broderick și a clubului Bârlogul Diavolului. Așa cum crezuse și Stephen...

Vinovăția și rușinea îl apăsau, împiedicându-l să vorbească domol, așa cum făcea de obicei. Tuși în pumn.

Stephen ridică din umeri.

– Nu contează cu ce a fost ea de acord. Nimeni nu o să se însoare cu ea, mai ales cu ochiul ăla.

Mânia curgea prin venele lui Broderick. Da, până la urmă, Stephen era doar un băiat care avea nevoie disperată de îndrumare. Un copil care ar fi fost total diferit de persoana periculoasă și insensibilă care devenise între timp.

Broderick își simți sufletul împovărat.

– Uită-te la mine, Stephen, îi ordonă el calm.

Băiatul ezită și apoi înălță capul și îl înfruntă.

Așezându-și palmele pe birou, Broderick se aplecă în față, apropiindu-se de el.

– Nimeni nu vorbește de rău un Killoran și cu siguranță nu facem asta unuia dintre ai noștri. M-am făcut înțeles?

Stephen încuviință din cap.

– Da. E clar.

Lovi podeaua cu vârful cizmei.

– Dar eu nu sunt cu adevărat un Killoran, șopti el, vorbind dintr-odată cu un accent englezesc perfect, mult mai potrivit pentru statutul nobil pe care îl avea. Și nu vreau să mă întorc.

– Nu este alegerea ta. Nu este nici a mea, nici a lui Cleo sau a Opheliei ori a lui Gert.

O durere mult mai vicioasă și adâncă decât ultima rană de cuțit pe care o avusese îl sfâșia pe Broderick. Până la urmă, aveau să vorbească despre asta. Broderick și surorile sale discutaseră în șoaptă despre soarta și viitorul lui Stephen și nu mai deschiseseră subiectul de când aflaseră care era situația lui.

Ridicându-se de pe scaun, Broderick înconjură biroul și îngenunche lângă fratele său.

– O să fii *mereu* un Killoran, zise el sobru. Acoperi cu palma lui degetele murdare ale lui Stephen. Nu suntem o familie datorită legăturilor de sânge, ci pentru că avem o legătură mult mai profundă.

Chiar și după ce avea să plece.

– Dacă s-ar căsători cu un nobil mai puternic decât...

„Tatăl lui." Ura mocnea atât de tare în ochii copilului, încât îl copleși pe Broderick.

– Atunci s-ar putea aranja ca eu să rămân aici?

Broderick își trecu mâna peste gură.

– Nu pot să rezolv asta, Stephen, zise el încet.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le îndreptase pentru club și pentru familie, acest lucru nu putea fi făcut.

Fratele său înghiți în sec, acea mișcare ușoară a mărului lui Adam fiind singurul semn care dădea de gol durerea care îl pătrunsese.

– Când *el*... tatăl tău, se forță el să spună, o să vină după tine, o să trebuiască să te lăsăm să pleci.

– Dar de ce nu a venit încă după mine dacă mă vrea?

Era un amestec straniu de resentiment și speranță în acea întrebare care îl năuci din nou pe Broderick.

– Eu... nu știu, răspunse el, decizând să spună adevărul. Nu pot să spun că știu de ce marchizul face ceva sau, în acest caz, nu face. Broderick se uită în ochii fratelui său. Singurul răspuns era că bărbatul era într-adevăr nebun, așa cum îl descriau rubricile de bârfe din ziare. „Iar în curând eu trebuie să-l trimit pe Stephen înapoi marchizului..." În cele din urmă, trebuie să pleci. Și cred că marchizul nu o să ne permită să ne mai apropiem de tine. Dacă Gert se căsătorește cu cineva din același cerc social, ea o să-ți fie mereu aproape.

– Atunci o face pentru a avea grijă de mine când plec în Mayfair, zise Stephen absent, evitând privirea lui Broderick. De aceea se căsătorește Gert. Avea un ton resemnat, care renunțase la speranță. Nu pentru a mă salva.

– Nu e singurul motiv, admise domol Broderick. Gertrude o să aibă beneficiul de a deține avere și legături puternice. Asta avea să-i asigure ultimei lui surori necăsătorite viitorul pe care el nu putea să i-l ofere. Mai sunt personalul și servitorii angajați aici care depind de...

– Crezi că o să te spânzure?

Broderick nu se prefăcu că nu înțelege. Cu toate acestea, dată fiind înclinația băiatului de a-și proteja familia cu orice preț – fie că era vorba de incendierea unor cluburi sau de amenințarea unor lorzi –, își măsură atent cuvintele.

– Cred că are tot dreptul din lume să fie furios pe mine pentru ceea ce-a pierdut.

– Poate să se ducă dracului!

Fără îndoială, bărbatul văzuse iadul când își pierduse fiul și soția. Stephen scoase pumnalul din cizmă și se jucă cu el, aruncându-l dintr-o palmă în alta.

– Ai fost la Spark, remarcă el relaxat.

Broderick cercetă acele mișcări de pumnal. De când începuse fratele său să se refere la Reggie folosindu-i numele de familie?

– Pentru ce ai nevoie de ea?

– În general, pentru tot, bolborosi el, ridicându-se în picioare. Se îndepărtă și își luă coniacul. În timp ce panica tot creștea pe chipul fratelui său, Broderick sorbi o înghițitură lungă.

– Ar trebui să te întreb același lucru.

Stephen scuipă pe podea.

– Eu nu am făcut nimic. Ce a zis?

– Mi-a zis că ar trebui să stau cu ochii pe tine. Și e un sfat înțelept.

Fratele său explodă.

– Poate să se ducă naibii!

– Destul! Nu avea să-i permită băiatului să vorbească urât despre ea. Nu despre Reggie. Broderick îl privi iscoditor pe fratele său. Despre ce e vorba? Era timpul să nu se mai învârtă în jurul cozii și să vorbească despre adevăratul motiv care îl adusese pe Stephen în biroul lui.

– Nu am încredere în ea.

– În Reggie Spark?

Întotdeauna loială și dedicată lui, fraților lui și clubului Bârlogul Diavolului, ea nu-i refuzase niciodată vreo sarcină sau vreo rugăminte până în acea zi, când o făcuse pentru prima dată.

– Nu fi ridicol. Pentru că e îngrijorată pentru tine?

– Nu e asta, zise Stephen, ridicând mâna frustrat.

Broderick zâmbi pentru prima dată de când lumea lui se răsturnase cu susul în jos.

– Tu crezi că nici o femeie nu este demnă de încredere. De câte ori nu spusese asemenea lucruri despre femeile care serveau, despre prostituate și servitori? Dacă se gândea mai bine... Tu nu crezi că există *cineva* demn de încredere.

Stephen încuviință categoric din cap.

– E adevărat. Nu trebuie să avem încredere în ei. Făcu o pauză, strâmbând din nasul murdar de noroi. Cu excepția lui Cleo, a Opheliei și a lui Gert.

Stephen poate că era o pușlama mică și ticăloasă, dar era loial familiei și îi iubea profund.

– Reggie e parte din familie, îi aminti Broderick.

– Nu, nu e. E doar o harpie ciudată pe care ai salvat-o de pe străzi și care m-a urmărit.

Acea descriere disprețuitoare îl făcu să ridice din sprâncene, alungând orice urmă de răbdare pentru temperamentul din ultima vreme al lui Stephen.

– O harpie e un monstru înaripat.

– Exact.

Reggie, cu buclele ei roșietice și cu pistruii adorabili, cu fața în formă de inimă, era mai mult o sirenă decât o figură mitică monstruoasă. De îndată ce gândul necurat se strecură în mintea lui, el se încruntă, iritat în egală măsură de Stephen, dar și de faptul că tânjea după ea, chiar dacă o făcea în intimitatea gândurilor sale.

– Reggie e mai mult decât încerci tu să o faci să fie.

– Da? Stephen își încrucișă brațele la piept. Atunci ce e?

La asta nu se așteptase.

– Păi...

Nu spusese niciodată în mod clar care era rolul ei în gospodăria și în familia lor. Majoritatea personalului o considera secretara lui. Ea era și fusese întotdeauna doar... Reggie.

– Are grijă de registre și de contabilitate ori de câte ori am nevoie.

Nu ar fi avut încredere să încredințeze acea sarcină altcuiva în afară de familia lui. Dar întotdeauna fusese mai mult decât atât. Faptul că o avea pe ea în preajmă – singura persoană care nu se temea să-i vorbească deschis și care îi zâmbea liber – îi făcea viața mai... plăcută.

– Deci e contabilă, zise Stephen hotărât, eliberându-l pe Broderick din hățișul gândurilor confuze.

– Nu. Broderick se încruntă. Când e nevoie, îi cer să îndeplinească această sarcină.

Stephen îl privea ca și cum îi crescuseră trei capete.

– Nu prea are sens ce spui.

– Ea este tot ce am nevoie să fie la un moment dat, se mulțumi el să zică.

Pentru că exact asta fusese Reggie de-a lungul anilor. Ori de câte ori avusese nevoie de ajutor la club sau în familie, Reggie se ocupase numaidecât de orice, și de multe ori de ambele în același timp. Puse paharul pe birou.

– Are grijă de tine și de surorile tale de ani buni.

Ca atare, merita mai mult decât veninul lui Stephen.

– Atunci e guvernantă. Stephen scuipă din nou. Am prins-o urmărindu-mă. Nu am nevoie de cineva să mă dădăcească.

– Nu mai scuipa pe podeaua mea, bolborosi Broderick. În plus, ea nu e guvernantă. Dacă nu te-ai mai furișa, nu i-ai mai da motiv să te urmărească. Își frecă fruntea cu mâna. O să fie doamna de companie a lui Gertrude...

Acum trebuia doar să o convingă pe Reggie. Drăcia naibii, alesese momentul nepotrivit pentru a descoperi că era la fel de încăpățânată ca orice Killoran blestemat!

Broderick sorbi din nou din pahar.

– A zis că nu vrea.

– Deci ai auzit, spuse Broderick.

– Nu. Am ghicit, și tu mi-ai confirmat.

La naiba, băiatul era deștept!

Terminându-și băutura, Broderick înaintă către dulapul cu licori. Înțelesese dintr-odată ce atrăsese antipatia subită a lui Stephen față de Reggie. Loial până în măduva oaselor, dacă cineva doar se uita ciudat la Killorani, băiatul ar fi catalogat acel suflet nefericit drept dușman pe viață.

– A zis că nu vrea, îi confirmă el, forțându-se să zâmbească. Dar când am acceptat eu vreodată un refuz?

Oamenii, acțiunile, momentele puteau fi schimbate până la capitulare, iar un *nu* se transforma într-un *da* mult mai agreabil și plăcut. Rânji fără a se aștepta la un răspuns.

– Atunci nu e atât de loială pe cât o crezi.

Luă o sticlă și un pahar și le așeză în capătul biroului. Desfăcu sticla, scoase dopul și își turnă în pahar.

– Ți-aș aminti, îi zise el, în timp ce lichidul aluneca în paharul de cristal, accentuându-i cuvintele, că tu ai aceeași părere despre nobilime ca Reggie.

Stephen se albi la față.

– Nu sunt deloc ca ea. Și blestemat să fiu dacă ea vine cu noi în zona elegantă a Londrei!

Broderick își corectă postura neglijentă și se îndreptă în scaun.

– Ai ceva de zis, Stephen?

Își educase toți frații. Știau prea bine că nu avea rost să se fâstâcească în fața problemelor făcând tot felul de aluzii, așa cum făcea fratele lui acum.

– Ai fost neatent cu ea. După acea declarație vagă, se scotoci prin jachetă și scoase câteva foi împăturite. Le aruncă pe biroul lui Broderick. Ai noroc că sunt eu aici.

Broderick cercetă atent acele pagini care conțineau o listă cu nume ale unora dintre membrii personalului. Încremeni. Ce mama naibii era asta?

– Cum... ce...

Broderick încercă să-și pună ordine în gânduri și în cuvinte.

– Cum le-am obținut? E destul de simplu să iei ceva de la Spark. Am inventat o poveste tristă pentru a-i distrage atenția și am șterpelit astea.

„Dumnezeule, nu!" Amorțit, Broderick clătină din cap. „Imposibil!"

– Oh, și dacă ai nevoie de mine ca să-ți spun ce sunt...

Broderick nu avea. Știa. Știa prea bine. Fratele lui continuă cu mult prea multă încântare:

– Așa arată trădarea.

Stephen scuipă iar pe podea, însă de această dată Broderick îi iertă acea ofensă grosolană. Uitându-se din nou către numerele și calculele de pe foaie, le examină atent. Socotelile includeau detalii despre prețul unei clădiri, alături de calcule despre cheltuieli lunare pentru necesarul de băutură și tabac. Toate estimările se bazau pe prețuri de la vânzătorii verificați de Broderick.

De ce... Ea intenționa să-și deschidă propriul club la doar trei străzi distanță. Năucit, Broderick se cufundă în scaun. Și el își tot spusese că ea era femeia care nu i-ar fi părăsit niciodată pe cei pe care îi iubea, când de fapt plănuise asta. Durerea îi cuprinse toate simțurile, întunecând orice gând rațional. Ar fi trebuit să învețe din

greșelile tatălui său și să înțeleagă că era o prostie să se aștepte ca alți oameni să pună binele altora înaintea propriului bine.

Ea nu doar că îl înșelase, adunând vânzători și furnizori în timpul petrecut acolo, ci plănuia să-i fure și din personal și din clienții de bază.

Scrâșni din dinți. Și nu intenționase să-i ia doar o parte din personal, ci urmărea să-i fure cele mai productive și de încredere femei, care aveau deja clientela lor obișnuită în club, care făceau ca majoritatea nobililor să se întoarcă noapte de noapte. Dumnezeule, ce prost fusese! El croise un plan în care ea juca un rol-cheie, pentru a-și proteja familia și personalul. Oare nu putea să aibă încredere în nimeni cu adevărat?

Dădu pagina și încremeni.

– MacLeod, zise el printre dinți.

Intenționa să-i fure de sub nas nu doar femeile care conduceau personalul feminin de la Bârlogul Diavolului, ci și pe paznicul-șef. Luptându-se cu furia turbată care amenința să-l înghită din cauza trădării unei femei pe care o considerase prietenă și confidentă de-a lungul anilor, trase puternic aer în piept.

– Când ai luat astea?

Stephen ridică din umeri.

– Nu cu mult timp în urmă. Vorbea cu Winters.

Din nou, Clara Winters. Se mânie. Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să o aducă în mijlocul lor pe matroana lui Ryker Black. Era mult mai sigur să-și canalizeze furia pe Clara decât să încerce să înțeleagă abandonul lui Reggie. De ce? De ce?

– Trebuie să scapi de ea, îl sfătui fratele său. Nu e nimic de făcut.

Da, trebuia. Să fii înșelat o dată și apoi să ții acel făptaș la piept însemna să dai dovadă nu doar de slăbiciune, ci și de prostie, la doar câteva momente distanță de următoarea trădare. Dar asta era Reggie. Cu siguranță, erau mai multe de deslușit aici, nu? Multe lucruri care să explice de ce, în ciuda rolului pe care i-l oferise în acest club și dincolo de relația lor care era mai veche de zece ani, ea l-ar fi trădat în acest fel.

„Aș fi ajutat-o... I-aș fi oferit sfaturi dacă și-ar fi dorit și..."

Dar oare ar fi făcut asta? Oare i-ar fi dat binecuvântarea pentru a deschide un local rival? Cu siguranță, niciodată pe aceeași stradă. Ar fi fost mereu în competiție, iar el poate că o respecta pe Reggie, chiar o plăcea, însă acea relație nu ar fi fost mai presus de afacerile

lui. Broderick privi absent către băutura de culoarea chihlimbarului. Nu, dacă era să fie sincer, putea să admită, cel puțin față de el însuși, că nu ar fi permis sau încurajat o asemenea aventură. Ar fi strivit-o. Probabil de aceea ea ținuse totul secret, ascunzându-i adevărul. În timp ce îi furase furnizorii și obținuse prețuri mai bune pentru ea, îi luase și personalul. Broderick sorbi o înghițitură mare, bucurându-se de arsura pe care o simți în gură.

– Oh, Dumnezeule, șopti el, simțind cum teroarea creștea în mintea lui cuprinsă de furie.

Fiori reci îi cuprinseseră tot trupul.

Cu degete tremurânde, așeză paharul și își împreună degetele pentru a-și ascunde neliniștea în fața băiatului care îi observa tăcut zbuciumul interior. El îi dezvăluise totul lui Reggie. Îl durea stomacul.

– Ce e? întrebă Stephen pe un ton îngrijorat care trăda o neobișnuită vulnerabilitate.

Broderick se forță să răspundă, deși era foarte tensionat.

– Nimic, minți el.

Dar chiar era o minciună? Căci în doar câteva săptămâni, totul mersese prost, inclusiv în privința lui Reggie, cea față de care cu puțin timp în urmă mărturisise cel mai periculos secret care îi putea distruge pe el, pe familia lui și pe toți cei care depindeau de ei. Cu douăzeci de minute în urmă, nu avusese nici cea mai mică îndoială în a-i încredința lui Reggie acel secret blestemat. Acum viitorul lui era nu doar în mâinile sorții, ci și în mâinile ei. „Dumnezeule mare!"

– Am nevoie să-mi faci un favor, zise el, dorindu-și ca fratele lui să plece.

Broderick memoră adresa marcată pe pagină și apoi împături la loc foile blestemate, urmărind pliurile pe care le făcuse ea.

– Am nevoie să duci astea în camerele domnișoarei Spark înainte ca ea să își dea seama că au dispărut.

Stephen țâșni în picioare și salută încrezut.

– Da, am înțeles. Luă documentele nerăbdător și le vârî înapoi în jachetă.

– Să nu spui nimic nimănui, îl avertiză Broderick, uitându-se pătrunzător în ochii fratelui său.

– O s-o dai afară? întrebă Stephen plin de speranță. Nu e de încredere. Cu siguranță, știi asta.

Stephen se transformase într-o persoană care trăia după codul străzii, întrucât avea amintiri numai de pe vremea când umblase pe străzi și trăise în toți acești ani în cea mai periculoasă sală de jocuri din Londra. Dacă cineva trăda, era un om mort – era vorba de moartea fizică, metaforică, iar de cele mai multe ori, de ambele. Spre deosebire de Stephen, Broderick trăise o bună parte din copilărie și adolescență în răsfăț, fără să cunoască depravarea care exista în afara lumii lui sigure. Poate și de asta nu se îndoise niciodată de loialitatea Reginei Spark față de el sau de club. Strânse din dinți.

– Nu sunt sigur ce trebuie făcut cu domnișoara Spark.

Era doar o altă blestemată problemă deasupra grămezii care tot creștea. Căci nu putea să scape pur și simplu de ea, așa cum fratele său îl încurajase. Nu acum. Nu când știa totul. Îl auzi pe fratele său protestând aproape neinteligibil.

– Dar tu... nu poți să o ții aici. Cred că știi asta, nu?

Se simțea o urmă de disperare în tonul acelei întrebări.

– Da, admise el. Știu asta.

Acum însă problema devenise și mai complicată prin prisma secretelor pe care el i le împărtășise.

– Trebuie să pleci.

Stephen își târî picioarele, oftă și porni către ușă.

– Stephen? strigă Broderick după el, oprindu-l pe loc.

Băiatul privi în direcția lui.

– Te-ai descurcat bine, zise el încet.

Băiatul se înroși la față, așa cum se întâmpla când primea laude și afecțiune. Cu toate acestea, zăbovi.

– Cât timp crezi că mai ai?

Broderick îl respecta prea mult pe băiat pentru a-i spune minciuni.

– Nu știu.

Era subiectul pe care toată lumea îl evita și despre care nimeni nu vorbea deschis. Asta, până când întâlnirea de dimineață îi dezvăluise că trebuiau să discute despre răpirea lui Stephen, care le aducea un marchiz pe cap împreună cu toate acuzațiile posibile, despre plecarea unui membru al familiei și despre pierderea averii în toată această nebunie. Stephen mârâi. Se întoarse să plece.

– Poate că o să mă lase să rămân. Ce fel de nobil elegant ar vrea un bastard ca mine în preajmă?

Cel care îi dăduse viață... „Și eu." I se strânse stomacul. „Eu te vreau aproape."

– Hai, fugi, zise el încet, făcându-i semn cu bărbia către ușă.

Stephen își puse șapca și ieși în grabă.

De îndată ce plecă, Broderick sorbi toată băutura; tăria lichidului îi înfierbântă gâtul. Strâmbându-se, abandonă paharul. Așa cum se spunea la spânzurătoare, era de trei ori norocos. Și dat fiind că un singur nobil însetat de răzbunare îl despărțea de ștreang, zicala nu fusese niciodată mai adevărată. După ce plecă băiatul, Broderick se ridică în picioare. Înjură; furia și resentimentul clocoteau în interiorul lui, așa că își concentră toată energia asupra unei probleme pe care o putea controla.

„Reggie Spark."

Ea intenționa să-i fure personalul, inclusiv pe cel mai bun paznic, și voia să deschidă un local rival. În ciuda acestei trădări, Reggie era singura problemă care putea fi cel mai ușor rezolvată. În pofida mâniei de mai devreme, a durerii și frustrării cauzate de trădarea ei, rațiunea învinse.

Se opri.

Tot ce trebuia să facă era să se asigure că Reggie nu avea să vorbească, iar el urma să câștige ceea ce ea nu voise să-i ofere – cooperarea ei.

În cele din urmă, Broderick ieșea mereu triumfător. Rânji rece. Și nu avea nici cea mai mică intenție să eșueze în ceea ce o privea pe Regina Spark.

Capitolul 7

Ai găsit o cale de ieșire? Crezi că încă este posibil?

În dimineața următoare, Broderick stătea pe podiumul din centrul clubului, studiind încăperea, analizând totul, fără a rata nimic.

Era un amestec pestriț de oameni care nu și-ar fi aruncat nici măcar o privire pe străzi, dar care în Bârlogul Diavolului, precum în infernul adevărat al diavolului, erau păcătoșii care socializau fără

a mai ține cont de rang. Lorzii împărțeau băutura cu marinarii, care le țineau companie negustorilor.

Înainte ca Broderick să moștenească clubul de la Diggory, sala de jocuri funcționa după cu totul alte reguli. Pe atunci, doar cei mai periculoși și nemiloși bărbați din mahala ședeau la mese și serveau alcool îndoit cu apă.

Broderick transformase acest loc, un iad în toate sensurile cuvântului, într-un imperiu care oferea de toate pentru toți. Transformase scaunele și mesele jerpelite în surcele pentru foc și le înlocuise cu mobilă de mahon strălucitor special comandată pentru club și potrivită pentru reședința oricărui nobil.

Când tatăl lui se dovedise a fi un hoț – unul nepriceput –, Broderick supraviețuise singur și își construise o nouă viață aici cu cele trei fete ale lui Diggory și cu Stephen. Ei deveniseră noua lui familie, iar el era hotărât să le ofere ceea ce mizerabilul lui tată nu reușise – siguranță.

Acest club le asigura existența, și orice amenințare la adresa lui de-a lungul anilor fusese strivită.

Nu avea să facă o excepție nici de această dată.

Prin mulțimea adunată în sala de jocuri, o găsi cu privirea pe Gertrude. Rochia ei modestă, de culoarea lămâii, ieșea în evidență, contrastând puternic cu femeile sumar îmbrăcate și cu domnii care o înconjurau.

Gertrude porni către podium.

Fără îndoială, se simțea triumfătoare. Încântată că-l învinsese.

– Bună ziua, domnișoară Killoran, o salută Nerrie, paznicul de la intrarea în zona care nu era deschisă publicului, în timp ce ea se îndrepta către scări.

Bărbatul corpolent cu pieptul ca un butoi se trase deoparte pentru a-i permite să treacă.

– Nerrie, îi răspunse ea zâmbind.

Zâmbetul îi dispăru de îndată ce pusese piciorul pe prima treaptă. Rămase cu privirea asupra chipului împietrit a lui Broderick și apoi continuă încet să urce.

Stăteau în liniște, umăr lângă umăr, cu brațele încrucișate în mod asemănător, amândoi examinând amestecul de clienți care umplea clubul până la refuz.

– E aglomerat, zise ea pe un ton sobru, așa cum avea obiceiul. Nu e nici măcar prânzul și nu mai este nici un loc la mese.

El mormăi.

Bârlogul Diavolului era *mereu* aglomerat. Averile lor erau vaste. Spre deosebire de clubul lor rival, care se ocupa doar de nobilime, Broderick avea simțul afacerii și înțelesese că banii erau bani, așa că obținuse averea Killoranilor atât din monedele golanilor, cât și ale nobililor. Și în ciuda prefăcătoriei celor din înalta societate care în public se arătau șocați și scârbiți de lumea lor, în cele din urmă, toți tânjeau după adrenalina pe care o găseau la Bârlogul Diavolului. Acesta era motivul pentru care un nobil avea să se însoare într-o zi cu Gertrude și motivul pentru care alții le curtaseră pe surorile lui mai tinere, acum căsătorite.

Făcu un semn către sală.

– În curând, asta o să se schimbe, zise el enigmatic, uitându-se intens către nobilii care înconjurau ruleta, strigând cu voce tare numere și jucând, făcând pariuri printre zornăitul și sunetul monedelor. În curând, mesele o să fie goale, iar lorzii o să se uite cu dispreț la familia care... Se încruntă și, înțelept, își înăbuși acea revelație periculoasă. În loc de asta, se concentră la ceea ce putea să controleze. Ai știut că o să mă refuze.

Iar el nu știuse. Avusese încredere oarbă în Reggie Spark. Se așteptase să fie de acord pentru că avea nevoie ca ea să facă asta și pentru că fusese precum un membru al familiei lor. Însă descoperirea făcută de Stephen arăta că fusese o minciună.

Cât de mult și cât de des se înșelase în ceea ce o privea pe Reggie!

Sora lui se înroși la față, simțindu-se vinovată. De mică fusese ținută departe de actele de trădare și de ticăloșii din cauza faptului că era parțial oarbă, așa că nu dezvoltase acea ușurință în a urzi înșelăciuni și a-și ascunde trăirile precum restul clanului lor.

– Broderick... începu ea.

– Greșesc?

O privi pătrunzător. Tăcerea ei îi oferi răspunsul.

– Iar în tot acest timp, am fost suficient de prost să cred că este atât de devotată încât să-ți fie aproape.

Gertrude tresări.

– Broderick, îl dojeni ea. Nu e drept. Reggie a fost mereu loială cu noi.

De jos se auziră urale, iar Broderick îi înjură în tăcere pe domnii triumfători care adunau câștiguri la acea masă. După ce se potoli vacarmul, îi vorbi liniștit și domol lui Gertrude, ca numai ea să audă.

– Nu cred că înțelegi gravitatea situației noastre.

– Cum îndrăznești? Sora lui își mușcă buzele. Știu exact ce e în joc.

– Oare așa să fie? o întrebă el tăios. Te-ai gândit cu adevărat la toți bărbații, femeile și copiii care o să se trezească pe străzile din Seven Dials trăind ca animalele? Ea se albi la față. Înțelegi că la mijloc e viața mea?

Gertrude își prinse între dinți buza de jos.

– Cu siguranță, știi că un sezon e o risipă a eforturilor noastre.

Nu și pentru ceea ce avea el nevoie. El suspină nerăbdător.

– Crezi asta pentru că ești un Killoran?

În ciuda tuturor calităților pe care le aveau surorile lui, ele nu-și conștientizaseră niciodată valoarea. Nu își dăduseră seama că, deși nu aveau sânge nobil, puteau la fel de bine să se fi născut regine datorită puterii interioare pe care o aveau.

– Eu nu m-am îndoit niciodată că Ophelia și Cleo puteau să-și găsească o pereche. Gertrude făcu o pauză. Tu te-ai îndoit de mine.

El tresări.

– Să nu încerci să negi, zise ea înainte ca el să apuce să deschidă gura. Și asta pentru că sunt oarbă, Broderick, continuă ea simplu. *Domnii nu vor o soție oarbă.* Iar tu...

El pufni.

– Asta e o pros...

– Iar tu știi asta, vorbi ea peste el. Altfel, m-ai fi trimis pe mine prima în locul lui Cleo sau al Opheliei. Ele puteau să-ți obțină acea legătură.

Îl ardea gâtul.

– Nu știi despre ce vorbești, îi zise el apăsat, aruncând o ocheadă peste sala de joc.

– Nu știu?

Bineînțeles că ea nu avea cum să vadă toate deciziile pe care el le luase doar în acea lumină. Pentru că Gertrude, la fel ca toți frații lui, știa că, atunci când el își propunea ceva, nu se punea problema cum urma să se întâmple, ci când. De aceea, ea avea să vadă doar motivele deciziei lui de a nu o trimite pe ea. Luase asta ca pe un afront, nu văzuse că fusese o încercare de a o proteja. Un adevăr pe care el nu avea să-l recunoască niciodată pentru că ar fi rănit-o din cu totul alte motive. Pe de altă parte...

– O să ai ce ai cerut. Sau, mai bine zis, pe cine ai vrut.

Gertrude îl privi pătrunzător.

– Poftim?

El își netezi reverul.

– Sunt insultat. Că te-ai îndoi de...

– Ce ai făcut? întrebă ea apăsat.

Peste capul ei, Broderick îl zări pe MacLeod în pragul ușii care făcea legătura dintre sala de jocuri și coridorul ce ducea în camerele private. Paznicul flutură o foaie împăturită. Întorcând capul, ea privi în aceeași direcție ca Broderick.

– Broderick? întrebă ea.

– Tu ești hotărâtă să o ai pe domnișoara Spark ca însoțitoare pentru sezon, iar eu intenționez să mă asigur că primești ce ai nevoie. Te rog să mă scuzi.

El păși pe lângă ea. Bolborosind, Gertrude porni grăbită în urma lui.

– Dar... ce ai de gând să faci ca să-i obții ajutorul?

Ea îl cunoștea. Teama din privirea ei arăta că îi cunoștea prea bine practicile nemiloase pe care el le folosise de-a lungul anilor pentru a obține ce voia.

– Contează? întrebă el vorbind tărăgănat și afectat, fără a slăbi pasul, forțând-o să mențină ritmul cu pașii lui lungi.

În tot acest timp, clienții le făceau semn cu mâna, salutându-i și făcând loc ca Broderick și Gertrude să treacă. Întotdeauna o gazdă atentă, el îi salută la rândul său.

– Da, izbucni Gertrude, rămasă aproape fără suflu. Contează foarte mult.

Ajunseseră aproape în spatele clubului, iar el ridică un deget.

– Ah, atunci ar fi trebuit să impui niște limite pentru a-ți atinge scopul de a o avea pe domnișoara Spark însoțitoare.

Gertrude îl prinse de braț, forțându-l să se oprească.

– De când a devenit Reggie domnișoara Spark pentru tine?

De când îi spusese minciuni și își pusese propriile dorințe înaintea binelui familiei Killoran. Broderick era neiertător de loial, atât de mult încât o singură îndoială făcea ca totul să fie permis când era vorba de afacerile lui – sau, în acest caz, de ea.

– Pur și simplu, mă ocup de cererile tale.

Uitându-se disprețuitor dincolo de ea, îi făcu semn lui MacLeod să înainteze. Paznicul plecă din locul în care se oprise pentru a le permite lui Broderick și Gertrude să discute în privat.

Îi înmânã un bilet. Desfãcându-l, Broderick îl citi rapid și apoi îl vârî în jachetă.

– Ea pleacă acum, domnule Killoran.

– Ce faci, Broderick? șopti sora lui, albă ca varul.

– Mă asigur că avem cooperarea domnișoarei Spark.

Și se asigura că avea tăcerea ei.

Zicând acestea, plecă.

– Dacă tu crezi că o să accept pur și simplu această explicație dubioasă, șuieră sora lui, urmărindu-l, atunci nu gândești limpede. Mi-am schimbat părerea. O să mă duc pentru sezonul tău blestemat la Londra, răbufni ea, fustele fluturându-i la fel de mânios precum se simțea. Las-o pe Reggie în pace!

– E prea târziu, zise el, luând mantia din mâinile abile ale unui servitor care veni grăbit cu ea în brațe.

Descoperise destule – deși din întâmplare – și înțelesese că erau mai multe lucruri legate de refuzul lui Reggie, indiferent dacă ea avea sau nu să se alăture lui Gertrude. Primi și pălăria, apoi și-o puse pe cap.

– Tu ai insistat...

– Mi-am schimbat părerea.

– Asta o să-ți fie învățătură de minte, o lecție ca să fii mai hotărâtă pe viitor.

El ridică o mână, iar paznicul, Locke, li se alătură imediat.

– O lecție? răbufni ea, iar paznicul făcu un pas în spate, văzând furia care ardea în ochii ei. Ai de gând să mă ții... prizonieră aici? se bâlbâi ea, teribil de roșie la față.

Cu pieptul mare și lat, Locke înghițea tot holul. Chel, fără nici o șuviță de păr pe cap și în mod straniu lipsit de gene și sprâncene, bărbatul lăsă sfios capul în jos.

– Îmi cer scuze, domnișoară Killoran.

Lăsându-și sora să strige furioasă în urma lui, Broderick ieși.

Un bărbat mai bun ar fi fost cuprins de remușcări gândindu-se că tocmai ordonase ca sora lui să fie oprită de unul dintre paznicii clubului.

Broderick nu era un bărbat bun. Era unul care avea intenții și scopuri precise. Strânse din dinți.

Când intră în bucătărie, Stephen, care se sprijinea de perete, păzind acest spațiu, îi făcu semn către ușă.

Încuviințând, Broderick își continuă drumul. Alt servitor mai tânăr se grăbi să deschidă ușa, iar el ieși tocmai când pelerina de lână a lui Reggie flutura la colțul unei clădiri.

Determinarea și spiritul nemilos ale lui Broderick în fața neprevăzutului fuseseră egalate doar de fratele lui cel mic. Oh, Cleo și Ophelia erau mai puternice și mai neînfricate decât majoritatea bărbaților din Dials! Însă, până la urmă, ele nu erau atât de dornice să calce pe cadavre pentru a întări imperiul Killoran.

Broderick ajunse la capătul aleii și urmări același drum pe care dispăruseră acele fuste maronii.

O găsi imediat. La cei aproape un metru și optzeci de centimetri, era imposibil ca Reggie Spark să se piardă în mulțime. O sarcină care devenea și mai improbabilă acum, din cauza buclelor roșietice care îi ieșeau de sub bonetă, fluturându-i pe umeri precum o carte de vizită vișinie.

Niciodată nu se dovedise mai valoroasă această carte de vizită ca în acest moment. Ținându-se aproape de clădiri, Broderick porni la vânătoare.

Capitolul 8

Oare astăzi este ziua în care imperiul tău se prăbușește?...

Reggie simțea apăsarea căldurii sufocante pe față în timp ce înainta hotărâtă prin Dials.

Mirosul neplăcut de hoit și aerul stătut din estul Londrei îi luaseră cu asalt nasul, o amintire neplăcută a locului pe care îl numea acasă.

Brusc, i se ridică părul pe ceafă.

Încetini.

Tremurând, cercetă rapid împrejurimile, studiindu-i pe cei din jur: femei ușoare care împrăștiau promisiuni păcătoase potențialilor clienți, vânzători fără dinți care încercau să-și vândă mărfurile.

Poate că Reggie nu dezvoltase niciodată aceleași abilități specifice celor de pe străzi așa cum o făcuseră Killoranii, dar își ascuțise

suficient simțurile pentru a simți pericolul din jurul ei. Sau poate că sentimentul de vinovăție era responsabil pentru acei fiori de teamă.

Strânse puternic mânerul cuțitului pe care îl purta mereu cu ea. Un cadou pe care îl primise cu mulți ani în urmă de la Broderick și care acum era nelipsit, așa cum erau și pistruii de pe fața ei. Bineînțeles că el îi oferise acel cadou ca și cum i-ar fi dat o bucată de pâine sau un pahar de apă, după care petrecuse săptămâni bune instruind-o cum să se apere.

Acum îl ținea aproape, simțindu-se în siguranță strângând mânerul solid.

„Nu te comporta ca o fricoasă blestemată! Nu te mai teme de umbre. Nu acum!" Nu mai era acea fată de mult timp.

Forțându-se să se miște, Reggie continuă să meargă.

Din cauza căldurii și a mersului grăbit, picături de transpirație îi alunecau de la ceafă, pe sub gulerul înalt al rochiei modeste de bumbac, până pe șira spinării, făcând-o să simtă o mâncărime teribil de enervantă. Și totuși, pe aceste străzi pline de păcătoși, unde nici diavolul nu îndrăznea să se aventureze, Reggie era conștientă că nu trebuia să umble de una singură fără a fi complet acoperită.

O cerșetoare bătrână strigă de pe partea opusă a drumului pietruit.

– Nu vrei să-ți ghicesc norocul, fetițo?

Fără a se opri și fără să arunce măcar o privire în direcția ei, Reggie înaintă. Încetini abia când ajunse la colțul Monmouth Street. Cu mâna liberă își trase boneta pe spate, iar cu cealaltă își proteja ochii de lumina soarelui și cercetă împrejurimile.

„Unu."

„Doi..."

Și găsi... „Trei."

Privi chiorâș. Cu siguranță, nu... Poate că citise adresa greșit în acel registru.

Forțându-se să se miște, Reggie făcu ultimii douăzeci de pași până când doar strada foarte aglomerată rămăsese între ea și adresa pe care o căutase. Ridică mâna la ochi și cercetă atentă fațada de cărămidă. Cărămizi care cu siguranță fuseseră de un vișiniu strălucitor, dar care se decoloraseră, ajungând să aibă o nuanță de coral șters, pline de fisuri, care arătau efectele trecerii timpului. *Asta* credea prietena ei Clara că era speranța lor pentru viitor?

Se simți cuprinsă de dezamăgire.

– Dă-te din calea mea, târfă roșcată!

Accentul acela cockney răgușit o făcu să suspine adânc și să se dea în spate la timp pentru a nu fi atinsă de trăsura care trecea în viteză.

Caii trecură prin bălțile mari, împroșcându-i partea din față a pelerinei cu noroi și cine știe ce alte gunoaie. Înjurând, își scuturară fustele. Aplecându-se, își ridică boneta acum murdară de pe marginea trotuarului. Apoi încremeni.

Un corb singuratic care sorbea apă dintr-o băltoacă se opri. Roti capul, mișcarea subtilă întorcându-i ciocul într-o parte. Creatura se umflă în penele negre, dar rămase în poziție de atac în mijlocul Monmouth Street, holbându-se la Reggie. Ochii lui de un negru albăstrui o fixau fără să clipească.

„O dată e ghinion, de două ori noroc, de trei ori sănătate, de patru bogăție..."

Reggie începu să tremure și să caute disperată cu privirea alt corb, dar acea creatură de obicei atât de sociabilă stătea singură, cercetând-o.

„E un semn..."

De câte ori nu îl tachinase pe tatăl ei pentru credința lui statornică în semnele din jurul lor? Și cu toate acestea, acum se dovedea că era fiica lui mai mult decât crezuse. Stând în fața acestei clădiri vechi și dărăpănate, care trebuia să reprezinte viitorul ei, nu mai avea nici o îndoială că visul la care aspirase nu era acesta. Și preț de momente bune, se gândi să se întoarcă la Bârlogul Diavolului și să accepte un viitor mai sigur, dar mai gol.

Reggie închise ochii. Apoi îi deschise... Apăruse încă un corb lângă cel care o urmărise.

Inima îi tresări. „Doi..."

Își îndreptă spatele și porni grăbită dincolo de stradă, ocolind câțiva tineri care păreau puși pe furtișaguri. Ajunsă lângă cele cinci trepte de calcar, făcu o pauză ca să admire ușile duble de un turcoaz impresionant. Fusese atât de absorbită de lucrurile urâte de la acea clădire încât nu observase ornamentele în formă de inimă incrustate pe ambele panouri; înconjurate de un rând de trandafiri sculptați în lemn, aveau o frumusețe aparte. O frumusețe care sfida fisurile din vopsea și din lemn de pe toată ușa.

„Se numește turcoaz, păpușico... O piatră atât de puternică încât te protejează împotriva răului și a bolilor. Cât timp o porți, o să fii în siguranță..."

Simți un nod în gât când își aduse aminte încă o dată de el – de tatăl care o iubise. Când viața îi fusese distrusă de trădarea iubirii false, îi fusese atât de ușor să vândă acel cadou pe care îl purta! Până acum. Pentru prima dată, tânjea după amintirea celor pe care îi lăsase în urmă. Aceste uși duble erau un semn.

Găsind ciocănelul de ușă Greenman, Reggie prinse mânerul și bătu cu forță.

Simțea fiori pe șira spinării, așa că își trase pelerina, așezând-o bine, și cercetă împrejurimile, uitându-se atentă către străzile pline, recunoscătoare când în cele din urmă ușa se deschise. Un bărbat cu fața ciupită de vărsat și cu favoriți groși se holbă dezaprobator la Reggie. La aproape un metru și treizeci de centimetri sau mai scund, avocatul care îl reprezenta pe vânzător își perfecționase arta de a privi de sus, dincolo de nasul lui cârn, către oameni pe care îi considera inferiori.

– Ați întârziat, zise el tăios.

– Ai venit, șopti Clara înaintând.

– Îmi cer scuze, zise Reggie.

Avocatul o privi lung încă o dată înainte de a o invita în interior.

– Hm...

Reggie avu nevoie de mai multe clipe pentru a-și acomoda vederea. Dată fiind natura conservatoare a acestor întrevederi, doar câteva lămpi fuseseră aprinse. Strălucirea lumânărilor reușea însă să se răsfrângă slab asupra prafului greu din aer. Ea scoase o batistă și o duse la nas. Uitându-se peste bucata de material, cercetă holul. Mese dărăpănate și scaune rupte aglomerau spațiul, iar podeaua de lemn își pierduse de mult strălucirea, fiind sufocată de urme de băuturi vărsate și de pete de apă.

Își simți inima grea.

Până la urmă, avea să fie o zi cu un singur corb.

– Mobila stricată poate fi reparată, îi spuse Clara parcă ghicindu-i gândurile.

– Da, admise ea. Dar nu e doar mobilă stricată. Făcu un semn cu bărbia. E un întreg *local* dărăpănat.

– Hm, mormăi domnul Elliot, țâfnosul om de afaceri. Prețul e corect.

Cealaltă femeie îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

Reggie adunase suficiente fonduri de-a lungul anilor, servindu-l pe Broderick Killoran, dar nu era ca nici unul dintre Killorani – nu era bogată și nici nu avea alte lucruri.

– Totul e stricat, zise ea făcând semn cu mâna.

Planul ei și al Clarei de a cumpăra, renova și construi o afacere care să aibă în centru o sală de muzică în Dials era o aventură la care Broderick nu s-ar fi gândit de două ori, dar Reggie nu avea avere la dispoziție. Totul costa.

Clara mormăi.

– Asta ai spus despre toate locurile pe care le-am vizitat. O privi pe Reggie cu coada ochiului. Nu am crezut că o să vii. În vocea femeii se simțea o admirație șovăitoare.

– Nici eu nu am crezut că o să vin.

– Atunci, haide, o rugă Clara cu aceeași ușurință cu care în trecut le comandase pe fostele prostituate în club.

Responsabilitățile ei se schimbaseră și se diminuaseră de când Broderick stopase acea afacere profitabilă.

Într-o anumită măsură, Reggie, fata de la țară, din Kent, semăna cu matroana ascunsă de umbre care nu vorbea de trecutul ei.

Porni la pas lângă Clara. Prietena ei îi vorbi apatică în timp ce mergeau.

– Are potențial.

– Potențial pentru ce? Reggie râse scurt fără să vrea. Să cadă pereții pe noi?

De aproape aceeași înălțime, Clara păși cu pași lungi și siguri în timp ce îi oferea detalii lui Reggie, încercând să o convingă să fie de acord cu acel loc, care avea doar un singur lucru bun – ușile duble de culoare turcoaz.

– Scena nu are nevoie decât de reparații minime și deja există un balcon pentru orchestră. Lemnul poate fi reparat, iar pereții pot fi văruiți. Un loc în această zonă este aproape imposibil de găsit. Clara se opri și o prinse pe Reggie de cot, forțând-o să se oprească. Și știi ce mai este aproape imposibil de găsit, Reggie?

Viața. Fericirea. Iubirea. Răspunsurile erau nesfârșite.

Cealaltă femeie nu-și feri privirea.

– Un bărbat dispus să vândă proprietatea unor femei, una, o femeie ușoară, iar cealaltă, una care a lucrat într-un club cu o reputație îndoielnică și a cărei reputație este la fel de suspectă din cauza asta.

Da, adevărul era că, deși Reggie nu fusese niciodată forțată să-și vândă trupul, societatea nu ar fi ținut cont de detalii, ci de aparențe. Singurul fapt care conta în ochii lumii era că locuise într-un club de pariuri. Nu era nici o urmă de onoare. Și așa cum spusese Clara, aveau puține opțiuni.

Suspinând, Reggie reluă inspecția.

Clara rămase tăcută în timp ce Reggie înaintă, de această dată mai încet, cu pași mărunți pentru a dibui fiecare detaliu și pentru a se gândi nu doar la cuvintele Clarei, ci și la propria situație.

Nu-și permisese niciodată să se gândească la ideea de a-i părăsi pe Killorani. Ei reprezentaseră singura stabilitate și siguranța pe care o știa de când părăsise casa familiei. Și fusese mulțumită cu rolul pe care îl primise, de soră mai mare.

Acum se gândea la următorul pas: să-și construiască propriul imperiu cu Clara, o sala de muzică în care avea să le ofere de lucru femeilor precum ea și Clara și fetelor care fuseseră nevoite să intre în viață prostituându-se.

Viața se schimbă, așa cum se întâmplă în mod invariabil.

Câteodată, dacă omul era norocos, acele schimbări veneau încet, iar omului i se permitea să se bucure de moment. Alteori, viața era ca un carusel care se învârtea în cercuri amețitoare până când nu mai putea percepe lumea din jur decât ca o imagine încețoșată, în culorii vii.

Reggie se opri lângă pianul pătrat. Apăsă pe una dintre clapele de un galben șters, iar aceasta scânci cu jale din cauza anilor de neglijență. Acest instrument era atât de diferit față de cel adorat de tatăl ei pe care i-l oferise cadou și care fusese impecabil întreținut!

Și totuși, trecuse atât de mult timp de când fusese în fața unui pian, încât ar fi putut să cânte și la jumătate din el, simțind aceeași bucurie în suflet. Pianul o atrăgea. Cât de dor îi era să fie în preajma unui instrument!

Prima dată făcuse asta în copilărie, apoi în calitate de guvernantă, instruindu-i pe copiii care nu apreciau deloc muzica. Zâmbi tristă și își trecu degetele peste clapele ciobite, aducându-și aminte de un cântec din copilărie în ciuda scâncetelor discordante scoase de pianul neacordat:

– Acesta este ultimul trandafir al verii,/ Lăsat să înflorească singur;/ Toți prietenii lui superbi/ Au dispărut și au plecat;/ Nici

o floare înrudită,/ Nici un trandafir pe aproape/ Care să-i zâmbească înapoi/ Care să-i șoptească sau să suspine înapoi.

Degetele lui Reggie încremeniră... „Ai putea să instruiești un cor de îngeri, păpușico!"

Amintirea clipelor în care obișnuia să cânte pentru a se bucura de laudele tatălui și pentru a le încânta pe surorile ei mult iubite dispăru încet, odată cu ultimul acord.

Deschise ochii și înfruntă din nou realitatea.

Înălță capul și studie candelabrul, golit de majoritatea cristalelor.

Clara i se alătură.

– Ce crezi? întrebă ea șoptit, ușor emoționată.

Acest vis nu avea cum să devină realitate pentru Clara fără fondurile lui Reggie.

Ea își calculă foarte bine răspunsul.

– E... nevoie de foarte multă muncă.

Ca și cum soarta voia să le joace o festă, un ciob uriaș din oglinda care era atârnată în spatele scenei se desprinse și se împrăștie zgomotos peste podium.

Reggie tresări. Șapte ani de ghinion.

– Nu înseamnă ghinion dacă nu ai spart-o tu, mormăi Clara lângă ea.

Își zâmbiră reciproc.

Clara vorbi prima, pe tonul ei sobru.

– Uită-te! O luă pe Reggie de umeri și o întoarse cu fața la scenă. Uită-te cu adevărat fără să te gândești la... Clara se opri brusc, iar Reggie înlemni. Uită-te cu adevărat fără să te gândești la tot ce e rău și gândește-te la tot ce e bun și la ce ar putea fi. Nu la un salon, zise ea înflăcărată, ci la ceva ce nu s-a mai făcut vreodată în Londra – o sală dedicată doar muzicii. Conducând-o, Clara o trase mai aproape de scenă și mai departe de avocat. Femei de toate vârstele care nu ar mai depinde de nimeni, folosindu-și talentele și abilitățile – se strâmbă preț de câteva momente –, nu trupul pentru a supraviețui. Un loc în care femeile nu ar trebui să depindă de mila bărbaților. Se uită pătrunzător la Reggie. Îți sună cunoscut? Hm? Pentru că ar trebui.

Reggie se înroși la față. Da, erau ideile ei, erau cuvintele pe care ea le folosise atunci când Clara avusese îndoieli.

– E complicat acum, zise ea, încercând să o facă pe cealaltă femeie să înțeleagă.

– Atunci cum rămâne? strigă pe un ton nazal domnul cu favoriți gri de dincolo de hol. Ce ați hotărât? Nu am timp toată ziua să vă țin companie. Ridică la ochi monoclul agățat de lanț și le aruncă o privire apăsătoare. Mai sunt și alți clienți interesați. Făcu o pauză. Cumpărători *bărbați*.

Reggie ridică bărbia.

– Și îi grăbiți și pe acei potențiali cumpărători? răbufni ea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le pierduse de când își părăsise familia și apoi postul sigur de guvernantă în casa unui duce, își descoperise abilitatea de a vorbi deschis, fără menajamente. Era darul pe care îl descoperise alături de Killorani. Sau aveți tendința de a le ofensa doar pe femeile cu care faceți afaceri?

Acea provocare răsună printre căpriori.

O pereche de corbi își luară zgomotos zborul, fluturând din aripi și împrăștiind pene rătăcite către mijlocul camerei.

Clara suspină.

– Cât de insolentă sunteți, se bâlbâi el. Insultați proprietatea și apoi mă provocați?

Reggie deschise gura pentru a-i spune exact ce credea despre el, însă văzu privirea rugătoare a Clarei, cea care se ocupa de personalul feminin de la club, care nu cerea nimic și se aștepta mereu la puțin.

– O s-o pierdem, șopti ea.

Ţuguindu-și buzele cărnoase într-un zâmbet ademenitor, Clara își îndreptă farmecele asupra capriciosului avocat.

– Iertați-o pe prietena mea, zise ea pe un ton mieros.

Avocatul se înroși la față și se uită cu ochi mari la pieptul generos al Clarei. Reggie urmări tot jocul, observând cum Clara își folosește trupul pentru a-l reduce la tăcere pe nenorocitul pompos din fața lor. Femeia porni către el. Șoldurile ei generoase se legănau, iar fustele de satin se lipiseră de corpul voluptuos – Clara se prezenta ca o bucată de carne în fața domnului Elliot.

Reggie nu mai era o domnișoară inocentă de ani buni. Cu toate acestea, pentru că trăise și lucrase într-un club de pariuri unde fetele își făcuseră meseria, Reggie simți cum o cuprinde roșeața pe gât și pe obraji.

– E un loc drăguț, șopti Clara, ștergând praful – real sau imaginar – de pe unul din umerii avocatului. Cât despre reticența

dumneavoastră... continuă ea. Se opri și îi netezi reverele, așa cum o soție devotată ar fi făcut cu un soț iubitor. Vă asigur că suntem amândouă foarte capabile. Coborî vocea. Foarte capabile.

Domnul Elliot ridică în cele din urmă privirea, uitându-se fără tragere de inimă la Reggie.

– Deci?

Capitolul 9

O să-ți iau tot ce contează pentru tine...

În dimineața următoare, cu un nod în stomac, Reggie trecu de ușile duble și turcoaz ale viitorului ei local.

Oribilul avocat mergea în urma ei, privind-o cu superioritate.

– Văd că ești capabilă să ajungi la timp.

Înghițindu-și mândria, Reggie se forță să zâmbească pentru avocatul mizerabil cu care avea nenorocul de a se întâlni iar.

– Domnule Elliot, mă bucur să vă văd, minți ea.

Reggie trase de funda bonetei și o îndepărtă pentru a se uita nestingherită către locul care urma să le aparțină ei și Clarei.

Dacă la ultima ei vizită fuseseră aprinse doar câteva lumânări, acum în cameră era beznă; lumina soarelui de dimineață care bătea din spatele ei contrasta puternic cu locul în care tocmai intra.

În ciuda întunericului apăsător și a tuturor sentimentelor de îndoială, acum simțea entuziasm. Asta o făcu să se oprească brusc și să se piardă în ceea ce o înconjura.

Dacă în ziua precedentă văzuse tot ce era rău, în lumina unei noi zile, Reggie privea lucrurile diferit – totul era al ei. Al ei când nimic, nici măcar munca pe care o făcuse la Bârlogul Diavolului, nu fusese cu adevărat pentru ea. Entuziasmul creștea din acea eliberare.

Într-o lume condusă de bărbați, unde femeile trebuiau să se lupte pentru o fărâmă de control, Reggie adunase suficienți bani prin munca ei cinstită și acum avea să-și croiască un nou destin de una singură. Simțindu-se revigorată, Reggie își scoase mănușile și le vârî în buzunar.

– Aș vrea să semnăm documentele cât mai repede, zise ea pe un ton sigur, folosit și de Broderick și care impunea ascultare.

Domnul Elliot făcu o grimasă.

– Dacă aveți o problemă în a-l aștepta pe angajatorul meu, atunci sunteți liberă să plecați.

„Ce ți-ar plăcea asta, nenorocit spurcat..."

– O să aștept, zise ea, zâmbind forțat.

Refuzând să-i dea satisfacție, Reggie se întoarse cu spatele la neisprăvit și cercetă cu atenție locul care avea să-i aparțină în curând.

Indiferent ce avea să-i aducă viitorul, timpul ei, cât încă mai lucra la Bârlogul Diavolului, îi aparținea lui Broderick. Dacă o chema, dacă afla că lipsea și apoi se întreba unde dispăruse...

„O să trebuiască să-i spui în cele din urmă..."

Alungă acel gând. Pentru că știa că trebuia să o facă. Dar avea să o facă după ce erau semnate hârtiile, iar el nu ar mai fi avut cum să-i schimbe planurile cu Clara.

Reggie se opri în mijlocul scenei. Sprijinindu-se de stâlp, privi în sus. Un alt candelabru dezgolit de cristale atârna acolo.

Închise ochii, și de această dată văzu în minte tot ceea ce acest loc avea să devină într-o zi.

O scenă impresionantă luminată de lumânări, cu interpreți care cântau și dansau în uralele publicului vrăjit. Acordurile unei orchestre care avea să umple sala de spectacole.

Nu, nu avea să fie un salon, nu avea să fie un loc puțin mai bun decât o sală de jocuri, unde bărbații să vină ca să bea și să fumeze. Și nu aveau să fie nici femei ușoare în poalele bețivilor, ci femei care să se folosească de talentele lor adevărate într-o aventură cu totul *nouă*.

Nouă, așa cum devenea și viața ei.

Domnul Elliot o strigă, trezind-o din visare.

– Am fost rugat să plec ca să puteți continua aranjamentele formale în privat.

I se activaseră semnalele de alarmă. Reggie se roti numaidecât pentru a-l înfrunta pe bărbatul îndesat, care acum așeza mai multe hârtii pe una dintre mese.

– Poftim?

Vocea ei neliniștită răsună în toată încăperea.

Avocatul nici nu se sinchisi să ridice privirea. Își deschise geanta și scoase meticulos o pană și o călimară.

– Nu este treaba mea să pun întrebări, zise el atât de tăios încât i-ar fi fost imposibil să nu perceapă aluzia. După ce termină de aranjat biroul improvizat, îi aruncă o privire. Dacă aveți îndoieli despre cum conduc afacerile clienții bărbați, poate că e înțelept să vă gândiți la cu totul alt plan, domnișoară Spark.

Reggie strânse puternic degetele. Deci asta era? O încercare de a o face să fugă?

– O să aștept până când o să ajungă stimabilul dumneavoastră angajator, zise ea rece. Îl privi detașată pe avocat și apoi, amintindu-și de ordinele ducale pe care fostul ei angajator obișnuia să le rostească, adăugă: Sunteți liber.

Bolborosind zgomotos, domnul Elliot își adună lucrurile. Pufnind, ieși.

Ușile se închiseră în urma lui cu atât de multă forță încât curentul trânti zgomotos la pământ draperiile din catifea mâncate de molii.

„Draperiile care cad sunt un semn rău."

Neliniștea crescu în interiorul ei.

– Destul, șopti ea, tonul familiar revenindu-i în minte.

În copilărie, ascultase vrăjită toate poveștile, legendele și superstițiile spuse de excentricul ei tată. Acum și-ar fi dorit să o fi ascultat pe mama ei și să-l fi băgat în seamă mai puțin.

Târî un scaun către maldărul de catifea și îl ridică. Praful se împrăștie peste tot, înțepându-i nările. Strănută.

Mormăind, uimită de greutatea surprinzătoare a materialului, urcă pe scaun. Scaunul șubred din stejar se clătină, însă ea își menținu echilibrul înainte de a arunca draperiile peste tija de metal.

– Bun, zise ea cu mulțumire.

Nimic nu avea să-i strice această zi. Nici mizerabilul domn Elliot. Nici teama ei irațională față de uși închise și draperii căzute. Și în nici un caz regretul față de ceea ce lăsa în urmă. Reggie văzu documentele care așteptau semnătura ei.

Raze de soare pătrundeau acum prin crăpătura din draperiile grele, ștergând o parte din teama pe care o simțea în încăperile goale și întunecate. Nu era o teamă irațională. Ci mai degrabă era vorba despre frica pe care o purta în suflet din acea noapte când...

Clătină din cap, refuzând să-și amintească de el. Refuzând să se gândească la toate greșelile care o aduseseră aici, transformând-o într-o femeie singură, pe cont propriu.

Cândva, fusese nouă în Londra, o fetiță care nu părăsise niciodată liniștitul Kent. Amestecul de zgomote, sunete și oameni din Dials o făcuse să se simtă terorizată. Acea fetiță temătoare dispăruse de mult...

Acum zece ani, Broderick o salvase. Astăzi, Reggie avea să se salveze. Citi în mare documentul oficial, trecând cu privirea peste limbajul legal complex la care femeile nu aveau acces prea des. Reggie întoarse pagina.

Încremeni cu documentul în mâini, uitându-se absentă către numele scris. De ce se strecurase tristețea, întunecând bucuria acestui moment? Pentru că noile începuturi marcau sfârșitul altor lucruri, și din această zi, când avea să pășească în acest local teribil de neglijat, tot ce cunoscuse și fusese familiar pentru ea avea să se stingă.

„Mincinoaso!" Nu fusese niciodată vorba despre familiaritate.

Reggie închise ochii, permițând amintirii să revină.

„Pari să ai nevoie de ajutor, drăguțo..."

Exact așa apăruse Broderick pe London Bridge, un erou răzbunător, însoțind-o de parcă ar fi fost o doamnă elegantă. O dusese într-un loc unde avea parte de siguranță și de bunăstare, ceea ce i se păruse imposibil cu un monstru ca Mac Diggory care conducea străzile din Londra.

De undeva din hol, scârțâi o scândură.

– E cineva acolo? strigă ea ușor gâtuită de teamă. Domnule Elliot?

Întrebarea ei răsună în gol.

Tremurând, trase mai bine pelerina în jurul ei și înaintă în local. Nu mai credea de mult în monștri și dragoni. Timpul îi dovedise că existau pericole mai mari, și nu în povești imaginate, ci în bărbații și femeile din jurul ei. Călcă o scândură șubredă și slăbită, care scârțâi și gemu, făcându-i inima să bată și mai tare decât o făcea deja.

Reggie se opri lângă pian, alunecând ușor cu degetele peste cea mai apropiată clapă. Complet neacordată, scânci puternic, iar ea își trase repede mâna înapoi. Simți fiori în spatele gâtului, un sentiment familiar cândva, care fusese ascuns, dar niciodată cu adevărat uitat: frica se trezi în ea. Era o forță vie, care nu părăsea pe nimeni

niciodată; zăcuse adormită în Reggie, acoperită de pătura protectoare oferită de siguranța pe care i-o asigura Broderick.

Dar era mereu acolo.

Își umezi buzele.

– E cineva acolo? strigă ea din nou.

Pericolul domnea în umbre și îmbrăca această cameră.

– E cineva acolo? porunci ea.

Reggie se lupta cu logica care îi guvernase viața în ultimii zece ani.

– Nu fi prostuță, șopti ea, simțind nevoia disperată de a auzi o voce, chiar dacă era a ei. Fără îndoială, te tachinează, așa cum ai făcut tu cu el, ieri.

Până la urmă, avocatul plin de sine își arătase foarte clar disprețul față de Reggie și *insolența ei.*

Și totuși...

Reggie crescuse la țară, dar trăise suficient de mult pe străzi pentru a simți pericolul. Și acum ardea în interiorul ei – era un instinct ce nu trebuia ignorat. Unul care urla: „ Fugi!" Se grăbi către masă, apucând boneta. Își încleștă degetele în borul bonetei de paie. Marginile trosniră în camera altfel tulburător de tăcută. Cu inima sărindu-i din piept, țâșni către partea din față a clubului.

Avea să se întoarcă. Când ea și Clara puteau. Faptul că venise acolo singură fusese o prostie. Brusc, se deschise ușa, iar ea duse instinctiv boneta la ochi pentru a se proteja de razele de soare care inundară camera, orbind-o. Străinul închise ușa dintr-un singur clic.

Reggie se împletici câțiva pași și, lăsând boneta, scoase cuțitul.

– Oprește-te, ordonă ea, mândră de hotărârea cu care vorbise. Eu...

Nu mai putea să gândească sau să vorbească. Auzea un țiuit în urechi pe măsură ce frica creștea în ea.

– Nu-mi spune că pleci deja, domnișoară Spark!

Un rânjet înghețat îmbrăca buzele bărbatului înalt din fața ei. De la strălucirea nemiloasă din ochii căprui până la trăsăturile aspre ale feței, el stătea în fața ei precum un străin.

Reggie își duse o mână la gât.

– B-Broderick, șopti ea.

Își scoase mănușile de un alb imaculat cu o precizie meticuloasă, deget cu deget. Încet. Intenționat. Prelungea acest moment

ca o panteră care voia să se joace cu prada. O creatură letală, neiertătoare, care abia aștepta să sară.

„E semn rău."

Broderick nu vorbi, prelungind suspansul. Se juca cu ea.

În interior, furia îl ardea.

Reggie trebuia să fie cea pe care el putea să conteze, singura constantă pentru familia lui, dar cu un singur gest ruinase totul.

Îl înșelase. Și *nimeni* nu-l înșela pe el.

Era o ofensă de neiertat, pe care și-ar fi adus-o aminte pentru totdeauna.

Asta includea și paznicii, și personalul de la Bârlogul Diavolului care lucrau pentru el în timp ce furnizau mișelește informații soției fostului proprietar.

Totuși, acei bărbați și acele femei care îl trădaseră fuseseră diferiți. Îi moștenise de la Diggory.

Oameni care fuseseră prima dată loiali șefului bandei și soției lui nebune, acum moarte.

Nu fuseseră oameni pe care el îi salvase de pe străzi și pentru care își riscase gâtul, apărându-i în fața lui Diggory și a brutelor lui când el comandase ca Regina Spark să fie alungată din mijlocul lor pentru că era inutilă.

Nu-i ceruse loialitate pentru asta. Pur și simplu se așteptase ca ea să i-o ofere.

Iar acum, Reggie îl privea cu ochii plini de remușcări.

– Bună ziua, domnișoară Spark, zise el în cele din urmă, rupând tăcerea.

Ea înghiți în sec, apoi se uită disperată peste umăr către documentele aranjate pe masă. Când întoarse din nou privirea către el, îngrijorarea din ochi îi dispăru și apăru strălucirea obișnuită.

– Ce cauți aici?

„Curajoasă." Se așteptase ca ea să își piardă cumpătul. Să plângă, poate. Ar fi trebuit să știe că nu avea să se întâmple asta. Și dacă ar fi făcut asta, dacă s-ar fi înspăimântat și ar fi tremurat pentru că el o găsise acolo, i-ar fi fost mult mai greu să continue planurile pe care le avea pentru ea. Se sprijini cu un umăr de ușă.

– Cred că ar trebui să te întreb același lucru.

Ea tresări, dar fără a se retrage.

– M-ai urmărit.

Poate cu o zi în urmă, înainte să citească informația pe care Stephen i-o adusese, ar fi fost cuprins de remușcări pentru asta.

– Și ai de gând să mă înjunghii? întrebă el, încuviințând către pumnalul strâns de palmele ei palide.

Reggie îi urmări privirea și apoi lăsă repede brațul în jos.

– Nu ți-am dat niciodată motive să mă urmărești, zise ea tăios, aranjându-și cuțitul – pe care el i-l dăduse – în buzunarul cusut în partea din față a pelerinei.

Era incredibilă convingerea cu care articulase acea frază.

– Deci, continuă el. Trecu de ea și își scoase mantia. Broderick se opri lângă biroul improvizat. Începem?

Își aruncă mantia cu o măiestrie intenționată pe spătarul scaunului ei.

Scârțâitul fad al scândurilor semnala că ea se mișcase.

– Să începem? repetă ea confuză.

Cu entuziasmul Evei care se confruntase cu șarpele în rai, Reggie plutea lângă el. Cu toate acestea, nu cedă în fața fricii. Apoi adevărul îl lovi.

– Încă nu ai înțeles? El scoase un sunet disprețuitor. Citi întrebarea în ochii ei atât de clar, de parcă ar fi fost rostită. Sunt dezamăgit. Mereu ai fost inteligentă, *domnișoară Spark*.

Ochii ei se întunecară.

– Nu te mai juca cu mine! pufni ea. Poate că nu intuise motivul pentru care el era acolo, dar era suficient de abilă încât să-și dea seama. Ochii ei pulsau cu indignare. Nu sunt unul dintre ticăloșii lui Diggory pe care să-l intimidezi.

Nu, era femeia care intenționa să-i fure personalul și să negocieze prețuri mai bune la băutură, fără a-i da de veste. Trădarea îi lăsă un gust amar. Ridică brațul și făcu un gest larg către masă.

– Sunt aici doar pentru a înfăptui tranzacția.

Ea se albi la față, iar pistruii îi străluceau în timp ce oroarea îi crescu în privire.

– Asta dacă, rosti el, așezându-se pe scaunul șubred din lemn, vrei să continui cu achiziționarea acestui – trecu cu privirea de jur împrejur prin încăperea dărăpănată – local rafinat.

– Este *al tău?* șopti ea.

– Oh, de puțin timp.

Reggie flutură genele groase și roșietice.

– *Cât* de puțin?

El rânji.

– Sunt mândrul proprietar de seara trecută.

Reggie suspină înfiorată. Își simți picioarele moi și se prăbuși fără vlagă pe scaunul din fața lui.

Broderick se prefăcu că analizează contractele pe care avocatul lui le scrisese în grabă. Cele care aveau să transfere acest loc din proprietatea lui către Reggie. El prelungea momentul, simțind privirea ei care îi cerceta fiecare mișcare. Era o tehnică a negocierilor pe care o învățase nu de la Diggory, liderul de bandă care îl luase sub aripa lui, ci de la răposatul său tată, contele pe care îl servise cândva. De la acel membru influent al înaltei societăți, Broderick învățase și apreciase puterea tăcerii, ajungând să o folosească drept o unealtă care să-i neliniștească adversarii. În cele din urmă, își îndreptă atenția asupra mingii de foc din fața lui.

– Începem?

Doar că...

Reggie fierbea, furia din ochii ei albăstrui amenințând să-l ardă.

– Da, zise ea.

Năucit de stăpânirea ei de sine, se preocupă de documente.

– Imediat. Adunând vraful de hârtii în mână, Broderick se uită peste ele, în căutarea uneia în special. Înțeleg că ai avut termeni stabiliți cu fostul proprietar? Care era prețul de cumpărare?

Tensiunea creștea în cameră. El ridică ochii. Dacă privirea putea să ucidă, cu siguranță ar fi fost oale și ulcele la picioarele lui Reggie Spark.

– Haide, *prea puternicule* Broderick Killoran, cel care știe tot! Ea puse palmele pe masă și se aplecă în față, uimitoare cu toată furia ei. Cu siguranță, ai înțeles cât de mult intenționez să ofer pentru acest loc.

Nu ceea ce negociase. Nu prețul pe care îl stabilise cu proprietarul precedent. Ci mai degrabă cât de mult intenționa să ofere, ceea ce arăta clar că avea de-a face cu o femeie care nu avea nici cea mai mică intenție să schimbe acea sumă. Una care avea de gând să se ia la întrecere cu el, deși el era în avantaj. Și, deși era nervos, nu putea să nu o admire.

– 3 000 de lire, murmură el. O sumă impresionantă pentru orice femeie. Pentru oricine, de fapt, adăugă el. Dar în special pentru o femeie într-o societate care îi limitează oportunitățile și opțiunile.

Reggie mârâi încet și răgușit.

– Am câștigat acei bani. Bătu cu pumnul în masă. Dosarele și hârtiile care erau încă împrăștiate pe masă săriră în sus din cauza forței acelei lovituri. Nu am primit *nimic* de pomană!

Avea obrajii roșii, iar furia îi evidenția linia pometilor înalți și proeminenți.

„Neînfricată."

Era neînfricată în toate modurile. Nimeni nu îndrăznea să i se opună. Iar de la Reggie, care îi fusese aproape în toți acești ani, se așteptase cel puțin la remușcări. Niciodată la... asta. Această pasiune. Această putere. Și dincolo de aprecierea pe care o simțise mai devreme, Broderick întrezări ceva mai mult. Dorință pentru Reggie Spark. Bineînțeles că trupul lui nu avea nici cea mai mică apreciere pentru logică sau pentru nedreptatea răspunsului acestei femei care îl servise și care acum îl trăda. Mai degrabă era un răspuns primar la spiritul care emana din interiorul ei.

– Cât de revoltată ești, tună el. Când sprâncenele ei subțiri se încruntară, Broderick îi susținu privirea. Dar, dacă ai impresia că nu aș fi găsit pe altcineva care să facă exact ce ai făcut tu pentru mult mai puțini bani și cu mult mai multă loialitate decât să fugă cu cei mai buni oameni din personalul meu, atunci ești la fel de naivă ca în ziua în care te-am adus în sânul Killoranilor.

Trupul ei tresări ca și cum el o înjunghiase.

„Nu o să mă simt prost... Nu o să mă simt prost..." El știa că *ea* îi adusese în această situație. Și chiar dacă își tot repeta asta, spunând încontinuu în minte acele cuvinte, nu putea să nu se simtă vinovat. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le aflase în ultimele douăzeci și patru de ore, împărtășise cu această femeie mai multe decât o făcuse cu altcineva în afară de surorile lui.

– Ce ai de gând? răbufni ea. Ai de gând să mă împiedici să cumpăr acest loc?

Îi simți îngrijorarea din glas. Atât de vagă încât pentru oricine altcineva ar fi fost imposibil de remarcat. Dar el își construise imperiul adunând indicii despre slăbiciunile unei persoane. Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Broderick își duse mâinile după ceafă.

– Bineînțeles că nu. Ce fel de monstru crezi că sunt? pufni el.

Putea să citească neîncrederea în ochii ei albaștri.

– Unul care s-ar strecura și ar cumpăra acest loc înaintea mea.

Nărăvașa i-o întoarse cu vârf și îndesat.

El se agăță de ultima parte din acuzațiile ei.

– Mă acuzi că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala? chicoti el. Asta ar însemna că ai fost necinstită în eforturile tale. El se schimbă la față, renunțând la zâmbetul fals de amuzament. Am crezut că știi să fii mai prevăzătoare.

– Da, tu ești maestrul înșelăciunilor și al trădărilor. Nu-i așa? întrebă ea, cu o expresie imposibil de citit pe chip.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui. Cum îndrăznea să întoarcă asta împotriva lui? Cum îndrăznea să pretindă că ea era rănită și înșelată în toată această șaradă?

Broderick încetă să se mai legene pe scaun.

– Ai grijă, o avertiză el. Toleranța mea pentru orice insulte din partea ta era mult mai mare până să-ți descopăr duplicitatea.

– Duplicitatea? șuieră ea.

Reggie își trânti coatele subțiri pe masă și își cuprinse cu mâinile chipul înroșit de furie.

– Tu dintre toți oamenii mă condamni pentru că vreau ceva care să fie doar al meu?

– Te-aș condamna doar pentru că îmi furi personalul și îmi subminezi prețurile la băutură, i-o întoarse el rece, făcând-o să înghită orice alte cuvinte pe care intenționa să i le arunce. Așa că nu te mai preface a fi rănită. Netezindu-și reverele, Broderick se așeză pe scaun. Acum, putem să reîncepem negocierile?

– Negocierile? răbufni ea. Despre asta e vorba aici? Uiți că eu te cunosc.

Iar ea știa totul, inclusiv cel mai mare păcat pe care i-l mărturisise cu nici o zi în urmă.

Pe sub masă, el strânse pumnii.

– Acesta nu e nimic mai mult decât spectacolul tău obișnuit menit să mă intimideze. Să-mi aducă aminte cine deține puterea.

Când existau persoane cărora le spuneai totul, acestea ajungeau să te cunoască mai bine decât trebuia. De aceea era esențial să știi cum să-ți folosești atuurile și să le mânuiești cu precizie. Așa ajungeai să câștigi sau să pierzi. Iar el nu avea nici cea mai mică intenție să cedeze.

– Să înțeleg că asta înseamnă că nu mai vrei să continui cu achiziționarea acestui local?

Ea se albi la față atât de tare încât îi ieșeau în evidență buzele încordate, de un roșu rubiniu.

– Continui.

– Splendid, zise el chicotind prefăcut. Să începem! Broderick trecu repede prin documentele legale. Pielea îi ardea sub privirea ei care părea să îi înghită orice mișcare. Să începem cu noile condiții de angajament.

Găsind pagina pe care o căuta, Broderick o împinse de-a lungul mesei fără să scoată vreun cuvânt.

Fără să o atingă, Reggie privi în jos, apoi către el.

– Ce e asta? întrebă ea direct.

– E un număr.

Ea scrâșni din dinți atât de tare, încât el era sigur că avea să o ia durerea de cap.

– Văd asta. Ce înseamnă? Reggie suspină, iar din cauza șocului își acoperi gura cu mâinile pentru a-și înăbuși reacția. Intenționezi să-mi ceri dublu? zise ea gâtuită, mâna ei înmănușată făcând ca întrebarea să fie greu de deslușit. Pentru locul *ăsta*?

– Nț... Cu siguranță, nu te aștepți ca eu să nu scot un mic profit de pe urma acestei afaceri. Îi zâmbi larg. Și nici nu ar trebui să denigrezi locul. Poate să fie un local *drăguț*.

Deasupra capetelor lor, două păsări dădeau din aripi cu sălbăticie, zburând către altă grindă. De sus cădeau pene negre, una aterizând în mijlocul capului lui Reggie, peste buclele ei roșii.

– Cum îndrăznești să râzi de mine... și de asta? întrebă ea manifestând un curaj și o putere incredibile. Ochii îi străluceau, transformând-o dintr-o femeie obișnuită într-o războinică spartană, de o frumusețe amețitoare, al cărei foc ardea din interior și pentru care bărbați cu sângele înfierbântat ar fi fost bucuroși să se ardă. Știu că e vorba de mai mult decât de a face profit de pe urma acestui loc.

Ea se aplecă în față, parfumul ei delicat de iasomie trezindu-i simțurile, în contradicție cu acest loc și cu tot ceea ce reprezenta Dials.

Blestemat să fie dacă nu era îmbătător de ademenitor!

– Așa că spune repede!

El rămase cu privirea ațintită asupra buzelor ei, vocea ei era plină de furie doar alimentându-i dorința pentru o femeie care se transformase din prietenă în adversar.

– Ce vrei?

Tonul ei era ușor răgușit.

– Ce vreau? repetă el, sedus de cuvintele rostite de ea.

Privirea i se îndreptă fără să vrea de la fața ei către pieptul care urca și cobora rapid. Îl cuprinse o stare de șoc, imobilizându-l la gândul stupid că avea o foame nedorită, periculoasă pentru Reggie Spark. Broderick ridică repede ochii către fața ei roșie. Reacția lui era primitivă, născută din lupta care se pornise între ei. Doar că Reggie își mușcă buza de jos, dinții ei ușor strâmbi jucându-se cu carnea. Iar acel gest distras îi trezi o mare de imagini păcătoase: gura ei sub a lui, pe el, limbile lor duelându-se într-o luptă pentru supremație la fel de aprinsă precum cea pe care o duceau în această încăpere dărăpănată.

– Un bărbat ca tine știe exact ce vrea de la adversarul lui.

Calmul ei absolut în fața tumultului lui îi ucise acea foame nesăbuită.

Broderick bătu din picior pe sub masă până când vârfurile cizmelor lui le atinseseră pe ale ei.

– Cred că am fost foarte clar ieri, domnișoară Spark. Vreau să fii doamna de companie a surorii mele.

Și avea să fie. Broderick obținea întotdeauna ceea ce voia de la cineva. Putea să ia ce avea nevoie de la Regina Spark. La naiba cu prietenia!

Capitolul 10

Poate că ești suficient de prost, suficient de disperat încât să crezi că, dacă te strecori în înalta societate, vreun nobil puternic te poate salva...

„Poftim?"

Mintea lui Reggie analiza.

Cu siguranță, nu despre asta era vorba.

Broderick nu se chinuise să cumpere acea clădire de sub nasul ei și nu făcuse această demonstrație de control și putere doar pentru a-i forța mâna.

– Nu poți să vorbești serios. Nu-i venea să creadă. Ai făcut toate astea doar pentru a mă obliga să merg cu tine în Mayfair?

El ridică din umerii largi.

– Da.

Lumea o luase razna. Altă explicație nu era.

Cu o zi în urmă, simțise pentru prima dată în toți anii de când lucra pentru el că Broderick își folosise șarmul pentru a o convinge. Iar acum folosise cruzimea pentru care era cunoscut și la care apela pentru a-și distruge inamicii și a le face viața un calvar.

– Nu te cred, zise ea în cele din urmă. Deși încercase să se comporte ca un străin, îl cunoștea suficient de bine pentru a dibui că, atunci când era vorba de Broderick Killoran, erau mai multe la mijloc. Nu se poate să fie vorba doar despre asta.

– Ești o femeie deșteaptă.

Simțea onestitatea din acea sentință și o ura. Pentru că nu se ridica la nivelul cruzimii clevetitorului care îi furase visul de sub picioare. Și nu era doar visul ei cel pe care îl amenința. Supunerea ei oarbă față de Broderick venea cu prețul siguranței după care tânjea și Clara. Amărăciunea avea gust de oțet pe limba ei. Murise o prietenie și avea confirmarea că toate avertismentele pe care Clara încercase să i le dea erau adevărate.

– Dacă aș fi fost cu adevărat deșteaptă, aș fi semnat acele documente blestemate când am avut ocazia în loc să mă grăbesc să mă întorc la clubul tău.

Clara avusese dreptate. Relația cu familia Killoran o făcuse slabă. Era o greșeală pe care nu avea de gând să o mai repete – nu în ceea ce-l privea pe acest bărbat.

– Da. El se ridică de pe scaun. Dar nu ai făcut asta, așa că iată-ne renegociind termenii pentru acest loc.

Panica îi creștea în interior, dar pe chip își păstră masca, refuzând să-i arate cât de mult o tulburase.

– Nu mă vrei cu adevărat acolo, Broderick, îi zise ea rece. El nu o voia niciodată în modurile în care tânjea ea. Dată fiind afecțiunea ta pentru nobilime, știi prea bine că ar fi mult mai înțelept și mai avantajos să ai o doamnă de companie adevărată care să o însoțească pe Gertrude. Și nu o intrusă care oricum renunțase la onoare și virtute cu mult timp în urmă. Ea o să înțeleagă asta.

El scoase din interiorul jachetei o țigară de foi și o cutie mică.

– Ar înțelege, recunoscu el în timp ce scoase un chibrit și-l aprinse. Atinse vârful țigării de el și aruncă cutia pe masă, trăgând un fum.

Așadar, și el se simțea inconfortabil.

Bun – dovada stării lui o liniști. Neliniștea lui însemna că era uman. Îi amintea că fuseseră prieteni mai mult decât dușmani, iar ea îi știa slăbiciunile – poate mai mult decât le intuia el pe ale ei. Asta îi dădea putere.

Broderick o cerceta prin cercul perfect de fum pe care îl expirase.

– Gertrude te-a eliberat la rândul ei de orice obligație.

Reggie se forță să fie mieroasă.

– Da?

Se uită aparent distrasă la unghiile ei. Și în tot acest timp simțea privirea lui pătrunzătoare. El trase încă un fum din acea mizerie urât mirositoare.

– Da. Scutură scrumul pe podea. Și eu aș fi acceptat decizia ei de a fi însoțită de altcineva.

Altcineva mai onorabil, mai respectabil. Aluzia nespusă plutea în aer. Însă cuvintele lui ascunse erau mult mai teribile, căci striveau speranța pe care își permisese să o aibă.

– Așa ai fi făcut?

Broderick ținea țigara între buze și fuma cu un calm care o înfuria. O urmărea. O necăjea.

– Știi prea multe.

I se strânse stomacul. Bineînțeles.

– Stephen, zise ea pe un ton gol.

„Drăcia naibii!"

Cu restul de țigară tremurând între degete, Broderick bătu din palme batjocoritor.

Ceea ce sugera îi amărî sufletul.

– Crezi că te-aș trăda?

Cât de puțin îl cunoștea pe acest bărbat!

– Ieri aș fi zis *nu*. Trase din nou din țigară și apoi o stinse de colțul mesei. Dar asta a fost înainte să aflu de planurile tale. Se schimbă la față și se apropie de ea, privind-o cu neîncredere și confuzie. Sally? Willifred? Mariel? Cele mai bune chelnerițe pe care le am?

Ea rămase fermă în ciuda acuzațiilor.

– MacLeod? întrebă el șoptind furios. Paznicul meu principal?

Se simțea durerea în vocea lui, a acestui bărbat care nu arăta nici o urmă de emoție față de frații lui. Temându-se de toate secretele patetice pe care le purta, Reggie își luă privirea de la el și se uită către scenă. Avea nevoie ca el să înțeleagă... Și totuși, nu putea – și nici nu voia – să-i spună cel mai umilitor secret dintre toate,

faptul că ea îl dorea. Că îl iubea. Că îl iubea dintotdeauna și pentru totdeauna. Inima stătea să-i sară din piept. Pentru că nu avea să se întâmple nimic dacă îi mărturisea lui Broderick acel secret atât de prețios pentru ea.

– Nu ai de gând să spui nimic? o întrebă el îndreptățit.

În cele din urmă, ea ar fi preferat să aibă parte de disprețul, nu de mila lui.

– Am motivele mele, zise ea direct, oferind un răspuns vag, care îi proteja mândria.

– Ele nu contează, îi răspunse el pe un ton autoritar, pe care îl folosea când vorbea cu cei lăsați în urmă de Diggory, cei care îl trădaseră.

Strângând pumnii, Reggie își puse mâinile în poală.

– Ce contează este cât de mult știi despre anumite lucruri, continuă el, făcând-o să simtă mai puternic teama de mai devreme. Din această cauză, opțiunile mele în ce te privește sunt limitate. Ridică un deget. Aș putea să te îndepărtez. Sau – mișcă din degetul lung –, după cum văd eu lucrurile, asta e de fapt singura opțiune. Nu crezi?

I se ridică părul pe mâini. Fuseseră destui bărbați care îi treziseră teama. Dar niciodată Broderick – până acum.

– Nu spune asta, îi ordonă ea pe nerăsuflate.

Se dovedise a fi foarte hotărât în construirea imperiului lui de jocuri. Nemilos față de adversarii care îndrăzneau să i se opună sau să stea în calea lui. Nu ucisese niciodată nici un bărbat, femeie sau copil, așa cum făcuse Diggory cu o frecvență înfiorătoare.

– Nu ești Diggory, îi aminti ea mai mult pentru a se liniști.

El rânji, iar ea simți până în vârful degetelor nevoia de a-l pălmui pentru a-i șterge rânjetul.

– Mă refeream la ideea de a te îndepărta de Bârlogul Diavolului.

– Așadar – Reggie își simți gura amorțită –, această cerere ca eu să-i fiu însoțitoare lui Gertrude este de fapt modul tău de a mă face prizonieră?

– Nu văd altă cale. Broderick vorbea cu ea ca și cum discutau despre ultimul transport de tabac, nu ca și cum urmărea să o stoarcă de putere și control. Așa cum cu dibăcie ai explicat, nu am nevoie ca tu să o servești pe Gertrude. Am nevoie doar să fii aproape.

Cât de straniu! Nu de mult, ar fi dat ani buni din viață pentru a-l auzi pe acest bărbat rostind asemenea cuvinte, însă acum i le spusese într-un mod care o lăsă rece.

– O să servești drept doamnă de companie pentru ea și guvernantă pentru Stephen până când...

Până când Stephen avea să se întoarcă la familia lui adevărată. Maxilarul lui Broderick se încordă. Cu toată durerea pricinuită de propria situație, o cuprinse tristețea pentru Stephen și clanul Killoran.

Reggie întinse o mână către mâna lui Broderick. El își trecu privirea peste palma ei. În ochii lui era atât de mult dezgust, încât ea se înroși la față. Trase mâna înapoi. Proprietarul lipsit de sentimente al celei mai păcătoase săli de jocuri își revenise.

– O să ne servești până când o să decid că nu mai e nevoie.

Ea înghiți în sec. Ura faptul că se ajunsese la asta. Îl privi lung, prelungind tăcerea și păstrându-și controlul. Prin decizia ei, îi transformase în adversari, amândoi refuzând să cedeze. Și, deși știa că ea greșise, detesta incapacitatea lui de a vedea că altceva în afară de lăcomie îi ghidase pașii. Voia doar să aibă grijă de ea. Însă nu-i putea spune asta fără a pierde și ultima fărâmă de mândrie.

Broderick strâmbă ușor din buze.

Observându-i acea slăbiciune, ea îi vorbi:

– În toți anii de când te cunosc, te-ai dovedit încăpățânat, încrezător, arogant. Când el se umflă în pene, ea abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Reggie se aplecă peste masă, uitându-se la el. Și logic. Întotdeauna ai luat decizii și ai purtat discuții cu mintea limpede.

El roși ușor.

Nu, un bărbat atât de mândru ca Broderick nu ar fi fost impresionat de înșiruirea calităților lui și de dezvăluirea caracterului. Ea urmărea să apeleze la înțelepciunea lui și se baza pe toate lucrurile care îl mânaseră în toți acești ani.

– Nu sunt o doamnă.

– Știu asta, zise el automat.

Încă un val de amărăciune o cuprinse. Oare cum ar fi stat lucrurile dacă s-ar fi născut în lumea nobililor în care el își dorea atât de mult să intre? Oare ar fi văzut-o? De asta ar fi fost nevoie?

„Eu nu l-am vrut niciodată așa... Eu am vrut ca el să vadă o femeie pe care o admiră, o respectă și o iubește..."

Însă, așa cum greșise în trecut în chestiuni legate de iubire, comisese aceeași greșeală regretabilă. Cu un bărbat care se juca acum cu viitorul ei.

– Nu cunoşti lumea nobililor. O tânără domnişoară este la fel de respectată precum femeia pe care o numeşte însoţitoare, insistă ea.

Reggie poate că avea rang nobil din naştere, dar servise în rândurile lor şi le ştia obiceiurile suficient de bine pentru a şti cum funcţiona acea lume.

– Pentru înalta societate, faptul că am trăit într-o sală de jocuri alături de femei uşoare înseamnă că nu sunt cu nimic diferită faţă de o târfă. În ochii lor, asta ar păta onoarea lui Gertrude.

Iar asta nu includea celelalte păreri ale lorzilor şi doamnelor despre reputaţia lui Reggie.

– Nu eşti o târfă, zise el tăios, ca şi cum se simţea jignit pentru ea. Ca şi cum era sigur de virtutea ei. Opinia lor despre tine nu contează.

Ea se simţi ruşinată.

– Reputaţia surorii tale este legată, fie că vrei, fie nu, de însoţitoarea ei, indiferent cine este.

– Cei care contează sunt domnii care nu sunt preocupaţi de descendenţa ei.

Ea pufni.

– Cei care au nevoie de avere. Era în stare să-şi vândă sora pentru acea mult râvnită conexiune. Cei care o s-o aprecieze pentru ceea ce este, zise el încet.

Asta o făcu să încremenească în scaun.

„Blestemat să fie!" Blestemat să fie pentru că îi arăta devotamentul dintotdeauna faţă de fraţii lui. Îi era mai uşor să-l urască atunci când se purta ca un bastard nemilos, încăpăţânat, care nu avea să accepte. Ea îl privi lung.

– Eşti teribil de naiv dacă te aştepţi să găseşti asemenea domni în rândurile lor.

Erau toţi nişte şerpi şi vipere. Oameni care nu se gândeau de două ori când distrugeau viaţa unei tinere femei.

– Spui asta din cauza experienţelor avute cu lorzii care devin clienţi ai cluburilor, remarcă el, teribil de convins de presupunerea lui eronată. Sunt şi alte categorii de domni. Cei cu onoare.

„Eu am crezut cândva că tu eşti unul dintre ei..."

– Chiar crezi asta?

Cine ar fi crezut că Broderick putea să fie atât de naiv?

– Ştiu asta. El puse palmele peste hârtiile care aveau puterea de a o face să se simtă şi liberă, şi întemniţată în acelaşi timp.

Ea nu avea să dezbată asta cu el. Căci ar fi însemnat să-i dezvăluie toate păcatele și nebuniile ei. Ar fi preferat să danseze în pielea goală prin Dials decât să împărtășească ceva cu el acum. Îi cercetă chipul, căutând o urmă de umanitate, o rămășiță de căldură – nu găsi nimic.

– Și dacă refuz, ce se întâmplă? întrebă ea, deși știa deja răspunsul.

– Atunci – făcu un gest cu mâna către scenă – această aventură pe care ți-o propui trebuie să continue în altă parte.

Recunoscătoare pentru protecția pe care i-o oferea masa, Reggie își înfipse degetele în fustă. Ea și Clara avuseseră nevoie de luni bune pentru a găsi acest loc. Dar puteau găsi altul... Nu, aveau să găsească altul. Reggie împinse scaunul.

– Poți să te duci dracului cu tentativa ta de a mă manipula! O să găsesc alt loc.

Unul departe de el și de acele străzi, așa cum ar fi trebuit să facă de la început.

– Nu am crezut că ești o lașă, strigă el după ea.

Reggie se opri încet.

„Încearcă să te facă să te enervezi. Încearcă să te joace pe degetele lui pricepute..."

Ar trebui să plece, să-și facă bagajele și să-l lase pe Broderick cu clubul lui blestemat și toate greșelile pe care le făcuse în urmă. Se întoarse.

– Iar eu am crezut că ești suficient de deștept încât să știi că nu e bine să o insulți pe cea de care ai nevoie și care îți știe îndeaproape toate secretele. Reggie îi vorbi șoptit: Pe toate.

El țâșni de pe scaun și o ajunse din trei pași. Suspinând, Reggie se dădu înapoi. O masă îi blocă ieșirea, făcând-o să se lipească de ea. Își dădu capul pe spate, confruntându-i privirea turbată.

– Să fim înțeleși, îi șopti el. Eu nu primesc amenințări de la nimeni, domnișoară Spark. Indiferent de cât timp te cunosc. El coborî capul atât de mult, încât buzele lor aproape că se întâlniră. Dacă mă amenințți pe mine și ce-mi aparține, o să te distrug. Să-ți fie clar!

Doar Broderick Killoran putea să facă astfel încât o amenințare rostită în șoaptă să fie seducătoare în loc să-i inspire teamă. Pieptul ei se ridică puternic și repede, fiecare răsuflare aducându-i trupul aproape de al lui. Și nu era vorba de frică sau de furie,

ci de slăbiciunea ei patetică față de el. Față de bărbatul care avea să o ruineze. Vedea asta în răceala ochilor lui și în trăsăturile aspre ale chipului.

– Ce o să faci? îl provocă ea, respirația ei împreunându-se cu a lui. O să-l pui pe unul dintre oamenii tăi să mă ucidă?

Ochii lui alunecară către gura ei. Dorința strălucea în privirea lui.

Ei îi crescu pulsul.

Însă era imposibil ca Broderick să simtă dorință pentru ea. Nu o dorise și nici nu o urmărise cu privirea așa cum făcea un bărbat care tânjea după o femeie.

Însă îi cuprinse un obraz. Alintându-l cu palma. Și o reduse la tăcere, tulburându-i gândurile. Degetele lui aspre pe obrazul ei se simțeau atât de diferit față de atingerea singurului alt bărbat căruia îi permisese să facă asta! Mâinile lui Broderick erau bărbătești în toate modurile. Neînfricate în fața muncii. Mâini care uciseseră pentru a o proteja cu ani în urmă. Acest gest nobil era unul dintre multele motive pentru care ea îl iubea.

Când vorbi, gura lui aproape că fu peste a ei, precum iluzia unui sărut care promitea să fie îmbătător.

– Există destine mult mai rele decât cele pe care le oferă moartea.

Acea amenințare rece nărui vraja. Reggie se împinse în picioare, forțându-l pe Broderick să se îndepărteze.

– Nu mă tem de tine.

Oare îi spusese asta lui? Sau pentru a se convinge pe ea?

El zâmbi, rânjind așa cum obișnuia să facă înainte de orice luptă.

– Atunci ești mult mai prostuță decât am crezut. Pentru că nu doar că dețin acest loc, dar avocatul meu s-a interesat de toate localurile pe care le-ai vizitat. Toate clădirile care sunt de vânzare în Londra. Fiecare nou triumf al lui o făcea să pălească. Știu până și ce clădiri se zvonește că ar fi de vânzare în viitorul apropiat.

Acesta era pericolul pe care trebuia să-l înfrunți când aveai de-a face cu cineva care avea mai mulți bani decât Dumnezeu însuși. Cu averea lui, Broderick putea să forțeze mâna oricui. Banii ei și ai Clarei nu aveau niciodată să facă față averii pe care o deținea el. Toată încrederea ei de mai devreme se nărui.

– Să discutăm termenii dacă accepți?

Voia să-l scuipe în față. Să-i urle „du-te naibii!" și să plece. Însă, pentru o femeie care își sacrificase virtutea pentru un ticălos și care își construise o viață în Dials, erau prea multe în joc. Trăgându-și

fustele, Reggie trecu de el. De îndată ce-şi reluă poziţia pe scaun, ridică bărbia şi privi în direcţia lui.

– Să terminăm odată cu asta!

Cu acea nonşalanţă atât de naturală, el i se alătură.

– În cazul în care o să-mi însoţeşti *familia*, sunt pregătit să-ţi ofer aceleaşi condiţii pentru a deţine acest local contra acestei sume.

Cuvintele lui o loviră precum o lamă de cuţit în spate. Cât de repede o eliminase din clanul Killoran!

Cercetându-se reciproc, el scoase din jachetă o bucată de hârtie împăturită şi i-o înmână.

Reggie smuci hârtia din mâinile lui, o desfăcu şi citi singura sumă scrisă acolo.

– 4 000 de lire? zise ea gâtuit. Aruncă hârtia spre el. Aceasta sări din pieptul lui şi ateriză pe masă.

Era o avere pentru orice persoană – cu excepţia lui.

– Ştiu. Sunt incredibil de corect. Prima dată m-am gândit la 5 000 de lire.

Îi rânji în acel mod şarmant, care îi făcea inima să i-o ia razna. Până acum. Furia clocotea în interiorul ei.

– Nu mă poţi lăsa în pace şi să-ţi vezi de viaţă?

Cum se schimbaseră lucrurile atât de mult încât acum putea să-i spună asemenea cuvinte bărbatului care îi furase inima cu mult timp în urmă?

El îi zâmbi mai larg, deşi ochii îi rămaseră la fel de reci.

– Mă tem că este imposibil. Trebuie să obţin măcar un mic profit din asta. Şi aşa am pierdut timp pe care-l puteam folosi la clubul meu în loc să stau aici şi să faci afaceri cu tine.

Reggie încercă să se controleze.

– Pot să găsesc alt loc. Se grăbi să clarifice: În afara Londrei. Tresări auzind cât de apăsat îi vorbise. Dacă mă duc în altă parte, nu o să reprezint nici un fel de competiţie pentru tine.

El chicoti.

– Despre asta crezi tu că e vorba? Eu să mă tem de competiţia cu tine?

Modul uşor batjocoritor în care îi vorbise o făcu să scrâşnească din dinţi, hrănindu-i furia în loc să se concentreze asupra inimii care îi sângera.

El îşi puse palmele pe genunchi şi se aplecă în faţă. Renunţă la rânjet.

– Orice intenționezi să faci, orice mișcare ai în plan, sunt deja cu trei mutări în fața ta.

Acea promisiune rece o făcu să simtă fiori. Acesta era bărbatul care trezea frica în bestiile suficient de nenorocoase încât să numească Dials acasă. Era Broderick așa cum nu-l cunoscuse vreodată. Cu toate acestea, nu avea să dea înapoi.

– Care sunt termenii tăi?

– O să rămâi în slujba mea până când o să-ți permit să pleci. Nu o să fii singură niciodată. Un paznic – Stephen, eu sau altcineva – o să fie ca o umbră pentru mișcările tale.

Ea se înecă. Deci avea să fie prizonieră.

Broderick continuă:

– Singura ta obligație este să o însoțești pe Gertrude la întâlnirile din lumea bună: baluri, serate, cine, teatre.

„Spune da!", o tot îndemna o voce interioară în timp ce el înșira toate cererile.

Reggie îl cunoștea suficient de bine pe Broderick Killoran pentru a ști că nu avea să renunțe niciodată la vreo luptă. În cel mai rău caz, avea să fie obligată să servească câteva luni în rolul detestabil de însoțitoare. Își auzea inima bătând în urechi.

Oare putea să facă asta? Oare putea să riște să-l vadă din nou pe Lord Oliver și să se confrunte cu cea mai mare greșeală din tinerețea ei? Cea care o adusese în acest loc vulnerabil și lipsit de siguranță?

Ridicându-se, Reggie se îndepărtă de Broderick. Avea nevoie de spațiu între ei. Avea nevoie să gândească. Înaintă către pian și se uită absentă către clapele ciobite. În mintea ei, vedea pe altcineva așezat în fața acestui instrument, cu degetele alergându-i pe clape, în timp ce interpreții s-ar fi mișcat pe scenă. Alte femei care nu ar fi fost în poziția vulnerabilă în care se găsea ea acum – dependentă de mila unui bărbat. La mila oricărui bărbat. Chiar și a celor pe care îi crezuse *prieteni*.

„Proasto!"

Da, putea să facă asta.

Putea să călătorească în zona elegantă a Londrei, unde își jurase să nu mai calce vreodată. Putea să riște să-l vadă din nou și să lase pe toată lumea să vorbească despre păcatele ei.

Dar, la naiba, avea un cuvânt de spus în tot aranjamentul lor! Se întoarse cu fața către el.

– Nu stau în Mayfair.

– Asta nu este negociabil. O să stai unde sunt eu.

Ea tremură. Era o amenințare în acea declarație.

– Prea bine.

Reggie își puse mâinile în șold.

– Vreau ca acest local să-mi aparțină acum. El deja clătină din cap, dar ea nu-i permise să răspundă, ci continuă: În momentele în care nu sunt la dispoziția lui Gertrude, vreau să am libertatea de a vizita acest loc și de a lucra aici. Voia să știe că această nouă casă avea să o aștepte în momentul în care el urma să o elibereze.

– Trebuie să fii nebună să crezi că ți-aș vinde acum. Care ar mai fi avantajul meu, domnișoară Spark?

Deci era din nou domnișoara Spark. Prea bine, era mult mai ușor așa în negocierile reci pe care le purtau.

– Fă alte acte. Dacă nu-mi respect obligațiile, ai tot dreptul să-mi iei proprietatea.

– Și cu domnișoara Winters cum rămâne? Ridică dintr-o sprânceană. Este de acord cu aceste negocieri?

Bineînțeles că intuise rolul Clarei.

– Are de ales? răbufni ea.

Reggie încrucișă strâns brațele. Dacă zece ani de prietenie însemnaseră atât de puțin pentru Broderick, cum avea să se comporte cu cineva precum Clara, care abia se alăturase clubului Bârlogul Diavolului și venise la ei nu de oriunde, ci de la localul lor rival?

– Vreau să mă asiguri că o să-i dai ei partea mea de proprietate.

– Și atunci ce te-ar împiedica să-ți abandonezi responsabilitățile, să fii dată afară, să te asiguri că Winters este proprietară pe tot localul și apoi ea pur și simplu să te angajeze?

Reggie rămase cu gura căscată.

Dumnezeule, cum ajunsese mintea lui la acea concluzie întortocheată? Avusese dreptate mai devreme. Ea nu se pricepuse niciodată la șiretlicuri.

– Poți să incluzi o clauză care să stipuleze clar că nu am voie să fiu angajată de domnișoara Winters.

Se mulțumise cu cea mai simplă rezolvare.

Broderick își cuprinse bărbia între degetul mare și arătător, studiind-o.

Reggie fierbea, iar trupul ei era gata de atac.

– Prea bine, încuviință el. Dar întotdeauna o să te însoțească un paznic.

Furia urla în ea.

– O să călătoresc cu cătușe sau fără? pufni Reggie. Asta cu siguranță ți-ar aduce respectul nobililor pe care ți-l dorești cu atâta disperare.

El roși – furia i se putea citi în obraji.

– O să încep doar cu paznicul, zise el, refuzând să răspundă provocării ei.

– Nu sunt prizoniera nici unui bărbat. Vreau să am independență pentru a-mi conduce afacerile fără spioni prin preajmă.

El ridică din sprâncene.

– Asta nu este negociabil. Altceva?

Ea voia să plece. Să termine cu această întâlnire și să găsească un loc pentru a se aduna și pentru a se certa pe sine pentru nebunia de a avea încredere în el.

– Nimic, rosti ea. Nu vreau nimic de la tine.

– Haide! Tu ai făcut ca noi să ajungem în situația asta. *Tu*, Reggie.

Ea surâse ușor tremurat.

– Nu a fost niciodată vorba de *noi*.

Nu cu adevărat. În nici un fel. El o privi lung cu acei ochi capabili să străpungă, să dezbrace o persoană de secrete. Și preț de o clipă înspăimântătoare, preț de un moment agonizant, simți teamă. Teama că el știa secretul pe care ea îl păstrase în toți acești ani. Că înțelesese în final că motivele pentru care voia să plece porneau din aceeași nemulțumire, aceea de a nu putea avea nimic împreună cu el.

El îi vorbi:

– Te comporți ca și cum tu ești victima, Reggie.

Imediat ce îi spusese pe nume, furia palpabilă din cameră dispăru, și conversația lor parcă intră pe un făgaș familiar.

– Crezi că eu am vrut asta?

El împinse documentele legale către ea. Nu-i permise să vorbească. Și nici Reggie nu încercă să o facă.

– Am avut încredere în tine mai mult decât în oricine. Ți-am spus lucruri despre club pe care nu i le-am spus nici măcar lui Cleo.

Cleopatra fusese precum al doilea proprietar până când plecase și se căsătorise. Și totuși, Reggie își dorise ca el să fi împărțit mai multe cu ea. Voia ca el să se ofere pe sine – trecutul pe care îl ținea secret față de toți, familia pe care o avusese înainte să se trezească în acel iad. Ea privi în altă parte.

– Și tu ce ai făcut? rosti el cu atât venin, încât ea se forță să-l înfrunte.

Trădarea ardea puternic în ochii lui prevăzători. Reggie înghiți în sec. Furia lui fusese mai ușor de suportat decât înțepătura dezamăgirii.

– Aveai de gând să pleci luându-mi nu doar cei mai buni angajați, Reggie, ci plănuiai să dispari fără ca măcar să-ți iei rămas-bun?

– Aveam de gând să-ți spun, zise ea, deși i se părea că suna penibil acum.

– Cum? Aveai de gând să bați la ușă și să-mi dai un scurt preaviz ca și cum erai un simplu angajat, nu...

Clătină din cap, lăsând fraza neterminată.

Ei îi ardeau urechile.

– Ce eram? întrebă ea involuntar.

Nu că și-ar fi dorit să nu întrebe. Pentru că avea nevoie să știe ce fusese. Își ținu respirația, dovedindu-se slabă, așa cum fusese mereu în fața acestui bărbat pe care îl dorea.

El îi zâmbi trist și își termină fraza:

– Prietena mea.

Lui Reggie i se strânse inima.

– Ai fost prietena mea.

„Ai fost" însemna că acea prietenie venise și plecase.

O cuprinse tristețea – pentru pierderea acelei legături, dar și pentru pierderea a ceva ce nu existase niciodată.

– Dacă plec, zise ea, nu înseamnă că trebuie să devenim inamici. Niciodată nu-și dorise asta. Faptul că am și eu un local al meu nu înseamnă că ștergem anii de prietenie pe care i-am împărtășit.

Masca indiferenței era din nou pe chipul lui.

– Orice legătură am avut a murit.

Sentința lui îi străpunse inima care deja sângera.

Broderick începu să adune documentele împrăștiate pe masă. Oare de câte ori făcuse aceleași mișcări obișnuite în fața ei? Îl privi, incapabilă să-și ia ochii de la el. O cuprinse tristețea, căci fiecare interacțiune pe care o avuseseră putea la fel de bine să fi avut loc în altă viață dat fiind ce se întâmpla în acele momente.

– O să fac alte documente cu termenii foarte clar explicați.

– Mulțumesc.

Rămase nemișcată, detestând acel răspuns automat pe care îl căpătase ca o tânără responsabilă în Kent.

El nu se mai uită la ea.

– Ești liberă.

Reggie tresări.

Precum o servitoare.

Amintindu-și toate lecțiile de ținută pe care le învățase vreodată, se ridică încet în picioare.

Cu umerii drepți, bărbia sus, își luă pelerina și se îmbrăcă.

Broderick o vedea acum ca pe o simplă angajată, nimic mai mult. În fapt, nici nu fusese vreodată mai mult. Oh, poate că el îmbrăcase relația lor în mantia prieteniei, dar o plătise bine, iar ea își dedicase timpul și energia clubului Bârlogul Diavolului.

Reggie își așeză boneta și, detestând tremuratul propriilor degete, legă funda sub bărbie.

– Domnule Killoran.

Acestea fiind zise, ieși și îl lăsă în clubul care într-o zi avea să fie al ei, simțindu-se ca și cum făcuse un pact cu diavolul însuși.

Capitolul 11

Orice speranță pe care o ai este deșartă. Nimeni și nimic nu te poate salva...

– Unde sunt?

Era a cincea oară de când Stephen i se alăturase lui Broderick afară, la Bârlogul Diavolului, în spatele trăsurilor încărcate, când punea această întrebare.

Era aceeași întrebare pe care Broderick însuși și-o pusese de mai bine de treizeci de minute.

– O să vină, zise el tăios, uitându-se către ușile duble deschise larg.

– Le-ai spus să fie aici acum douăzeci de minute.

Broderick se încruntă. Știa foarte bine ce ordin le dăduse în acea dimineață lui Gertrude și lui Reggie. Trăsurile fuseseră încărcate de mult cu cufere și valize, iar sora lui încă lipsea.

„Deși nu ești preocupat din cauza surorii tale..."

Reggie Spark, care îi oferise nenumărate motive de îngrijorare, era sursa neliniștii lui.

– Oare s-a furișat prin spate? trânti Stephen, întrezărindu-se speranță în acea presupunere.

Broderick îl prinse de guler pe fratele său nărăvaș.

– Reggie nu se furișează, zise el nerăbdător.

Era o diavoliță care se luptase cu el cu o zi în urmă în moduri în care nu se așteptase. Întotdeauna știuse că era puternică, dar niciodată nu folosise acel foc împotriva lui.

– Nu se furișează. Acum știm că nu e adevărat, i-o întoarse Stephen. O face. Rânji, arătându-și dinții lipsă. Doar că o face prost, adăugă el, dându-i un ghiont lui Broderick. E înfiorător de înaltă pentru a fi de folos în Dials.

Broderick se încruntă.

– Ai grijă ce spui, îl avertiză el, potolindu-l imediat pe Stephen.

Acesta se înroși la față.

– O aperi?

– Bărbații nu vorbesc femeile de rău.

Fratele său strâmbă din nas.

– Ba o fac. Tot timpul. Lord Tamley a zis că sânii lui Sally sunt mai mici decât creierul ei.

O venă zvâcni pe chipul lui Broderick. Fratele lui se referea la cuvintele jignitoare rostite de clienții beți. La asta îl expusese fără să vrea pe fiul unui marchiz: discuții fără perdea despre femei ușoare care servesc la mese.

Stephen lovi cu piciorul o pietricică spre treptele clubului. Piatra se poticni într-o crăpătură din drum și se opri.

– Oricum, și Cowan a zis-o.

– A zis ce anume? întrebă el.

– Că Reggie e îngrozitor de înaltă și că nu e o opțiune bună la pat...

– Destul! strigă el, înroșindu-se de furie auzind acele ofense oribile la adresa ei.

Își slăbi lavaliera.

– Așa a zis Cowan, insistă Stephen ridicând din umeri.

Broderick scrâșni din dinți.

– O să-l concediez pe nenorocit.

Încă una din rămășițele de la Diggory. Nenorocitul nu avea să mai lucreze în Dials vreodată.

– Deci nu ai ținut-o aproape pentru că te culci cu ea? îl presă Stephen.

Broderick își trecu o mână peste ochi, apoi o lăsă în jos.

– Întotdeauna am fost respectuos cu domnișoara Spark. Reggie este o prietenă „Era."

Și indiferent ce se întâmplase în ultimele două zile, nu ar fi tratat-o urât, permițându-i lui Cowan sau oricărui alt bărbat, femeie sau copil aflați în slujba lui să o jignească.

Stephen își șterse nasul cu dosul mâinii.

– Hm, făcu fratele său, nefiind convins. Cowan a zis că ăsta e singurul motiv pentru care ai încredere în ea.

Nu doar că o jignise pe Reggie, dar stârnise îndoieli legate de motivul influenței pe care o avea la club? Avea de gând să-l lase lat pe bărbat înainte de a-l concedia.

– Drăcia naibii! zise printre dinți.

– Tu ai întrebat, protestă Stephen.

– Știu... Doar că... Uită de asta. Te asigur că acest Cowan se înșală din toate punctele de vedere.

La fel de corectă ca orice doamnă din Londra, Reggie Spark nu era genul de femeie care să-și ia orice bărbat drept amant – nici măcar pe unul ca Broderick.

– Și atunci de ce ai ținut-o în preajmă? insistă fratele său.

Oare mereu fusese atât de tenace?

– Nu o țin... în preajmă.

O ținea aproape așa cum ar fi făcut cu orice persoană care ar fi descoperit informații despre descendența lui Stephen și despre rolul lui în răpirea băiatului. Nu avea să împărtășească soarta lui Reggie ca parte a clanului Killoranilor cu fratele său. Lumea lui fusese și așa destul de zdruncinată.

– Nu e frumos să vorbim așa.

În Dials nu exista nici un fel de regulă despre conversațiile la care puteai lua parte indiferent de vârstă.

Nu era aceeași situație în lumea în care Stephen urma să intre. Și avea să poarte cu el cunoștințe despre străzi și despre viață pe care nici un copil nu ar fi trebuit să le știe.

Privind către intrare și văzând că încă era goală, Broderick îngenunche.

– Nu este frumos să folosești acest limbaj, așa cum ai vorbit tu despre domnișoara Spark, Stephen.

Din nou, sentimentul de vinovăție îl ataca. Pentru că el era responsabil pentru lipsa inocenței acestui copil.

Stephen se încruntă.

– De ce?

– Pentru că asta nu se face, îi explică el neîndemânatic.

– Ăsta nu e un motiv.

Broderick se strâmbă.

– Nu, bolborosi ca pentru sine.

Nu era. Îl dezamăgise pe Stephen în atât de multe moduri! Cel puțin putea, în cele din urmă, să-l ducă înapoi la tatăl său cu necesarul minim de decență explicat.

„Ar fi trebuit să fac asta de mult... Ar fi trebuit să mă implic mai mult pentru a mă asigura că nu se transformă în această creatură furioasă, nervoasă."

Încercă din nou, amintindu-și de lecțiile pe care le primise el de la alt bărbat, cu atât de mult timp în urmă. Unul care fusese bun și decent precum un tată.

– Felul în care vorbești, cuvintele pe care le folosești contează. Dacă înjuri, asta sugerează lipsă de inteligență și incapacitate de a găsi cuvintele potrivite pentru a transmite cum te simți.

Acel sfat îl primise nu ca pedeapsă din partea contelui pentru care lucrase tatăl său, ci ca o povață atent explicată.

– Dar mie îmi place să înjur.

Broderick îi făcu cu ochiul.

– Asta pentru că nu ai găsit încă vorbele de care ai nevoie.

Lord Maddock avea să găsească preceptori potriviți pentru a-l educa pe băiat, reușind ceea ce Broderick nu putuse.

– Și nu poți să vorbești urât despre nici o femeie, mă auzi? *Indiferent* de poziția ei socială, continuă el.

– Dar cum rămâne cu femeile care te trădează? întrebă sec Stephen. Poate un bărbat să vorbească despre ele?

Așadar, fratele său trăsese cu urechea. Broderick îl prinse ușor de bărbie.

– Nu, nici despre ele.

Când devenise un băiat de numai 11 ani un maestru în a întoarce orice situație?

Se ridică în picioare și privi din nou către intrare.

Se auzi un tunet amenințător, și un strop de apă îi căzu pe nas.

„Ploaie nenorocită!"

Scoase ceasul de buzunar, ultima lui legătură cu viața pe care o lăsase în urmă.

„Ce dura atât?"

– Ești sigur că trebuie să locuim acolo?

Vocea ezitantă a copilului îi atrase atenția. Broderick suspină.

– Trebuie.

Așa cum Reggie îi spusese deja, Gertrude avea să se confrunte cu cenzura societății din cauza trecutului ei și a locului pe care îl numea acasă.

– Ar bârfi-o și mai mult dacă ar trebui ca în fiecare seară să se întoarcă într-o sală de jocuri.

– Nu e înțelept ca tu să fii departe de club, insistă Stephen.

Și nici că plecase de la Killorani când îl slujise pe Diggory și apoi preluase conducerea clubului.

– Nu cred că o să dureze mult până când o să se căsătorească și...

Stephen se schimbă la față, iar Broderick își simți inima strângându-se. Cu o înjurătură în minte, privi către cel mai apropiat servitor.

– Unde naiba sunt?

Gertrude ieși cu mâinile strânse și cu gluga pelerinei pe cap. Aruncându-i o privire dură, coborî scările.

„În sfârșit!"

Nerăbdător, privi în urma ei către intrarea încă pustie.

O căuta pe însoțitoarea care încă lipsea.

Gertrude se opri fix în fața lui.

– Unde este...

– Să nu aud nici un cuvânt, i-o trânti ea.

– Reggie...

– Am zis să nu te aud, vorbi ea peste el.

Stephen rămase cu gura căscată, uitându-se când la Gertrude, când la Broderick.

Acea manifestare era destul de neașteptată și nefamiliară din partea singurei rude care fusese mereu docilă.

Dacă nu ar fi fost teribil de frustrat, ar fi fost mândru de hotărârea cu care ea i se adresase.

– Treci în trăsură, Stephen. Broderick nu-și luă privirea de la ușile duble deschise. Cu coada ochiului, îl văzu pe fratele său întinzându-se după mânerul din spatele lui. O să călătorești în cealaltă trăsură alături de Gertrude, îl instrui el.

Stephen vorbi peste Gertrude:

– De ce călătorești cu ea? se văită el.

Broderick îl privi sever pe băiețelul încăpățânat de lângă el.

– Oh, bine, bolborosi băiatul, înjurând în barbă în timp ce porni către cealaltă trăsură.

De îndată ce Stephen urcă, Gertrude își vărsă tot năduful.

– Ce ai făcut? șopti ea, furia citindu-i-se în glas.

Conștient că trecătorii și servitorii se holbau la ei, el îi vorbi șoptit.

– Nu am făcut nimic.

– Reggie e tăcută și tristă. Nu voia să facă asta. Cum ai convins-o?

– Domnișoara Spark a fost de acord de bunăvoie să-ți fie însoțitoare.

– Da? întrebă Gertrude batjocoritor. Și cu ce ai amenințat-o pentru a obține această schimbare bruscă de opinie?

La naiba cu el, căci simțea că i se înroșesc obrajii!

– Ce a zis? Oare se întorsese și jucase rolul victimei, prezentându-l pe el drept răufăcător? Știi ce a zis?

El încremeni.

– Nimic. Refuză să spună ceva împotriva ta sau să vorbească despre ce s-a întâmplat. Gertrude înghiți în sec. A zis doar că, după ce o să mă căsătoresc, ea nu o să mai lucreze la Bârlogul Diavolului.

El simți un ușor disconfort în piept. După ce ea plecase val-vârtej cu o zi în urmă, el fusese atât de uimit de propriul comportament încât nu își dăduse seama că, atunci când aveau să plece, ea nu urma să se mai întoarcă la Bârlogul Diavolului. Că relația lor așa cum o știa murise. În ciuda tuturor celor întâmplate, se simți cuprins de regret. Ea făcuse parte din familia și din clubul lui la fel de mult ca Ophelia, Cleo, Gertrude sau Stephen.

Furia o părăsi pe Gertrude.

– Ce s-a întâmplat între voi? repetă ea implorându-l cu privirea. Bineînțeles, Gertrude nu fusese niciodată nervoasă sau furioasă. Asta o făcea atât de diferită față de restul Killoranilor.

– Eu nu...

Reggie apăru brusc, scutindu-l de un răspuns.

Stătea nehotărâtă la intrare.

Și exact atunci începu să bată vântul, desfăcându-i câteva din buclele roșii și încăpățânate din cocul bine aranjat. Îi zburau pe umeri în timp ce ea stătea acolo impunătoare ca o regină.

– O să discutăm despre asta mai târziu, îi promise el.

Gertrude părea că avea de gând să se certe cu el din cauza acelui ordin, dar apoi își prinse rochia și porni către cealaltă trăsură. Și faptul că îi crezuse minciuna dovedea încă o dată că Gertrude era diferită de ei.

Broderick deschise ușa și așteptă. Reggie se mai uită o dată în urmă înainte de a i se alătura.

– Domnișoară Spark, o salută el formal și rece, simțind nevoia de a ridica o barieră între ei.

Ce prostie făcuse să aibă prea multă încredere în ea, când ar fi trebuit să învețe din trădarea propriului tată față de cel care fusese atât de bun cu ei!

Îi oferi mâna pentru a o ajuta. Reggie trecu dincolo de el, prinzându-se cu mâinile de marginile ușii și urcând.

Broderick ezită înainte de a o urma. Își scoase pălăria și o aruncă pe locul liber de lângă el.

Se săturase. Nu greșise el, dar, la naiba, ea îl transformase într-un nemernic!

Servitorul închise ușa în urma lor. Trăsura porni, ducându-l pentru prima dată departe de clubul lui, către altă reședință, fie ea una temporară. Și totuși, în timp ce mergeau pe străzile din Dials, îl cuprinse melancolia. Potolind acel sentiment patetic și zbuciumat, căută ceva în interiorul jachetei.

– Uite, zise el morocănos, întinzându-i o bucată de hârtie.

Reggie se holbă la ea câteva momente, apoi întinse degetele înțepenite după ea.

– M-am gândit că am putea să folosim acest timp pentru a revizui angajamentele tale în săptămânile ce urmează, îi explică el în timp ce ea desfăcu foaia și citi. Serviciile tale sunt necesare pentru următoarele evenimente. Am făcut deja rost de invitații cu ajutorul lui Cleo și al Opheliei la o grămadă de evenimente sociale. Baluri, serate, ieșiri la teatru și la alte întâlniri. Totodată, o să țin și eu o mică reuniune. În plus, tu trebuie să o însoțești la croitoreasă pentru a alege câteva rochii noi.

El văzu cum ochii ei trec peste toate cele înșirate pe foaie, observând metodic programul.

– Așa cum ne-am înțeles, în zilele în care Gertrude nu are nici o obligație și nu are nevoie de însoțitoare, ești liberă să te ocupi de afacerile tale.

Enervant de calmă, Reggie împături foaia și o vârî în buzunar.

– Și le-ai spus fraților tăi despre...

– Trădarea ta? interveni el.

Ea nici măcar nu se clinti – o nouă dovadă a tăriei de caracter, care doar îl făcea să-i crească admirația blestemată pentru ea și să se enerveze mai mult pe sine pentru asta.

– O să afle destul de curând.

– Nu o să mă mai vrea în preajmă, Broderick, zise ea încet.

– Fără îndoială. Dar o să înțeleagă că trebuie să te ținem aproape.

Ea înghiți în sec.

– Și nu pot să spun nimic pentru a te face să îți schimbi părerea?

– Am stabilit termenii, domnișoară Spark.

Cu aplombul unei regine, Reggie ridică din umeri, indicându-i că nu avea să mai vorbească.

El o privi pe furiș.

Mai înaltă decât majoritatea bărbaților, reușise cumva să se facă mică, înghesuindu-se într-un colț. Ignorându-l intenționat.

Refuzând să accepte asta, Broderick deschise fereastra de lângă el și privi afară. Simți câțiva stropi de ploaie.

– Minunat, bolborosi el.

Nori grei și gri acopereau cerul, adunându-se cu o viteză uimitoare, parcă sfidându-l pentru că îi observase. Era un lucru prostesc, un detaliu fără sens observat de un bărbat care se târâse din mizerie și revendicase tronul lumii interlope.

Era, din păcate, un semn pe care nu putuse să-l uite de când el și tatăl lui plecaseră din Cheshire călare pe un armăsar furat în mijlocul nopții. Era un semn de rău augur că, în călătoria înapoi către lumea respectabilității, aceiași nori grei și întunecați îl așteptau.

– Ploaia spală supărările.

Broderick își privi chipul reflectat în geam, crezând pentru câteva momente că își imaginase acel murmur.

Se întoarse către Reggie.

Lăsând perdeaua să-i alunece printre degete, ea se întoarse fără tragere de inimă.

– Tatăl meu obișnuia să-mi spună că ploaia spală supărarea pentru că reprezintă viața și noi începuturi.

Era prima dată când vorbea despre familia ei.

Regulile de pe stradă erau clare – el nu întrebase niciodată, iar ea nu-i împărtășise nimic.

Acum, întrebările pe care le avea, dar pe care le îngropase, pentru femeia dinaintea lui se treziră din nou: cine era Regina Spark? Sau mai degrabă cine fusese înainte ca el să o întâlnească pe London Bridge cu mulți ani în urmă?

Răspunsul, bineînțeles, nu prea conta.

Curând, ea avea să plece și să ia cu ea secretele și povestea ei.

„Mincinosule! O să-ți lipsească trădătoarea blestemată."

Văzându-l că tace, ea îi privi chipul.

– Tu mereu ai urât ploaia.

El înlemni. Ea zâmbi melancolică.

– Mereu înjuri când începe.

Era încă o dovadă a modului în care își lăsase garda jos în fața ei.

Neliniștit de acel adevăr, își întoarse privirea către străzile pe care treceau, simțindu-se recunoscător când, cincisprezece minute mai târziu, ajunseră.

Luă pălăria într-o mână.

Trăsura nici nu se oprise bine când Broderick împinse ușa larg și sări afară.

Mai mulți servitori se grăbiră să iasă din casa de oraș din cărămidă.

Un fulger străluci pe cer, transformând preț de câteva secunde bolta din gri într-un albastru-mov.

Punându-și pălăria, cercetă rapid străzile din Mayfair și noul loc care avea să servească drept casă temporară. De la geamurile caselor din cartier, lorzi, doamne și servitori îi urmăreau cu nasurile lipite de sticlă. Asta îi aștepta oriunde aveau să meargă.

El acceptase faptul că familia Killoran urma să fie un soi de ciudățenie, dar era convins că acest lucru avea să fie un avantaj pentru Gertrude datorită atenției pe care aveau să o primească.

Acum, în timp ce Gertrude și Stephen coborâră și fugiră în casă, ținându-se aproape, mergând în același pas, văzu clar ceea ce nu luase în considerare – neliniștea pe care aveau să o simtă în această lume străină.

Ploaia măruntă se înteți.

În cele din urmă, Reggie scoase capul afară.

Rămăsese în trăsură, strângând marginile ușii atât de puternic încât i se albiseră încheieturile. Atunci el îi observă mâinile pline de bătături și murdare de cerneală și unghiile roase.

Erau mâinile unei femei căreia nu-i era rușine să muncească. Totuși, el se încruntă – merita mai mult decât acele mâini aspre. Vântul bătea tot mai tare, dar femeia care încremenise în trăsură nu avea nici cea mai mică intenție să accepte mâna oferită de servitor. Broderick se întoarse la trăsură.

– Îți înțeleg afinitatea pentru ploaie, doamnă, însă am face bine să intrăm în casă.

Prezența lui păru că o smulge din ceața care o cuprinsese.

Clipi de mai multe ori.

– Bineînțeles, zise ea și îi acceptă mâna, permițându-i să o ajute să coboare.

Înaintară, iar oamenii încă lipiți de ferestre îi urmăriră până când Broderick și Reggie dispărură în interior.

Capitolul 12

Timpul tău e pe sfârșite...

Fusese chemată.

Doar că această convocare nu semăna cu cele dinainte, din cei zece ani de când stătea cu familia Killoran.

Nu avea loc la Bârlogul Diavolului, unde locuise timp de ani buni, ci în noua *casă*.

Unde Reggie avea un rol diferit.

Nerrie o urma îndeaproape cu mâna în șold, în poziție de luptă.

– Te asigur că nu intenționez să fug cu argintăria domnului Killoran, zise ea încercând să detensioneze atmosfera.

El o privi cu regret. Bineînțeles. Angajatorul lui îi dăduse ordine, iar indiferent ce indicații primiseră Nerrie și ceilalți paznici, dispăruseră politețurile din partea angajaților lui, lăsând-o pe Reggie singură. Din nou.

Strânse din dinți. Prea bine. Așadar, fusese îndepărtată complet din clanul Killoran.

Fusese singură înainte să-l cunoască și avea să fie la fel. Însă în nici un caz nu avea să-și ceară scuze pentru că se apărase pe ea și pe Gertrude. După o plimbare interminabilă prin labirintul acelei case, ajunseră în fața unei intrări frumos arcuite din fildeș.

Pregătită de luptă și instruită de bărbatul pe care urma să-l întâlnească, cel care avea să pornească atacul, Reggie intră în cameră. Însă nu mai apucă să folosească nici un argument. Dintre toate lucrurile la care se gândise – să fie dată afară, ori Broderick să renege termenii aranjamentului lor –, cu siguranță nu se așteptase la ce găsi în salonul galben, puternic luminat.

Madame Colette, cea mai căutată croitoreasă de pe New Bond Street, discuta în mijlocul încăperii cu Broderick. Acea femeie voluptuoasă roșea și se fâstâcea în fața lui Broderick, care, când alegea să își folosească șarmul, putea să-l convingă până și pe diavol să se lase de păcătuit.

Nici unul din ei nu părea să fi observat că Reggie sosise. Ar fi trebuit să fie uimită de asta?

„Broderick nu te-a văzut niciodată."

Cu toate acestea, o cuprinse un sentiment neplăcut de gelozie. Strânse puternic pumnii, detestând cât de patetică era. Gândindu-se la ușurința cu care o manipulase pentru a veni la Londra și la amenințarea pe care i-o făcuse la adresa viitorului ei, nu ar fi trebuit să simtă nimic pentru Broderick. Nimic în afară de înțepătura resentimentului și a amărăciunii. Din păcate, inima nu știa nimic din toate astea.

Cei doi ridicară privirea.

Toată înfocarea croitoresei dispăru transformând frumusețea voluptuoasă într-o harpie. Cu ochii pe Reggie, plescăi din buze. Însă nu apatia străinei o lovi, ci mai degrabă răceala lui Broderick. Și lașă fiind, Reggie își feri prima privirea.

– M-ați chemat, zise ea sec.

Fără să o asculte, ochii ei cercetară camera, uitându-se la bucățile de material, la cele câteva croitorese și la zonele de lucru improvizate.

– Așa e. Madame Colette a fost – luă mâna femeii și o duse la buze, sărutând-o lung pe încheietură, făcând-o pe femeie să chicotească veselă – extraordinar de generoasă cu timpul ei și a fost de acord să facem probele de ținută aici.

Doar Broderick ar fi fost în stare să obțină o întâlnire în casa lui cu cea mai râvnită croitoreasă din Londra.

Femeia jubilă când îl auzi cum o lăuda.

– Sunteți prea bun, domnule Killoran.

Reggie își dădu ochii peste cap.

– Da, e foarte bun, nu-i așa?

Nici unul dintre ei nu părea să fi auzit replica ei amuzantă. Sau, dacă o auziseră, nu-i arătaseră asta.

Dumnezeule, cât disprețuia faptul că fiecare femeie se pierdea la picioarele lui, inclusiv ea! Detesta faptul că se lăsase vrăjită de el cu ani în urmă. Oh, motivele ei nu se născuseră din flirturi subtile, priviri seducătoare, ci mai degrabă din grija și atenția pe care el le avea față de frații lui – și față de ea.

– Vă rog să mă scuzați.

Făcu o reverență.

Broderick miji ochii văzând-o făcând acel gest de respect.

– O aduc eu pe domnișoara Killoran.

Făcuse doi pași.

– Opriți-vă, domnișoară Spark.

Tonul elegant de bariton al lui Broderick le făcu pe tinerele croitorese să suspine.

Reggie strânse din dinți. Cândva apreciase modul melodic în care vorbea, atât de controlat și totuși atât de ademenitor cu fiecare cuvânt rostit. Vocea lui putea să facă orice femeie să uite de logică doar pentru a afla ce alte promisiuni erau ascunse în acel ton ușor răgușit. Folosindu-se de experiența de mult îngropată, dar niciodată uitată în calitate de guvernantă, ea se forță să se întoarcă cu mișcări calculate.

– Domnule Killoran? murmură ea, împreunându-și mâinile în față precum o stareță. Mai aveți nevoie de altceva?

Acele gene groase și blonde pe care le invidiase la el timp de ani buni trecură peste ea, fixând-o pătrunzător. Intensitatea privirii lui fu îndulcită de o singură șuviță care se strecurase peste sprânceana lui.

Inima lui Reggie tresări.

– Doamna Colette nu este aici pentru Gertrude.

Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege ce îi spusese, căci era prinsă în vraja lui.

„Croitoreasa nu este aici pentru Gertrude. Atunci pentru cine naiba..."

– E aici pentru tine.

– Pentru mine, repetă prostește Reggie.

– Pentru tine, zise el rece.

Și iată că el alungă din nou vraja.

– P-poftim? chițăi ea.

– Garderoba ta, domnișoară Spark. Broderick trecu cu privirea peste trupul ei, iar ea se retrase, simțindu-se atent observată. O să ai nevoie de o garderobă nouă.

Ca și cum acesta fusese un indiciu, croitoreasa bătu o dată din palme.

– Începem?

Fără a se sinchisi să aștepte un răspuns, femeia trupeșă porni către o canapea albă sufocată de materiale teribil de deschise la culoare și luă câteva bucăți pentru a dezvălui un satin auriu-argintiu.

– Nu. Nu începem.

Reggie ridică palmele făcându-i semn croitoresei să se îndepărteze, preferând lupta pe care se pregătise să o înfrunte.

Se auziră suspine în toată camera.

Madame Colette rămase cu gura căscată, uitându-se către Broderick. Reggie ridică bărbia.

– Vă sunt recunoscătoare pentru *generozitatea* dumneavoastră. Generozitate pe care el i-o aruncase în față cu mai puțin de o zi în urmă. Nu avea de gând să mai accepte vreun lucru de la acest bărbat.

Întotdeauna perceptiv, el miji ochii la provocarea ei.

– Pentru scopul meu aici – în calitate de servitoare credincioasă și prizonieră, se gândi ea – hainele mele sunt bune.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și înlocuiască rochia monotonă cu cel mai fin satin și cele mai elegante mătăsuri. Nu când petrecuse mai bine de jumătate din viață în hainele ei de proastă calitate pe post de scut împotriva privirilor chiorâșe. Tinerele croitorese se priviră cu subînțeles.

Privirea lui Broderick se întâlni cu cea a lui Reggie, iar ea tremură văzând răceala din ochii lui. Nu avea nici cea mai mică intenție să cedeze. El nu ceda în nici o luptă. Dar, până la urmă, ea nu mai fusese în război cu el. Timpul trecea, iar tensiunea din cameră creștea.

– Lăsați-ne, zise el încet.

Așadar, văzuse înflăcărarea ei sau poate pur și simplu înțelesese că nu avea nici un sens să cheltuiască vreun șiling pentru garderoba unei simple însoțitoare. În orice caz, simțind triumful pulsându-i în vene, Reggie făcu grăbită o reverență și se întoarse să iasă.

– Nu tu, domnișoară Spark.

„Drăcia naibii!"

Bineînțeles că nimic nu avea să fie simplu cu acest bărbat vreodată.

Mica armată de croitorese ieși trecând pe lângă ea, în șir, precum rățuștele, cu Madame Colette în urma lor. Fiecare tânără femeie o privi dezaprobator pe Reggie. După ce se închise ușa în urma lor, Broderick porni către ea cu pași lini, ca de panteră. Era un prădător jucându-se cu prada lui, iar fiecare instinct îi striga lui Reggie să o ia la fugă.

– Să nu mă provoci în fața nimănui, domnișoară Spark. Nu față de servitori. Nu față de familia mea.

Asta o lovi cu o precizie de pumnal direct în piept – clanul Killoran era familia pe care o pierduse.

– Nu în fața paznicilor mei. Și nu în fața celor pe care eu îi angajez. Broderick se opri în cele din urmă la doar câțiva pași de ea. E clar?

„Nu-l lăsa să te intimideze..." Folosise acel ton letal de față cu ea, dar niciodată nu-i fusese adresat ei.

Refuzând să fie intimidată, Reggie clătină din cap.

– Haide, nu-mi spune că ești îngrijorat că un cârd de fete tinere nu o să te găsească la fel de impunător.

Înțepătura geloziei o făcuse să-și dea drumul la gură, fără să vrea.

– Despre asta crezi tu că este vorba? murmură el, apropiindu-se.

În ciuda hotărârii ei, Reggie tremură.

Broderick Killoran distrusese imperiile rivalilor. Distrusese reputația bărbaților care îl provocaseră. Înțelept era să nu se joace cu el. Încercând să evadeze ca să se poată aduna înainte de luptă, păși într-o parte. El întinse brațul, punând palma pe ușă, blocându-i ieșirea.

– Hm? insistă el.

Îi crescu pulsul.

– Nu știu despre ce e vorba, reuși ea să zică. Dar nu am nevoie de o garderobă nouă. La naiba, nu o să accept oferta ta extravagantă!

Reggie porni în direcția opusă. Broderick ridică mâna stângă, având astfel ambele palme de o parte și de alta a capului ei, prinzând-o în capcană. Materialul jachetei lui trosni pe mușchii încordați ai brațelor, mușchi pe care nu-i văzuse niciodată fără bariera jachetei sau a cămășii când avusese grijă de el după o luptă de stradă. Îi lăsă gura apă doar la gândul de a-l vedea gol.

– Întotdeauna ai fost prea mândră pentru binele tău, Regina Spark.

Ea simți pe obraz acel damf de tutun de pe buzele lui, amestecat cu coniac.

Inima îi sări din piept.

Era pentru prima dată când i se adresa folosindu-i tot numele. Și făcuse asta suflându-i în față, așezându-i o buclă rebelă, ceea ce-i transformă gândurile în haos. Mirosurile masculine care emanau din acest bărbat erau obișnuite în sala de jocuri pe care o numise acasă, însă acum trezeau ispita. Tentau. Ea trase aer în piept.

„De câte ori nu am visat că eram atât de aproape de el?"

El coborî capul mai aproape, tot mai aproape, ștergând distanța dintre ei, luând tot aerul din încăpere, în așa fel încât doar ei doi existau. Privirea lui se opri asupra buzelor ei, zăbovind acolo, iar lumea se opri. Reggie nu mai clipi câteva secunde care părură o eternitate.

„O să mă sărute..."

O domnișoară virtuoasă s-ar fi putut înșela văzând pasiunea mistuitoare din ochii lui. Dar Reggie nu era inocentă și simți acea dorință după ani întregi în care fusese invizibilă, bucurându-se să vadă acea foame. Ea, cea care jurase să nu mai treacă niciodată prin suferința și neplăcerea vreunei îmbrățișări, voia să cunoască sărutul acestui bărbat.

Reggie știa, cu o intuiție la fel de veche precum gustul primului păcat al Evei, că a fi în brațele lui Broderick, a se preda sărutului său și a se deschide în fața lui nu aveau să semene deloc cu îmbrățișările ieftine pe care fusese obligată să le trăiască alături de Lord Oliver. Că avea să fie magic. Lăsă capul pe spate pentru a primi acel sărut. El înghiți în sec cu râvnă.

– Ești o reflexie a mea, a familiei mele și a bogăției noastre.

Când vorbi, buzele lui Broderick aproape că le atinseră pe ale ei, dar acea declarație rece îi potoli pasiunea și o trezi la crunta

și urâta realitate a acestui schimb. El își trecu privirea peste rochia ei ponosită, iar ea se enervă din cauza acestei umilințe.

– Cum o să participi la evenimente formale, hainele tale trebuie să oglindească rolul tău în calitate de însoțitoare a lui Gertrude, domnișoară Spark.

Broderick făcu un pas în spate.

„Reggie."

Era îngrozită. Petrecuse atât de mulți ani detestând acel nume masculin, doar pentru a afla acum, când el nu voise să-l pronunțe, cât de mult îi lipsea. Nu, de fapt îi lipsea familiaritatea care existase odinioară între ei și simți brusc nevoia de a plânge pierderea prieteniei lui.

– Nimeni nu o să spună că membrii clanului Killoran sunt săraci. O privi în ochi. Și nimeni nu o să vorbească de rău pe cineva care lucrează pentru mine.

Ea tresări.

– Când garderoba ta o să fie gata, o să începi să-ți oferi serviciile.

La fel ca oricare alt angajat al lui. Asta fusese mereu. Dar apoi îi răsună în minte ultima parte.

– Când garderoba mea o să fie gata? întrebă ea prevăzătoare.

El clătină din cap.

– Până atunci, Cleo și Ophelia o să fie însoțitoarele lui Gertrude.

Mintea ei tot calcula. Îi fusese acordată o amânare a execuției. Poate că era una scurtă. Plecând de lângă el, porni către materialele expuse peste tot în cameră. Trecu cu degetele peste un sul de mătase de culoarea safirului.

– Prea bine, cedă ea fără tragere de inimă. Dar nu vreau nimic... El se apropie. Nimic care să atragă atenția, zise ea repede.

– Ah, zise el, prinzând o buclă roșie care îi căzuse pe umăr. Jucându-se cu șuvița între degete, o roti cu posesivitate. O sarcină imposibilă pentru o diavoliță cu părul de culoarea razelor soarelui când apune.

Pieptul i se ridică mai repede. Cu cea mai mică atingere și doar câteva cuvinte cu o urmă de seducție, Broderick era capabil să-i trezească o asemenea slăbiciune. Dar, până la urmă, asta era puterea lui Broderick Killoran. Avea o abilitate incredibilă de a vrăji. Chiar și acum se juca. La fel cum făcuse orice alt bărbat. Lord Oliver care distrusese o parte din ea.

„Ai fost sedusă de un bărbat... Nu te lăsa prostită de altul care nu urmărește decât să te manipuleze."

Reggie se desprinse din strânsoarea lui.

– Nu am nevoie de mai mult de două rochii. Sunt însoțitoare, Broderick. Culorile șterse, hainele monotone sunt exact ceea ce trebuie pentru ținuta unei servitoare. „Sunt și cele mai sigure." Reggie privi un satin de culoarea levănticii, care era potrivit pentru o debutantă. Nu haine vesele și extravagante.

El duse mâinile la spate și porni către ea.

– Știi foarte multe despre ce înseamnă să fii însoțitoare.

Deși era o afirmație, ea simți umbra unei întrebări nerostite.

I se uscă gâtul în timp ce se chinui să găsească o replică oarecare, dar care întârzie să apară.

– Eu...

Ea știa ceva despre asta. Prea mult.

Și oare ce părere ar fi avut acest bărbat care ridicase un imperiu din nimic, folosindu-se doar de propriile mâini și muncind din greu, de toate greșelile care îi apăsau ei sufletul? În loc să-i răspundă, spuse o minciună.

– Nu fi prostuț.

Schimbul lor de replici arăta clar că, în ciuda lucrurilor pe care le împărtășiseră de-a lungul anilor, cine erau ei cu adevărat rămânea un mister pentru celălalt. Suferiseră pentru a-și ascunde trecutul și pentru a se concentra asupra lumii în care trăiau acum. Broderick se opri lângă partea opusă a canapelei.

– Nu, zise ea în cele din urmă, eliberând materialul care căzu înapoi pe marginea burdușită a canapelei. Nu știu.

Nu fusese niciodată însoțitoare, ci guvernantă. Acea mică diferență făcea ca tot ce-i spusese să nu fie în totalitate o minciună.

El ar fi trebuit să plece.

Ea deja capitulase și ajunseseră la o înțelegere din care el ieșise învingător. Și totuși, rămase locului...

Broderick cercetă bucățile de material gretos de vesele, analizându-le cu aceeași atenție pe care o acorda registrelor și conturilor lui.

– Asta – zise el, făcând o pauză pentru a ridica o pânză de un ciocolatiu-închis – în nici un caz. Aruncă materialul modest și ridică un satin de un verde smarald.

Broderick o conduse la oglinda uriașă, aurie.

– Ce faci...

Ea își înghiți cuvintele când el își puse brațele în jurul ei, ca într-o îmbrățișare largă. Roti materialul de mai multe ori în jurul ei până când o acoperi, creând iluzia unei rochii.

Satinul verde, mai fin decât orice purtase vreodată în viața ei, îi atingea pielea cu o delicatețe nemaiîntâlnită. Și totuși, pieptul lui musculos în spatele ei o făcu să închidă ochii pentru câteva secunde. Era atât de aproape de ea încât trebuie să fi auzit cât de tare îi bătea inima. Cum i se auzea respirația. Suspinul pe care îl avea pe buze.

În sticla imaculată, netedă, privirea ei o întâlni pe a lui.

– Uită-te la tine!

– Mă uit, șopti ea.

Doar că ea nu vedea femeia plină de pistrui pe față, răvășită, cu un păr roșu hidos și dinți ușor strâmbi. Ea îi vedea pe ei doi împreună – ea și Broderick. Iar în acea oglindă era privirea lui asupra ei.

El mîji ochii și apoi își ascunse privirea fluturând din gene. Înfășură satinul pe ea, făcând-o să simtă totul: tremuratul șters al mâinilor lui care înfășurau materialul în jurul ei, pieptul care îi pulsa.

– Toți cei care au legătură cu Killoranii strălucesc, Regina.

Inima îi bătea cu putere.

„E la fel de conștient de mine precum sunt eu de el." Era un sentiment încurajator în acea conștientizare. Se bucură de acea putere.

– Toți, șopti el, buzele lui aproape lipindu-se de lobul urechii ei. Până și tu.

„Până și tu." Despre asta era vorba – despre felul în care lumea bună avea să vadă Killoranii.

Despre asta era vorba de când îl cunoștea. Acea conștientizare distruse magia momentului și iluzia în care își permisese să se piardă.

„Proasto!"

Smulse materialul de pe ea, eliberându-l din mâinile lui.

– Nimeni cu numele Reggie nu strălucește, bolborosi ea. Aruncă materialul și ridică pânza pe care el o respinsese. Și îmi place asta.

El pufni.

– Ce e? întrebă ea indignată. Dacă nu este cea mai strălucitoare sau mai extravagantă nu înseamnă că nu are frumusețea ei.

Buzele lui zvâcniră, apoi el rânji ușor.

– Nu cred că te-am văzut vreodată în altă culoare în afară de maro.

Ea tresări. El observase rochiile pe care le purtase.

El luă o scamă de pe rochia ei maro din lână.

– Eu observ tot, murmură el, citindu-i gândurile cu o precizie înfricoşătoare.

I se puse un nod în piept pentru câteva clipe nesfârşit de terifiante în care ea crezu că el se juca. Şi că, de-a lungul timpului, aflase cumva adevărul despre sentimentele ei. În oglindă, Reggie îi cercetă chipul pentru a găsi dovada că ştia.

Nu întrezări nimic, aşa că sentimentul de eliberare îl alungă pe cel de teroare.

– Mie îmi place, repetă ea. E culoarea ciocolatei şi...

El ridică din sprâncene.

– Oh, taci! Ridică pânza la piept. E o culoare potrivită.

Broderick îi atinse vârful nasului.

– Desigur. El privi către uşă. Intraţi! răsună vocea lui în salon.

Madame Colette împinse uşa şi intră.

– O să descoperiţi că domnişoara Spark este mult mai agreabilă acum, îi promise el croitoresei în timp ce aceasta se apropie. Fără culori maronii, continuă el peste protestele lui Reggie. Indiferent cât de mult insistă. Vreau să fie îmbrăcată în nuanţe puternice de verde, lavandă, nuanţe intense de albastru-închis. Broderick o privi pe Reggie. Nu vreau ca însoţitoarea surorii mele să fie în culori *potrivite*. Vreau ceva grandios.

Reggie îşi trecu o mână peste faţă.

– Însoţitoarele nu au nevoie de ceva grandios. Lăsă mâna în jos şi încercă să-l convingă. Au nevoie doar de rochii. Simple. Modeste. *Neinteresante*.

– Toate astea înseamnă acelaşi lucru, insistă el.

Ea strânse din dinţi.

– Ştiu. Încercam doar să subliniez că servitorii nu poartă haine extravagante. Nu-i aşa Madame Colette?

Dată fiind ura aproape palpabilă a femeii faţă de clienţii care nu aveau legături nobile, Reggie se aştepta ca aceasta să o sprijine.

Croitoreasa îşi îndreptă trupul în aşa fel încât îi dădu clar de înţeles că această conversaţie se purta doar în doi, iar Reggie nu lua parte la ea.

– Eu fac doar lucruri grandioase, domnule Killoran.

Madame Colette se bătu cu mâna în spatele turbanului.

– Bineînțeles Madame, îi zise el mieros. Plecând de lângă Reggie, se îndreptă către mâna liberă a celeilalte femei. Îi sărută încheietura. O să aibă nevoie de o rochie în două zile.

„Nu!" Reggie se lăsă pe călcâie.

– Două zile? chițăi Madame Colette, uitând de accentul ei franțuzesc destul de prost. Asta e... imposibil. O croitoreasă are nevoie de cel puțin două zile pentru a face o rochie de zi. Darămite ceva grandios. Și asta se întâmplă dacă fetele muncesc încontinuu.

Reggie se simți ușurată.

Cât își vărsă croitoreasa năduful, Broderick o ținu de mână. Printre degetele acelea fine, o privi pe femeie ca și cum era singura din încăpere. Era un talent pe care îl folosea asupra tuturor angajaților sau servitorilor a căror cooperare îi era necesară.

Reggie însă văzuse mereu dincolo de asta și refuzase să devină o victimă a acelui șiretlic.

– Ah, dar aveți aici nu doar două, ci șase tinere. Nu orice fel de femei.

Cârdul de croitorese înaintă pe vârfuri, vrăjite de modul în care el le ademenea. Reggie începu să bată din picior, iritată.

– Sunt cele mai bune croitorese de la Madame Colette, conchise el, făcându-le pe multe să suspine.

Privirea lui trecu dincolo de umărul femeii, către Reggie. Oare mereu fusese atât de enervant?

– Serios? îi șopti ea.

El îi făcu cu ochiul.

– Nu, nu. Vineri, domnule Killoran, cel mai devreme.

Reggie flutură din degete.

– Garderoba mea actuală e numai bună până când o să aveți timp să creați cea mai nouă... rochie grandioasă.

Din păcate, rămase din nou invizibilă.

– Două zile. Încă o sută de lire.

Croitoreasa făcu ochii mari. Observându-i slăbiciunea, Broderick atacă:

– O femeie cu talentul și capacitatea dumneavoastră, murmură el, făcând o piruetă în jurul femeii, e capabilă de orice.

Era o prostie să simtă ceva din cauza acestei încercări enervante de a obține o rochie blestemată de la scorpia cu limbă ascuțită. Mai ales că Reggie știa exact ce joc făcea el. Cu toate acestea, o cuprinse un nou val nedorit de gelozie.

Madame Colette chicoti.

– O rochie.

Speranțele lui Reggie se năruiră.

„Drăcia naibii, a fermecat-o pe scorpia ticăloasă!"

– Nici una în plus. Bătu din palme imediat. Acum, valea nelegiuitule! Croitoreasa se uită în cele din urmă către Reggie. Mi-ai dat o sarcină aproape imposibilă.

Broderick zâmbi larg, arătându-și gropițele.

– Dar nu imposibilă.

– Ești un nerușinat, îi zise Reggie când el trecu pe lângă ea. Nerușinat.

El îi făcu cu ochiul.

– Iar tu o să ai o rochie în două zile.

Inima i se strânse. „La naiba!"

Broderick ieșise pe ușă.

– Eu am deja o rochie, zise ea pe nerăsuflate în urma lui, însă nu fu auzită din cauza zgomotului ușii care se închise.

Brusc, frivolitatea le părăsi pe croitorese și pe Madame Colette.

– Haide, domnișoară Spark. Tonul croitoresei, ușor sarcastic, îi indică limpede ce credea despre Reggie Spark din Dials. E timpul să te transformăm într-un diamant.

Capitolul 13

Întrebarea care te bântuie: când o să vin după tine?

Prima întâlnire a clanului Killoran în noua reședință din Mayfair avu loc în dimineața următoare.

– I-am găsit pe Lucy și Walsh, zise el direct.

Broderick scoase dopul carafei și turnă în pahar câteva degete din lichidul de culoarea chihlimbarului. Luă o înghițitură bună și făcu o grimasă.

– Nu a ieșit bine.

Cleo sări în față în scaunul ei.

– Ce s-a întâmplat?

Broderick le povesti fraților săi tot ce se întâmplase de la întâlnirea lui cu Walsh cu privire la amenințarea apăsătoare pe care o reprezenta Maddock. De-a lungul povestirii, Ophelia se încruntă.

– Cine i-a găsit?

El privi către mezina familiei. Privirea i se întunecă sub apăsarea unei întrebări.

Broderick se foi în scaun, straturile de piele scârțâind sub el.

Suspinând, ea se ridică furioasă și își trânti palmele pe partea lui de birou.

– Ai angajat alt detectiv?

Altul decât soțul ei.

– Lucrez cu el de mult timp, înainte ca tu să te căsătorești cu O'Roarke, zise el printre dinți. Pierzi din vedere ce contează.

– Nu, nu-mi scapă nimic, replică Ophelia, la fel de încăpățânată ca întotdeauna.

Dintre toate surorile lui, echilibrate, cu sânge-rece, temperamentul ei fusese mereu la fel de vulcanic ca al lui Stephen.

– Dacă i-ai fi cerut ajutorul soțului meu, acum nu ne-am mai fi trezit în această situație.

El se înroși la față. Și blestemată să fie Ophelia dacă nu avea dreptate!

– Ar fi trebuit, dar nu am făcut-o, recunoscu el printre dinți. Acum aleg să mă concentrez la ce se mai poate controla.

De îndată, surorile o priviră țintă pe Gertrude.

– Prin urmare, sezonul londonez grăbit al lui Gertrude, ghici Cleo. Se întoarse către cea mai mare dintre surori. Nimeni nu te-a întrebat înainte, dar vrei asta?

Se simțea gâtuit de rușine, de neputința de a avea grijă de surorile lui.

Bineînțeles că ele credeau că eforturile lui izvorau doar din dorința lui de a supraviețui. Ce motive le dăduse pentru a se gândi la altceva? Se dovedise încăpățânat și hotărât să le mărite. Ele nu aveau de unde să știe că el era mânat de teama pentru viitorul lor și de nevoia de a le asigura siguranța într-o lume foarte nesigură.

– Nu am de ales, zise Gertrude încet.

Ophelia se roti. Cu spatele la Broderick, îngenunche în fața lui Gertrude.

– Întotdeauna ai de ales. Se întoarse și se uită urât la Broderick. Chiar și când ești lăsat să crezi că nu ai de ales.

El tresări.

„Merit asta."

El urmărise să le îndrume pe toate către căsătorii cu domni respectabili. Însă nu avea să-și ceară scuze pentru că încerca să se asigure că ele aveau să fie bine.

– Nu trebuie să faci asta, zise Cleo.

Gertrude privi dincolo de Ophelia și îl înfruntă pe Broderick.

– Ba trebuie, rosti ea hotărâtă. Mai mult decât a trebuit să o faceți voi.

Gertrude fusese mereu figura maternă a acestei familii.

Cât de mult se transformaseră surorile lui – deveniseră femei adevărate. Nu datorită lucrurilor pe care le făcuse el, ci pentru că așa era firea lor.

Ophelia se ridică iute în picioare și își îndreptă furia către Broderick.

– E vina ta, pufni ea, prinzându-se cu mâinile de marginea biroului. Numai a ta!

Incapabil să o privească în ochi, el se holbă la lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar. Îl învârti încet, în sensul opus acelor de ceasornic.

– Nu ai nimic de spus? strigă Ophelia.

El ridică din umeri.

– Nu am.

Era mult mai ușor să accepte flacăra furiei lor decât să recunoască teama pe care o simțea în fața propriei neputințe. Avea nevoie de alți domni respectabili, cu averi puternice și conexiuni care să le asigure siguranța pe care o meritau.

– Ophelia, interveni Cleo pe un ton autoritar, încă capabilă să aplaneze orice luptă tensionată, fie că era una în familie, fie una pe străzi. Când îl privi pe Broderick, sora lui mai mică se transformă în femeia care îi fusese mereu mai mult un partener decât orice altceva. De ce anume ai nevoie?

Broderick scrâșni din dinți.

– Prezentări la cina din seara asta pentru Gertrude.

Evenimentul urma să marcheze prezentarea lui Gertrude în înalta societate. Totodată, însemna că Gertrude avea să fie în preajma unora dintre cei mai potenți nobili, domni cu influență în parlament, alții cu conexiuni regale.

Trei perechi de ochi o fixară pe Ophelia.

– Bineînțeles că o să mă ocup eu de prezentări, zise ea morocănoasă. Dar nu o să susțin pe oricine. Te iubesc, Broderick, dar nu o să te las să o măriți pe Gertrude cu orice nobil doar pentru a-ți salva clubul.

Nu, ca să-și salveze sora. Ca să o știe în siguranță.

Ophelia o privi pe Gertrude.

– Nu o să stau pe margine privind cum îți vinzi fericirea pentru legături nobile, zise Ophelia încet.

– Ai venit la Londra pentru un sezon împotriva voinței tale.

Gertrude o privi acuzator pe Cleo.

– Așa cum ai făcut și tu. Așa că te rog să ai încredere că sunt în stare să-mi dau seama ce se întâmplă și să hotărăsc pentru mine.

Broderick închise ochii. Când naiba se deterioraseră așa de mult lucrurile în familia lor? Tot ce atingea el se strica. Însă la ce se aștepta? Era, până la urmă, fiul tatălui său.

Încheiaseră socotelile privind cina din acea seară, așa că deschise cel de-al doilea subiect pe care trebuiau să-l discute.

– Sezonul londonez al lui Gertrude nu este singurul motiv pentru care v-am chemat pe toți aici. Broderick îi privi pe rând. Avem un trădător în mijlocul nostru.

Asta o făcu pe Ophelia să întoarcă șocată capul.

– Poftim?

Cu dopul de la carafă între degete, se prefăcu a fi calm, deși nu se simțea deloc așa.

Cleopatra puse cea mai importantă întrebare.

– Cine? rosti pe un ton rece în timp ce se aplecă în față cu o rapiditate care îi făcu ochelarii să sară de pe nas.

Tăcut până acum, Stephen pufni:

– Eu știu cine e.

Din pragul ușii, lovi cu piciorul stâng în lemn, atrăgând atenția tuturor. Toți ochii se îndreptară asupra lui, iar el se bucură de atenția deosebită pe care o primea.

– Ce e? Știu.

Da, cel mai tânăr dintre Killorani descoperise informații la care ei nu se așteptaseră pentru că avuseseră prea multă încredere. Fără a se sinchisi să privească în spate, Cleo ridică un deget, arătând către locul liber de lângă ea. Bolborosind, Stephen își târî picioarele de-a lungul camerei până când se opri în dreptul surorii lui

preferate. Ea era cea care reușea mereu să-l facă s-o asculte, o sarcină altfel imposibilă.

Broderick îi făcu semn și ei să își ocupe scaunul și, pentru prima dată de când intrase în banda lui Diggory și începuse să aibă grijă de fetele din fața lui, ea îl ascultă. El le dădu toate informațiile pe care le aflase prin intermediul lui Stephen.

– Reggie nu doar că intenționează să deschidă un club rival, dar a vrut să ne ia cei mai buni angajați și cel mai de încredere paznic. Cu fiecare păcat, sentimentul de trădare crescu în același timp cu furia din pieptul lui. Și vrea să facă asta la nici trei străzi de clubul Bârlogul Diavolului.

Ophelia clătină din cap.

– Imposibil.

– Oh, te asigur, zise el ridicând din umeri. E foarte posibil. Stephen i-a cercetat camera și a găsit documentele. Scoase un chicot lipsit de amuzament. A negociat prețuri mai bune cu negustorii noștri cu riscul de a ne crește prețurile.

– Nu pot să... Ophelia se ghidase mereu după loialitate și onoare cu fiecare cuvânt și în fiecare acțiune, de aceea furia ei era la fel de puternică precum a lui Broderick și a lui Stephen. Trădarea pe care o simțea el se vedea reflectată în ochii albaștri ai Opheliei. Cum a putut să facă asta?

El strânse din buze. Motivele ei nu contau.

– Am lăsat garda jos cu Reggie.

Asta însă conta.

– Ce prostie, zise Cleo încet, cuvintele ei fiind mai puternice decât dacă le-ar fi urlat din toți rărunchii.

Trădarea lui Reggie era clară, iar el nu avea de gând să se certe cu nimeni pe acest subiect și cu siguranță nu cu Cleo.

– Ea e cea care vrea să-și facă propriul club și să-mi fure personalul. Incluzându-i pe MacLeod și pe cele mai bune fete care servesc. Cum numești asta?

– În primul rând, ești sigură că își face un club rival? protestă Cleo.

Ophelia pufni.

– Tu cauți orice scuză care o poate salva.

Pe măsură ce Cleo începu să o apere pe Reggie, adevărul despre schimbările prin care trecuse cea mai mică dintre surorile Killoran îl lovi precum o palmă.

– Te-ai înmuiat.

În spatele ochelarilor, Cleo se încruntă atât de tare, încât ar fi îngrozit orice alt bărbat.

– Ai grijă! Își scoase ochelarii și îi șterse de fuste. Acum, indiferent de planurile lui Reggie și cunoscând-o, așa cum o știm cu toții – îi privi pe rând –, sunt sigură că are motivele ei.

Determinată, își așeză înapoi ochelarii.

„Da. Reggie spusese ceva de genul acesta." Dar nu avea de gând să le povestească asta. Strânse din dinți. Se așteptase ca Gertrude să fie cea înțelegătoare. Nu Cleopatra, care se dovedise mereu la fel de concentrată ca el la succesul clubului.

– Da, a avut motivele ei. Stephen ridică apoi câte un deget pe măsură ce înșirui câteva: Bani, putere și influență.

– Ești nebun, îl atacă Cleo, iar Stephen se înroși de furie.

– Nu sunt nebun! strigă el. Doar spun că...

– Destul, zise Broderick, reducându-i la tăcere.

Broderick primi sprijin din partea surorii de la care se aștepta cel mai puțin.

– Asta e tot? întrebă Ophelia. Asta e tot ce aveți de spus? La naiba, Cleo, dovada e exact în fața ochilor noștri!

– Nu ierta un om care te-a trădat, aminti Broderick acea lecție pe care Diggory le-o insuflase cu atât de mult timp în urmă. Îi ghida pe toți. Nu face asta dacă nu vrei să fii distrus.

– Dacă trăiești toată viața după codul unui criminal, atunci nu ești cu nimic mai bun decât el, zise Cleo încet. Nu contest duplicitatea domnișoarei Spark.

– Nici nu ar trebui, interveni Ophelia făcând o grimasă.

– De ce? De ce ar face asta?

Întrebarea ei era un ecou al aceleiași întrebări care îl bântuia pe el de când descoperise trădarea lui Reggie. O considerase prietenă, o relație rară în Dials. Doar că Reggie îi arătase că era ceva mai mult.

– Așa cum a spus Stephen... lăcomie. Putere.

Cleo se ridică în picioare.

– Prostii, doar prostii! strigă ea, lovind cu pumnul în birou.

Călimările de cerneală din cristal săriră în sus în urma loviturii.

Surorile lui începură să vorbească una peste alta, se aruncau acuze, întrebări și insulte. Asta era ceea ce Reggie le adusese pe cap. Certuri în interiorul clanului Killoran când familia lor deja era

sfâșiată și urma să fie făcută bucăți de Maddock. Scoase o țigară de foi și un chibrit din jachetă, o aprinse și trase un fum.

„Fumezi doar când ești preocupat..."

Strânse degetele în jurul țigării în timp ce își aminti de vocea suavă și melodioasă a lui Reggie.

Îi aflase slăbiciunile de-a lungul anilor. Îi arătase asta când îi mărturisise adevărul despre Stephen. Fusese mult prea orb pentru a-și da seama că se dovedise a fi uman cu Reggie Spark.

Ea îi cunoștea slăbiciunile. Știa cel mai întunecat secret despre familia lui. Și putea să folosească totul împotriva lui. Acum. În viitor. Când nu se aștepta. În ziua în care avea să o elibereze de obligații, ea avea să fie mereu o amenințare. Pe vecie. Dumnezeule! Trase din nou din țigară.

– Destul! zise printr-un cerc perfect de fum. Când Cleo și Ophelia continuară să se certe, ridică vocea: Am zis destul! Le reduse la tăcere. Nu caut să dezbatem motivele, posibilele motive sau scuzele inventate pentru a-i justifica acțiunile lui Reggie. Hârtiile pe care le-am văzut cu ochii mei – flutură mâna în care avea țigara – vorbesc de la sine.

În tot acest timp, Gertrude rămase tăcută. În cele din urmă, vorbi:

– De asta ai forțat-o să-mi fie însoțitoare? Pentru că te temi că nu o să ne fie loială.

– Deja a fost neloială, zise Ophelia încet.

Gertrude pufni.

– Nu mă ironiza! Cu siguranță, nu putem să uităm o viață de prietenie doar pentru că vrea să aibă o afacere a ei.

– Am făcut greșeala de a-i spune circumstanțele speciale legate de Stephen. În cameră se lăsă liniștea. Reggie și O'Roarke – se uită către Ophelia – sunt singurele persoane din afara familiei noastre care știu adevărul.

Reggie avea informații care puteau să-i distrugă familia și imperiul. Ophelia blestemă.

– Sugerezi că ar folosi această informație ca să ne facă rău? întrebă Cleo, uitându-se în jur.

El scutură scrumul de țigară într-o scrumieră de cristal din apropiere și apoi trase un fum. Fumul îi umplu plămânii, dar fără a-l calma.

– V-am spus ce probleme sunt în această dimineață ca să fiți conștienți de rolul actual al lui Reggie în familie. În trecut, am împărtășit tot. Acum, vă avertizez să nu mai dezvăluiți nimic. Ea este o prizonieră, nimic mai mult.

– E un pic cam brutal, nu crezi? îl certă Gertrude.

– Nu e, clarifică el pentru cea mai inocentă dintre ei. E practic.

După ce Gertrude avea să fie aranjată, Broderick urma să o elibereze pe Reggie. Dar nu avea să rişte siguranța fraților lui bazându-se pe loialitatea ei. Mai ales acum, când îi dăduse un motiv să nu mai aibă încredere în ea.

Cleo își încrucișă brațele la piept.

– Nu.

Se aşteptase la o asemenea reacție din partea fraților săi, însă Cleo era ultima persoană la care se gândise. El își trecu mâna peste ochi.

– Tu ai de gând să complici lucrurile, bolborosi el.

– Nu, nu aș putea. În caz că ai uitat, lasă-mă să-ți amintesc. Soarta și viitorul angajaților noștri sunt decise de noi toți. Tu nu ai dreptul să iei decizii legate de Bârlogul Diavolului. Nu fără vot. Dă-o afară sau păstreaz-o!

– Nu e vorba de o decizie legată de personal. Broderick stinse țigara în scrumieră. Nu e vorba despre un vot care să țină de angajare, zise el apăsat.

Ea voia să folosească codul pe care îl avuseseră cu ani în urmă, când hotărâseră cine rămânea și cine pleca dintre foștii angajați ai lui Diggory.

Cleo ridică din umeri.

– E angajată la Bârlogul Diavolului. Eu votez să o dăm afară.

– Tu ai da-o afară doar ca Broderick să nu o țină prizonieră, atacă Ophelia.

– Așa e. Nu pot să susțin ideea ca Reggie să rămână în acest mod. Și dacă nu ești de acord, arat-o prin vot, zise Cleo cu un calm care o potoli pe sora ei. Uitându-se țintă la Broderick, ridică palma: Cine votează să o dăm afară pe Reggie?

Stephen ridică rapid degetele, scuturându-le dramatic.

– Eu zic că e mai bine pentru toți ca ea să plece. Nu-mi place să o știu pe aproape. Am prins-o când mă spiona.

– Asta pentru că i-ai dat motive, interveni Gertrude. Se presupunea că îți faci lecțiile în acea seară.

Stephen o înghionti pe sora lui, lovind-o în gambă.

– Ah!

– Destul, le zise Cleo. Vorbim despre viitorul lui Reggie. Îi privi pe frații ei. Ce alegi, Ophelia?

Ophelia privi în altă parte.

– Ophelia? șopti Cleo înspăimântată.

– Nu e pentru totdeauna, îi explică sora ei cu părere de rău. Doar până când... se rezolvă situația.

Fără a-i permite lui Cleo să o mai preseze, Broderick îi întrebă pe toți.

– Cine votează să o ținem în calitate de însoțitoare pentru Gertrude?

El ridică mâna. Ophelia ezită, dar apoi votă ca el.

– Sunt de acord cu Broderick, zise ea încet. Chiar dacă sunt motive în spatele deciziilor și acțiunilor lui Reggie, așa cum sugerează Cleo, ne-a dat motive să fim prevăzători dată fiind situația familiei. Clătină din cap. Nu o să-l cert pentru că vrea să-i urmărească mișcările.

– Gertrude? întrebă Broderick, căci ea nu votase încă. Deci? Hai mai repede!

Gertrude se încruntă.

– Nu am spus nimic.

Nu, mereu era observatorul tăcut, care asculta tot și care își calcula foarte bine cuvintele. Tot ea fusese mereu vocea împăciuitoare dintre surorile Killoran.

– Știu. Tocmai de aceea vreau să aud părerea ta.

Gertrude privi contemplativ.

– Reggie nu este ghidată de lăcomie sau gelozie.

– Toată lumea este mânată de lăcomie.

– Eu nu sunt, rosti Gertrude.

El schiță un zâmbet.

– Nu, zise el încet pentru sine. Tu, nu.

Era cea mai altruistă dintre surorile Killoran. Ar fi avut grijă și de un șoarece de pe aleea lor cu aceeași atenție pe care ar fi acordat-o unui servitor sau uneia dintre surorile de la Bârlogul Diavolului.

El zâmbi trist.

– Care este părerea ta?

– Nu știu de ce a făcut asta. Dar toți avem secretele noastre. Privi în jur, uitându-se către frații ei. Toți.

Lui Gertrude i se întunecară ochii, iar pe sub birou, Broderick strânse pumnii.

Ce alți demoni căra cu ea? Ce alte fantome îi bântuiau frații? El simți din nou apăsarea regretului ce îi cuprinse sufletul.

Gertrude continuă:

– E parte din familia noastră de mai mult timp decât Stephen și vreau să cred că există un motiv pentru care a făcut asta. Dar trebuie să fiu de acord că este înțelept să o ținem aproape, zise ea în șoaptă. Ridică degetele încet, alăturându-se lui Broderick și Opheliei.

– Gertrude! strigă Cleo.

– Atunci s-a hotărât, anunță Broderick peste vacarmul din cameră. Reggie rămâne angajată.

Ca o prizonieră. Cineva bătu la ușă. La naiba cu angajații străini care nu știau regulile despre întreruperea întâlnirilor clanului Killoran!

– Intră, tună el.

Nerrie vârî capul în interior, roșu în obraji.

– Ce e?

– E domnișoara Spark, domnule.

– E aici de o zi, urlă el. Vrei să spui că deja face probleme?

Oare ar fi trebuit să se aștepte la altceva de la diavoliță?

– Nu, domnule. Adică... Nerrie înghiți în sec. A plecat.

– Știam eu! strigă Stephen, lovind cu pumnul în palma opusă.

Toți mușchii lui Broderick se încordară.

– A plecat? întrebă el șoptit și rece.

Reggie, care nu se pricepea la șiretlicuri și era mai înaltă decât majoritatea bărbaților care lucrau pentru el, se furișase în mijlocul blestemat al zilei?

Nerrie încuviință nesigur din cap.

– D-da, domnule.

„Drăcia naibii!"

– Pentru moment, întâlnirea s-a încheiat.

Ophelia deja se ridicase în picioare.

– O să-l caut pe Connor.

– Toți vă comportați ridicol, strigă Cleo către frații ei, care se grăbeau. Reggie nu ne-ar trăda.

Broderick țâșni de după birou, însă Cleo se opri în calea lui.

– Ce e? răbufni el.

Cleo își puse mâinile în șold.

– O pedepsești, deși nu știi nimic despre motivele deciziei ei.

– O tratez cum aș trata pe oricine care ne amenință clubul.

Și nici nu avea să-și ceară scuze pentru asta.

Cleo nu avea de gând să renunțe.

– De ce crezi că a făcut ceea ce a făcut? Îți trăiești viața în baza logicii și a rațiunii. Uită-te și vezi ce e în fața ta!

El se încruntă.

– Dacă știi ceva, spune!

Ea încremeni.

– Nu e treaba mea să spun. Întreab-o tu! Cleo clătină din cap. Iar după ce îi descoperi motivele, să-mi spui că nu contează. Ticălosule!

După acea acuză misterioasă, Cleo ieși.

– Motivele ei, bolborosi el în barbă în timp ce ieși pe ușile duble deschise de majordomul lui.

La scurt timp după aceea, Broderick uită de avertismentul surorii lui și mână calul pe străzile elegante ale Londrei. În timp ce trecea pe lângă lorzi și doamne extravagant îmbrăcați, furia lui crescu. Ordinele lui fuseseră foarte clare, dar la nici măcar o zi de când primise noile responsabilități, ea fugise. Bineînțeles că își arătase adevăratul comportament în ultimele zile.

„Nu este prietena loială și devotată pe care ai crezut-o, ci este la fel de nemiloasă ca... mine."

Se dovedise a fi la fel ca el.

Strângând din dinți, Broderick alungă din minte acea comparație și se concentră asupra găsirii femeii căreia îi împărtășise cel mai întunecat secret. Cercetă bine străzile.

Și totuși...

Ea nu avea cum să fie acolo. Broderick se încruntă. Fusese foarte clară când îi mărturisise că nu avea nici cea mai mică dorință de a-i însoți pe Killorani în zona elegantă a Londrei. Ceea ce însemna că... Broderick trase de frâiele armăsarului său, oprindu-l atât de brusc încât Chance se roti în cerc pentru a încetini.

Ea era în Dials.

„Singură."

Iar acea conștientizare îi făcu furia să dispară, amintindu-și de prima lor întâlnire: Reggie, cu ochii sălbatici, cu pielea palidă și ușor julită. Dacă nu l-ar fi însoțit, cu siguranță ar fi pierit. Însă nu mai era aceeași femeie atât de ușor impresionabilă. Devenise o războinică neînfricată, capabilă să-l înfrunte.

Nu, Reggie Spark putea să aibă mai multă grijă de ea decât majoritatea bărbaților de pe aceste străzi. Își tot spunea și își repeta asta. Dar asta nu-i opri gândurile negre: Reggie singură, luptându-se cu atacatorii. Reggie fiind târâtă pe o alee.

„Oh, Dumnezeule!"

I se strânse stomacul. Broderick mână calul către Dials. O învățase să aibă grijă de ea. O învățase tot ce avea nevoie ca să supraviețuiască. Faptul că își tot repeta asta nu-i alunga groaza pe care o simțea. Pe jumătate înnebunit de panică, mână calul cu putere.

„Unde ar putea să fie?"

Capitolul 14

Oare asta e ziua răzbunării mele?

– O să te omoare, zise Clara de cealaltă parte a măsuței de ceai.

Reggie nu ridică privirea de la calculele pe care le făcea.

– Nici măcar nu o să observe.

Se uită pe foaie. Făcu o pauză și numără în gând banii pe care îi economisise prin modificările făcute contractului pentru băutură. Drăcia naibii, de unde avea să scoată banii care îi lipseau?

– Paznicii lui o să observe, apoi el o să te omoare, continuă Clara.

– Pff... Oamenii lui Broderick sunt prinși cu altele.

Paznicii aceia fuseseră mult prea ocupați să le cucerească pe noile cameriste pentru a o vedea pe Reggie strecurându-se pe scara servitorilor.

– Era cu surorile și frații lui. Aveau o întâlnire de... familie.

Întâlniri la care de obicei participa și ea – până astăzi. Acum ea era motivul discuțiilor lor. Reggie strânse degetele în jurul creionului, iar acesta pocni în două. Aruncă bucata care îi rămăsese în mână.

– Și apoi, în această seară au prima ieșire în înalta societate.

Indiferent ce făcea, Reggie avea să fie ultima din preocupările lui Broderick în această noapte. Singurul lucru care conta era nobilimea... Mereu.

– Curajoasă, o lăudă Clara, bătând ciudat din palme, căci ținea ceașca cu model floral între degete. Să te furișezi pe lângă paznicii lui în timp ce frații Killoran sunt ocupați. Unii ar spune că e o faptă curajoasă.

Reggie fierbea, sătulă să-i fie pusă la îndoială integritatea.

– Ca parte a înțelegerii cu el, am stabilit că, atunci când am timp liber, mă ocup de afacerile mele.

Pufnind, Clara ridică ceașca în cinstea lui Reggie.

– Ceva mă face să cred că această libertate – făcu semn către Reggie și foile din fața ei – nu e ce a intenționat el.

Reggie își mușcă buza de jos. Nu, furișatul între Mayfair și Dials în mijlocul zilei, când oricine o putea vedea, nu era aranjamentul pe care îl avea el în minte. Nu când orice pas greșit putea să aibă consecințe dezastruoase pentru primirea lui Gertrude în rândurile nobilimii. Sentimentul de vinovăție îi apăsa conștiința, dar îl alungă. Timp de ani buni, pusese nevoile familiei Killoran pe primul plan. Acum o aștepta o soartă mult mai crudă decât pierderea reputației dacă nu-i ieșeau planurile.

– Atunci trebuie ca la negocierile viitoare să fie mult mai clar.

Clara începu să râdă, scuturând din umeri, în timp ce își umplu ceașca pe jumătate goală. Cu ochelarii la ochi, Clara suflă în ceaiul fierbinte. Râzând, ridică din nou ceașca în cinstea lui Reggie. Ea era singura persoană din toată Anglia care obișnuia să-și bea ceaiul fierbinte, nu călduț. Reggie își așeză coatele pe măsuța din lemn franțuzesc.

– Pot să te întreb ceva?

Clara încuviință ușor din bărbie.

Îi făcu semn către cana din porțelan cu model floral din care ieșeau aburi.

– De ce bei întotdeauna ceaiul fierbinte?

Cealaltă femeie se încruntă.

– Vrei adevărul?

Reggie încuviință.

– Pentru că toată lumea se așteaptă să-l bei într-un singur mod. Ea ridică din umeri. La naiba cu toți!

– Aha, zise ea începând să înțeleagă. Apreciez asta.

Reggie ridică alt creion. Ani buni fusese secretara loială a lui Broderick. Toată lumea se aștepta ca ea să pună dorințele și nevoile lui

deasupra tuturor, incluzând aici propriile interese. Și atâta vreme făcuse asta exact asta.

Se opri cu privirea asupra ultimului număr scris. Fusese o prostuță patetică. Reluă noile calcule pe baza cheltuielilor adiționale care apăruseră ca urmare a prețului crescut de Broderick pentru clădire. Pierderea a 1 000 de lire implica modificări la toate detaliile care fuseseră înainte rezolvate.

În timp ce Clara stătea tăcută, sorbind din ceai, Reggie se concentră asupra calculelor. Zgomotul făcut de creionul cu care scria era liniștitor, căci îi oferea ceva ce își dorea cu disperare: controlul.

– Cum a reacționat?

– Știi, bolborosi ea, suflând într-o buclă care îi căzuse pe frunte. Ne-a cerut 1 000 de lire în plus.

O situație pe care Clara o acceptase mai bine decât ar fi trebuit. De fapt, nu păruse să fie deloc nervoasă sau supărată pe ea, ceea ce o făcu să se simtă și mai vinovată.

– Și a decis că nu mai sunt secretara lui. Ceea ce era al dracului de bine, căci ar fi preferat să meargă pe jos tocmai până la London Bridge fără un sfanț în buzunar decât să mai lucreze pentru el.

Clara îi cuprinse mâna, iar ea tresări, ridicând privirea către ochii celeilalte femei.

– Nu m-am referit la asta.

– El... Reggie ridică absentă sfeșnicul de pe mijlocul mesei. Flacăra pâlpâi, scoțând fum, care pluti către tavan. Ea urmări cu vârful degetului desenul care înfățișa mâinile întinse ale cuplului care se curta, privirea lor arzătoare fiind imortalizată cu măiestrie în piatra rece. Simțind privirea celeilalte femei, Reggie așeză sfeșnicul la loc. S-a supărat. M-a acuzat că l-am trădat. Și... l-am rănit.

Văzuse asta preț de câteva clipe în ochii lui. Reggie își mușcă buza de jos. Orice sentiment pe care îl avusese pentru ea dispăruse. Și era mai bine așa, pentru că acum putea să uite definitiv de speranțele deșarte pe care le purtase în inima ei.

– Și? o presă Clara, aplecându-se în față pe scaun.

Ea clătină din cap, nedorindu-și să împărtășească acel indiciu intim de vulnerabilitate.

– Și mi-a zis clar că nu mai am rolul și responsabilitățile pe care le aveam în familie.

Era foarte răvășită. Nu voia să-și arate slăbiciunea pentru un bărbat care nu merita durerea ei, așa că se concentră asupra ultimei coloane.

– Reggie?

Ea ezită, apoi înălță capul.

– E mai bine așa.

– Știu, zise ea automat.

– Nu, nu știi, o corectă cu blândețe prietena ei. Din nou, întinse mâna, acoperind-o pe a lui Reggie. Dar într-o zi, după ce o să-ți spui asta suficient de mult și după ce o să-ți câștigi libertatea, atunci o să înțelegi asta.

Neliniștită din cauza ușurinței cu care Clara citise minciunile din cuvintele ei, Reggie își drese glasul.

– Nu știu de unde să scot 1 000 de lire.

Întotdeauna fusese pricepută la socoteli, însă acum aveau nevoie de abilitățile unui vrăjitor blestemat pentru a ciupi de ici, de colo ca să găsească ceea ce Broderick îi ceruse.

Așezând ceașca, Clara trecu imediat la afaceri.

– Din distribuția de băutură?

Ea clătină din cap.

– Acolo putem găsi cel mult 100 de lire.

Însă suma nu putea să acopere costul contractului pe parcursul anului.

– Putem să adăugăm apă?

Sugestia Clarei veni cu foarte mare ușurință, insinuând că nu era străină de asemenea practici. Ea suspină exasperată.

– Nu vreau să fim genul acela de local.

Unul unde băutura era ieftină, iar clienții erau bărbați prea beți ca să-și dea seama sau să observe că vinul era îndoit cu apă.

– Putem să o scoatem de tot?

Reggie lăsă jos creionul, iar acesta se rostogoli peste paginile blestemate.

– Nu putem. Nu cu adevărat. Nu dacă vrem să...

„Concurăm." Icni. Localul ei și al Clarei ar fi fost întotdeauna în competiție și, fie că el se temea, fie nu, așa cum o luase în râs, adevărul era că deschiderea afacerii lor la nici trei străzi fusese o greșeală. Izvorâtă din disperare, însă fusese o greșeală. Reggie privi către pagina care o tulbura cel mai tare.

– Trebuie să mai renunțăm la personal, zise ea fără tragere de inimă, întorcând pagina către cealaltă femeie.

Fără să scoată un cuvânt, Clara lăsă ceașca și luă hârtia. Reggie o urmări cum trece cu privirea peste numerele și numele înscrise acolo. Apoi suspină.

– E mult să spunem că renunțăm la personal înainte de a avea personal... Sau o afacere.

– Așa e.

Fiecare șiling era calculat cu precizie. De la servitori la interpreți, la construcția sălii, Reggie și Clara împărțiseră banii pentru a acoperi toate cheltuielile. Ele însă nu erau precum Broderick Killoran sau Ryker Black din lumea asta. Fiecare bănuț conta, și cea mai mică creștere a cheltuielilor făcea diferența între a supraviețui și a se zbate.

– Sau... zise Clara fără a mai continua.

– Ce anume? o presă Reggie, văzând că nu mai spune nimic.

Clara vorbi în șoaptă.

– Știu că vrei să faci ceva ce nu s-a mai făcut...

– Nu, o întrerupse Reggie pe Clara înainte ca ea să termine.

– Poate că într-o zi, când o să fim pe picioarele noastre, o să putem deschide propria noastră sală de muzică, dar nu avem de ales – fie construim o cârciumă, fie un bordel...

– Am zis nu, spuse tăios Reggie, reducând-o la tăcere pe cealaltă femeie. Se gândi cum putea să o facă pe Clara să înțeleagă. Își trase scaunul mai aproape. Nu e vorba doar despre a ne deschide propriul nostru club.

Clara o privi suspicioasă, citindu-se în ochii ei palmele pe care le primise de la viață și urmele trădării.

– Asta e din cauza lui Broderick Killoran.

– Nu, nu este, ripostă ea. Luă creionul cu forță. Vorbele tatălui ei îi răsunau în minte: „Cu creierul și talentul tău, păpușico, poți să faci ce vrei pe lumea asta..." E vorba despre un nou început și de a le permite altor femei același dar, unde să-și folosească talentele reale, nu trupurile. Simțind ezitarea Clarei, se întinse și îi cuprinse mâna. Ce mi-ai zis când am vorbit prima dată cu tine?

Femeia își privi unghiile vopsite.

– Cândva, și eu am iubit muzica, șopti ea cu amărăciune.

Reggie încuviință entuziasmată din cap. Așa se născuse legătura lor, ca urmare a acelei conversații pe care o purtaseră până la ore târzii.

– Am spus că toate momentele noastre de fericire erau legate de cântece. Eliberă mâna Clarei și își sprijini capul în palma murdară de cărbune. Chiar și acum trecutul lui Reggie amenința să le ia acel vis pe care-l împărtășeau. Totul e din vina mea.

– Nu spune asta! zise Clara tăios.

– Dar așa e. Reggie se ridică în picioare și începu să meargă dintr-o parte în alta. Din cauza relației mele cu Broderick, te-am amestecat în această...

– Încurcătură? interveni cealaltă femeie fără resentiment.

– Exact, bolborosi ea, crescând ritmul pașilor. Fluturatul rapid al fustelor ei făcu brusc ca una dintre paginile la care lucrase să cadă pe podea. Și nu pot să repar asta. Nu-mi pot permite constructorul și nici măcar un blestemat de pian. Pe jumătate îi venea să râdă, pe jumătate să plângă, apoi se opri brusc. O sală de muzică fără... muzică.

Își acoperi ochii cu mâinile și clătină din cap frustrată.

– Ascultă-mă, îi porunci Clara pe același ton pe care îl folosea la club pentru a pune capăt certurilor dintre clienții care preferau aceeași fată. O să facem ca asta să meargă. O sală de muzică. Nu un bordel!

Reggie lăsă fără tragere de inimă brațele în jos. Ochii celeilalte femei străluceau.

– Eu nu aș fi visat la altă viață în afară de cea pe care o trăiam dacă nu ai fi fost tu. Așa că nu te mai învinovăți pentru asta. O să găsim o cale, pentru că eșecul înseamnă să... Clătină din cap. Eu am eșuat și înainte, iar asta nu mai este o opțiune pentru mine – pentru nici una din noi. Tu o să suporți timpul pe care trebuie să-l petreci cu acel nenorocit și apoi o să fii liberă.

Liberă și fără el. Acea promisiune ar fi trebuit să o atragă. Și totuși... Înghiți în sec.

Clara o luă de mâini și o strânse încet.

– Știu, zise ea delicat. Roși, apoi îi eliberă repede mâinile lui Reggie, ca și cum o incomoda acel gest de afecțiune. Acum – apucă scaunul pe care Reggie îl eliberase și îl trântise pe podea – să ne uităm din nou pe aceste hârtii la care ai lucrat toată ziua. Și apoi trebuie să te întorci înainte ca el să vadă că lipsești.

De dincolo de fereastră se auzea ecoul unor strigăte, cele familiare ale petrecăreților beți, iar Clara țâșni iute de pe scaunul ei pentru a afla sursa vacarmului.

– Nu lipsesc, bolborosi Reggie în timp ce se așeză pe scaun. Mai mult, nu am de ce să mă simt vinovată. Nu am făcut nimic rău.

Cu perdeaua între degete, Clara se întoarse și privi în spate.

– Chiar crezi asta?

– Nu, zise ea, reluând calculele. *Știu* asta.

– Atunci e un lucru bun. Clara lăsă perdeaua la loc. Pentru că el e aici.

Reggie înălță capul cu atâta rapiditate încât îi trosniră mușchii de la gât.

– Imposibil.

Broderick și Gertrude erau la primul lor eveniment în înalta societate.

– Oh, e foarte posibil! De fapt, cred că aveam dreptate mai devreme. Pare că vrea să te ucidă.

Reggie suspină.

„Drăcia naibii!"

Capitolul 15

Un lucru e sigur: o să plătești pentru crimele tale, Killoran!

Ea se ascunsese.

El o căutase toată ziua. Nu doar Broderick, ci și frații lui o căutaseră toată ziua. La fel paznicii blestemați care o lăsaseră pe nărăvașa enervantă să se strecoare pe sub nasul lor.

Toate căutările lor fuseseră în zadar. Iar în timpul alergăturii lui prin Londra, ceva se întâmplase. Furia se transformase în cu totul altceva, ceva mai puternic, mai acut și mai înspăimântător: frică. Era ca și cum Reggie Spark pur și simplu dispăruse fără a lăsa urme, iar asta îl făcu să își dea seama că avea să se simtă gol *dacă* ea urma să plece. Nu, *când* avea să plece.

În tot acest timp, ea fusese în ultimul loc în care el se gândise să o caute – la clubul lui nenorocit. Cu mantia fluturându-i în vânt

și cu Stephen aproape, Broderick intră valvârtej pe ușile principale de la Bârlogul Diavolului. De la locul lui obișnuit, deasupra podiumului, MacLeod privi întrebător în sus. Zise ceva către unul dintre șefii de sală de lângă el, apoi porni către ei.

– E vreo problemă?

Da, era o problemă blestemată. Una de aproape un metru optzeci, ca să fie mai precis.

– Unde e? întrebă Broderick scoțându-și mănușile.

Paznicul-șef se încruntă.

– Cine?

– Cine crezi? zbieră Stephen.

Broderick gemu, și câțiva domni noi de la club o luară la sănătoasa în cealaltă direcție.

– Domnișoara Spark, zise el. Aceeași domnișoară Spark care și-a pierdut rolul de secretară în acest club și care recent a fost pusă sub supravegherea paznicilor pentru a-i urmări mișcările.

Ajunseră în spatele clubului și continuară să meargă dincolo de paznicul masiv de acolo.

– Fata a făcut ceva greșit? întrebă MacLeod, mergând la pas cu el în timp ce urcau scările care duceau la apartamentele private.

În afară de a-l înspăimânta până ce își ieșise din minți? Nu. Stephen aflase unde era Reggie de la o pereche de ștrengari de pe stradă care tot ceruseră de lucru în spate, la intrarea servitorilor, când sosise ea.

El își pierdu răbdarea.

– Nici un paznic blestemat, nici MacLeod sau altcineva nu s-a gândit să-mi dea de veste?

MacLeod se înroși mai tare la față.

– Fata a intrat direct. Era cu domnișoara Winters.

– Bineînțeles că era cu aia, răbufni Stephen. Asta înseamnă că nu putem să avem încredere în nici una.

– Destul! tună Broderick. MacLeod, întoarce-te în sală! Stephen, așteaptă-mă în camerele tale!

Stephen și MacLeod vorbiră în același timp.

– Dar eu...

– Eu nu am știut că nu trebuia să fie aici! strigă MacLeod după el în timp ce Broderick puse piciorul pe ultima scară din șirul de trepte.

Ajungând la ușa fostei matroane, nici măcar nu se sinchisi să bată. Izbi ușa, însă cele două femei, care stăteau umăr la umăr în mijlocul camerei, nu părură deloc surprinse de apariția lui.

Chiar dacă primise confirmarea de la MacLeod că ea era acolo, se simți ușurat.

Îl așteptau. Brusc, orice avantaj pe care crezuse că îl avea dispăru și se trezi confruntându-se nu doar cu o pereche nemulțumită de ochi, ci cu două. Problema lui Broderick nu era însă blestemata aceea. Teroarea care îi mânase pașii se potoli.

Oare fusese doar teroare? El însuși o învățase să se apere și știa că putea să mânuiască un pumnal mai bine decât majoritatea golanilor de pe stradă. Sau oare fusese teama că ea fugise? Departe de Londra. Departe de familia lui.

„Și de mine..." Fără a mai fi văzută vreodată.

Incapabil să înțeleagă acele gânduri tumultuoase, se concentră la ceea ce era mai clar: furia lui. Își fixă privirea asupra războinicei înalte, cu părul de foc, care stătea cu umerii drepți, privindu-l provocator.

– Afară! zise el printre dinți.

Clara lovi cu pumnul în biroul din apropiere, făcând ceașca și ceainicul să sară în sus.

– Nu intri în camerele mele și începi să dai ordine invitaților mei, Killoran!

Broderick se uită la femeia cu limbă ascuțită. Cu aproape trei ani în urmă, el îi oferise de muncă amantei de o viață a lui Ryker Black pentru a-i intra pe sub piele blestematului său rival, dar ea se dovedise a fi năpasta clubului. Oh, era al naibii de pricepută, dar femeia îi dăduse un milion de dureri de cap de atunci.

– Pot mereu să te dau afară, îi zise el cu sânge-rece.

Clara îi zâmbi cu răceală.

– Atunci, fă-o! Eu și Regina o să fim libere în curând și nu o să mai răspundem în fața nimănui. Se uită batjocoritor către el. Și cu siguranță nu în fața ta.

El se dezechilibră, apoi își reveni iute.

– Pentru numele lui Dumnezeu, o să te dau afară!

Reggie interveni între ei.

– Nu fi bădăran!

Bineînțeles că primele cuvinte pe care Reggie avea să i le arunce erau o insultă. El greșise când ea dispăruse fără să lase vreo blestemată de urmă.

– Nu o să faci așa ceva. Ea privi spre Clara. Poți să ne lași singuri câteva momente?

El scrâșni din dinți. Pentru numele lui Dumnezeu, oare întotdeauna fusese așa de nerușinată?

Clara o privi răzvrătită, dar, blestemând în barbă, ieși din cameră. Broderick închise ușa în spatele ei și roti încuietoarea.

– Nu sunt deloc mulțumit de tine. Aruncă mănușile din piele pe noptieră. Am pus oameni să te caute toată ziua.

„Și eu, și familia mea."

– Ești nemulțumit de mine? Ea râse tăios și cinic, așa cum el nu o crezuse în stare – până atunci. Dumnezeule, cât de arogant ești! Ți-am spus că nu o să fiu o prizonieră urmărită de slujitorii tăi.

Broderick mijii ochii. Slujitorii lui? Avea de gând să-l compare cu un bandit ordinar de stradă, de teapa lui Diggory?

– Da, mi-ai zis, spuse el. Se sprijini cu umărul de ușă, luptându-se să găsească echilibrul într-o lume în care Reggie lupta cu el. Dar uiți că eu nu ți-am făcut o asemenea promisiune.

Ea încremeni. Gura i se mișcă, dar cuvintele refuzau să iasă. Apoi brusc țâșni înainte.

– Cum îndrăznești? Porni către masa dezordonată, luă contractul semnat de mâna lui și îl flutură cu fervoare.

Rapiditatea acelor mișcări făcu brusc ca mai multe șuvițe de păr să-i alunece pe umăr, atrăgându-i atenția lui Broderick asupra sânilor ei. El înghiți în sec.

– Te joci cu vorbele așa cum te joci cu viața oamenilor. Dar am dovada scrisă! Făcu semn cu degetul către pagină, pieptul i se ridică și se lăsă cu putere, iar obrajii i se înroșiră, umbrindu-i pistruii. Timpul meu este timpul meu, și serviciile mele nu erau necesare!

– Pentru numele lui Dumnezeu, am crezut că ai pățit ceva! strigă el.

Era greu de spus cine era mai șocat de acel strigăt care răsunase în camera Clarei. Reggie rămase cu gura căscată, la fel de surprinsă ca el.

– Ai fost îngrijorat, zise ea încet, ca și cum primise o piesă dintr-un puzzle pe care nu o luase în considerare. Pentru mine?

Bineînțeles că fusese. Acesta era răspunsul pe care îl merita. Ea era prietena și confidenta lui, și totuși...

Înaintă, iar din doi pași o prinse de gât și o sărută. Fierbinte. O căldură înțepătoare, mistuitoare curgea prin el în timp ce o săruta așa cum tânjise să o facă încă de la întâlnirea pe care o avuseseră în acea sală dărăpănată pe care o deținea ea acum. O sărută cu acea nevoie care îl bântuise de atunci.

Reggie încremeni în brațele lui, apoi, gemând încet, scăpă foile. Alunecară pe podea în timp ce ea ridică mâinile pe gâtul lui răspunzându-i la sărut.

După zile întregi în care îi observase buzele voluptuoase și buclele roșietice, acum le explora, le gusta, descoperindu-le contururile bogate, unindu-și gura cu a ei cu atâta pasiune de parcă voia să-și amintească mereu gustul ei.

O sărută din nou și din nou, iar ea îi răspunse cu aceeași ardoare și cu o îndrăzneală care îi sporea dorința.

– Ce ai tu, Regina Spark, de ce îmi întuneci judecata? îi șopti el printre sărutări.

Ea îi răspunse la acea întrebare cu un geamăt și îl trase mai aproape, lipindu-se de el, ca o sirenă care îl atrăgea în adâncuri, mai adânc în capcana ei, iar el înțelese slăbiciunile simplilor muritori. Și asta pentru că a gusta nu era suficient. Să guste din ea însemna să se amăgească. Tentația. Păcatul mascat în splendoare. O voia pe toată, la naiba cu regulile onoarei! Pentru că nu-i păsa deloc că această femeie era angajata lui și nici nu se gândea la anii de prietenie dintre ei. Trupul lui nu știa altceva în afară de foamea de a o cunoaște în cel mai primitiv mod.

Gemând, îi scoase agrafele care îi țineau cocul, iar buclele ei căzură în jurul lor precum o cascadă înroșită de foc. Trecu apoi cu degetele prin acele șuvițe de mătase, înclinându-i capul în așa fel încât să se poată bucura mai bine de gura ei.

Reggie desfăcu buzele, și el îi mângâie vârful limbii cu limba lui. Îl cuprinse o fierbințeală mistuitoare.

Piepturile lor dansau în tandem, respirația lor zgomotoasă și disperată răsuna în liniștea încăperii, ca o simfonie păcătoasă de poftă și de dorință.

Broderick îi cuprinse fundul generos și, fără a se opri din sărutat, îi ridică picioarele în jurul mijlocul lui și o duse către măsuța de ceai. Porțelanul zornăi zgomotos. Broderick se mișcă între coapsele

ei, iar ea desfăcu picioarele invitându-l primitoare, ca și cum el aparținea acelui loc, ca și cum fusese pusă pe jar în aceste ultime zile, iar acum se bucura de flăcările acelor confruntări.

Da, mai târziu avea să fie timp pentru rușine.

Dar în acest moment tot ce vedea, gusta și tânjea era Regina Spark.

Primul sărut al lui Reggie fusese rapid și neglijent, furat de la fetița de 15 ani de atunci de fiul arogant al cârciumarului din sat.

Al doilea și celelalte care urmaseră fuseseră primite de la un nemernic care îi promisese totul. Fuseseră la fel de neglijente, dar amestecate cu gust de băutură și siropul dulcegăriilor care îi plăceau lui. Iar ea disprețuise fiecare minut, dar tânjise după promisiunile pe care i le făcuse.

Așteptase sfârșitul fiecărei îmbrățișări așa cum așteptase îndeplinirea acelor promisiuni false.

Mâinile lui Broderick pe spatele gâtului ei o ocroteau și în același timp îi porunceau, făcând-o să-l primească, deschizând în fața ei un nou univers de senzații și sentimente. Fiecare atingere a buzelor și a limbii lui o făcea să ardă.

Nu fusese niciodată așa.

Mereu fusese neplăcut, murdar și gol – până în acel moment. Până la Broderick.

Și voia ca momentul să continue. Voia să guste pasiunea așa cum nu o mai făcuse vreodată.

Gemând, Reggie își lăsă mâinile să alunece pe umerii lui lați, puternici, coborând și descoperind așa cum își dorise să o facă. Îl prinse de brațe, simțindu-i mușchii încordați la atingerea ei, bucurându-se de foamea pe care el o avea pentru ea.

Broderick se opri din sărutat, iar ea țipă ușor, simțind pierderea acelui foc, dar el deja îi gusta colțul gurii, alintându-i acea parte a mandibulei, înaintând către locul sensibil din spatele urechii.

– Atât de moale, șopti el pe pielea ei încinsă, făcând să-i bată inima nebunește.

Apoi găsi locul care pulsa din dorință pentru el.

Broderick mușca și sugea încet, făcând-o să geamă, iar sunetele pe care le scotea păreau rugămințile unei femei ușoare. El se lipi de ea, iar Reggie îi simți mădularul chiar și prin materialul rochiei.

– Broderick, gemu ea, lăsându-și capul pe spate.

Gura lui o cuprinse pe a ei, iar ea capitulă în fața foamei pe care o simțise pentru acest bărbat timp de zece ani. Îi linse conturul buzelor, gustându-l, așa cum făcuse el cu ea.

El suspină, iar ea îi prinse buclele dese și aurii, trăgându-i totodată gura peste a ei. În trecut, fusese acuzată că era o femeie ușoară și fusese făcută de rușine din pricina asta, dar acum se bucura pentru că știa ce înseamnă să simtă pasiunea.

Broderick îi ridică fustele, iar aerul rece al nopții fu ca un balsam pentru focul aprins din interiorul ei. O prinse de picior și i-l ridică peste mijlocul lui, adâncind apăsarea către esența ei. Ea gemu, iar el, mânat de acea rugăminte, își afundă mâinile în șoldurile ei, înfigându-și posesiv degetele.

– Reggie, suspină el, așezând-o și întinzând-o.

Ea se lovi cu capul de ceainic, făcându-l să se clatine. Căzu, spărgându-se zgomotos, distrugând magia momentului și împroșcându-i fustele. Respirând greoi ca și cum alergase, Broderick rămase nemișcat deasupra ei, cu ochii plini de dorință. Pieptul ei se ridica și se lăsa în același timp cu al lui, și ea îl rugă în tăcere să continue, să o învețe tot ce nu știa și tot ce credea că trupul ei nu era în stare să simtă. Cineva bătu la ușă.

– Ai găsit-o? întrebă Stephen cu vocea înfundată de dincolo de ușa grea de stejar.

Ea își simți stomacul strângându-se când se întoarseră la realitate. Broderick se albi la față și, pentru prima dată în toți anii de când îl cunoștea, rămase nemișcat, incapabil să răspundă. Ea îl înghionti în umăr.

– Broderick!

Tonul ei șoptit pătrunse în mintea lui ca prin ceață. Se dădu înapoi, împiedicându-se în graba de a se elibera de ea. Stephen scutură mânerul ușii.

– E totul în regulă acolo?

Reggie se ridică și cu degetele tremurânde își așeză fustele.

– Da. Totul e bine, strigă Broderick pe un ton ușor răgușit. Privi cu oroare către rochia ei plină de cute. O întoarse pe Reggie și începu să-i prindă părul la loc cu eficiența și talentul cuiva care cu siguranță îndeplinise această sarcină și înainte.

– Ești sigur? strigă Stephen. Lasă-mă să te văd!

„Drăcia naibii!"

Broderick analiză rapid ce făcuse, apoi păși peste cioburile de sticlă și deschise ușa larg. Stephen îl privi cu suspiciune, ca și cum era cu 20 de ani mai bătrân decât vârsta pe care o avea. Cercetă dezordinea din jur și aspectul răvășit al lui Reggie. Ea se strecură repede în spatele mesei pentru a masca starea deplorabilă a rochiei.

– Ce s-a întâmplat aici? V-ați certat?

Împreunându-și mâinile în față, Reggie privi către Broderick.

– Eram în mijlocul unei discuții, zise cu calmul lui obișnuit.

Stephen îi aruncă o privire lungă fratelui său.

– Nu suna a discuție. Suna a tărăboi.

Tot trupul lui Reggie ardea de rușine, iar ea trimise o rugăciune către Dumnezeu ca mai bine să-i înghită pământul, dar să-i cruțe de întrebările băiatului mult prea viclean pentru vârsta fragedă pe care o avea.

– Ce discutam nu e treaba ta, zise Broderick pe un ton care ar fi impus tăcere din partea oricui – cu excepția lui Stephen. Cu vârful cizmei, el lovi lumânarea din ceară, care se rostogoli sub masă, oprindu-se amenințător lângă picioarele lui Reggie.

– Nu pare a fi nici o discuție.

Și, pentru un moment teribil care păru o eternitate, ea crezu că se referise la îmbrățișarea ei cu Broderick. Se înroși și mai tare la față.

– Ce a fost nu e treaba ta.

El îndulci acel avertisment trecându-și mâna prin părul fratelui său. Stephen se feri de acea atingere, dar Broderick îl luă de umăr, îl întoarse și îl cuprinse pentru a-l mângâia pe creștet. Era un gest de afecțiune între frați care o impresionă. Îi aducea aminte de alte timpuri. De alt băiat. Broderick o privi pe deasupra capului lui Stephen, iar ea se forță să alunge acele gânduri melancolice.

– Te rog să mă scuzi cât discut cu domnișoara Spark, da?

Dornic să scape de sub atingerea fratelui său mai mare, Stephen se strecură pe sub el.

– Stephen? strigă Broderick după el.

Băiatul ezită.

– Te rog să te ocupi ca una dintre trăsuri să fie pregătită pentru întoarcerea lui Reggie în Mayfair.

Un mușchi zvâcni pe chipul băiatului.

– Bine, zise el și fugi grăbit.

De îndată ce plecă, Broderick închise încet ușa în urma lui, încuind-o din nou. Pentru a-și ascunde tremuratul mâinilor, Reggie îngenunche și începu să adune bucățile mai mari de cioburi împrăștiate în jur. Le așeză pe colțul mesei, una câte una. Așeză meticulos toate cioburile. Se concentra doar asupra acelei sarcini. În tot acest timp, simțea privirea intensă a lui Broderick asupra ei.

Ce spunea cineva după ce împărtășiseră acel moment?

Inima îi bătea cu putere. Acea îmbrățișare fusese cel mai îmbătător și înflăcărat moment de pasiune pe care îl trăise în cei 28 de ani de existență. Unul după care tânjise zece ani.

– Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Un ciob mai mic i se înfipse în deget; înțepătura o făcu să suspine. Aruncă ciobul și vârî degetul rănit în gură. Evită să-l privească. Se concentră asupra tăieturii ușoare. Un sentiment apăsător și nemilos de umilință alungă toată căldura de mai devreme, trezind ceva familiar. Ceva ce trăise de prea multe ori pentru a fi considerat cuviincios și virtuos – rușine.

– E în regulă, zise ea, rugându-se de această dată pentru ceva complet diferit.

Își dorea tăcerea lui. Își dorea ca el să nu scoată nici un cuvânt, spunând cât de rău îi pare.

El își drese glasul.

„Naiba să-l ia!" Naiba să-l ia pentru că insistase să aibă această discuție!

Ea se opri din ce făcea și ridică bărbia. Chipul lui acvilin era mâhnit.

– Eu...

„Zi ceva! Spune că ai vrut acest moment la fel de mult ca mine. Spune..."

– Îmi pare rău, zise el morocănos. Eu... îmi cer scuze.

Ea tresări.

„Spune orice, dar nu asta."

El avea de gând să dea vina pe furia lui pentru gestul de pasiune.

– Am zis că e în regulă, repetă ea.

Broderick își trecu mâna prin părul auriu răvășit, o claie de bucle aurii pe care însuși Arhanghelul Gabriel le-ar fi invidiat.

– Nu e în regulă... Te-am *sărutat*, zise el gâtuit, ca și cum acel adevăr îi făcea greață.

Reggie care crezuse că nu putea să fie ceva mai rău decât să-i asculte scuzele. Incapabilă să se uite la el de teamă ca nu cumva să vadă slăbiciunea patetică pe care o avea pentru el, Reggie își studie degetul.

De ce nu ar fi trebuit să fie îngrozit? Broderick Killoran spusese clar că își dorea legături cu doamne elegante, iar din cauza asta ea nu putea și nici nu avea să fie vreodată genul de femeie căreia el să-i acorde atenție. O cuprinse un puternic sentiment de amărăciune.

Și, pentru prima dată de la trădarea lui Lord Oliver, simți că îi venea să plângă. Refuzând să-i arate lui Broderick până și cel mai mic semn al slăbiciunii patetice pentru el, îngenunche și începu să-și adune agrafele, așezându-le într-o grămăjoară ordonată. Găsea liniște în a organiza lucruri. Era nevoie de atenție, și asta îi oferea posibilitatea de a nu se mai gândi și de a...

Scândurile scârțâiră în timp ce el se aplecă în genunchi lângă ea.

– Spune ceva, îi zise el.

„Te rog pleacă..."

– Nu e nimic de zis.

Degetele lui lungi se mișcară cu rapiditate, adunând restul cioburilor și, fără a lua în seamă grămada pe care o făcuse ea deja, le trânti pe masă.

– Mă descurc, zise ea încet. Însă, văzând că el nu se oprește, continuă tăios: Am zis că mă descurc.

Brusc, el se opri. Iar ea îi fu recunoscătoare. Acum avea să plece. Doar că asta avea să o facă să se simtă pustie în cu totul alt mod.

– Cât timp ești în slujba mea, jur că asta nu o să se mai repete, zise el morocănos. Pot doar să-ți cer umil iertare.

Ea se schimbă la față, căci scuzele lui patetice nu erau nimic în comparație cu regretele lui. Refuzând să-i arate cât de mult îi răneau inima aceste cuvinte, se forță să fie calmă.

– Broderick, a fost doar un sărut.

„Mincinoaso! A fost mult mai mult." Fusese muzică, fusese un mister în cele din urmă deslușit, iar cu fiecare cuvânt bâlbâit și cu fiecare scuză, el transforma acel moment în ceva urât și murdar.

– Cu siguranță, nu a fost primul, se forță ea să adauge și se grăbi să ridice restul agrafelor.

Însă avea să fie ultimul. Pentru că nu voia să-și mai piardă vreodată inima pentru vreun bărbat. Detesta că o făcuse să se deschidă și să fie vulnerabilă în toate modurile.

Observă tăcerea lui și se forță să-l privească. Avea o asprime stranie pe chipul de obicei imposibil de citit, o răceală în ochi care îi ridică părul de pe mâini.

Ridicându-se, Reggie începu să adune hârtiile pe care le completaseră în acea dimineață, când Broderick puse mâna peste a ei, oprind-o.

Preț de câteva secunde, crezu că avea să o ia din nou în brațe. Trupul lui îi arătase că o dorea. Îi simțise mădularul. Și respirația greoaie în timp ce o explorase.

– Înainte să ne întoarcem, începu el pe un ton calculat și rece, care îi înăbuși speranțele prostești, vreau să fiu foarte clar. Nu ai voie să te aventurezi afară fără a avea pe cineva cu tine.

– Cum am putut să-mi uit statutul de prizonieră? răbufni ea.

Furia ei era mult mai sigură decât slăbiciunea pe care o simțise înainte.

– Ți-am mai spus că nu o să fiu urmărită de slujitorii tăi.

– Eu vreau să mă asigur că ești bine, zise el încet, oprind-o din gândurile ei.

Broderick îi cuprinse obrazul. Apoi își trase mâna. Oare ea își imaginase reticența din gestul lui?

– S-ar putea ca într-o zi să-mi fii dușman și chiar rival, dar eu nu vreau să pățești ceva.

Un dușman și un rival de care îi păsa?

– Tu vezi lumea în alb și negru, Broderick. De când te știu, asta a fost calea ta. Reggie ridică palmele. Cândva, i-ai văzut pe Ryker Black și pe Adair Thorne drept dușmani, dar și ei au fost mai mult. Au fost *aliați*.

La fel cum fusese și avea să fie și ea pentru această familie. Pentru o secundă, crezu că întrezări ceva în privirea lui. Înțelegere? Regret? Ce era? Dar apoi dispăruse la fel de repede precum apăruse.

– M-am făcut înțeles, Reggie?

Ea zâmbi trist.

– Întru totul.

De la ceea ce simțise în timpul sărutului lor la rolul ei de dușman, fusese foarte clar.

Și era înțelept ca ea să țină minte asta. Nu aveau să fie niciodată mai mult.

O îmbrățișare nu dădea naștere unui viitor. Și, în timp ce mergea în urma lui, ieșind din cameră, Reggie se lupta să ridice la loc barierele dărâmate din jurul inimii ei.

Capitolul 16

Ce motiv aș avea să te cred pe cuvânt? Să am încredere în ce îmi spui despre răpirea fiului meu și despre moartea soției mele?

Broderick nu fugise niciodată de luptă, de conflict sau de probleme.

Până acum.

Până seara trecută, mai precis.

Dacă voia cineva să fie mai clar, era vorba de momentul în care o urcase pe domnișoara Regina Spark pe masă și o sărutase.

„Iar ea te-a sărutat înapoi..."

Își pusese degetele lungi și grațioase în jurul gâtului lui și îl încurajase cu mâinile și cu gemetele ei. Și, Dumnezeu să-l ajute, dacă nu s-ar fi spart ceainicul de porțelan și dacă nu ar fi fost șocul apariției lui Stephen, Broderick nu s-ar fi oprit. I-ar fi ridicat fustele mai sus și s-ar fi servit din coapsele ei calde și primitoare și...

Gemu, simțind aceeași poftă enervantă care îl bântuia de noaptea trecută. Era un memento batjocoritor în această seară atât de importantă despre josnicia sângelui care îi curgea prin vene.

– E vreo problemă domnule?

Tânărul său valet făcu o pauză, ținând între degetele înmănușate jacheta lui Broderick de culoarea safirului.

– Nici o problemă, bolborosi el apucând haina.

Broderick se strecură în ea, vârându-și brațele cu atâta forță prin fiecare mânecă, încât servitorul icni. Întinse mâna după lavaliera din satin. Bărbatul ezită, apoi i-o înmână.

– Cheamă trăsura și apoi verifică dacă sora mea și însoțitoarea ei – diavolița care îi răpise gândurile – sunt gata.

– Cum doriți. Cu o plecăciune, servitorul ieși.

Holbându-se la reflexia din oglinda înclinată, Broderick își puse lavaliera la gât, și ținând de capătul mai mic al materialului,

roti capătul mai lung de trei ori. În timp ce executa mișcările atât de familiare, mintea lui rămase blocată acolo unde era încă de noaptea trecută.

Ceea ce era, desigur, o nebunie. Viitorul lui, viața însăși, familia lui, toate riscau să fie făcute bucăți... Și totuși, Reggie îi controla într-un mod enervant gândurile. Netezi satinul și îl trase prin nod, îndreptându-l.

Broderick se opri.

Nu, nu era doar Reggie. Ci mai degrabă gândul că în secret el se bazase pe ea că avea să fie acolo pentru familia lui când el nu mai putea sau nu mai era. Îi oferise încrederea lui, și viața îi amintise din nou că oamenii erau la fel de egoiști precum se dovedise a fi răposatul lui tată.

Dar, la naiba, se așteptase la mai mult din partea ei. Își dorise ca ea să fie acea femeie loială și onorabilă în toate privințele. De-a lungul anilor în care îl servise pe Diggory și fusese mâna lui dreaptă și chiar și după moartea acestuia, relația lui cu Reggie fusese mereu în centrul atenției. Mentorul lui din Seven Dials presupusese mereu că el se culca cu Reggie. Pentru că, bineînțeles, pe cele mai periculoase străzi din estul Londrei cum ar fi explicat Diggory sau oricine altcineva motivul pentru care o acceptase?

Era prea înaltă pentru a fura și mult prea politicoasă pentru a supraviețui într-o lume în care domneau hoții, criminalii și păcătoșii. Broderick se mulțumise să-i lase să creadă ce voiau pentru a o ține în siguranță și pentru a-i asigura rolul în banda lui Diggory când oricare altă femeie ar fi fost aruncată în stradă și forțată să se descurce de una singură.

În tot acest timp, Reggie fusese precum o mamă pentru frații lui. Fusese confidenta lui. Și prietena lui. Fusese prietena lui cu mult timp înainte de a-i fi dușman. Iar prietenii de calitate și angajatorii respectabili nu aveau ce căuta să le ridice fustele acelor femei și să se vâre între picioarele lor.

Termină de făcut nodul, uitându-se absent la lavalieră. Și totuși, dincolo de rușinea pe care o simțea pentru ceea ce făcuse, pentru calea pe care cu siguranță ar fi mers dacă nu ar fost acele întreruperi atât de oportune, un gând nu-i dădea pace – cuvintele rostite de buzele lui Reggie menite să-l liniștească: „Broderick, a fost doar un sărut... Cu siguranță, nu e primul".

Exista alt bărbat care gustase din acea plăcere; îi dăduse de înțeles când sentimentul de vinovăție îl copleșise și prin pasiunea năvalnică a îmbrățișării ei. Un bărbat oarecare făcuse ca săruturile să devină ceva banal pentru ea. Și din motive pe care nu îndrăznea să le descopere, acea conștientizare îi făcea sângele să pulseze primitiv prin vene. Simțea nevoia de a-l găsi pe cel care furase acest dar și care o convinsese pe fermecătoarea Reggie Spark să fie nepăsătoare, căci era doar un sărut. Și cu aceeași nepăsare voia să-l lovească cu pumnii în față iar și iar pe acel nemernic.

„Și alt bărbat o să fie acolo când Maddock o să pună punct acestui joc, iar tu nu o să mai fii."

Îl cuprinse un val neașteptat de gelozie, dar simți și altceva: regret. Pentru propria mortalitate și pentru că își dădu seama că viața avea să continue și fără el.

Ușa se deschise și intră valetul lui, întrerupându-i gândurile triste.

– Trăsura e pregătită și am fost informat că domnișoara Killoran și însoțitoarea ei o să coboare în curând.

– Asta e tot, zise el distras. Te rog să-i spui surorii mele că o să cobor și eu în câteva momente.

Încuviințând din cap, servitorul ieși grăbit.

Broderick așteptă și apoi scoase din jachetă biletul care îi pecetluia inevitabil soarta: jurământul lui Maddock că avea să-l distrugă. Se holbă la cuvintele iscălite cu cerneală pe care le știa de mult pe de rost. Ceea ce marchizul, frații lui, Reggie nu știau era că Broderick își acceptase soarta. Clădise un imperiu din nimic, dar nu era genul de persoană care să simtă că putea să scape din orice.

Cleo și Ophelia erau în siguranță. Restul aveau nevoie de ajutor: Gertrude, Stephen, personalul de la Bârlogul Diavolului. Iar această seară reprezenta speranța pentru toți.

Broderick strânse degetele; foaia se mototoli. Se forță să-și relaxeze mâinile și apoi puse biletul înapoi în jachetă.

La asta trebuia să-și concentreze energia. Nu la Regina Spark și la conștientizarea periculoasă că ea era femeie, ci mai degrabă la cel care urmărea să-l distrugă nu doar pe el, ci și familia lui, clubul și pe toți cei care depindeau de el.

Apăsat de acest gând, câteva momente mai târziu, Broderick se alătură surorii lui – sora lui care avea o pisică în brațe și care venise

fără însoțitoare. Cercetă rapid împrejurimile și se simți cuprins de un val de dezamăgire văzând că ea nu e prezentă.

„Și oare de ce vreau să o văd?"

Ca să nu mai spună că încă își amintea de recenta ei plimbare pe străzile Londrei.

– Unde naiba e? întrebă el în timp ce coborî scările.

– Oh, taci, abia ai ajuns, îi zise Gertrude neliniștită.

Sora lui avea să presupună că acea întrebare izvorâse din suspiciunile lui. Evitându-i privirea, el se uită către Nerrie, care era de pază la ușă.

– Ești sigur că e aici?

– Da, îl asigură el. Am pus oameni la scara servitorilor.

Paznicul simțise avertismentul de a nu avea un nou eșec. Instruit și educat sub aripa lui MacLeod, paznicul tânăr și vânjos își dovedise abilitățile de a fi cel mai iscusit om din tot personalul. Ca atare, după dispariția lui Reggie din ziua precedentă, Broderick îl numise pe el paznic-șef în noua gospodărie. Bărbatul mai tânăr privi către scara șerpuită.

– Am paznici la fereastra ei și altul la ușă. Croitoresele sunt încă aici.

– Mulțumesc, Nerrie, zise el, apoi scoase ceasul de buzunar și verifică ora.

Sora lui mângâie pisica pe creștet.

– Nu mi-ai mai zis ce s-a întâmplat cu Reggie ieri, spuse Gertrude încet.

Nu, nu-i povestise. Și asta pentru că a vorbi despre Reggie în orice fel după îmbrățișarea pe care o împărtășiseră și care se întipărise în memoria lui părea ceva greșit. Broderick vârî lanțul de aur înapoi în buzunar.

– S-a întors la Bârlogul Diavolului pentru a face pregătiri pentru clubul ei, iar eu i-am explicat ce așteptări am cât timp o să lucreze ca parte a personalului nostru.

Simți privirea mult prea isteață a lui Gertrude. Presându-l. Oare ea simțise că fusese vorba de mai mult în schimbul pe care îl avuseseră cu o zi în urmă? Broderick se concentră să o caute pe nărăvașa încăpățânată.

– Drăcia naibii! Scoase ceasul din nou. Ce naiba îi ia...

Pași delicați se auziră deasupra, ușori, dar perceptibili și lungi – erau semnătura lui Reggie Spark într-o mare de oameni care își perfecționaseră arta furișatului.

– În sfârșit...

El ridică privirea, și toate cuvintele se ofiliră, muriră și dispărură din mintea și memoria lui. Și cu ele, luară și restul lumii, lăsând doar prințesa spartană din capătul scărilor.

Reggie era acolo, Și totuși, sirena din fața lui nu semăna deloc cu prietena care obișnuia să-i țină registrele și să aibă grijă de frații lui.

Lumina lumânărilor dansa pe rochia ei strălucitoare din satin, iar materialul de un verde smarald îi îmbrăca talia de viespe, șoldurile înguste și decolteul generos care îi evidenția cu mândrie sânii. Cristalele care îi decorau corsajul străluceau în lumina lumânărilor, atrăgându-i atenția. Tentându-l. Lanțul de aur al ceasului îi alunecă printre degete. Ceasul se roti într-un cerc amețitor, unul care se potrivea cu gândurile lui dezordonate.

Privirea lui Reggie se opri asupra lui, parcă provocându-l. Apoi, ea se mișcă, și odată cu ea se mișcă satinul care se lipise de picioarele ei foarte lungi, materialul unindu-se cu coapsele ei în timp ce pășea, lăsând puține lucruri la voia imaginației în afară de gânduri păcătoase cu acele picioare încolăcite în jurul lui. Gânduri seducătoare care puteau să tenteze un sfânt și să facă un păcătos să zâmbească. Iar Broderick, care avea deja destule pete negre pe suflet, mai adăugă una în timp ce ea se apropie, privindu-l cu îndrăzneală, fără regret.

Reggie ajunsese la treapta de jos. Rămaseră acolo, privindu-se. Nu mai exista nimic pe lume în afară de ei doi. Oare părul ei avusese mereu nuanțe de răsărit de soare și de apus în același timp?

„Spune ceva!"

Oare acea rugăminte tăcută era pentru el? Sau pentru ea?

Singurul lucru pe care îl știa în acel moment era că voia să-i mai audă o dată râsul vioi, să-l provoace ori să-l tachineze prietenește așa cum făcuse de atâtea ori de-a lungul anilor. Apoi ea mișcă ușor colțurile buzelor vișinii în jos.

Reggie își netezi rochia și se uită dincolo de Broderick, iar el regretă pierderea acelei conexiuni. Nu, de fapt era îndurerat din cauza unui lucru mai profund – pierderea legăturii pe care o avusese cândva cu ea.

– Broderick? Broderick? repetă Gertrude și mai insistent, iar lumea reveni la normal pe măsură ce sângele și sunetele îi luară cu asalt ființa.

– Ce e? întrebă el răgușit.

– Am zis că e timpul să plecăm, îi răspunse Gertrude holbându-se la el. Ești bine? Scoțându-și o mănușă, ea îi atinse fruntea cu palma.

El se trase înapoi. Era nebun. Asta era. Ticălos și nerușinat pentru că tânjea după Reggie Spark. Și patetic pentru că era melancolic. Se mulțumi să mintă.

– Mă simt bine. Absolut perfect.

Un servitor îmbrăcat în haine elegante apăru imediat cu o pelerină din muselină cu glugă făcută în acea dimineață de una dintre fetele lui Madame Colette. O ajută pe Reggie să se îmbrace, așezând-o pe umerii ei, iar Broderick o privi până când trupul ei suplu dispăru sub material. Se simți cuprins de dezgust și clătină ferm din cap.

Tânjea după Reggie Spark – o femeie pe care o numise prietenă și, mai rău, care era angajata lui. Atinsese un nou nivel de nemernicie, unul de care nu fusese până atunci acuzat.

– Mergem?

Fără a aștepta vreun răspuns, Gertrude, cu pisica în brațe, păși alături de Reggie prin ușile duble care erau larg deschise. Broderick rămase pe loc, uitându-se către perechea care se retrăgea. Nu... nu la pereche. Fără să vrea, privirea îi coborî către fundul lui Reggie, către legănatul delicat al șoldurilor ei voluptuoase. Înghiți în sec. Rochia aia blestemată era de vină. Acesta era singurul motiv pentru care observase cât de incitante erau șoldurile ei sau nuanța cremoasă a pielii. Sau modul în care lumina lumânărilor se reflecta în sute de nuanțe de roșu în buclele ei.

Nerrie își drese glasul. Broderick își luă privirea de la Reggie și, simțindu-se inconfortabil, îl privi pe tânărul paznic.

– Ați dori ca eu să vă însoțesc, domnule Killoran, și să o supraveghez? Pot să am acces la reședință și să-i urmăresc mișcările.

– Te asigur că sunt capabil să am grijă de domnișoara Spark, bolborosi el.

Se grăbi să le ajungă din urmă pe cele două femei, care deja erau în trăsura neagră lăcuită, și urcă. Cele două tinere se așezaseră una lângă alta, obligându-l să stea pe bancheta din față – cu pisica lui

Gertrude. Chiar dacă trăsura era destul de spațioasă, trupurile lor înalte ocupau aproape tot spațiul, forțându-l pe Broderick să stea cu genunchii lipiți de Reggie.

Ea încremeni.

Oare își amintea de atingerea mâinii lui alunecând pe gambele ei ferme, ridicându-i chiar acel genunchi, și ghidându-i picioarele în jurul lui?

Reggie se foi până ce nu se mai atinseră. Nu mai exista nici o urmă de îndoială judecând după disprețul care se scurgea din ochii ei că nu-i împărtășea gândurile ademenitoare, care îl tentaseră și îl tachinaseră de noaptea trecută. Acea conștientizare îl calmă și trezi în același timp. Broderick scoase două bilețele. Pe unul i-l oferi lui Gertrude, iar pe celălalt i-l întinse lui Reggie.

Ea se întinse să smulgă foaia, și degetele lor se atinseră. Era ca și cum arseseră, un val de căldură cuprinzându-i brusc. Reggie întredeschise buzele.

– Broderick? zise Gertrude, uitându-se straniu la el.

El și Reggie își traseră mâinile ca și cum luaseră foc. Și poate că el ardea după căldura atingerii ei. Broderick rânji triumfător, încrezut. Deci nu era imună în fața lui.

– Ce e asta? întrebă Gertrude în timp ce trăsura porni.

Cu coada ochiului o văzu pe Reggie citind repede cele scrise acolo. Degetele ei lungi încă tremurau ușor. Înălță capul și ascunse mâinile în faldurile rochiei.

– Lista ta, răspunse ea în locul lui.

Cine ar fi crezut că un rânjet putea fi un sunet? Și totuși Reggie reușise asta. O împăturî cu atâta abilitate încât îl făcu să-și netezească buzele.

– Lista lui?

Gertrude privi confuză spre Reggie și apoi spre Broderick. El se uită direct către sora lui pentru a-i răspunde.

– Pentru că nu avem mult timp la dispoziție, m-am gândit că ar fi bine să...

– Să alegi potențiali pețitori pentru sora ta? pufni Reggie. Sora ta e capabilă să-și găsească singură pereche.

Mototolind hârtia, i-o aruncă în față.

Se lovi de pieptul lui și îi ateriză batjocoritor în poală. Gertrude rămase cu gura căscată. Cât timp făcuse parte din banda lui

Diggory, nici unul dintre ei nu îndrăznise să-l trateze cu altceva în afară de respect. Până acum.

– Ai vreo problemă, domnișoară Spark? întrebă el pe un ton rece, amenințător.

Unul care impunea tăcere și obediență față de sarcinile care erau așteptate din partea ei.

– Am?

Reggie smulse foaia dintre degetele lui Gertrude.

Oare mereu fusese atât de înflăcărată? Undeva de-a lungul timpului, o subestimase, confundând loialitatea ei cu supunerea.

– Am – începu să arate cu degetele către foaie – una, două, trei, patru, cinci probleme cu ei.

Cu fiecare luptă, ea îi distrugea avantajul și îl dezechilibra.

– Lord Landon e un nemernic care a curtat nu doar una, ci două dintre surorile tale în speranța că o să pună mâna pe avere. Acum ar trebui să-și îndrepte atenția către a treia soră? Lord Mitchell e un jucător înrăit care e dator cu 50 000. Față de tine! Lord Harrington a renunțat să mai vină la club pentru că ai renunțat la prostituție. Lord...

– Destul, zise el printre dinți.

O venă îi zvâcni în colțul ochiului.

Gertrude se străduia să nu zâmbească în spatele mâinii înmănușate cu care își acoperi gura.

Reggie se prefăcu a-l privi cu inocență.

– Ești sigur? Nu vrei să continui? Pentru că aș putea să menționez că Lord Harrington nu doar că este alergic la pisici, dar a fost foarte supărat când Gus, din greșeală, a ajuns în camerele lui.

Gus ridică privirea de felină.

– Oh, da! El cu siguranță nu e bun, murmură Gertrude, mângâind pisica blestemată pentru a o liniști.

Broderick duse degetele la tâmple și își masă capul. Presupusese greșit că obținuse consimțământul ei și că avea să fie suficient. Din nou, era cu doi pași în urma nărăvașei.

– Ai spus clar ce aveai de spus.

Cu o mișcare arogantă a capului, ea îi returnă biletul lui Gertrude, care îl mototoli imediat. Îl aruncă pe podeaua trăsurii chiar în momentul în care aceasta opri încet în fața unei case din stuc alb scăldată în lumina lumânărilor. Un servitor deschise ușa

și o ajută pe Gertrude să coboare. Reggie intenționase să o urmeze,dar Broderick o opri.

– Domnișoară Spark?

Ea privi în urmă.

– Văd că nu am fost suficient de clar cu privire la îndatoririle tale. Înainte să coborâm, cred că este important să trecem prin detaliile esențiale ale noului tău rol în familia mea.

Dacă își propusese să o rănească prin acea aluzie, diavolița nu schiță nici un gest de durere. Îi susținu privirea, chipul fiindu-i impenetrabil și rece așa cum nu mai fusese vreodată. Distras, se grăbi să-și adune gândurile.

– Nu o să-ți permit să-ți impui opiniile în probleme care îi privesc pe fratele meu și pe surorile mele. Și în mod clar nu când acestea le pun în pericol siguranța și securitatea.

Furia mocnea în privirea ei.

– Și nici nu o să fiu provocat de tine la fiecare cotitură. El lăsă mâinile pe genunchi și se aplecă spre ea. Clar?

– Foarte clar, zise ea, accentuând fiecare silabă. Acum, permite-mi mie să fiu clară.

El încremeni.

– Poate că m-ai obligat să accept această sarcină pe care nu o vreau. Poate că m-ai dat la o parte din familia ta ca și cum nu am fost altceva decât o servitoare.

Dumnezeule, era fermecătoare când era furioasă, cu obrajii roșii și cu flăcări în ochi! El se simți prins la mijloc – pe de o parte, voia să se lupte cu ea și, pe altă parte, să o ia în brațe.

„Drăcia naibii! Sunt un nemernic, tânjesc după o femeie pe care am forțat-o să fie însoțitoarea surorii mele."

Și totuși, dincolo de acel sentiment de vinovăție, simțea o foame teribilă pentru Reggie.

– Nu sunt vinovat pentru faptul că ți-am schimbat rolul în rândul personalului și în casa mea, Reggie, îi zise el.

Trădarea ei îi oferise toate motivele să se îndoiască de ea și să o lase fără rolul de confidentă prețuită. Reggie se apropie, mai aproape și mai aproape, până când el îi putu vedea toți pistruii de pe fața îmbujorată.

– Să nu crezi că sunt aici pe post de însoțitoare tăcută. O s-o protejez de nemernicii pe care tu îi vezi ca potențiali soți și o s-o protejez de tine.

În oricare alt moment, acea insultă înțepătoare i-ar fi atras atenția. Nu și acum. Nu cu această femeie. Privirea îi coborî mai jos. Umerii lui Reggie se ridicau și coborau rapid, pe măsura forței cu care respira. Ochii lui coborâră și mai jos, mai jos, către pieptul ei. Când ridică din nou privirea, văzu pe chipul ei că se ferea să-și arate emoțiile. Își trecu un deget peste linia unuia dintre obraji. Ea încremeni, iar el se bucură să vadă acea dovadă de conștientizare.

– Să nu te îndoiești vreodată de abilitățile mele de a avea grijă de frații mei.

Aruncase acel avertisment pe un ton răgușit.

Reggie îl prinse de încheietură și îi trase mâna, dar nu făcu nici un gest pentru a-l elibera.

– Hai să facem o înțelegere! Nu o să-mi mai pun întrebări cu privire la abilitățile tale de frate loial când o să-mi dai motive să nu o fac.

Și cu acel jurământ obraznic, Reggie își trase mâinile înapoi, apucă marginea trăsurii și sări fără a mai aștepta ajutor.

De unde stătea, o urmări mergând repede înainte. Pășea cu pași lungi, siguri, dar avea o grație aparte. Suspinând, Broderick își aranjă lavaliera.

Pisica surorii lui, abandonată acum pe banchetă, se întinse pe catifeaua roșie.

– Oh, taci! Nu știi nimic despre asta, bolborosi el, iar creatura îl privi provocator.

Capitolul 17

Ai mulți dușmani. Nu sunt singurul. Eu sunt însă singurul care o să te distrugă...

Reggie trecuse prin multe încercări.

Fusese ziua în care o descoperiseră într-o situație compromițătoare în reședința de la țară a ducelui și ducesei de Glastonbury cu fiul cuplului, Lord Oliver. Imediat după aceea, fusese fuga ei și a lui Oliver la Londra, unde *intenționaseră* să înceapă o viață nouă ca soț și soție.

Apoi, fusese noaptea în care descoperise profunzimea depravării și nesimțirii lui.

Cu toate acestea, faptul că apăruse din nou în societate se dovedi a fi cea mai apăsătoare lecție de tortură.

Distinșii oaspeți ai ducelui și ducesei de Somerset se holbau fără jenă la Reggie. Le putea simți privirea de pe scaunul de la marginea sălii de bal. Da, nimerise într-un nou iad.

Așezată lângă alte însoțitoare, Reggie privea către mulțime, evitându-l intenționat pe Lord Cavendish, care ocupase scaunul de lângă ea, sub pretextul că urmărea să se alăture surorii lui și însoțitoarei sale.

Dacă Reggie și-ar fi păstrat inocența strivită de alt nemernic cu ani buni în urmă, poate că ar fi crezut că existau frați devotați în rândurile nobilimii.

Din păcate, munca de la sala de jocuri îi oferise ocazia să observe și altă față a acelui conte. Se îmbăta des și prefera compania femeilor ușoare – de cele mai multe ori, mai multe în același timp. Apoi încercase să le seducă pe acele femei când Broderick pusese capăt prostituției în interiorul cluburilor. Nu, ea era suficient de înțeleaptă încât să nu se lase prostită de afecțiunea frățească a vreunui ticălos.

Brusc, acel frate devotat își împinse puternic coapsa lui într-a ei. Ea strânse din dinți și se feri de acea atingere îndrăzneață.

Lorzii din Londra se mulțumiră să nu-i pună la îndoială onoarea la Bârlogul Diavolului, însă regulile respectului nu mai erau valabile în momentul în care ea ieșea din acea lume. Fiecare client știa că nu era nici doamnă și nici sora lui Broderick. Astfel, protecția de care se bucura în club dispăru.

Din instinct, rătăci cu privirea prin încăpere căutând, iar dincolo de dansatorii care executau tot felul de pași complicați ai unui dans scoțian, ea îl găsi.

Singurul bărbat bun dintre ei. Nu un nobil cu rang, dar onorabil în toate privințele.

Broderick vorbea cu Gertrude, Ophelia și Connor – păreau foarte uniți, la fel de relaxați și stăpâni pe ei precum erau la Bârlogul Diavolului. Cu un pahar de șampanie între degetele elegante, Broderick părea că aparține acelei lumi strălucitoare. Ea zâmbi melancolică. Totuși, acela era Broderick. Dacă muritorii de rând precum

Reggie își știau locul în societate, Broderick își croia drum unde voia și acapara acel loc ca și cum era dreptul lui.

Nu tresări din cauza atenției îndreptate asupra lui, ci mai degrabă o primi ca și cum i se cuvenea.

Și totuși, ce motive ar fi avut să nu o facă? Fiecare femeie prezentă îl devora cu privirea. De la debutante în rochii de un alb imaculat la mame protectoare, fiecare femeie tânjea după o fărâmă din atenția lui. Ea strâmbă din nas. Chiar și unii dintre lorzii de vază ai Londrei – doar unii erau clienți ai clubului – îl lingușeau.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Broderick o găsi deasupra capetelor celorlalți oaspeți.

O atracție deosebită îi cuprinse cu aceeași intensitate care ieșise la suprafață când își pierduseră controlul în interiorul sălii ei de muzică. Inima ei bătea cu putere. Era o scânteie în privirea lui care o făcea să ardă, care o provoca în ciuda gălăgiei amețitoare din jurul lor.

Pentru un moment, dincolo de imensitatea sălii și de dansatorii care făceau piruete, pasiunea străluci în ochii lui. Avea o privire înflăcărată precum atingerea unui iubit. Apoi strânse din buze.

Ophelia zise ceva, distrăgându-i atenția lui Broderick, și momentul se pierdu.

– Arăți la fel de nefericită ca mine că ești aici.

Reggie suspină.

– Cleo, chițăi ea.

Tânăra femeie care îi fusese precum o soră rânji obosită.

– Nu e chiar salutul pe care-l așteptam.

Reggie se ridică în picioare.

– Iartă-mă, eu...

„Visam. Îi făceam ochi dulci fratelui tău."

Cleo ridică dintr-o sprânceană.

– Aveam grijă de Gertrude, reuși Reggie să încheie, rugându-se să nu-i pună spusele la îndoială.

Lord Cavendish întinse picioarele în față, încrucișându-le la gleznă, și se holbă la Reggie.

– Ai grijă unde te uiți! Cleo îl puse la punct cu o privire tăioasă care îl făcu imediat să-și concentreze atenția în direcția opusă. Vino cu mine! Prinzând-o de braț pe Reggie, Cleo o conduse prin sala de bal într-un alcov. Nemernic nenorocit! În momentul în care căzu draperia, oferindu-le intimitate în spațiul întunecat, Cleo îi vorbi: Trebuie să te fi amenințat.

– Lord Cavendish? E o pacoste, dar nu e...

– Fratele meu, interveni sec Cleo. Mă refeream la fratele meu.

Reggie încremeni.

– Ți-a promis că o să te ajute să cumperi sala?

Reggie suspină. Dincolo de schimbarea relației ei cu Broderick de la prietenie la dușmănie, nu avea de gând să semene nemulțumirea în familia lui. Îi iubea pe toți Killoranii prea mult pentru a fi sursa certurilor lor.

– Cred că este mai bine să nu vorbim despre ce s-a întâmplat între *mine și fratele tău.*

– Haide, pufni sora mai mică a lui Broderick. O înghionti ușor pe Reggie, împingând-o către bancă, iar ea se așeză pe cea din fața ei. Eu sunt. Mi-ai fost precum o soră. Te cunosc și îți știu...

„Secretul." Lui Reggie i se tăie respirația. Cleo îi știa secretul. Cel pe care Clara îl înțelesese, dar care altfel rămăsese necunoscut tuturor. Cleo coborî sprâncenele subțiri până când acestea dispărură sub ramele ochelarilor.

– A cumpărat-o, nu?

Reggie suspină.

– Fratele tău are tot dreptul să fie nervos.

– Pentru că el nu știe detaliile din spatele deciziei tale, îi zise cealaltă femeie cu sinceritate.

Mult mai isteață decât alte femei, Cleo ghicise de mult care erau sentimentele lui Reggie pentru Broderick Killoran. Fusese o descoperire despre care ele nu discutaseră din noaptea în care ea îi îngrijise rănile tinerei femei după ce Stephen pornise acel incendiu fatal.

Reggie zâmbi melancolică.

Cât de mult se schimbase Cleo! Cândva, nu ar fi iertat pe nimeni pentru gândul de a se opune Killoranilor, darămite pe cineva care pusese în aplicare un plan, așa cum făcuse Reggie.

– Tu pleci pentru că îți este prea greu să fii lângă el.

Cu toate acestea, era la fel de vicleană ca întotdeauna.

Lui Reggie i se strânse stomacul.

– Plec pentru că e mai bine pentru mine, zise ea.

Era o diferență mică, dar una care conta. Își muta atenția asupra ei, așa cum nu-și permisese să o facă vreodată.

– Această decizie nu este legată de fratele tău. Este legată de mine.

– Nu te invidiez pentru decizia ta, zise Cleo încet, cuvintele ei fiind aproape înghițite de aplauzele invitaților din afara alcovului, după ce terminară ultimul rând de dansuri. Cândva, credeam că nu poate să existe alt club de pariuri în afară de Bârlogul Diavolului și că orice competiție trebuia strivită. Adair – femeia duse mâna la inimă – mi-a arătat că lumea e mare și că e loc pentru toți sub soare.

Era un gând deosebit de generos, pe care fratele ei nu l-ar fi împărtășit niciodată.

– Soțul meu probabil mă caută, dar am vrut să-ți dau asta. Cleo scoase din buzunarul rochiei din satin de culoarea safirului o bucățică de hârtie. Nu te-ai pus niciodată pe primul plan. Vârî hârtia între mâinile înmănușate ale lui Reggie. E cazul să o faci.

Ridicând din sprâncene, Reggie o desfăcu. Se simți foarte confuză. Martin Phippen. Era un singur nume, cu totul necunoscut, scris de mâna lui Cleo.

– Domnul Phippen e și arhitect, și constructor, îi explică Cleo. El s-a ocupat de reparațiile de la Iadul și Păcatul după... După ce Stephen arsese clubul din temelii. Tânăra femeie tuși, chipul ei emanând încă sentimentul de vinovăție pentru acea seară. După incendiu, continuă ea. Și este responsabil de aspectul și construcția de la Paradise Hotel, ultima afacere a lui Ryker Black.

Reggie cercetă acel nume.

– De ce îmi dai asta? întrebă ea prevăzătoare.

Ultimii ani o învățaseră să fie precaută cu motivele și acțiunile tuturor. Și nici o lecție nu era mai adevărată ca recentul furt al visului ei de către Broderick. Cleo îi trase una în fluierul piciorului. Reggie icni și se aplecă să-și maseze piciorul rănit.

– Șterge-ți privirea asta de pe față! răbufni Cleo, vorbind cu un accent cockney care ieșea la suprafață când era supărată. Crezi că te-aș înșela? întrebă ea, revenindu-și în fire. Încerc să te ajut pentru că familia asta face.

„Familia." I se puse un nod în gât. Asta fuseseră Killoranii pentru Reggie. De când Broderick le povestise despre trădarea ei fraților săi, devenise invizibilă pentru Stephen, Ophelia și chiar pentru Gertrude.

– O să-și revină, zise Cleo morocănoasă, ghicindu-i gândurile.

– Poate, zise Reggie încet. Dar, fără îndoială, ea nu mai avea să fie acolo când urma să se întâmple. Familia ta e ranchiunoasă.

Cleo își mușcă buza de jos.

– Poți să-i spui oricând.

Reggie înțelese mai greu ce-i sugera, însă, odată ce pricepu, dădu înapoi. Să împărtășească gândurile patetice despre sentimentele ei cu Broderick?

– Trebuie să nu-i spui nimic, o rugă ea frenetic în șoaptă. Își lăsase mândria la o parte și se făcuse de rușine de prea multe ori în ultimii zece ani. Nu putea să facă asta din nou. Nu pentru Broderick. Nu în fața lui sau a altcuiva. Nu în vreun fel. O luă de braț pe Cleo și o strânse ușor. Promite-mi că nu o să-i spui. Eu...

– Promit! Nu e secretul meu. Cleo își șterse colțul unui ochi. Dar insist să te gândești la tine.

Și precum fantoma care șterpelise de la tot soiul de nobili din Dials, Cleo se făcu nevăzută din alcov cu atâta iscusință încât draperiile abia se mișcară.

Rămasă singură pe bancă, Reggie privi hârtia din mâna ei.

Era doar un nume, dar marca realitatea noului ei început și un viitor creat cu mâinile ei, prin munca pe care o depusese de-a lungul anilor. Reprezenta libertatea. Draperiile se mișcară și se așezară la loc.

– Domnișoară Spark, cât de neașteptat e să vă întâlnesc din nou!

Reggie încremeni. Din instinct, strânse bilețelul primit de la Cleo, agățându-se de numele scrijelit acolo pentru a evita să ridice capul. Căci, în momentul în care avea să facă asta, totul devenea real. El devenea real.

– Dar, continuă vocea să o provoace, acesta nu ar fi primul alcov pe care l-am ocupa, nu?

„Oh, Dumnezeule!" Voia să-și astupe urechile cu mâinile și să șteargă acea voce detestată.

Reggie se ridică să iasă, însă trupul lui masiv bloca singura cale de evadare.

Diavolul lipsit de inimă întinse mâna și o prinse de braț ca într-o menghină.

Ea își mușcă obrazul pe interior pentru a se abține să nu izbucnească în plâns din cauza durerii.

„Nu, nu, nu!"

– Oh, iertați-mă!

Acea scuză mieroasă nu era altceva decât o reamintire a tonului lui înflăcărat care sedusese o versiune mai tânără, mai naivă și mai prostuță a ei. Acum îi simțea răutatea.

– Nu sunteți domnișoara Spark, totuși. Am dreptate, domnișoară Marlow?

I se strânse stomacul. „O să mi se facă rău..."

„Spune ceva. Spune-i să plece. Spune-i să se ducă naibii!"

I se uscă gura pe măsură ce teroarea îi cuprinse mintea, începându-i raționea.

Și judecând după rânjetul sălbatic al lui Lord Oliver, el știa prea bine asta și se distra cu brațul pe care i-l prinsese. El ridică o mână, iar ea se feri.

„Târfă mică, o să faci orice îți spun și cu oricine îți spun..."

Surâzând cu superioritate, ducele își așeză vădit afectat una dintre buclele roșcate de pe frunte.

Se juca cu ea, așa cum făcuse întotdeauna.

– Pleacă de lângă mine, șopti ea, detestând slăbiciunea acelui ordin demn de milă.

El roti ușor, în cerc, șampania din paharul pe care îl ținea între degetele acoperite de mănuși albe.

– Of, of! Și eu care credeam că o să te bucuri că te-ai reunit cu fosta ta iubire.

Sorbi din pahar.

Pe lângă teroarea și durerea de a-l avea din nou în viața ei, o cuprinse o furie arzătoare și puternică. O ură bine-venită și meritată care o trezi din șoc și o făcu să-și revină.

– Ce vrei? îl întrebă ea.

El făcu o pauză preț de câteva clipe aproape insesizabile, dar pe care ea le folosi pentru a se îmbărbăta.

Reggie nu mai era fata tânără, slabă care fusese odinioară. Broderick o ajutase să-și descopere propria forță și valoare. Nu avea să-i permită unui nemernic precum Lord Oliver să o intimideze. Nu acum.

– Așa îl saluți tu pe bărbatul cu care urma să te căsătorești?

Ea clocotea de nervi.

– Bărbatul care m-a transformat într-o târfă.

Lord Oliver duse mâna liberă la piept.

– Mă rănești, iubito. El ridică paharul. Nu ți-am făcut nimic niciodată. Coborî vocea și îi șopti: Te-ai ocupat singură de asta.

Și, ca și cum ar fi ridicat mâna unei doamne pentru un sărut, o apucă de sânul drept, strângând-o cu putere.

Ei i se înfioră pielea și pentru câteva momente oribile își aminti de alte vremuri. Și deveni din nou acea creatură mică, patetică, care se temea să spună *nu* până și atingerii lui murdare. Temându-se de palmele inevitabile. De pumnul neașteptat.

Distruge și umilește. Fusese o tactică pe care o folosise cu o precizie militară.

Îi alungă teama, lăsând în locul ei furia. Obrajii îi ardeau. Nu și de această dată.

Mârâind, Reggie lovi mâna lui Lord Oliver, slăbindu-i strânsoarea. Cu palma opusă, scoase pumnalul și puse vârful lamei la gâtul lui.

El se albi la față și încremeni.

Poate că ea fusese croită după chipul și asemănarea lui Mac Diggory, căci simți încântarea văzând teroarea de pe chipul lui.

– Te mai întreb o dată, ce vrei de la mine?

Lord Oliver înghiți și se forță să chicotească, ceea ce-i făcu mușchii gâtului să pulseze. Acea mișcare făcu ca vârful ascuțit al pumnalului să-i străpungă pielea. O picătură vișinie curse pe pielea lui albă, murdărindu-i în câteva clipe lavaliera.

– Haide, Regina, glumi el pe același ton pe care îl folosise când o convinsese să-i ofere virginitatea. Cu siguranță nu intenționezi să tai gâtul unui duce în alcovul unei alt nobil puternic.

– Ești duce acum, zise ea.

– Într-adevăr, spuse el mieros, savurând răspunsul.

Ea șovăi, dar nu coborî cuțitul. Bineînțeles că ascensiunea lui la ducat fusese inevitabilă, dar această conștientizare îl făcea puternic în moduri în care nu fusese înainte.

– Prefer să ajung la spânzurătoare decât să-ți permit să mă rănești.

Din nou. Niciodată!

– Ah, și cum rămâne cu familia care te-a primit?

Își simți inima grea în piept, apoi căzându-i în stomac și prăbușindu-i-se peste degetele de la picioare în același timp cu realitatea.

– Eu, alături de toată nobilimea, înțeleg că domnul Killoran caută o pereche potrivită pentru sora lui. Un scandal într-o sală de bal între noi? El rânji larg. Respirația lui apăsătoare de usturoi și dulceață îi întoarse stomacul pe dos. Cred că asta le-ar ruina toate speranțele. Nu crezi?

Reggie rămase pe loc, respirând repede și cu putere. Dorindu-și să-i spună să se ducă naibii și oferindu-i și calea prin care să ajungă acolo. Și totuși, nu o amenințase pe ea, îi amenințase pe Broderick și pe familia lui.

Înjurând în tăcere, coborî brațul.

– Ce vrei? întrebă ea scurt.

Lord Oliver așeză paharul pe polița din spatele lui și apoi scoase o batistă pentru a tampona rana pe care ea i-o făcuse la gât.

– De la tine? pufni el. Ce aș putea să vreau de la tine, târfa care m-a jefuit?

– Nenorocitule! răbufni ea. Nu te-am jefuit.

El chicoti.

– Nu-mi scapă din vedere că nu negi că ești o târfă.

Se simți cuprinsă de o rușine arzătoare, iute și înțepător de familiară. Căci nu avea cum să nege ce făcuse în trecut, ce îi dăduse acestui bărbat. Ceea ce fusese. Înainte ca Broderick să o ia la el și să-i permită să-și construiască un nou început. În ciuda mâniei pe care i-o provocase în aceste ultime zile, dragostea îi cuprinse sufletul față de toate darurile pe care el i le oferise și pentru puterea pe care o ajutase să o descopere în interiorul ei. Și datorită acelor daruri, ea nu putea să-l vadă rănit. Nici măcar ca să se salveze pe sine.

– Ai un minut, îl avertiză ea, și după aceea am plecat.

El se încruntă. Da, bineînțeles, ducilor nu le plăcea să fie puși la punct. Ei vorbeau, și lumea trebuia să-i asculte și să nu comenteze. Reggie însă nu aparținea acestei lumi. Nu avea să aparțină niciodată. Și nici nu-și dorea. Nici măcar atunci când se crezuse îndrăgostită de el.

– Domnul Killoran vrea un titlu pentru sora lui.

Ea încremeni. Dintre toate lucrurile la care se aștepta din partea acestui trădător, acesta era ultimul. Și totuși, de ce ar fi trebuit să fie așa? De ce motivele pentru care o căutase pe Reggie, însoțitoarea lui Gertrude, ar fi trebuit să o șocheze?

– Nu, zise ea scurt, înainte ca el să aibă timp să adauge altceva. Ducele se prefăcu a-și îndepărta o scamă imaginară de pe mânecă.

– Nu îți fac ție o cerere.

– Tu nu ceri nimic, răbufni ea. Tu iei ce vrei și nu dai nimic la schimb.

– Da, recunoscu el fără regrete. În general, acesta a fost modul meu de a fi. Este luxul pe care îl primesc ducii. De această dată, e diferit.

Ea avea un presentiment. „Nu!"

El vorbi, confirmându-i suspiciunile:

– Mi-am pierdut averea.

– La femei ușoare, pariuri și băutură, răbufni ea.

El zâmbi.

– Într-adevăr. Cu toate acestea, acum am nevoie de bani.

Reggie deschise gura, dar cuvintele nu ieșeau. Clătină din cap.

– Nu.

– Nu te întreb. El îi atinse obrazul drept cu un deget – câte lovituri îndurase chipul ei de la el! Doar îți spun.

Ea se împletici, se lovi cu spatele de perete și căzu pe bancă.

– O s-o curtez și o s-o fac ducesa mea.

Ei îi chiorăia stomacul și simțea că îi vine să vomite.

– Peste cadavrul meu!

El râse încet și se aplecă, ștergând distanța dintre ei, făcând ca spațiul mic și întunecat din alcov să devină și mai mic și întunecat. Ea tresări, însă el îi atinse nasul.

– Pot să rezolv asta. O târfă care m-a jefuit cu mulți ani în urmă și care trăiește de atunci ca amanta unui proprietar de sală de pariuri? Killoran nu ar supraviețui scandalului public. Iar tu? Se uită batjocoritor la ea. Tu pur și simplu nu ai supraviețui.

Își simți gura uscată.

– Ce vrei de la mine?

– Tăcerea ta. Și mă simt atât de generos, Regina, încât sunt dispus nu doar să te cruț, ci să te și plătesc.

– Să mă plătești? repetă ea.

– Zvonurile spun că Broderick Killoran e în stare să plătească până la 65 000 de lire pentru bărbatul care îl scapă de oarba asta.

Simțea cum furia curgea prin ea și se dovedi mai nemiloasă decât se crezuse vreodată. Căci voia să vâre cuțitul fix în inima lui infectă și să cruțe orice femeie de răutatea lui.

Încurajat de tăcerea ei, el continuă:

– Tot ce vreau este promisiunea tăcerii tale și un pic de susținere. Am înțeles că ești apropiată de domnișoara Killoran.

Îi clănțăneau dinții. Voia ca ea să o trădeze pe Gertrude. Ba nu, el voia ca ea să-i trădeze pe toți Killoranii.

– Nu pot să fac asta, șopti ea.

Gertrude avea să fie blestemată și distrusă așa cum fusese Reggie din cauza acestui monstru. Și atunci când avea să se întâmple asta, Broderick avea să-l omoare bucuros și să ajungă oricum la spânzurătoare. Și asta pentru că Broderick nu ar fi permis niciodată ca sora lui să fie intimidată de cineva – bărbat, femeie, nici măcar de regele însuși. El își puse un deget peste buzele ei, iar ea se feri de atingerea lui odioasă.

– Gândește-te o săptămână, continuă el ca și cum ea nu vorbise.

„O săptămână?"

– Nu am la ce să mă gândesc...

– Am înțeles că ești pe punctul de a porni propria afacere.

„Nu!" Reggie își duse mâinile la gât.

– Cât de... bizar! El surâse batjocoritor. Și la fel de repede precum îi apăru acel zâmbet dur, pe atât de iute dispăru. Haide, Regina, o liniști el cu aceeași voce calmă și delicată pe care obișnuia să o folosească după ce o bătea, lăsând-o plină de sânge pe podea la picioarele lui.

– Și dacă zic nu?

El râse încet, iar Reggie privi în jur. Inima îi bătea cu putere de frică să nu fie descoperită.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ai devenit îndrăzneață de-a lungul anilor. Ce se întâmplă dacă zici nu? repetă el batjocoritor. Nu ai pentru ce să spui da sau nu. Tot ce trebuie să faci este să-ți ții gura și să nu spui că noi ne-am cunoscut vreodată.

Atunci ea își dădu seama.

– Ai nevoie ca eu să tac, murmură ea.

Asta îi dădea putere, deținea ceva ce bărbatul acesta căuta și avea nevoie. Îi oferea forță și o făcea să fie mai mult decât fata asuprită, fără vlagă, care fusese cândva.

El o prinse de gât, înăbușindu-i strigătul. Cu un aer plictisit, o împinse în perete.

Reggie începu să-l lovească cu mâinile în timp ce el desfăcu și strânse pumnul – acel joc lipsit de suflet, prin care el o tortura, când permițându-i să respire, când nu.

– Uite ce mă determini să fac... E doar vina ta...

Luptându-se să respire, ea își căută pumnalul, dar el se izbi cu trupul în ea, potolind-o.

– Vreau să fiu foarte clar, Regina, îi șopti el la ureche. Intenționez să mă căsătoresc cu sora lui Killoran. O mai strânse o dată, întărind acea promisiune. Și dacă scoți un singur cuvânt, atunci o să mă asigur că angajatorul tău, domnul Killoran, află exact ce fel de femeie ești și în mâinile cui a lăsat-o pe sora lui.

O eliberă, iar ea se prăbuși lângă perete, trăgând aer în piept.

– Spune-mi, chiar crezi că o să se dovedească atât de inimos față de o târfă care i-a amenințat reputația surorii lui și care a stat între acea soră și titlul de ducesă?

Iar după această ultimă batjocură, el plecă.

Capitolul 18

Tic-tac. Tic-tac. Sfârșitul se apropie. Fii sigur de asta!

La scurt timp după ce ajunseră, un lucru devenise foarte clar pentru Broderick – rochia lui Reggie fusese o greșeală.

Și nu pentru că ea nu merita satin franțuzesc de cea mai bună calitate, ci pentru că avusese exact efectul pe care ea îl prezisese: atrăsese atenția fiecărui desfrânat, nelegiuit, ticălos și mitocan prezent.

„Incluzându-mă pe mine."

„Pentru numele lui Dumnezeu, sunt fiul tatălui meu în toate privințele!" Un nenorocit a cărui trădare contra lui Lord Andover și a gospodăriei sale scosese la iveală nu doar un hoț, ci și un om care profitase de personalul contelui pentru plăceri carnale sub amenințarea concedierii dacă nu îi îndeplineau dorințele. Dezgustul față de nenorocitul depravat care îi dăduse viață era la fel de înrădăcinat în interiorul lui acum pe cât fusese cu ani în urmă, când descoperise adevărul despre slăbiciunile tatălui și răutatea lui.

La marginea sălii de bal, cu un pahar de șampanie în mână, el cerceta împrejurimile.

Unde naiba dispăruse?

O căută pe ringul de dans.

Îngrijorarea lui nu izvora din faptul că Reggie Spark devenise un dușman care trebuia păzit cu atenție și ale cărui acțiuni trebuiau

urmărite. Reacția irațională a lui Broderick era mai degrabă răspunsul sentimentului primar de gelozie față de modul în care acei nenorociți nobili o urmăriseră toată seara.

„Din cauza mea. Eu sunt blestematul care a insistat cu..."

– Cauți pe cineva?

El înjură, vărsând din conținutul paharului și se confruntă cu Cleo, care era teribil de amuzată.

– Drăcia naibii, bolborosi el.

Un servitor se grăbi în direcția lui, îl eliberă de cupă și dispăru repede. Făcându-i semn lacheului care veni cu o tavă de argint cu șampanie, Broderick scoase batista și se șterse pe degete.

Sora lui ridică din sprânceană.

– Unde e Regina? întrebă el.

– Ce...

– Nu te juca cu mine!

O văzuse cu nici douăzeci de minute în urmă plimbându-se prin mulțimea blestemată cu Reggie. El însă lăsase garda jos, având încredere că sora lui avea să descurajeze orice bărbat care s-ar fi apropiat. Însă ea devenise mai blândă.

– Erai mai pricepută la șiretlicuri înainte să te măriți, bolborosi el.

– Ai pierdut-o, șefule, așa-i? îl provocă, iar el se înroși până în vârful urechilor.

De fapt, așa era. Undeva între plimbarea ei cu Cleo și discuția lui cu ducesa văduvă de Argyll, care o salvase pe Ophelia de la Newgate.

Cleo îl privi cu suspiciune.

– De ce contează unde s-a dus? Reggie nu este genul de persoană care ar hoinări prin casa gazdei, șterpelind finețuri.

El clocotea de nervi.

– Bineînțeles că nu e.

Nu, Reggie avusese dintotdeauna o delicatețe care o făcea mult mai potrivită pentru o sală de bal decât pentru o sală de jocuri. Cine fusese ea înainte ca ei să se cunoască? El acceptase că secretele îi aparțineau, dar acum voia să știe. Broderick ridică mâna, acoperindu-și gura.

– Nu ai observat cum se holbează la ea?

Cleo clipi încet.

– Cine?

La naiba! Avea nevoie de ochelari noi.

– Nobilii ăștia blestemați. Îi fac ochi dulci.

El scrâșni din dinți. Sau îi făcuseră înainte ca ea să dispară.

– Ești nebun. Nimeni nu se holbează la Reggie.

Broderick îi observase pe ticăloși de îndată ce ea coborâse scările nenorocite și lumina lumânărilor dansase pe buclele ei roșii și lucioase.

– Oh, crede-mă! zise el. Se uitau.

Sora lui pufni. El se încruntă mai tare.

– E ceva amuzant? Știu ce am văzut.

Broderick făcu semn cu bărbia către unul dintre cei mai buni clienți ai lor, un derbedeu desăvârșit și un împătimit al pariurilor.

– Lord Cavendish a jucat rolul fratelui devotat și s-a alăturat surorii sale și însoțitoarei tinerei doamne.

Cleo pufni din nou.

– Te simți ofensat de un domn care are grijă de sora lui?

– Da. Ridică din sprânceană. Nu. „La naiba!" Da. În această situație, da. El pur și simplu a căutat să se așeze lângă Reggie.

– Și cum ai înțeles toate astea?

Cătinând din cap, ea îl privi pătrunzător.

În modul în care Cavendish o dezbrăcase din priviri de rochia verde smarald.

– Pfft! El își aranjă nodul de la lavaliera aurie din satin. Știu cum gândesc bărbații.

Tatăl său fusese un ticălos, și Broderick făcuse avere ocupându-se de viciile bărbaților.

Cleo își studie o unghie ciobită.

– Se pare că ai observat destul de multe detalii despre anumiți nobili și Reggie. Aceiași nobili, accentuă ea, care au mai vorbit cu ea, așa cum au făcut cu orice alt angajat de la Bârlogul Diavolului.

– Da, dar acum e diferit.

Și fusese așa și înainte.

– Oh? făcu ea de parcă nu era în stare să vadă nimic.

– Acum ea arată *așa*, șuieră el.

Cleo ridică exasperată mâinile în aer.

– Cum?

Ca și cum era una dintre acele sirene care renunțaseră la coadă pentru picioare lungi, impunătoare, și care se mișca printre muritori cu grație.

– Știi despre ce vorbesc, continuă el, căutând-o din nou pe doamna cu bucle de un roșu aprins, mai înaltă decât majoritatea oaspeților.

– Nu, Broderick, îi confirmă Cleo. Chiar nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

– Rochia ei, îi răspunse el distrat.

Oare unde naiba dispăruse?

– Rochia ei? repetă Cleo. Știu de la Gertrude că tu ai fost cel care a insistat ca Reggie să-și schimbe rochiile maro cu o garderobă nouă.

El strânse pumnii. Și ce greșeală nenorocită fusese!

– Ce crezi? Că a fost ademenită de unul dintre acei derbedei la o întâlnire clandestină?

Broderick deschise gura și o închise la loc. Încercă din nou. Doar că întrebarea hazlie a lui Cleo îi trezi imagini nedorite. Neplăcute. Un libertin ademenind-o pe Reggie. Tentând-o. Trecând cu mâinile lui peste umerii ei descoperiți de un alb cremos. Fiori puternici, ceva care semăna foarte mult cu gelozia, creșteau în pieptul lui, împiedicându-l să vorbească. Împietrise.

Pentru numele lui Dumnezeu! Cu siguranță, nu era gelos pe...

Cleo îi dădu un cot.

– Glumeam. Îl privi mijind ochii. De ce ești dintr-odată așa de preocupat de Reggie?

Mintea lui se blocă.

Bineînțeles că nu era gelos. Nu avea sens.

Prudent, dată fiind atenția celor din jur îndreptată spre el și Cleo, fiindcă doi dintre cei mai letali membri ai fostei bande Diggory se aflau acolo, Broderick vorbi în șoaptă:

– E aici ca să fie însoțitoarea lui Gertrude.

– Gertrude vorbește chiar și acum cu Ophelia și Connor, i-o trânti Cleo.

El continuă:

– Orice gesturi scandaloase ale lui Reggie o să aibă efecte asupra lui Gertrude.

Cleo îl privi ca și cum îi crescuse un al doilea cap.

– Și dintr-odată ești foarte preocupat de ce ar putea să zică oamenii despre noi? Se apropie mai mult. Mult mai scundă decât el, doar Cleo se putea uita de sus la un bărbat mai înalt. Nu ți-a păsat niciodată despre efectul trecutului nostru și al reputațiilor asupra

viitorului în lumea nobililor. Presupun că, în interiorul tău, știi de ce o cauți pe Regina.

El ridică din sprâncene. Ce sugera?

– Acum, zise Cleo făcând un pas în spate, te rog să mă scuzi. L-am ținut pe Adair aici mai mult timp decât ne dorim amândoi să stăm. Asta era tot? Ea se întoarse să plece. Ah, Broderick, îi zise peste umăr. Dacă o cauți pe Reggie, e în alcovul din colțul sălii de bal.

El căută instinctiv alcovul despre care îi vorbise. Când privi înapoi, Cleo nu mai era, dispăruse în mulțimea de oameni cu aceeași iscusință pe care o avusese în copilărie, când șterpelea din buzunare. În tot acest timp, sora lui știuse unde era Reggie și îl lăsase să se îngrijoreze pentru... În timp ce ea îl tachinase, ce motive avusese pentru a fi agitat? Ea își dăduse seama că el mințise și nu era preocupat de conduita lui Reggie.

Îndreptându-și atenția către persoana pe care o căutase de mai bine de o jumătate de oră, Broderick porni prin sala de bal, trecând printre bărbați descendenți din regalitate, lorzi puternici și doamne de vază din sălile de bal ale Londrei. Era încununarea unui scop de mult propus, dar toată atenția lui era concentrată asupra unor draperii groase din brocart.

Broderick ajunsese la colțul holului și cu spatele la ascunzătoarea pe care Reggie și-o găsise, păși înapoi și intră. De îndată ce draperia căzu la loc, se auzi șuieratul unui pumnal în spațiul întunecat. Iar vârful acestuia îi zgârie gâtul. Devenise slab. Nu era nici o altă explicație pentru faptul că fusese prins pe nepregătite. Încremeni.

– Asta să fie răsplata mea pentru că te-am forțat să iei rolul de însoțitoare? întrebă el amuzat.

– Broderick? șopti Reggie furioasă. Luă cuțitul de la gâtul lui. Ce naiba? Aș fi putut să te omor.

– Da. Aranjându-și lavaliera, el se întoarse cu fața la ea. Te-ai fi trezit...

Reggie ridicase piciorul și își așeza pumnalul fix deasupra gleznei, reducându-l la tăcere.

– Unde e sora ta? Ea făcu o pauză, cu rochia urcată pe picior, și înălță capul. Ar trebui să fii cu ea. Nu, eu ar trebui să fiu cu ea, se corectă ea imediat.

Îi pusese o întrebare. Îl părăsise toată rațiunea. „Sora mea. Gertrude."

– Dansează cu Lord Landon.

Încordarea lui Reggie se mai risipi. Continuă să își așeze pumnalul.

El înghițea în sec încontinuu, simțind valuri de dorință curgând prin el. Se dovedi la fel de ordinar precum Lord Cavendish, căci nu-și putea lua privirea de la ea.

În timp ce ea era aplecată, Broderick se folosi de acel moment pentru a-i cerceta gamba fermă, musculoasă, aparținând unei femei căreia nu-i era frică să muncească. Fără să-i poată controla, ochii lui se aventurară mai sus, și acele întrebări nerușinate, păcătoase, pe care le avea de ceva timp își găsiră în final răspuns – avea pistrui peste tot. Un șir ademenitor de pistrui se întindea pe acele picioare lungi și grațioase.

Reggie își trase rochia la loc și, odată cu asta, rațiunea lui reapăru. Reuși să se uite în altă parte.

– Unde ai fost... începu să întrebe, însă abia acum observă detaliile pe care mai devreme fusese prea preocupat pentru a le vedea: obrajii veșnic roșii ai lui Reggie erau albi ca varul; ochii îi erau plini de teamă și aveau expresia cuiva vânat, atât de familiară în Dials. Îl amenințase cu cuțitul în mijlocul unei săli de bal foarte aglomerate, dar Reggie nu era genul care să acționeze impulsiv sau care să scoată arma fără a fi provocată. El o cercetă rapid, uitându-se atent către câteva șuvițe care ieșiseră din cocul ei deosebit de complicat. Miji ochii. Te-a jignit cineva?

Se simți mânios – o furie arzătoare îi întunecă privirea.

– Poftim? Ea clipi încet. Nu, chițăi ea. De ce ai... Cine ar... Brusc, încetă să mai fie incoerentă. Ce cauți aici? întrebă ea de această dată cu mai mult calm. Ar trebui să socializezi cu oaspeții ducelui.

El se încruntă. Oare din această cauză reacționase atât de straniu în prezența lui?

– Încerci să scapi de mine, Reggie?

Gândul că ea voia să scape de el îl durea.

– Da, îi zise ea direct și onest, făcându-l să zâmbească sincer pentru prima dată în acea seară.

El se așeză pe banca îngustă fixată în perete. Reggie bătu din picior.

– Nu e un joc, Broderick. Nu putem să fim văzuți împreună.

El își puse mâinile pe după cap.

– Pff! Eu vorbesc cu cine vreau și oriunde vreau.

Și nici nu avea să o trateze ca pe un servitor, ca și cum ar fi fost mai jos decât oamenii prezenți.

– Regulile lumii tale nu se aplică aici. Acum ești în lumea lor.

Broderick o privi atent. Se convinsese pe sine că sentimentele ei despre înalta societate nu contau. Și nici dezgustul ei față de nobilime. Și pentru prima dată, se simți rușinat de propriul egoism.

– Ce e? Reggie îl privea suspicioasă. Tu crezi că toate astea au legătură cu părerea mea despre nobilime. Ea nu pretinse că nu înțelegea. Știu că așa e.

Ar fi trebuit să fie surd ca să nu audă acea notă de regret din vocea ei. În mintea lui apăru chipul lui Gertrude și îl cuprinse o panică familiară. Amenințarea omniprezentă a marchizului.

„Tic-tac. Tic-tac."

– Nu am de ales.

– Întotdeauna ai de ales.

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege acel murmur șoptit de femeia așezată în fața lui. Și brusc răbdarea lui față de nemulțumirea ei ascunsă se termină.

– Spune-mi, te-ai născut într-o familie de nobili, Reggie?

– Eu? Ea pufni. Nicidecum.

Și totuși, se comporta cu eleganța unei regine. Avea noi întrebări despre femeia enigmatică din fața lui.

– De asta ai ajuns la London Bridge.

Ea tresări ca și cum o împușcase în stomac și, pentru o clipă, el își dori să nu fi spus cuvintele care îi treziseră spaima în privire. Și, în același timp, își dorise să le spună. Reggie se ridică în picioare. El o prinse delicat de mijloc, împiedicând-o să plece. Ținând-o lângă el. Pieptul ei se ridica și cobora repede, iar ea se smuci din strânsoarea lui.

– Nu ai nici cea mai mică idee de ce mă aflam la London Bridge în acea noapte, șopti ea.

Înainte ca ea să plece, el spera, își dorea să afle acele secrete. Voia amintirile ei, chiar și pe cele mai întunecate. Era prima dată când vorbeau despre asta.

– Tu mi te-ai oferit, îi aminti el încet.

– De ce faci asta? Ea îl privi îngrozită. Mă urăști chiar atât de mult?

Rănit de acea întrebare, el se încruntă.

– Crezi că te-aș face să te simți rușinată în mod intenționat?

– Nu mai știu ce ai face.

El tresări. Merita asta. Și era dreptul ei să fie suspicioasă. Totuși, nu ar fi rănit-o intenționat niciodată.

„Dar ai răni-o altfel..."

Își aminti de avertizarea lui Cleo.

„Iar după ce o să-i descoperi motivele, să-mi spui că nu contează..."

La fel cum nu știa ce o determinase pe fata de 18 ani pe atunci să se ofere pentru o liră. Aceea fusese valoarea pe care și-o pusese. Acea conștientizare, venită acum, peste ani, îl lovi în moduri în care el, cel din tinerețe, fusese mult pentru istovit pentru a le vedea.

– Aș cruța-o de soarta pe care tu ai cunoscut-o.

– Crezi că surorile tale ar permite să i se întâmple așa ceva lui Gertrude? întrebă ea. Ai prefera să ai încredere într-un nobil?

Asta îl uimi. Reggie se apropie și, în spațiul îngust, vârfurile picioarelor lor se atinseră.

– Știi ce cred eu? Nu-i permise să răspundă. E vorba despre tine.

El încremeni. Nimeni, nici măcar surorile și fratele lui nu îi puseseră la îndoială motivele. Și totuși, diavolița îl provoca.

– E vorba despre dragostea ta pentru nobilime. Ea îl privi lung. O femeie în căutare de secrete și răspunsuri. Și știi că... Părea că nu mai avea energie să lupte. Reggie își puse brațele în jurul mijlocului. În acest moment, nu pot să spun că l-ai alunga pe cel mai puternic nobil dacă el ți-ar da ce îți dorești. Clătinând dezgustată din cap, Reggie se întoarse să plece, dar apoi făcu o pauză, privindu-l încă o dată. Ești atât de convins că un nobil ar putea să o salveze pe Gertrude și Bârlogul Diavolului! Își ridică rochia, acele mișcări creând valuri pe suprafața materialului fin. Dar, Broderick, de multe ori, ceea ce pare a fi rezolvarea pentru problemele noastre nu este altceva decât mai multă bătaie de cap.

Și cu acel avertisment de rău augur, se strecură afară.

Capitolul 19

Ai fost avertizat, nimic nu te mai poate salva. Vin după tine.
Așa cum tu și ai tăi ați venit după mine, te pândesc. Așteptând.

Întinsă în mijlocul scenei, cu Clara lângă ea, Reggie privea în sus către pictura murală vibrantă, care încă nu-și pierduse gloria.

Heruvimi zâmbitori care pluteau pe cerul pastelat și nori care îi aminteau batjocoritor de pericolul care o păștea.

Iar acum, din cauza legăturii cu ea, erau amenințați Clara, Gertrude, Broderick.

Și toți cei de la Bârlogul Diavolului.

Închise ochii.

O săptămână. Sau erau șase zile? Îi venea să râdă din cauza panicii.

Partenera ei de afaceri întoarse capul.

– Atât de rău?

– Mai rău, reuși Reggie să spună.

– Killoran?

În mod straniu, de această dată, cel care îi dăduse peste cap inima și existența nu era vinovat. Reggie era responsabilă pentru toate problemele ei. Și fusese așa dintotdeauna. Îi apăru în minte fața lui Lord Oliver și își trecu palmele peste ochi în încercarea de a alunga gândul și amintirea lui. Și totuși, amenințarea rămăsese. Zăbovea.

– Ce e? o rugă Clara.

Emoționată, Reggie clătină din cap.

– Nu pot.

Nu încă. Deși Clara, a cărei soartă și al cărei viitor erau legate de Reggie, merita până și cel mai mărunt detaliu.

– Am găsit un constructor.

Cealaltă femeie se ridică brusc.

– Poftim?

Rămânând pe loc, Reggie scoase din buzunar bucata de hârtie pe care o primise de la Cleo. I-o înmână. Cealaltă femeie o smulse dintre degetele ei.

– E scris acolo, zise Reggie fără a se uita măcar la biletul pe care îl primise seara trecută de la sora lui Broderick. Conform spuselor Cleopatrei, constructorul o să ne facă o ofertă corectă și generoasă, de asemenea, cu promisiunea de a începe și de a termina în cel mult o lună. Poate mai devreme, în funcție de starea localului.

– Da, zise pe nerăsuflate cealaltă femeie. Bineînțeles că poate veni. O să aranjez o întâlnire cu el și o să discutăm contractul. Privi când la foaie, când la Reggie. Trebuie să fie ceva foarte grav.

Reggie o privi întrebătoare.

– De luni bune căutăm un arhitect care, în primul rând să facă afaceri cu femei, în al doilea rând, să lucreze cu o femeie ușoară și în al treilea, să ni-l permitem. Scutură biletul. Tu ai găsit tot ce avem nevoie, dar arăți ca și cum tocmai ai fost la propria înmormântare.

Reggie își mușcă buza de jos.

– E grav, șopti ea...

„Uite ce m-ai determinat să fac... E numai vina ta..."

Acuzele lui Lord Oliver îi răsunau în minte. Strânse din dinți pentru a nu începe să tremure.

– Sunt otrăvitoare. Lacrimile îi umplură ochii. Clipi pentru a le alunga. Nu ar fi trebuit niciodată să fii de acord să pornești o afacere cu mine.

– Oprește-te! îi ceru cealaltă femeie, lăsând biletul în jos.

– E adevărat.

Trase tremurând aer în piept și se ridică. Înainte să își piardă curajul, Reggie îi povesti de întâlnirea pe care o avusese cu Lord Oliver, evitând să spună cele mai rușinoase detalii despre relația ei cu acel domn. Când termină cu versiunea decentă a istoriei dintre ea și Oliver, se lăsă tăcerea.

– Oh, la naiba! zise Clara încet, trecându-și o mână peste ochi.

– Exact. În ultimii zece ani, ea se confruntase nu doar cu unul dintre cei mai puternici nobili din regat, dar și cu cel mai nemilos șef de bandă din Dials. Trăgând aer în piept, Reggie se ridică și, trăgându-și genunchii, îi cuprinse cu brațele. Ar trebui să continui singură.

Nu avea să păteze noul început al Clarei din cauza propriilor ei greșeli.

– Oprește-te, îi trânti cealaltă femeie cu mai multă loialitate decât merita Reggie. Îți aduci aminte ce ți-am spus prima dată când m-am mutat aici?

– Du-te naibii, își aminti Reggie sec.

Cealaltă femeie râse.

– Da, am crezut că ești la fel de rece ca toată lumea din personalul lui Killoran. Tu mi-ai spus că...

– Pe aceste străzi suntem învățați să ne îndoim de toată lumea și de motivele lor, zise Reggie încet.

– Și că ai fost ca mine cândva, un intrus în acest loc, și că știai ce simt. Clara îi vorbi pe un ton tremurat, așa cum nu făcea

niciodată. Și că, oricând aș fi vrut, aș fi avut o prietenă în tine. Strânse din dinți, alungând orice semn de vulnerabilitate. Așa că nu o să te abandonez.

– Nu m-ai abandona, insistă Reggie, simțind că nu merita acea loialitate.

Clara ridică din sprâncene.

– Unde ai merge?

Pentru o clipă, un alt loc departe de acele străzi diabolice îi apăru în minte – dealurile verzi, nesfârșite de la țară, din Kent. Familia pe care o lăsase în urmă. Dar, în mintea ei, cei de acolo erau așa cum îi lăsase, un tată și doi frați înghețați în timp, trei bărbați care nu aveau să îmbătrânească. Lacrimile i se opriră în gât. Nu avea cum să se ducă acasă. Nu avea cum să șteargă ce făcuse. Iar dacă ar fi renunțat la această viață și s-ar fi întors, Lord Oliver, acum, după ce o găsise, cel mai probabil ar fi venit bucuros după ea. Și, mai rău, după familia ei. Și asta presupunând că mândrul ei tată ar fi putut să o ierte pe fiica lui care devenise târfa unui nobil și care acum locuia într-o sală de jocuri.

– Reggie?

– Nu știu, reuși ea să spună. Nu exista nici un loc pentru ea. Își făcuse iluzii crezând că Bârlogul Diavolului era casa ei. Și pentru o scurtă perioadă, chiar fusese. Susținu privirea celeilalte femei. Nu o să mă supăr dacă vrei să mă dai la o parte din asta. Reggie vorbi peste protestele ei. Din cauza mea am pierdut 1 000 de lire în favoarea lui Broderick. Totul e din vina mea.

– Am zis deja că nu o să te abandonez și mă țin de cuvânt. Acel bastard, bolborosi Clara. El, se grăbi ea să clarifice. Nu tu. O prinse pe Reggie de mână și o strânse. Nu o să te abandonez, dar nici nu pot să fac asta singură fără fondurile și ajutorul tău. Îi făcu semn către partitura pe care Reggie o scrisese. Dacă ideea de a începe ceva ar fi fost a mea, eu aș fi pornit un nou club. Un alt bordel. E tot ce știu. Tu mi-ai amintit că nu am fost întotdeauna o femeie ușoară. Că odinioară am fost cântăreață. Era o parte a trecutului Clarei pe care îl împărtășise fără tragere de inimă; dragostea ei uitată, dar nu pierdută față de muzică le întărise legătura. Se așternu tăcerea pe care Clara o rupse prima: Suntem sigure, începu ea ezitant, că această cerere nu ar fi prielnică pentru Gertrude sau Killoran?

Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege implicațiile acelei întrebări.

– Poftim?

Cu siguranță nu sugera ca Reggie să închidă ochii în timp ce Gertrude ajungea să fie măritată cu acel monstru! Dar ea nu povestise cele mai urâte și umilitoare aspecte ale timpului pe care îl petrecuse cu acel diavol. Cum o bătuse. Strangulase. Batjocorise.

– Killoran e hotărât să aibă un titlu cu orice preț, îi spuse cealaltă femeie.

– Nu așa, replică Reggie cu vehemență. „Nu cu acest bărbat."

– Ești sigură?

– Da.

În această privință era.

– Atunci de ce nu i-ai spus seara trecută?

Pentru că, în momentul în care Oliver devenise real, trecutul ei nu avea să fie doar al ei, iar păcatele ei și cea mai mare rușine ar fi aparținut unui bărbat pe care ea îl purta în sufletul ei de peste zece ani.

– Nu eram pregătită, mărturisi ea încet. Nu fusese niciodată. Cum putea cineva să împărtășească, din proprie voință, toate păcatele pe care le purta? Cele care o lăsaseră la fel de marcată precum orice prostituată din Covent Garden. Am făcut multe greșeli. Prea multe pentru a fi numărate. Dar știu că Gertrude merită mai mult decât un soț ca el, spuse ea cu o hotărâre menită să pună punct planurilor Clarei de a o da pe Gertrude pe mâna proaspătului duce.

Reggie își vânduse virtutea, mândria, trupul, și acum cealaltă femeie voia să-și vândă sufletul. În ciuda dezamăgirii, era o durere care îi apăsa sufletul. Ce o făcuse pe Clara să fie atât de disperată încât să sacrifice binele altcuiva pentru supraviețuirea ei?

– Reggie... Clara se mută mai aproape, înfruntând-o. Tu crezi că eu sunt nemiloasă. Fie că e o ducesă sau o femeie ușoară de la Bârlogul Diavolului sau amanta vreunui lord care nu o merită, poate cineva vreodată să scape de acea soartă? Dumnezeule, asta e povara femeii.

– Nu. Reggie deja clătina din cap. Da, aceea fusese soarta ei și a Clarei și a prea multor femei. Din această cauză, Reggie știa că nu trebuia să se ofere nici unui bărbat. Nu pot să cred că aceasta e soarta fiecărei femei.

Poate că era naivitate, sau inocență, sau speranță din partea ei.

– Broderick nu a pus niciodată mâna pe vreo femeie.

Și nici nu avea să o facă.

Clara pufni.

– Pentru că Broderick Killoran ți-a arătat bunătate cândva? Acțiunile lui de atunci până acum ar fi trebuit să-ți deschidă ochii și să-ți arate cine este el de fapt, pentru că așa sunt toți, zise ea, apăsând ultimele cuvinte. Bărbații nu sunt buni și nici blânzi. Avea o privire de gheață. Singurul bărbat despre care am crezut asta mi-a dovedit cât de ușor i-a fost să mă dea la o parte.

– Dar acest lucru nu e valabil pentru Broderick, Ryker Black sau ducele de Glastonbury.

Reggie icni realizând că tocmai spusese ceea ce omisese să spună intenționat. Cealaltă femeie încremeni.

– E un duce. Oh, Reggie!

Era atâta dezamăgire în vorbele ei, încât Reggie tresări.

– Nu era duce atunci, zise ea timid.

Clara suspină.

– Reggie, în calitate de fiu al unui duce, a fost întotdeauna. Nu înfrunți un duce. Nu-l enervezi. Te ferești de el...

– Știu asta, zise ea nerăbdătoare.

El reprezenta singura ei nebunie de la vârsta de 18 ani. Prin faptul că își dăruise inima și virtutea lui Oliver, ea se pierduse pe sine: familia, inocența, speranțele, iar și acum, dacă nu făcea așa cum îi ceruse, viitorul.

Clara își sprijini bărbia pe genunchi.

– Bine. Avem o cale de ieșire din asta...

Se priviră în tăcere.

– Nu avem, recunoscu Reggie în cele din urmă. Nu dacă nu sunt dispusă să-mi pun viitorul în joc pentru viitorul lui Gertrude. „Și al Clarei." Asta rămăsese nespus între ele, fără să fie nevoie ca prietena ei să arunce acea acuză. Suspinând resemnată, Reggie aranjă un vraf de cărți. Trebuie să mă întorc.

Lecțiile zilnice ale lui Stephen aveau să se încheie în curând, și asta însemna că ea trebuia să-și reia rolul de însoțitoare pentru o femeie care de la trădarea ei abia dacă îi adresa câteva cuvinte.

– Loialitatea ta o să-ți aducă sfârșitul, Regina Spark, îi zise Clara, ridicându-se în picioare.

Reggie își luă pelerina.

– Alții ar putea spune același lucru despre tine, rosti ea, îmbrăcând pelerina de lână.

– E diferit, răspunse cealaltă femeie.

– Chiar e? ripostă ea, legând pelerina la gât.

– Fetele Killoran s-au avut mereu una pe alta. L-au avut mereu pe Killoran și chiar și pe acel mizerabil frate mai mic.

De când venise Clara la Killorani de la clubul Iadul și Păcatul, băiatul nu putuse niciodată să vadă dincolo de ura și neîncrederea față de asocierea ei cu rivalii lor.

– Noi am trăit bazându-ne doar pe noi. Asta e diferența. Și din acest motiv nu ar trebui să-ți sacrifici existența pentru o familie care nici măcar nu o să-și aducă aminte de tine după ce pleci.

Pragmatismul cu care Clara îi trântise acele cuvinte o duru mai mult decât dacă le-ar fi spus ca pe o glumă batjocoritoare.

Fără cuvinte, Reggie ridică vraful de cărți. În timp ce porniră către ușă, ea încercă să vorbească.

– Eu...

Scuzele erau inutile. Promisiunile pentru a face totul bine, imposibile. Clara alungă toate aceste gânduri.

– O să mă duc în vizită la birourile lui Phippens în această după-amiază.

– Și ai calculele pe care le-am făcut?

– Cele pentru clădire? Da.

Asta, sperând că Lord Oliver nu avea să le distrugă planurile cu nimic altceva în afară de câteva cuvinte urâte, dar bine plasate despre proprietare.

Reggie simțea cum zidurile existenței ei se strâng și mai mult. În timp ce Clara se întinse după mâner, permițându-i lui Reggie să iasă, mai încercă o dată să o facă să se răzgândească.

– Reggie?

Ea se opri.

– Cât de iertător o să fie Broderick când o să afle că i-ai adus pe cap lui și familiei lui mânia unui duce?

Oricum era blestemată. Pentru că fie trebuia să renunțe la propriul suflet, fie la viitor. Îngrozită, închise ușa în urma ei.

Nerrie, care stătea sprijinit de un stâlp, se trezi imediat. Prezența acelui paznic urmărindu-i pașii îi aminti care era rolul ei în gospodărie. Nu era nici prietenă și nici parte din familie. Fusese

un membru al personalului lor care le servise interesele și acum nu mai aducea nimic important la masa negocierilor. Fără să-i arunce măcar o privire, țâșni înainte, cu ochii fixați asupra trăsurii. Nerrie grăbi pasul și ținu ritmul cu ea.

– Nu o face pentru că nu are încredere în dumneavoastră, doamnă.

Nerrie îi fusese cel mai loial paznic dintre toți. Dacă pe alții îi prinsese vorbind batjocoritor sau ponegrindu-i rolul la Bârlogul Diavolului, Nerrie se dovedise diferit. Dar tot el dovedise cât de ușor era pentru o persoană să o excludă.

– Aha.

Paznicul își scoase pălăria.

– E adevărat. Oh, e nervos pe dumneavoastră pentru că... Nerrie făcu semn cu mâna către club. Dar nu vrea să umblați pe stradă fără protecție.

Reggie strânse din dinți. Dacă paznicul credea asta, era la fel de naiv cum fusese ea când avusese încredere în Broderick.

– Nu am nevoie să aibă cineva grijă de mine. Am grijă singură de securitatea mea.

Mutând micul pachet pe care îl căra în cealaltă mână, Reggie trase, cu mâna liberă, ușa, iar ea urcă fără a avea nevoie de ajutor. Posomorât, Nerrie urcă lângă vizitiu.

Singură în trăsura care mergea pe străzile din Seven Dials, Reggie luă în considerare cuvintele și avertismentele Clarei. Cu câtă ușurință îi vorbise despre intenția de a pune pe primul plan viitorul ei, nu pe cel al lui Gertrude! Trăsura coti încet pe altă stradă, și privirea lui Reggie se opri pe o fetiță subțire, firavă, sprijinită de un perete. Cu părul blond, încâlcit, încadrându-i fața plină de funingine. Prostituata de la colț de stradă ridică fusta ca să o vadă un domn care trecea. Iar el se opri atras de darul pe care fata îl vindea din disperare. În ciuda distanței dintre ele, privirea stinsă a fetei trecu dincolo de geamul trăsurii, ca un ecou al privirii oricărei femei care fusese forțată să trăiască singură pe aceste străzi.

Reggie privi către tânăra femeie neputincioasă fără a-și lua privirea de la suferința ei tangibilă până când trăsura o purtă mai departe. Ea fusese așa. „Și o să fiu din nou."

Nu exista urmă de îndoială că, dacă avea să i se opună lui Lord Oliver, exact asta avea să fie răzbunarea lui. Amenințarea pe care i-o făcuse seara trecută nu era doar o vorbă goală.

Reggie se lupta cu sine. El îi promisese bani, astfel că avea să fie liberă în final. Și nu ar mai fi fost nevoită să se uite peste umăr, temându-se că el avea să fie acolo. Și totuși, faptul că se întorsese în viața ei o făcuse să se confrunte cu adevărul: el avea să fie mereu acolo – de la amintirile care o bântuiau până la absența familiei pe care o iubise cândva și apoi o pierduse din cauza păcatelor ei.

El avea să aibă mereu putere asupra ei, dar ea putea fi și mai puternică din pricina asta. Chiar dacă asta însemna că el avea să o distrugă. Că era o certitudine. Ducele de Glastonbury nu avea să accepte cu calm să fie respins de o fată din sat a cărei virtute o furase.

Și apoi Broderick avea să afle. I se făcu greață.

Trecutul ei nu avea să mai fie un secret rușinos, care le aparținea doar ei și ducelui care o ruinase. Închise ochii. El îi distrusese viața. Nu avea să-i permită să-i facă același lucru lui Gertrude.

Trăsura se opri. Adunându-și registrele, Reggie acceptă ajutor de această dată pentru a coborî. Mulțumind, își luă lucrurile și porni grăbită. În foaier se întâlni cu Stephen, care rânjea larg.

– Spark.

Reggie se opri brusc. De ce nu era la lecții? Acea confuzie, acel avertisment o făcură să simtă fiori reci. Nu era loc pentru confuzii în viață. Ele prevesteau doar dezastru. Era o lecție veche de când lumea din Dials. Vârându-și degetele în betelia de la pantaloni, Stephen porni către ea cu aroganță – moștenită cu siguranță de orice copil de nobil. Sentimentul de spaimă crescu, trezind tot soiul de alarme în mintea ei.

– Ce e? întrebă ea fără prea multe politeți.

Ignoră servitorul care venise să-i ia pelerina și se apropie mai mult de micul ticălos.

– Gertrude și-a găsit un petitor, anunță el rânjind.

Ea se clătină pe călcâie. Inima îi sări în piept.

– Da?

Stephen o privi mijind ochii.

– Credeai că nu o să găsească?

– Nu! exclamă ea. Bineînțeles că nu.

Însă nu unul demn de ea și nici nu avea să fie unul. O cuprinse un sentiment de eliberare, dar și de speranță. Ducele îi oferise lui

Reggie o săptămână pentru a-i încuraja cererea, și ea fusese atât de consumată de teroarea pe care o simțise, încât nu se gândise că mai era o cale de scăpare pentru Gertrude și pentru ea. Își scoase repede pelerina.

– Cine e?

– Un duce.

Ea simți fiori pe șira spinării.

– Un...

– Un duce, se făli Stephen. Parcă Glaston...

– Glastonbury, șopti ea.

Simți un țiuit în urechi, ce acoperi vocea lui Stephen.

– Spark? Mă asculți? întrebă Stephen ușor îngrijorat.

Își reveni în fire. Nu avea timp să stea acolo și să discute cu copilul certăreț.

– Unde sunt?

– El e în biroul lui Broderick. Gert încă nu s-a întors.

Oh, Dumnezeule! Panica amenința să o înghită.

– Dacă se întoarce, ai grijă să se ducă în camerele ei și să stea acolo.

Reggie porni înainte.

– Spark?

Ea se opri. Stephen îi rânji.

– Broderick nu o să fie fericit că ai umblat iar văzându-ți de afacerile tale. Se prefăcu a-și pune un ștreang la gât și își dădu ochii peste cap.

Bolborosind în barbă, Reggie porni către hol – era o cale mai scurtă către biroul lui Broderick.

Un petitor. Lord Landon. Era foarte tenace în hotărârea lui de a se lega de familia Killoran. Prima dată o curtase pe Cleo, apoi pe Ophelia, iar acum pe Gertrude. Cât de ciudat era că el avea să fie opțiunea mai sigură, mai bună pentru tânăra domnișoară!

Dădu buzna în biroul lui Broderick și se opri.

După aparențe, cu florile în mână, domnul care stătea întins pe scaunul din piele din fața biroului lui Broderick ar fi putut la fel de bine să fie orice bărbat decent care curta o domnișoară decentă. Dar el nu era orice domn. Nu era orice bărbat. El era bărbatul cu un suflet mai întunecat decât al diavolului, iar Reggie știa prea bine ce rău îi curgea prin vene.

– Bună ziua, domnișoară Spark, îi zise el cu un zâmbet rece. Ce bucurie să vă văd din nou!

Capitolul 20

Răzbunarea o să-mi aparțină și nici o căsătorie pe care sora ta ar putea să o încheie nu o să-ți salveze sufletul netrebnic.

Când Broderick intră pe ușile principale, Stephen țâșni atât de repede încât se lovi de el. Îl prinse pe băiat de umeri.

– Cred că e scandal, zise Stephen pe nerăsuflate.

Dezbrăcându-se de mantie, Broderick o aruncă spre un servitor. I-ar fi plăcut să aibă măcar un pic de liniște, știind că sfârșitul nu-l pândește la colț, așteptând să-i dea viața peste cap. Le ordonă servitorilor să plece și se întoarse către fratele său.

– Ce e?

Stephen își suflecă mânecile. Vorbi șoptit.

– Face scandal. Ți-am zis că nu poți să ai încredere în ea. Gert are un petitor, și ea se bagă. Nu vrea ca noi...

Broderick ridică mână, reducându-l la tăcere.

– Destul!

– ... să supraviețuim. E răzbunarea ei. Știu eu.

– Am zis destul, spuse el cu fermitate, oprindu-l pe Stephen din aiurelile lui.

– Cine face scandal?

Stephen se lovi cu pumnul în palmă.

– La naiba! Nu ai ascultat nici un cuvânt blestemat? Spark.

Spark, al cărei nume era sinonim cu problemele. Broderick își trecu o mână peste ochi. Și apoi conștientiză unul dintre lucrurile pe care fratele său i le spusese. Lăsă mâna jos.

– Gertrude are un...

– La naiba, Killoran, ține pasul! strigă băiatul. Am zis că are un petitor. Și nu orice petitor. Făcu o pauză. E un duce. Arată elegant. Vrea să vorbească cu tine. Reggie tocmai a intrat pentru a-l vedea.

„Un duce?"

– Cine?

– Ducele de Glaston sau ceva asemănător. Ducii sunt mai puternici decât marchizii, nu? șopti Stephen. Una dintre târfe a zis că sunt mai puternici decât oricine, cu excepția unui prinț sau unui rege. Lovi din nou cu pumnul. Și Spark încearcă să oprească asta.

Drăcia naibii ! De ce ar face asta? Deja pornise grăbit către birou. Stephen se chinui să țină pasul.

– Ce crezi că o să facă? șopti Stephen. Încearcă să ne distrugă. Știe că avem nevoie de o pereche pentru Gert. E singurul lucru care are sens.

Nu. Asta nu era Reggie.

„Dar nici nu ai crezut că ea avea să comploteze pentru a-ți fura cei mai buni oameni și paznicul de sub nas." Se încruntă.

– Domnul e un client?

Reggie spusese foarte clar că nu avea să susțină o căsătorie între Gertrude și vreun individ care era dator la Broderick.

– Nu. Stephen clătină din cap. Nu l-am văzut niciodată la Bârlogul Diavolului. Nu am recunoscut numele. Glastonbury, trânti el. Numele lui e Glastonbury.

El se încruntă. Atunci de ce s-ar amesteca ea în curtarea unui domn?

– Mi-a zis să nu-i permit lui Gertrude să se apropie de acest om. Mi-a spus să o țin în camerele ei.

El continuă să meargă, îndreptându-se către biroul lui. Două cameriste se feriră din calea lui, permițându-i să treacă.

Cu fiecare pas, avea și mai multe întrebări. De ce ar îndepărta Reggie un pețitor? Ce motive putea să aibă? Sau era așa cum spusese Stephen, și acțiunile ei erau mânate de răutate? Imposibil.

Broderick ajunsese la biroul său și cercetă totul din priviri. Primul lucru pe care îl observă era apropierea domnului de Reggie. Trupul lui îndesat, îndreptat spre al ei indica o familiaritate. Broderick îl detestă pe loc. Cei doi se ridicară pentru a-l întâmpina.

Ușurarea se putea citi pe chipul lui Reggie.

– Excelență, vă putem ajuta cu ceva? întrebă Broderick înaintând, omițând intenționat să facă vreo plecăciune în fața nobilului pompos.

– M-am gândit că am putea discuta despre o chestiune de natură personală legată de sora dumneavoastră.

Ducele se uită pătrunzător de la Reggie către ușă.

La acel gest, Broderick miji ochii spre vizitatorul care dădea ordine în casa lui. Acele ordine veneau natural din partea cuiva cu rangul lui și vorbeau despre aroganța ducală. Aroganța înaltei societăți despre care Reggie îi vorbise și pe care o ura atât de mult.

Ea însă rămăsese locului, în mijlocul camerei. Buzele ei se mișcau, dar cuvintele nu ieșeau. Dar apoi zise:

– Nu!

Ducele întoarse capul în direcția ei.

Reggie trase încet aer în piept și apoi ridică din umeri.

– Excelența Sa nu ar fi o pereche potrivită pentru Gertrude.

Ducele se îmbujoră.

– Ai grijă, domnișoară Marlow! o avertiză el.

– Ieși afară, ordonă ea, uitându-se către duce.

– Domnișoară Spark?

Broderick îi aruncă o privire amenințătoare.

– Domnișoară Spark, râse ducele. Nici măcar nu i-ai spus numele tău adevărat.

Reggie se albi la față. Broderick se îndreptă de spate. Se cunoșteau. Ducele se întoarse spre el.

– Am venit cu intenția onorabilă de a o curta pe sora ta. Și femeia asta? zise el îngrețoșat. Caută răzbunare împotriva mea pentru crime de care ea este vinovată.

Reggie tresări, dar rămase pe loc, la fel de mândră precum orice comandant militar.

– Nu sunt vinovată de nimic.

Ducele se întoarse cu spatele la ea.

– Domnișoara Marlow, cunoscută – făcu semn cu mâna înmănușată în direcția ei – drept domnișoara Spark.

Amorțit, Broderick o privi pe Reggie – străină pentru el. Dar acest bărbat îi știa trecutul.

– A fost guvernanta surorii mele, zise ducele.

Broderick strânse din dinți.

– E adevărat? Ai fost în serviciul ducelui?

Era de așteptat și de înțeles că toată lumea din Dials avea secrete. Dar faptul că acest bărbat știa secretele ei, iar el însuși era un intrus, aflându-i secretele nu de la ea, ci de la altul, îl făcu să strângă puternic pumnii.

Ea își umezi buzele.

– Nu. Da. Încercă din nou: Am fost angajată de tatăl lui.

Broderick se holbă în continuare, schimbul de replici dintre ei fiind ca un meci în care capul lui era mingea. Ducele își duse o mână la piept și îl privi pe Broderick cu ochii îngroziți.

– I-am promis inima mea, fidelitatea mea și, în cele din urmă, ea s-a vândut prietenului meu cel mai apropiat pentru un săculeț de monede și un pandantiv elegant. Și acum – se întoarse către Reggie – ai interveni între mine și un posibil aranjament cu...

– Mincinosule! strigă ea.

O tensiune apăsătoare se simți în încăpere. Ducele clocotea.

– Îmi pui la îndoială onoarea?

– Da, asta fac.

– Negi că ai fost iubita mea? întrebă ducele.

Reggie tăcu, refuzând să răspundă la acea întrebare.

Gelozia – violentă, arzătoare – îl înjunghie pe Broderick, batjocorind iluzia prieteniei pe care o avusese cu această femeie care îi fusese confidentă... Ea îl privi precum un copil obraznic în căutare de iertare. O parte din voința de a lupta o părăsise. Era o confirmare. Și asta îl devastă pe Broderick.

Excelența Sa își aranjă acul de diamant de la lavalieră.

– Și cu banii mei cum a rămas, domnișoară Marlow?

Reggie clătină din cap.

– Acei bani erau ai mei, șopti ea. I-am câștigat.

– Ești o hoață.

Un sentiment cu totul nefamiliar îl cuprinse pe Broderick – frica.

– Destul, zise el încet, acel ordin venind din nevoia de a-l opri pe acel bărbat să împărtășească și alte lucruri.

– Domnișoară Spark, zise el calm. Te rog să ne scuzi.

Ochii îngroziți ai lui Reggie îi întâlniră pe ai lui.

– Eu... Bineînțeles. Desfăcu mâinile, eliberând materialul rochiei și vorbi calm: Aș vrea să știi că este un mincinos. Fermecătoare în îndrăzneala ei, îl privi chiorâș pe duce. Și poți să fii sigur că, dacă îi permiți să se însoare cu Gertrude, o să-i facă viața un calvar.

Zicând acestea, cu capul ridicat, păși pe lângă duce și ieși în tăcere.

De îndată ce ieși, Broderick se îndreptă către dulap.

– Îmi cer scuze, zise el pe un ton echilibrat, aducând două pahare și o sticlă de coniac. Așezându-le pe birou, turnă două degete în fiecare și îi oferi unul ducelui. Broderick nu schiță nici un gest

pentru a lua loc pe scaun, ci se sprijini cu șoldul pe colțul biroului. Domnișoara Spark este... înflăcărată.

Ducele acceptă băutura.

– Nu sunt necesare scuzele, îl asigură el, făcând un semn batjocoritor cu cealaltă mână. Femeia asta a fost mereu mult prea înflăcărată, mai mult decât este prudent pentru o doamnă. Mai ales pentru o guvernantă.

Broderick sorbi din coniac.

– Deci sunteți destul de familiar cu însoțitoarea surorii mele?

Excelența Sa se aplecă în față, iar scaunul de piele de sub el gemu sub apăsarea greutății lui.

– De regulă, nu vorbesc despre relațiile mele cu amantele.

Broderick împietri.

– Faceți-mi pe plac.

– Aventura noastră a avut loc acum zece ani, se grăbi repede ducele să-l asigure.

Era trecutul lui Reggie. Aceasta era povestea de acum zece ani. Disprețuia faptul că povestea venea de la acest bărbat.

– Eram tânăr. Ducele făcu o pauză. Și eram îndrăgostit de ideea de a fi îndrăgostit de cineva total nepotrivit.

„Total nepotrivit." Broderick rânji rece către celălalt bărbat.

– Sper că nu mai puțin potrivit decât un bastard crescut pe străzi, care a trăit mai mult prin sălile de jocuri.

Celălalt bărbat înțelese substratul din discursul lui Broderick. Clipi încet și apoi se îndreptă de spate.

– Ați înțeles greșit.

Broderick ridică o sprânceană.

– Așa să fie?

– Nu statutul social al femeii o făcea nepotrivită pentru mine, ci mai degrabă acțiunile ei. Eu eram îndrăgostit de ea, iar ea era îndrăgostită de bijuteriile și de cadourile pe care le putea primi.

El privi dincolo de capul celuilalt bărbat.

„Eu nu am nevoie de mai mult de două rochii. Sunt o însoțitoare, Broderick. Culorile plictisitoare, hainele monotone sunt potrivite pentru o servitoare, nu hainele vesele și extravagante."

– Serios? Ea v-a sedus?

– Într-adevăr. Împotriva rațiunii mele și a avertismentelor familiei. Ducele întinse o mână. Eram tânăr. Terminasem școala. Credeam că sunt îndrăgostit de ea.

Broderick strânse paharul din mână, degetele sale apăsând cu putere în sticla de cristal. Se forță să se controleze și învârti conținutul paharului.

– Și ați transformat-o pe femeia angajată ca guvernantă în casa dumneavoastră în amantă?

Ducele se înroși până în vârful urechilor.

– Da, dar – vorbi aproape în șoaptă – am făcut asta intenționând să mă însor cu ea. Familia mea nu ar fi fost niciodată de acord și de aceea am fugit.

Acea mărturisire îl scuti pe Broderick de ceea ce înțelesese deja. Ea se oferise acelui bărbat. Aproape că, după spusele lordului, se căsătorise cu el. Broderick ridică paharul la gură.

– Și cu toate acestea, *nu* v-ați căsătorit cu doamna. Făcu o pauză. Am încredere că nu intenționați să o curtați pe sora mea în timp ce sunteți căsătorit cu însoțitoarea ei, nu?

Rânji pentru a mai șterge din răceala acelei întrebări. În tot acest timp, un sentiment de ură creștea încet în măruntaiele lui față de ducele care voia permisiunea de a o curta pe sora lui.

Celălalt bărbat chicoti.

– Nu. Râsul îi pieri pe loc. Am fost cruțat de la acea soartă de un prieten. Uitându-se peste umăr, coborî vocea și șopti. Suspectând duplicitatea ei, el i-a oferit domnișoarei Marlow o mică avere în schimbul favorurilor sale.

Broderick împietri.

Tânăra a acceptat, iar datorită intervenției prietenului meu, eu – privi scurt către băutura lui, iar un spasm îi schimonosi chipul – am fost cruțat.

Broderick învârti conținutul paharului în sensul opus acelor de ceasornic.

– Prietenia loială este un dar, într-adevăr, zise el neutru. Ridică privirea peste pahar, uitându-se către bărbat. Care era numele domnului?

– Lord Adinbrooke.

Nu era un client. Broderick lăsă paharul deoparte.

– Trebuie să recunosc că îmi este destul de greu să recunosc femeia despre care îmi vorbiți dumneavoastră în femeia pe care o cunosc eu.

Niciodată de când o cunoscuse ea nu-i ceruse nimic. Îi acceptase cuvintele de mulțumire, dar când el insistase ca surorile lui

să poarte satin, Reggie fusese mai mult decât bucuroasă să poarte fuste aspre de lână.

– Cred că trebuie să fie foarte dificil.

Broderick îl privi mijind ochii.

– E și mai greu pentru că eu am cunoscut-o pe tânăra femeie acum zece ani. Ducele se crispă ușor. Nu avea nici bijuterii, nici monede și nici zorzoane pe numele ei.

În haine vechi, cu mâinile crăpate și sângerânde, ea nu ar fi fost niciodată confundată cu amanta privilegiată a unui nobil. Excelența Sa își reveni repede.

– Nu știu ce să vă spun despre asta, zise el ridicând din umeri.

Nu, nici Broderick nu știa. Din nou, acestea erau secretele care îi aparțineau lui Reggie, implicându-l pe domnul din fața lui. Se ridică din poziția lui confortabilă.

– Știți ce cred eu, Excelență?

Ducele îl privi cu precauție.

– Ce anume?

– Cred că domnișoara Spark are dreptate. Broderick îl privi pătrunzător de sus în jos pe bărbat. Sunteți un mincinos.

Scuipând, celălalt bărbat se ridică în picioare.

– Poftim? Eu sunt un duce.

„Determinarea ta de a lega familia Killoran de nobilime există dinaintea lui Stephen. Așa că să nu îndrăznești să sugerezi că această nouă aventură este diferită!"

Acuzația pe care Reggie i-o aruncase cu câteva zile în urmă îl durea mai tare acum, când se confrunta cu motivele resentimentelor ei.

– Și eu sunt un bărbat care poate identifica mincinoșii de toate rangurile. Și dacă dumneavoastră credeți că aș accepta o cerere din partea unui bărbat care s-a distrat cu femeia care lucra pentru el și apoi nu a luat-o de soție, atunci sunteți un prost nenorocit!

Ochii ducelui ieșiră din orbite.

– Păi, eu nu am...

Își lovi cozile fracului și porni spre ușă.

Nu, cel mai probabil nu fusese niciodată tras la răspundere pentru nelegiuirile lui.

– Glastonbury?

Ducele se opri.

– Eu sper ca sora mea să facă o pereche cu un nobil... El îi susținu privirea. Dar trebuie să găsesc un bărbat care este într-adevăr nobil și onorabil, nu un nemernic ca tine.

– Cum îți permiți? Îmi pui la îndoială onoarea!

Roșu la față, ducele porni înapoi spre biroul lui Broderick.

– Vrei adevărul? Voi, mizeriile din canale, nu știți nimic despre înalta societate. Rânji batjocoritor. O aperi pe domnișoara Marlow ca și cum ar fi cine știe ce doamnă.

Broderick încremeni.

– Dar nu e. Și nici nu a fost. Saliva i se adunase în colțurile gurii. Ea este și a fost mereu o târfă. Târfa mea!

Furia curgea prin el. Pură. Ucigătoare. Și palpabilă. Broderick ridică cotul drept și îl lovi pe bărbat direct în față. Ducele strigă și își puse mâinile peste carnea rănită.

– Dumnezeule!

Broderick întinse o mână și îl prinse pe bărbat de haină, trăgându-l mai aproape. Mai înalt decât Broderick, bărbatul era de cel puțin trei ori mai voinic. Greutatea însă nu însemna nimic în Dials.

– Poate că ești duce, dar, așa cum ai spus, eu sunt o mizerie din canalele din Dials. Ai grijă cum vorbești de domnișoara Spark!

– Ești nebun, șopti bărbatul, împleticindu-se. Își netezi reverele mototolite. Te-a vrăjit. Ochii ducelui păreau să fi avut o revelație. Zvonurile erau adevărate. Acum este amanta ta.

„Acum."

Era un cuvânt aruncat de un duce atotputernic. Un singur cuvânt. Și totuși, un cuvânt care marca schimbarea proprietății. Doar că Glastonbury nu vorbea despre o amantă celebră, care tot primea favoruri sau clienți ori își schimba iubitul. Ci vorbea de Regina. Ducele zâmbi triumfător.

– Te deranjează, observă el ca și cum ar fi descoperit o nouă minune a lumii. Voi, săracii, cu emoțiile voastre stupide. Ești gelos că m-am culcat cu domnișoara Spark. Avea ochii de gheață. Și vreau să știi că am făcut asta foarte des.

Broderick ajunsese lângă celălalt bărbat din doi pași. Se aplecă și își lipi fața de chipul celuilalt bărbat.

– Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de rangul tău, șopti el.

Respirând apăsat, îl prinse pe Glastonbury de haină și îl ridică pe picioarele tremurânde. Și mânat de setea de răzbunare, îl izbi de perete.

Capitolul 21

Ai făcut ca totul să fie prea ușor...

Cu toate hainele sortate în grămezi aranjate în funcție de culori, Reggie scutură jupa albă din bumbac. Cutele se mai lăsară, dar ea o mai scutură o dată ca să fie sigură.

Se concentră asupra sarcinii pentru a nu-și pierde controlul.

Asta era ce își dorise.

Reggie împături jupa în două.

Să fie eliberată de familia Killoran.

Așeză jupa atent împăturită peste altă grămadă de lenjerii albe și se întinse după altceva.

Libertatea însă venise în cel mai neașteptat mod și din cauza celui mai nedorit motiv.

Gus sări pe pat, înfigând ghearele în satinul delicat, răvășindu-i grămezile de haine, apoi se opri lângă ea. O înghionti cu căpșorul mic și moale în braț.

Suspinând, Reggie dădu deoparte o cămășuță și luă în brațe motanul gri-dungat. Strângându-l, își puse capul pe gâtul lui. El începu să toarcă, liniștind-o. Simțindu-se sleită de puteri, Reggie se prăbuși pe marginea saltelei și pur și simplu se lipi de pisică.

Ducele îi mai distrusese viața o dată, iar la aproape zece ani de atunci, o făcuse din nou.

Acum însă era ceva diferit de rușinea din trecutul ei.

Acum păcatele ei îi atinseseră pe Killorani. Și Broderick știa totul. Sau cel puțin minciunile perverse pe care i le spusese ducele de Glastonbury. Încercă să tragă aer în piept, în ciuda durerii pe care o simțea. Gus se foi și, săturându-se de îmbrățișarea ei, îi sări din brațe și țâșni de-a lungul camerei.

Reggie se apucă din nou de împachetat. Adună fusta aspră de lână, de zi și o împături.

Și cel mai rău era, că după ce spusese ce avusese de spus și îl avertizase despre răutatea lui Lord Glastonbury, ea nu fusese capabilă să vadă nici un semn despre ce gândea Broderick. Sau despre ce simțea. El era ca o paletă goală, lipsită de emoții. Oftă. Ce ar fi trebuit el să simtă? Venise în Mayfair dorindu-și respectabilitate și o legătură cu nobilimea, iar în loc de asta, ea îi adusese scandalul în casă.

Se auzi un ciocănit în ușă. Îl aștepta.

Deși anticipase ce urma, se simțea răvășită.

Când urma să deschidă ușa, el nu mai avea să fie prietenul care nu-i știa trecutul, ci bărbatul care avea să dețină secretele și rușinea ei.

Reggie se ridică în picioare. Abia târându-se, înaintă și apucă mânerul ușii. Pentru o secundă de lașitate, se uită la degetele ei pe acea încuietoare. Se gândi să încuie. Se gândi să mențină iluzia relației simple pe care o avuseseră și pur și simplu să plece fără să discute despre asta. Broderick bătu din nou.

– Regina?

„Regina."

Nu *domnișoară Spark*, pentru că știa că era o minciună.

Și nu *Reggie*, pentru că acesta fusese numele ei în calitate de prietenă.

Mușcându-și buza, deschise ușa. Broderick o privi.

– Pot să intru?

O întrebase, deși avea tot dreptul să dea buzna în interior și să o sfâșie pentru amenințarea pe care le-o adusese pe cap. Și ea ar fi preferat furia virulentă în locul acestui stoicism. Fără să mai scoată vreun cuvânt, se dădu la o parte.

Intră stăpân pe el și apoi se opri, privind în jur. Nesigur. Pierdut. Distrugând mitul infailibilității. Își trecu privirea peste grămada de lucruri care urma să fie pusă în valiză și peste cufărul închis de la piciorul patului. Și totuși, nu zise nimic.

Reggie închise încet ușa în urma lui și se sprijini de cadru. Se pregăti pentru avalanșa de întrebări și blesteme. Și totuși, el o trata cu tăcere.

Dacă ducele care o distrusese în trecut îi comandase când să vorbească și cum, acest bărbat îi permitea să dețină această mică, dar vitală fărâmă de control. Și pentru asta, ea îl iubea mai mult.

– Aveam 17 ani când ne-am întâlnit, începu ea încet.

Era o femeie după standardele din Dials, dar prea naivă ca să înțeleagă diferența dintre bine și rău.

Broderick duse mâinile la spate.

– El este motivul pentru care nu voiai să fii însoțitoarea lui Gertrude, zise el în cele din urmă, întrerupând tăcerea.

– Da, zise cu voce stinsă și înghiți în sec, încercând să alunge acea slăbiciune.

– Mi-a spus că... ați fugit.

El se uită din nou la lucrurile ei.

„Uită-te la mine. Uită-te la mine!" striga în sinea ei. Pentru că neputința lui de a se uita în ochii ei îi arăta cât de murdară o credea. Ea își mușcă buza de jos. Ce îi mai spusese?

– Eram tânără, zise ea patetic, cuprinzându-și mijlocul cu mâinile. Vârsta nu era o scuză pentru păcatele sau crimele cuiva. Presupun că ți-a împărtășit toate detaliile, zise ea, simțindu-se cuprinsă de amărăciune.

Fiecare secret rușinos și sordid din trecutul ei.

În cele din urmă, el o confruntă.

– Vreau să aud de la tine.

De ce mai conta? Deja știa. Ea vedea adevărul în modul precaut în care el o cerceta acum, și ea știa din cauza prezenței lui aici.

– Tatăl meu a moștenit un titlu de baronet.

– Tatăl tău a fost baronet.

Uimirea cuprinse chipul de obicei indescifrabil al lui Broderick.

Deci Oliver nu-i spusese acel detaliu. Însă singura onoare legată de nobilime nu ar fi făcut-o niciodată demnă de Oliver, având în vedere aspirațiile lui.

– Din întâmplare. A fost un om obișnuit.

Un muzician de meserie care câștiga suficient din compozițiile lui pentru a avea o modestă cabană pentru cei trei copii. Nu voia să vorbească despre el acum. Nu voia să se gândească la tatăl și la frații pe care îi abandonase. Și cum renunțase la o familie iubitoare pentru un nenorocit lipsit de inimă. O atingere delicată a încheieturii de-a lungul chipului ei o făcu să ridice capul – o atingere trecătoare, care o făcu să închidă preț de câteva clipe ochii și care îi oferi forță pentru a continua.

– Cum a ajuns fiica unui baronet guvernantă în casa unui duce?

Ea suspină și schiță un zâmbet.

„Ghinion. Disperare."

– Un văr îndepărtat și bătrân a murit, iar titlul de baronet i-a revenit tatălui meu. Ea privi către lucrurile înșirate dintr-o parte în alta; erau mai multe decât avusese în toată viața ei. Călătoria noastră în Kent urma să fie o mare aventură. Eu nu mai ieșisem din Manchester înainte de asta. Ne-am trezit într-o casă nouă, într-un loc nou și cu un titlu nou pentru tatăl meu. Dar nimic nu s-a schimbat. Înghiți în sec. Nu cu adevărat. Nu pentru familia ei oricum. Dar pentru ea? Din acel moment, nimic nu avea să mai fie la fel. Cât despre averea noastră, nu ne-am îmbogățit. *Papa* a moștenit o mică fermă care nu mai avusese o recoltă bună vreme de zece ani înainte să ajungă el. Aveam nevoie de bani. „Fata mea, fata mea, ai vrut să vezi Londra și palatele și acum trebuie să..." Și atunci mi s-a prezentat o *oportunitate*. Buza de sus îi zvâcni. Imediat după trădarea lui Lord Oliver, îi fusese atât de ușor să-i poarte pică tatălui ei pentru că o trimisese la proprietățile ducelui de Glastonbury. Ca femeie matură, acum înțelegea. Tatăl meu a vrut ca eu să văd lumea aflată dincolo de colțișorul nostru din Anglia. El știa că râvneam după... agitație.

Ea clătină ușor din cap.

Broderick suspină în locul în care stătea.

– Așa că te-a *trimis să faci parte din personalul unui duce*.

Atâta ură curgea din acele vorbe!

Reggie îi aruncă o privire scurtă. O venă îi pulsa în colțul ochiului. Dovada furiei lui o făcea să se simtă bine. Însă nu avea să-i permită lui Broderick să pună în cârca tatălui păcatele ei.

– Ce putea fi mai incitant pentru o fată care nu cunoscuse altceva în afară de o cabană de trei camere și o singură servitoare bună la toate să se trezească guvernantă pentru copiii unui duce? Acolo învățase ce însemnau pericolul, răutatea și întunericul, fără îndoială. Neputând să-l privească în ochi, se îndepărtă, oprindu-se la geam. Trase perdelele de mătase și se lipi cu fruntea de geam. Căldura soarelui era ca un balsam – iluzia atingerii umane. Rătăci cu degetele peste propria reflexie; avea aceiași pistrui din tinerețe, însă ridurile fine de la coada ochilor și asprimea gurii arătau că trecuse de vremea inocenței. Nu m-am gândit niciodată să îmi pun întrebări despre toate guvernantele care veniseră și plecaseră de la acel post. Râse trist. Oh, sătenii vorbeau! Tot felul de acuze păcătoase. Așa se spune mereu, nu? E mai ușor să dai vina pe copii, în timp ce păcatele domnilor – în acest caz ale fratelui lor – sunt mereu iertate.

Ce nu ar fi dat să se întoarcă în trecut și să schimbe totul! Să fi rămas în urmă, tânjind după bucăți din lumea de afară, rămânând neștiutoare în fața realităților vieții. Am descoperit destul de curând. Nu copiii neastâmpărați erau problema, șopti ea, spunând cuvintele cu voce tare nu pentru bărbatul care o asculta, ci, pentru prima dată, pentru ea. Nici ducele și ducesa, care erau foarte stricți, continuă ea. Era ceva eliberator în faptul că își mărturisea toate păcatele. Mai degrabă de moștenitorul lor desfrânat ar fi trebuit să mă tem.

O lecție pe care o învățase prea târziu. Închise ochii. Cât de prostuță fusese!

Și totuși, dacă ar fi putut șterge toate aceste lucruri, asta ar fi însemnat că nu i-ar fi cunoscut niciodată pe Broderick sau pe frații lui. Și, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, inclusiv ultimele zile de resentimente între ei și inima frântă pe care avea să o ia cu ea la plecare, tot nu ar fi schimbat ceva, chiar dacă ar fi găsit vreo magie care ar fi putut să dea timpul înapoi. Nu ar fi schimbat momentele pe care le petrecuseră ca o familie sau toate lecțiile pe care le învățase despre putere, curaj și loialitate. Dar, oh, cât de dor avea să-i fie de el!

Broderick nu mai voia să audă altceva. Nu voia să știe mai multe. Povestea lui Reggie era familiară și se termina cu o doamnă ruinată și cu un libertin nepedepsit pentru crimele comise. Și, laș cum era, dat fiind că îl primise pe nenorocitul cu inimă neagră care îi furase inocența în casa lui, manifestându-și intențiile de a o curta pe sora lui, făcuse ca agonia trecutului ei să fie și mai acută. Mai reală.

„De moștenitorul lor desfrânat ar fi trebuit să mă tem."

Strânse pumnii, încercând să se prefacă a fi calm și se sprijini de perete.

– Te-a sedus.

Cuvintele îi arseră limba.

– M-am îndrăgostit de el, îl corectă ea.

Acea recunoaștere tăcută i se înfipse în piept ca o înțepătură neașteptată la fel de tăioasă ca pumnalul care îl lovise cu 14 ani în urmă. Era o gelozie febrilă, care curgea într-un mod primitiv prin el, sfidând simpla prietenie și făcându-l să se îndoiască de toate lucrurile pe care le crezuse adevărate în relația lui cu Reggie.

„Ea l-a iubit pe Glastonbury."

Brusc, Broderick își dorise să nu-l fi aruncat afară pe acel bastard. Își dorea să-l aibă aproape ca să-și poată îngropa pumnul în fața lui din nou, distrugând nasul acelui nobil blestemat.

Privirea lui Reggie se opri asupra lui și probabil întrezări ceva în ochii lui. Vreun semn al emoțiilor din interiorul lui. Se uită cu ochii ei de un albastru marin către podea.

– Am *crezut* că îl iubesc. Mi-am dat seama că eram atât de îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită. El era foarte incitant și scandalos, eu nu mai cunoscusem un asemenea bărbat înainte și...

Se opri brusc.

Oare ea credea că tăcerea lui era o acuză? Oare ea credea că el o găsea cumva mai lipsită de valoare?

Ea se întoarse din nou către fereastră, și el tânji să o strige, să o roage să îl privească.

– Am fost descoperiți – făcu o grimasă pe care el o văzu reflectată în geam – într-o poziție compromițătoare, și eu am fost dată afară. El a insistat că nu poate să trăiască fără mine. A insistat că nu o să facă asta și am plănuit să fugim. Ea expiră plină de agonie, iar el se îndreptă de spate, abandonând poziția relaxată.

– Ce a făcut? întrebă pe un ton șoptit și rece.

Reggie se prinse de marginile ferestrei, apăsând cu degetele în ele, trupul ei înalt și firav fiind imaginea tragică a cuiva care implora Cerul.

– Nu s-a căsătorit cu mine, zise ea râzând pe un ton care îl făcu să simtă fiori. Prima dată a zis că nu a putut să obțină o aprobare specială și apoi că avem nevoie de bani... Erau o mulțime de motive, dar niciodată o căsătorie. În timp ce vorbea, deveni absentă. Dacă aș fi fost mai isteață, aș fi observat că el nu m-a dus la Gretna Green, ci în mahalalele Londrei. Reggie ridică mâinile de pe fereastră, și draperiile căzură la loc. Că intenționa să se culce cu mine fără să mă ia vreodată de soție.

Broderick închise ochii preț de câteva clipe și simți amărăciune.

– Nu aveai de unde să știi asta.

Chiar și la prima lor întâlnire, în ciuda hainelor ei ponosite și a mizeriei de pe față, el știuse că Reggie Spark nu se născuse pe străzi. Că era ca el în privința asta. Că avusese prea multă încredere. Că fusese prea inocentă.

– Nu la început. Dar nu-mi iertа greșelile cauzate de ignoranță.

– Erai inocentă, zise el încet, făcând un mic pas către ea.

Reggie se îndepărtă.

– Am fost o proastă, zise ea cu atâta sinceritate încât el se încruntă. La început, nu am știut cine este. Tot ce am văzut a fost libertinul șarmant care putea să farmece o cameristă cu aceeași ușurință cu care putea să farmece o contesă. Amărăciunea se simțea în cuvintele ei. El vorbea despre o lume pe care aveam să o creăm împreună de îndată ce aveam bani. Și și-a folosit acea limbă iscusită chiar și când ar fi trebuit să văd foarte clar ceea ce era în fața mea, dar nu am putut. Privirea ei deveni rece. Sau poate că nu am vrut să văd. Reggie înghiți repede în sec. Am aflat destul de curând.

El simți fiori pe șira spinării.

Și cu acea propoziție care prevestea ceva rău, Reggie se întoarse la patul ei. Începu să reașeze grămezile de haine, deja erau aranjate după culori, în grămezi simetrice. Broderick i se alătură, stând umăr lângă umăr. Ea rămase concentrată, fără a-l privi măcar.

– Ce a făcut? întrebă el sobru, având nevoie să știe ce demoni o chinuiau încă. Având nevoie să știe gravitatea crimelor lui Glastonbury, ca să-l poată vâna și distruge cu cruzimea specifică răzbunării de pe străzi.

Reggie clătină încet din cap.

Broderick o prinse de braț, forțând-o să se oprească.

– El este motivul pentru care nu ai vrut să fii însoțitoarea lui Gertrude.

„Și eu, fără să-mi pese de ce nu voia să vină în Mayfair, am forțat-o să-l înfrunte pe acel monstru."

– Nu puteam să-l văd din nou, șopti ea, cu o voce atât de slabă încât el abia o auzi.

Și totuși, acela era iadul în care Broderick o aruncase involuntar. Gemând, el își trecu degetele prin păr.

„Eu am forțat-o." Ea îi fusese prietenă, o femeie mai apropiată decât oricare alta, inclusiv decât surorile lui, iar prin faptul că o forțase și o lipsise de libertatea de a alege nu se dovedise cu nimic mai diferit față de Glastonbury. Închise ochii.

– De ce nu mi-ai spus? gemu el.

– Ce să-ți spun ce? Că am fost târfa unui nobil?

– Nu spune asta, îi ordonă el.

– Ce ai vrea să zic? strigă ea, desprinzându-se de atingerea lui. Ar fi trebuit să-ți spun că, deși uram atingerea lui, îl lăsam să-mi folosească trupul oricum.

El încremeni.

Oh, Dumnezeule! Nu putea să suporte asta.

– Voiai să-ți spun cum mă bătea, și eu îl lăsam să o facă iar și iar?

El gemu, simțindu-se torturat și se întinse după ea.

În graba ei de a scăpa de atingerea lui, Reggie se împiedică. Avea privirea unei femei al cărei suflet fusese sfâșiat.

– Am rămas, zise ea tremurând. Și apoi începu să plângă. Prăbușindu-se în genunchi, se cuprinse cu mâinile de mijloc. Am stat, plânse ea.

Suspinând, el căzu în genunchi lângă ea și o cuprinse cu brațele.

Reggie rezistă, înfigându-și degetele în pieptul lui și apoi se prăbuși peste el. Plângea în hohote, lacrimile ei udându-i partea din față a jachetei.

El nu-i oferi cuvinte false sau garanții. Și nici nu aruncă toate cuvintele furioase și amenințările pe care le avea pentru bastardul care îndrăznise să o atingă. Pentru că nimic nu avea să-i șteargă suferința. Așa că pur și simplu o ținu în brațe. Acestea fuseseră secretele pe care ea le dusese singură de atât de mult timp. Broderick își lăsă obrazul peste buclele ei mătăsoase, mângâind-o pe spate. Asta o determinase să hoinărească pe cele mai întunecate străzi din Dials. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi fost acolo? Își simți stomacul strângându-se. Fusese acolo, și viețile lor se intersectaseră în acel moment, fiind legate pentru totdeauna.

Mult timp după ce ea se opri din plâns, ei rămaseră pe podea îmbrățișați, și el continuă să o mângâie cu delicatețe pe spate.

– Nu e vina ta, zise el încet.

Ea se încordă în brațele lui. Suspină. Broderick îi ridică bărbia spre a lui, simțind nevoia ca ea să-i vadă ochii și adevărul din ei.

– Nu e vina ta, repetă el.

Vina pe care ea o purta aparținea bastardului care o rănise, un bărbat care îi violase încrederea, virtutea și ceva mai mult: sufletul.

– Nimic nu e din vina ta, zise Broderick. Nu a fost niciodată.

Reggie privi în altă parte.

– A fost, zise ea, încovoindu-se ușor pe el. Eu l-am lăsat...

Broderick puse un deget peste buzele ei, oprind-o.

– A fost un monstru. Te-a înșelat. Te-a rănit.

Îi rănise inima, sufletul și spiritul.

– Și, în ciuda suferințelor pe care ți le-a provocat, ai ieșit victorioasă. Ai ieșit din ghearele lui...

– Tu ai făcut asta, zise ea fără vlagă și apoi se retrase.

El regretă pierderea atingerii ei.

Reggie se sprijini cu spatele de cadrul din mahon al patului, trase genunchii la piept și își sprijini capul în așa fel încât se uita la tavanul din ghips.

Broderick se mișcă încet, alăturându-i-se. Stăteau atât de aproape încât coapsele li se atingeau.

– Tu m-ai abordat la London Bridge, murmură el. Ea se încordă.

– Ca să mă vând, șopti ea și apoi privi în jur, ca și cum se temea că pândea cineva prin apropiere și avea să înțeleagă secretele pe care acum amândoi le împărtășeau.

În cele din urmă, el puse întrebarea la care tânjea să aibă un răspuns de mai bine de zece ani.

– De ce?

Observându-i tăcerea, el o privi. Ea își sprijinea obrazul pe genunchi.

– Pentru două monede de aur, el se oferise să-l lase pe prietenul lui să se culce cu mine.

Domnul loial care îl salvase pe Glastonbury. Îl cuprinse furia, orbindu-l, astfel că tot ce vedea, auzea sau gusta era ură.

– Am luat punga, am sărit pe fereastră și am fugit. Reggie înălță capul și se ridică stoică, fermecătoare cu toată furia ei. Ca să termin cu el.

După acele cuvinte, el se pierdu.

Se îndrăgosti iremediabil și fără speranță de această femeie, în așa fel încât tot ce se întâmplase înainte nu mai conta.

– Dacă trebuia să mă vând, aveam de gând să aleg.

Și ea îl alesese pe el. Cât de ușor ar fi fost să fie altcineva! Și orice alt nemernic nemilos din Dials sau vreun lord desfrânat ar fi luat acel dar și ar fi lăsat-o fără nimic în afară de un pumn de monede în schimb. Iar în cele din urmă, el o dezamăgise.

Îl înțepa pieptul. Îi era greu să respire. Simțind nevoia să se miște, să fugă, se ridică în picioare. Imaginea hainelor ei îl opri. Podelele pocniră sub apăsarea lui. Cercetă grămezile pe care ea le făcuse. Era tipic pentru Reggie. De la familia lui la finanțe, ea mereu organizase totul. Iar el nu apreciase că ea fusese acolo și nu-i oferise importanța care i se cuvenea.

Ea voia să plece.

– Știu că nu pot să rămân aici, murmură ea, parcă citindu-i gândurile. O să te distrugă dacă mă protejezi.

– Crezi că o să te alung ca să mă salvez? întrebă Broderick tăios. Ca să nu mai spună că deja trezise mânia acelui dușman puternic. Asta crezi tu despre mine?

Dar, pe de altă parte, nu îi oferise un motiv ca să aibă încredere în el în ultima vreme.

– Broderick gândește-te, zise ea cu un calm care contrasta cu haosul din el. El o să se asigure că toată lumea află.

– Nu-mi pasă.

Societatea putea să se spânzure. Zisese adevărul pe care îl simțea – și vorbea serios. Viața lui, clubul lui și viețile atâtor oameni se bazau pe legătura lui cu înalta societate. Dar el nu putea, nu avea să o sacrifice niciodată pe această femeie pentru a-și atinge acele scopuri.

Ea râse panicată.

– Nu-ți pasă ce crede un duce? Haide, Broderick, gândește-te! Tu, familia ta, Bârlogul Diavolului. Eu pot să plec acum, iar tu poți să-i explici ducelui că nu ai știut.

– Eu țin la tine.

Ea vru să vorbească. Broderick îi cuprinse obrazul.

– Nu o să te sacrific pentru un nenorocit ca Glastonbury – sau pentru oricine altcineva.

Și cu acest jurământ, o lăsă acolo, în tăcere, uitându-se după el.

Capitolul 22

Da, ai făcut ca totul să fie prea ușor...

Familia Killoran era ruinată în dimineața următoare.

Sau, mai bine spus, decăderea lor era tipărită în toate rubricile de bârfe din Londra.

Și nu era un marchiz nebun care îi denigra, ci un duce mânat de răzbunare.

Așezat la biroul lui, Broderick aruncă ziarul de scandal din mână. Trei perechi de ochi se holbau la el.

Ușor acuzator.

În cea mai mare parte, întrebători.

El suspină, dorindu-și brusc să nu fi permis nici unuia dintre ei să-i pună la îndoială fiecare decizie sau acțiune care îl implica pe el sau clubul lor. Pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era să le explice de ce îl bătuse zdravăn pe ducele de Glastonbury.

Simțea un amestec de gelozie, ură și resentimente față de acel bastard.

După ce termină de citit, Gertrude îi înmână ziarul lui Cleo.

El strânse din dinți.

– Chiar trebuie să citiți fiecare ziar blestemat?

– Oh, da! Trebuie, zise Cleo fericită. Răsfoi *The Times* și apoi pufni. Acesta pretinde că i-ai spart nasul.

– Nu i l-am spart, mormăi el.

Deși i-ar fi făcut plăcere să-i distrugă nasul nobilului blestemat.

– Ești sigur? se aventură Gertrude. Pentru că, judecând după această povestire – ridică încet pagina –, l-ai trântit pe duce cu fața în podea, nu? Se poate foarte bine să fi făcut asta.

– Nu în podea. Ci în perete. Și nu i l-am spart, zise el.

Cursese sânge, dar spărsese la viața lui suficiente nasuri pentru a ști exact când pocnea un os.

– Chiar și așa, dacă ai făcut asta, sunt proceduri pe care el putea să le facă ca să...

– Nu-mi pasă de nasul acelui nemernic, răbufni el.

Gertrude miji ochii ca o bufniță și se opri imediat. Cleo pufni.

– Nu trăiesc de mult timp în rândul nobililor, dar știu destule ca să spun că asta – aruncă ziarul pe biroul lui – nu este calea prin care o să-ți câștigi respectul.

El tresări. Nu.

– Merita ce a primit.

Ziarele îi mânjiseră numele lui Reggie, descriind-o ca fosta amantă a unui duce devenită amanta unui proprietar de club de pariuri. Strânse din pumni. Da, ar fi trebuit să-i spargă nasul blestemat.

– Oricum, sunt numai prostii, zise Ophelia trecând nerăbdătoare prin acele pagini. Reggie, *amanta ta*. Ea pufni. Bineînțeles că lumea bună urma să ajungă la această idee prostească, bolborosi ea, apucând alt ziar și uitându-se pe prima pagină. Ei nu înțeleg loialitatea

și familia în același mod ca noi. Altfel, ar ști că ea îți este precum o soră.

Nimic nu fusese frățesc în ceea ce simțise ținând-o în brațe, auzindu-i gemetele doritoare, posedându-i gura.

Cleo îl privi pătrunzător. Broderick se înroși și se luptă cu nevoia de a-și desface brusc lavaliera care părea să-l strângă. Ophelia își drese glasul.

– Lăsând starea nasului ducelui deoparte, eu am o soluție pentru problemă, zise ea încet.

– Care dintre ele? Că avem destule probleme, bolborosi Cleo de lângă geam. În mod constant, cerceta străzile de jos.

Tot trupul i se încordă, copleșit de povara greșelilor lui, de incapacitatea de a îndrepta relele trecutului, de lipsa răspunsurilor despre cum aveau să repare lucrurile.

Ophelia zâmbi, mulțumită de sine.

– Da, sunt mai multe probleme pe care le-am avea de rezolvat. După cum știți, continuă ea, ne confruntăm cu amenințarea constantă din partea lui Lord Maddock. Închise câteva clipe ochii, simțindu-se cuprinsă de tristețe. E chestiunea restabilirii poziției legitime care i se cuvine de drept lui Stephen.

– Familiei, zise Broderick sobru. Reîntoarcerii în familia legitimă.

– La nobilul care, dacă ar fi avut onoare cu adevărat, și-ar fi recunoscut copilul din momentul în care a aflat adevărul, zise tăios Ophelia.

Da, sora lui avea dreptate. Marchizul alesese să-l folosească pe Stephen precum un pion pe o tablă de șah, tratându-l ca pe un obiect folosit ca să-l tortureze pe Broderick. Asta vorbea de la sine despre nebunia marchizului. Și totuși...

– El este cel care are dreptul să-l revendice pe Stephen, îi aminti el pe un ton sobru surorii sale.

Chipul Opheliei se schimonosi de durere.

– Da, dar dacă mă lași să continui, te rog, rosti ea cu glas răgușit. Trebuie să ne gândim și la Gertrude...

Mânioasă, cea mai mare dintre surorile lui se îndreptă în scaun.

– Poftim?

Ochii ei erau teribil de înflăcărați.

Ophelia îi făcu semn cu mâna.

– Nu am vrut să te insult.

În timp ce surorile lui se certau, el privea pierdut peste creștetul lor.

Pentru prima dată, el nu era capabil să alunge amenințarea care atârna deasupra capului lui, a clubului și a familiei sale. Și totuși, Reggie avusese dreptate. În ciuda tuturor frustrărilor cauzate de propria neputință, simțea o mândrie paternă față de femeile în care se transformaseră surorile lui. El avea să fie spânzurat. Biletul lui Maddock îi promitea asta, fiecare rând al acelei scrisori vorbea despre pedeapsa pe care avea să i-o aplice.

După moartea lui, surorile lui aveau să rămână femei mândre, puternice și curajoase, care nu aveau să plece capul în fața nici unui bărbat. Ele trebuiau să învingă atunci când el urma să cadă. Pentru că se aveau una pe alta.

Și Reggie? Ce avea să se întâmple cu ea? O femeie care își croia drumul ei printr-o lume fără o familie. Și, în pofida puterii pe care o vedea în surorile lui, Reggie făcuse ceva ce nici măcar Cleo, Gertrude sau Ophelia nu fuseseră nevoite să facă: își clădise singură o viață în Dials. Și avea să o facă din nou. După ce timpul ei acolo se termina.

Dincolo de admirația pe care o simțea față de ea, pentru prima dată de când îi descoperise planurile de plecare, el simți ceva cu totul diferit: vinovăție. Pentru că se simțise rănit de ușurința cu care luase hotărârea de a pleca, își propusese să o distrugă așa cum făcuse cu mulți alții înaintea ei.

„Am văzut-o pe Reggie ca pe un dușman. Am văzut afacerea ei ca pe un competitor."

Broderick închise ochii.

Era atât de obișnuit să distrugă totul pentru a fi și a rămâne cel mai bun, încât ar fi pus ambiția nemiloasă înaintea prieteniei lor și a viitorului ei. Acum se confrunta cu adevărul...

„Nu vreau ca ea să se chinuie..."

Era suficient loc pentru el și pentru Reggie.

Și nici nu voia să-i smulgă controlul. Voia să vadă lumea pe care în cele din urmă ea avea să o creeze și să o susțină. Nu ar fi trebuit să-i afle trecutul pentru a accepta că ea avea dreptul la asta. I se luă o povară de pe suflet.

– Ne urmărești? răbufni Ophelia.

Simțind trei perechi de ochi asupra lui, Broderick se înroși.

„Nu."

– Da, minți el.

– Tocmai vorbeam despre sacrificiul pe care ni l-ai cerut de-a lungul anilor, continuă Ophelia.

Ce ticălos fusese!

Ophelia privi scurt către Gertrude.

– Același sacrificiu pe care recent ai rugat-o pe Gertrude să-l facă: să se căsătorească cu un nobil.

Sora lui își netezi palmele în poală.

– Eu și Cleo am venit în Mayfair pentru a ne căsători cu un nobil. Am făcut asta pentru binele clubului și pentru legăturile pe care cu disperare le voiai.

Cât de lipsită de valoare fusese acea dorință! Când urma să meargă pe ultimul drum către spânzurătoare, legăturile cu acei nobili respectabili nu aveau să conteze. Familia lui și Reggie erau tot ce conta. Fusese atât de absorbit de setea de bogăție și de putere încât nu apreciase cum ar fi trebuit darurile pe care le avea. Înghiți în sec, copleșit de emoții.

Întotdeauna fusese vorba despre ei. Abia acum își dădea seama cât de mult greșise față de frații săi și față de Reggie. Îi manipulase, folosindu-se de dragostea pe care și-o purtau. Și nu fusese decât un șiretlic pentru a-i vedea în siguranță. Atât de multe greșeli! Dar putea să le îndrepte acum. Acesta putea să fie ultimul lucru bun pe care îl putea face pentru ei înainte ca timpul lui să se termine.

Gertrude vorbi în cele din urmă.

– Ce spui mai exact, Ophelia?

– Că sunt și alte drumuri către respectabilitate care nu necesită sacrificiul tău.

Auzind asta, Gertrude strânse din buze.

– Pentru că sunt veștejită. Tu nu crezi că îmi pot găsi pereche.

– E din cauza scandalului creat de Broderick...

Broderick vorbi peste Ophelia:

– Nu, anunță el. Pentru că tu meriți să găsești iubirea așa cum au făcut Cleo și Ophelia.

Se lăsă liniștea, uimirea cuprinzându-le după acea declarație.

– Poftim? zise fără a gândi Ophelia.

În tot acest timp, el crezuse că siguranța lui Gertrude depindea de cât de puternic ar fi fost soțul ei. Doar ca să descopere că tot ce conta era dragostea sinceră a unui bărbat onorabil. Cleo și Ophelia

erau dovada acelui lucru. Surorile lui se căsătoriseră cu bărbați care fără îndoială și-ar fi dat viața pentru a le proteja.

– Nu trebuie să fie un nobil, zise el încet ca pentru sine.

Surorile lui schimbară priviri între ele.

– Broderick? întrebă ezitantă Cleo.

Ignorând-o pe mezina familiei, el își concentră atenția asupra lui Gertrude.

– Îmi doresc ca tu să îți găsești un bărbat demn de tine. Nu-mi pasă ce rang are. Îi tremura vocea. Reggie îl făcuse să vadă asta. Atât timp cât ești fericită. Înainte să moară, voia ca ea să știe asta. Vreau ca tu să găsești fericirea lângă cineva care îți aduce fericire. Cineva care să îți fie partener. Cineva care să te susțină, dar căruia să nu-i fie frică să te provoace să fii o persoană mai bună. Cineva...

Ca Reggie.

Ea îi dăduse acest dar. Îi arătase că valoarea unui persoane nu venea din rangul său, ci mai degrabă din puterea și frumusețea spiritului.

Se lăsă liniștea în birou din pricina șocului.

– Dar cu ce preț Broderick? întrebă Gertrude încet, fiind clar la ce se referea.

„Ea s-ar sacrifica pe sine pentru mine."

Nu își dădea seama că el își dorea exact opusul pentru ea; să fie salvată când el avea să cadă.

Avea nevoie disperată de o băutură, așa că se ridică și se îndreptă către dulapul din mahon.

– Spune odată, Ophelia, zise el, apucând cea mai apropiată sticlă și cel mai apropiat pahar.

Turnă câteva degete de whisky, sorbi o înghițitură și se crispă.

– Este mult mai ușor să spânzuri un proprietar de sală de pariuri decât un nobil din Mayfair, îi zise Ophelia.

Broderick se sprijini de dulap.

– Depinde pe cine întrebi, zise el, ridicând batjocoritor paharul.

Gertrude se încruntă.

– Moartea ta nu este ceva cu care să glumim.

Revenindu-și, el înclină capul.

– Îmi cer scuze. Ophelia? Te rog să continui!

Ophelia își pipăi părul tuns scurt, acele șuvițe altădată lungi, lucioase, blond-deschise, care fuseseră tăiate când intrase

la Newgate. Un alt eșec. Încă o soră pe care o dezamăgise nereușind să o protejeze.

Apucă sticla și turnă din nou în pahar. Privi conținutul acestuia și turnă mai mult.

– Așa cum spuneam, este mai ușor pentru Maddock să ceară execuția ta când tu ești un... Făcu un semn către el în timp ce așeza sticla. Cât timp ești tu. Situația ar fi complet diferită dacă ar fi vorba despre soțul unei doamne din înalta societate.

El făcu o pauză, oprindu-se cu sticla în mână exact deasupra cabinetului cu băuturi.

– De ce l-ar executa pe soțul unei doamne din înalta societate? întrebă el, uitându-se în jur.

Cleo lăsă draperia în jos și se îndreptă spre ei.

– Nu ar face-o, zise Ophelia, ridicând mâinile exasperată.

Îl privi așteptând cu nerăbdare.

El clătină din cap. Ophelia încuviință.

– Se referă la tine, zise Gertrude încet, înțelegând.

Broderick îngheță.

– Eu? zise el fără să gândească.

Ophelia își dădu ochii peste cap.

– Tu o să te căsătorești cu o doamnă cu legături nobile.

El? Sora lui, foarte mulțumită de sine, încuviință din nou.

– *Tu*, repetă ea. Tu mereu ți-ai dorit legături nobile. Clătină din cap. Acum le poți avea.

Tot ce își dorise vreodată fusese asta – o legătură cu nobilimea.

Ea îi vorbea despre căsătoria lui cu fiica unui nobil. Era logic. Era un lucru inteligent. Și se potrivea cu toate dorințele lui pentru respectabilitate. O legătură născută nu prin clubul lui, ci prin căsătorie reprezenta punctul culminant al aspirațiilor lui. Ceea ce mereu își dorise. Căsătoria cu una dintre acele doamne avea să-i deschidă drumul într-o lume în care el tânjea să se întoarcă de când Lord Andover îl alungase. Și atunci de ce ideea în sine, a unei căsătorii cu o doamnă din înalta societate, îl lăsa rece? Rece ca gheața.

Pentru prima dată de când îi ceruse asta lui Gertrude, el recunoscu cât de îngust la minte și prost fusese. Îi ceruse să se lege de cineva ca și cum ar fi fost o afacere, negându-i în tot acest timp dreptul de a fi iubită și de a iubi la rândul ei. Reggie însă văzuse și știuse asta și de fiecare dată se luptase cu el și cu intențiile lui pentru Gertrude.

„Și ea ți-a deschis ochii și în privința asta."

Era o trezire la realitate. O conștientizare târzie care, în cele din urmă, ieșise la suprafață. Se concentrase atât de mult asupra construirii unui imperiu încât nu avusese timp să se gândească la căsătorie. La vreo femeie. Dragostea lui, viața și amanta lui fuseseră mereu Bârlogul Diavolului. Dat fiind că tratase potențialele perechi ale surorilor lui ca pe niște tranzacții, ar fi trebuit să facă același lucru pentru el. Așa că era culmea ipocriziei și a egoismului să spună că voia mai mult.

O frumusețe spartană, înaltă, cu bucle roșii îi apăru în minte. Și-o dorea pe Reggie. O femeie care ar fi mers cot la cot cu el. O femeie care să facă parte din viața și afacerile lui, cu care putea să le împartă pe amândouă.

Încremeni. „Dumnezeule! Vreau să mă însor..." Rămase fără aer.

– Broderick? întrebă Ophelia.

El așeză paharul cu furie, vărsând băutură, murdărindu-și degetele și udând masa.

– Eu... Avea vocea stinsă. Așezându-și lavaliera, vorbi din nou: Viața mea nu se potrivește cu o soție.

„Ar fi putut dacă era femeia potrivită. Una care te înțelege. Una care te provoacă și îți cere să fii mai bun în toate modurile."

Cleo pufni.

– Tu nu ești singurul Killoran care se ocupă de o afacere.

Ophelia ridică mândră degetele, încuviințând.

– Noi suntem capabile de dragoste, căsnicie și afaceri în același timp. E nevoie de muncă. Și nici un Killoran nu s-a temut vreodată de muncă.

Nu. Dar surorile lui nu aveau să ajungă la spânzurătoare. Dar pentru el, viața avea să se încheie curând, când Maddock avea să vină în cele din urmă.

Ophelia bătu din palme.

– Dat fiind că Broderick nu este îndrăgostit, nu are rost să dezbatem ideea de iubire și de căsătorie. Ceea ce trebuie să facem este să ne concentrăm asupra supraviețuirii lui. Buza de jos îi tremura ușor, un semn al durerii pe care o simțea, dar o înăbuși. Căsătoria cu o doamnă și speranța că marchizul este prea politicos pentru a veni după cineva care se mișcă în cercurile lui...

– E retras, indică Gertrude. Nu se mișcă în nici un cerc.

– E singura scăpare pe care o văd, continuă Ophelia ca și cum sora ei mai mare nu vorbise.

Și astfel, un alt soi de șireang se strângea în jurul gâtului lui încet și sigur. Își trecu o mână prin păr.

– Rivalii noștri au fost distruși când s-au căsătorit cu doamne.

Era o încercare patetică din partea lui pentru a evita soarta, care, așa cum Ophelia îi spusese, îi putea salva viața. Ophelia scutură o mână.

– Tu nu ești ca ei. Ea clătină din cap. Tu nu ești ca noi, zise ea în ciuda protestelor lui. Tu te-ai alăturat familiei noastre când deja erai tânăr. Erai citit și vorbeai perfect englezește. Nimeni nu crede că suntem la fel. Nici măcar noi. Ridică un deget. Un nobil s-ar bucura să aibă averea ta, la fel cum s-ar bucura și una dintre fetele lor.

Broderick mai turnă un pahar, înghițind încet și lung, bucurându-se de căldura pe care o simțea în gură. Umplu paharul din nou.

– O să ai legăturile tale cu nobilimea, îl ațâță ea cu acea promisiune care odinioară ar fi însemnat tot.

– Nu!

Avuseră nevoie de câteva clipe pentru a conștientiza că acel refuz exploziv nu venise din partea lui Broderick, ci a altcuiva. Cleo se înroși la față. Își aranjă ochelarii puțin murdari.

– Nu, repetă ea, cu o hotărâre care îi șterse zâmbetul de mulțumire Opheliei.

– Nu? repetă Ophelia.

Cleo încuviință.

– El nu se poate căsători cu o persoană pe care nu o iubește, zise ea și îl privi el cu o disperare aproape frenetică.

– Tu crezi că eu nu vreau ca el să se căsătorească din iubire? strigă Ophelia, ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre Cleo și făcu semn cu degetul către podea. Vreau. Vreau ca el să cunoască fiecare fericire pe care tu și eu o avem în căsniciile noastre. Coborî vocea și apoi vorbi din nou, plină de emoție: Dar știi ce vreau mai mult? Ca el să trăiască. Privi spre Broderick, iar lacrimi îi umplură ochii. Vreau să trăiești, șopti ea.

– Ai simțit la fel când Connor a vrut să se însoare cu altcineva ca să te salveze? răbufni Cleo.

– Nu e același lucru, strigă Ophelia, lăsându-s pe călcâie. Nu există nici o femeie pe care el să o iubească. Dacă ar fi...

Dacă ar fi... În mintea lui văzu fața pistruiată a lui Reggie. Inima îi bătea cu putere. Îi transpirară palmele.

– Poftim? răbufni Cleo. Atunci nu i-ai cere să se vândă vreunui nobil disperat și fiicei sale?

– Broderick? De această dată, Gertrude îl trezi dintr-o mare de gânduri dezordonate care nu aveau nici un sens. Tu ce vrei?

Tulburat, el se îndreptă către fereastră. Își duse mâinile la spate și privi dincolo de sticlă către străzile de jos.

Ce voia? După ce propriul tată distrusese numele Killoran și îl lăsase pe Broderick cu onoarea pătată, ceva ce nu însemna nimic în Dials, aspirațiile lui deveniseră clare. Acestea erau străzile la care el visase. Tânjea după respectabilitate. Onoare. Succesul era egal cu nobilimea. Și cu acceptarea. Se ridicase de jos clădindu-și drumul către succes în speranța că într-o zi avea să ispășească păcatele tatălui. Ceea ce-i propuneau surorile lui însă trecea dincolo de ideea unei legături. Așa cum el își dorise siguranță și securitate pentru ele, ea îi doreau același lucru. Și ironia era evidentă – practic, întorsese aceleași arme contra lui.

Zăbovi cu privirea asupra unei tinere cu bucle roșii și cu un baston într-o mână, la brațul unui domn. El se aplecă și îi șopti ceva, iar ea începu să râdă și se înroși. Îl lovi ușor pe braț pe partenerul ei.

Simplitatea acelui gest îl făcu să se simtă melancolic.

Broderick urmări acea pereche atât de degajată, sprijinindu-se unul de altul în timp ce mergeau, veselia bărbatului fiind la fel de molipsitoare ca a femeii infirme de lângă el. Nu era nici urmă de indiferență acolo, ci un cuplu armonios – prieteni.

Ce voia?

Broderick continuă să-i urmărească până când trecură dincolo de casa lui, făcându-se nevăzuți după o reședință roz din stuc.

„Asta. Vreau apropiere. Dar nu cu orice femeie."

Voia asta cu Regina Spark. Era ca și cum se făcuse lumină în mintea lui. O conștientizare care venea prea târziu. Îl trecură fiori reci. Căci ceea ce voia el nu conta. Nu contase niciodată. Viața lui fusese mereu ceva mai mult: familia lui și toți cei de la Bârlogul Diavolului, care erau dependenți de el. El era cel care asigura căminul, hrana și siguranța oamenilor care apreciau fiecare dar.

Și în curând Reggie avea să plece. Să înceapă o nouă viață în propriul local. Nu exista vreun viitor acolo. Nu cu ea. Și atunci ce avea să se întâmple cu toți cei care se bazau pe el? Simți o durere

stranie în piept și își masă discret locul cu mâna. Degeaba, nici asta nu reușea.

Furase, ucisese și înșelase nenumărate suflete. Și acum, dacă ar fi continuat, ar fi adăugat pe lista păcatelor care îi înnegreau sufletul și vânzarea propriului sine.

Ophelia privi în jur.

– Atunci ne-am înțeles, nu?

Ștreangul se strângea mai mult în jurul gâtului său. Cu toate acestea, mai putea să încerce un singur lucru pentru a se salva, unul care nu venea la pachet cu o soție. Un lucru pe care îl amânase de foarte mult timp.

Capitolul 23

Fără îndoială, te-ai convins că încă există o cale de ieșire...

Cum Killoranii erau adunați pentru o nouă întâlnire de familie, Reggie se trezi cu sarcina neplăcută de a avea grijă de Stephen.

„Oh, drăcia naibii!"

– Da, bine, nici eu nu vreau să fiu cu tine.

„Splendid."

– Nu am zis nimic, spuse ea printre dinți, mergând repede printr-un Hyde Park pustiu.

Stephen se grăbi să țină pasul.

– Ba da. Ochii tăi au spus tot.

Cum vedea un băiețel atât de mult?

– Atunci ai putea să încerci să fii un pic mai prietenos.

– Cu tine? pufni el.

Reggie se opri brusc și trânti coșul pe pământul plin de rouă.

– Te-ai comportat oribil cu mine din noaptea în care te-am găsit în fața casei acelui nobil, răbufni ea.

El se albi la față și înaintă grăbit spre ea.

– Ștt, îi ordonă el, ducând un deget la buze.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Nu. Nu o să tac. Eu am ieșit ca să am grijă de tine în acea seară. Ți-am salvat șapca blestemată pentru că știam că este favorita ta.

Făcu semn către șapcă. Și nu i-am spus nimic fratelui tău despre locul în care ai fost. Ar fi trebuit. După incendiile pe care Stephen le pornise și având în vedere temperamentul lui instabil, era datoria ei să-i spună lui Broderick toate detaliile despre acea noapte. Făcu repede un pas către el. Cu toate acestea, m-ai tratat de parcă sunt dușmanul tău.

El tresări. Nu era o insultă mai mare ca asta pentru cineva care trăia în Dials.

– Nu voiam ca Broderick să aibă încredere în tine. Făcu o pauză. M-am gândit că o să-i spui unde m-ai găsit.

Deci despre asta era vorba? Îl privi cu răceală.

– Atunci, felicitări! Ți-am dat cuvântul meu, și tu ai reușit să creezi o prăpastie între mine și fratele tău de teamă că eu aveam să-ți dezvălui secretul.

Deși asta nu era tocmai adevărat. Ea era responsabilă pentru lipsa de încredere dintre ei. Porni nervoasă către coș, trase capacul și scoase pătura cu pătrățele din interior. O scutură de mai multe ori, fără a se uita deloc la copilul ursuz, se așeză.

Stephen însă se tot foia pe călcâie, înainte și înapoi. În tot Dials nu era un băiat mai mândru, mai supărat decât cel din spatele ei. Și totuși, voia să i se alăture. În momentul în care ea avea să-l invite, atunci avea să fugă precum una dintre pisicile lui Gertrude.

Reggie scoase un caiet și un creion din coș. Cu vârful cizmei, Stephen lovi o piatră spre picioarele ei. Pietricica îi atinse cusătura rochiei. Ea își deschise caietul și răsfoi paginile.

– În mod normal, dacă vrei atenția unei persoane, o strigi pe nume. Fără să ridice privirea, Reggie ridică o piatră. Nu arunci cu pietre în ea.

– Am înțeles, mormăi el. Lovi altă pietricică – de această dată, în direcția opusă, trimițând piatra departe. E doar vina ta, spuse cu buza de jos tremurându-i.

– Ce anume?

– Gert se putea căsători cu un duce, și tu ai venit și ai stricat totul.

Ei i se puse un nod în stomac. El știa.

– Sora ta nu ar fi fost niciodată fericită sau în siguranță cu el.

– Dar e mai puternic decât orice lord în Londra, iar tu l-ai mâniat. Și apoi Broderick...

Ea încremeni.

– Ce a făcut?

– L-a bătut. Și destul de bine. E posibil să-i fi spart nasul.

Reggie rămase cu gura căscată. O năpădiră o mie de gânduri.

El îl bătuse pe Oliver?

– De ce, de ce a făcut asta? șopti ea, îngropându-și fața în mâini.

Era un gest care nu avea să rămână nepedepsit, iar Broderick, care își dorea respectabilitate mai mult decât orice, stârnise mânia unui duce pentru ea.

Stephen se așeză lângă ea.

– Ești bine? întrebă el ezitant.

„Nu."

Da.

– El te-a... începu el și apoi se opri când ea privi în zare. El te-a rănit?

Reggie privi în față. Vântul bătea pe suprafața lacului, creând valuri mici pe întinderea lină.

– Da.

Stephen nu mai zise nimic și apoi își drese glasul.

– Nu te urăsc cu adevărat, să știi.

Era o recunoaștere importantă din partea băiatului care ura pe toată lumea.

– Și eu nu cred că ești un mucos mic și mizerabil. Făcu o pauză. Mereu.

Îndulci dojana mângâindu-i creștetul.

Stephen se feri și își aranjă șapca.

O durea inima. Cât de diferit ar fi fost – mai puțin temător, mai iubit – dacă ar fi fost fiul prețuit al unui marchiz! Cât timp el era preocupat să studieze lebedele, ea îl cercetă pe el. Cât de diferit era de frații ei! Oare ce deveniseră Cameron și Quint în anii de când îi văzuse ultima dată? I se puse un nod în gât. Erau bărbați în toată firea acum. Stephen o înghionti cu cotul.

– Ce e? întrebă el.

Ea trase aer în piept.

– Nimic.

Reggie se concentră asupra notelor muzicale pe care le scria pe foaie.

– Urmau să aibă o întâlnire.

Ea se încruntă.

– Ophelia a convocat-o. Nu voiau să fiu prin preajmă. Băiețelul privi în jur și apoi îi vorbi atât de încet, încât ea făcu eforturi ca să înțeleagă. Crezi că e despre el? Despre ta...

Clătină din cap, incapabil să termine fraza.

„Tatăl lui." Bărbatul care voia să-l distrugă pe Broderick și tot ceea ce construise el... Bărbatul din cauza căruia Broderick se pregătea pentru spânzurătoare. O pasăre ciripea trist.

– Nu știu despre ce e vorba, mărturisi ea. Nu mai am aceleași privilegii de altădată.

Stephen își sprijini bărbia pe genunchi și se legănă înainte și înapoi. Se așternu liniștea, Reggie întorcându-se la primul ei aranjament muzical pentru viitoarea ei sală. Stephen o înghionti cu vârful cizmei în picior. Ea îl privi întrebătoare.

– Vrei să ne jucăm cu racheta și cu mingile?

Acest băiat care înjura ca un marinar și care încă fura ca să se distreze avea rare momente de inocență. Fără a-i acorda răgaz ca să se răzgândească, scoase setul din coșul ei.

– Uite, zise ea, aruncându-i una din rachete.

– Ai mai jucat? strigă el în timp ce se așezară pe poziții.

Ea îi făcu semn să se dea mai în spate.

– Oh, destul de des!

„Am câștigat din nou, Regina! Mai jucăm o dată?"

Zâmbi melancolică. El servi prima dată.

– Cu cine?

Mingea trecu dincolo de racheta ei și o nimeri în genunchi.

– Poftim? întrebă ea.

Stephen își dădu ochii peste cap.

– Cu cine ai mai jucat?

– Eu...

Ecoul unor copite de cal o salvă de acel răspuns. Amândoi priveau în zare, mijind ochii în timp ce călărețul se apropia. Era ceva cunoscut la acel armăsar puternic. Ridicând paleta la ochi, Stephen duse cealaltă mână către pumnalul de la brâul lui, un gest de autoapărare înnăscut la cei care trăiau în Dials

Pe un cal enorm și negru, un bărbat călărea într-un ritm nebunesc, distrugând iarba în timp ce înainta.

– Nobili nenorociți, răbufni Stephen, ridicând mâna de pe arma lui. Ei cred că lumea e a lor, adăugă cu o voce stinsă.

– Haide, zise ea, atrăgându-i atenția de la bărbatul mult prea arogant pentru a folosi cărarea de călărit.

Stephen încremenise. Ea se uită când la el, când la călăreț. „Ce..."

Băiatul se prăbuși în spatele unui bolovan de pe marginea lacului Serpentine.

– Reggie? imploră el.

Aruncând racheta, ea se târî spre el. Se aplecă și se ghemui cât putu în spatele pietrei.

– Te ascunzi, îi șopti ea.

– Ștt.

Implorând-o cu privirea, Stephen duse un deget la buze și trase cu ochiul pe după bolovan. Călărețul era în luminiș și mergea cu calul la pas.

Ținea frâiele într-o mână și cu cealaltă se ștergea de praf pe frunte. În tot acest timp, cerceta atent tot ce mișca prin Hyde Park. Erau umbre înfricoșătoare în acei ochi negri, care alunga soarele de dimineață. Străinul întoarse calul, dar apoi se opri. Privi peste umăr către pătura abandonată cu lucrurile împrăștiate pe ea. Stephen se albi la față. După câteva clipe care părură o eternitate, nobilul mână calul în direcția opusă.

Lipită de adăpostul lor improvizat, ea lăsă umerii în jos, iar el nu schiță nici un gest că avea de gând să se ridice. Rămaseseră în liniște până când nu se mai auzi altceva în afară de bâzâitul insectelor.

– Putem să plecăm? șopti Stephen.

Reggie încuviință.

Ea adună în grabă toate lucrurile împrăștiate și apoi porni la pas cu Stephen, care mergea repede printr-un Hyde Park pustiu acum. Stephen rupse tăcerea primul.

– Ai de gând să mă întrebi cine era? rosti el plin de mânie și resentiment.

Căuta să se certe. Ea însă nu-i oferi satisfacție. Acea furie avea doar să-l distrugă.

– Nu, zise ea cu blândețe, fără a-i cere răspunsuri și fără a le aștepta.

După reacția explozivă a băiatului, ea deja știa cine era călărețul cu păr negru.

– Nu-i frumos să-ți bagi nasul în trecutul altuia, îi aminti ea altă regulă nescrisă din Seven Dials.

– Faci asta dacă trecutul te ajunge din urmă.

O altă regulă, una justă.

Reggie se opri, și Stephen își târî călcâiele fără tragere de inimă lângă ea. Ea strânse coșul cu o mână și cu cealaltă îi așeză șapca pe cap.

– Nu-mi pasă de regulile din Dials. Nu am nici un drept să cer răspunsuri despre trecutul tău.

El înghiți în sec.

– El e tatăl meu.

Tatăl lui. O durea inima pentru pierderea pe care o suferiseră amândoi, tată și fiu. Atât de multe vieți fuseseră schimbate din cauza unui act lipsit de înțelepciune din partea lui Broderick! Viața Killoranilor avusese mai multă culoare cu Stephen, însă o altă familie fusese distrusă, iar un băiat, schimbat pe vecie.

– Și el o să-l omoare pe Broderick. Stephen dezveli pumnalul; în mintea ei, auzi sunetul lamei de cuțit. Aș putea să-l tai.

– Lasă cuțitul deoparte, zise ea blând. Violența nu este niciodată răspunsul.

El ezită și apoi băgă pumnalul la loc în cizmă.

– Câteodată e, murmură el.

Da. Dacă fusese vreodată vreun bărbat care să merite o bătaie bună, acesta era ducele de Glastonbury. Tatăl lui Stephen însă era diferit.

– Tatăl tău a fost înșelat, zise ea încet. Și suferă.

– Îi iei apărarea? întrebă el.

– Îmi imaginez cum se simte. O durere apăsătoare pe care avea mereu să o poarte în suflet. Să își piardă familia. Soția. Fiul iubit. Toată ura pe care o porți pentru faptul că e posibil să te ia de la familia ta e ceea ce el simte de mai bine de opt ani.

Lui Stephen îi tremura buza de jos, iar inima ei se frânse văzându-l atât de vulnerabil. Asta îi aminti că, în ciuda lăudăroșeniei lui, era doar un copil.

– Haide, îi zise ea cu blândețe, luându-i mâna într-a ei. El vru să o tragă înapoi, dar apoi o strânse ușor.

Porniră grăbiți către trăsură. Nu mai scoaseră o vorbă până când nu ajunseră din nou în Mayfair. De îndată ce vizitiul deschise ușa, Stephen sări afară. Și apoi se întoarse și întinse mâna lui mică. Cu hârtiile într-o mână, Reggie acceptă gestul lui cu cealaltă.

Avea să-i fie dor de el. Și totuși, dacă rămânea în Dials, avea să fie mereu același băiat nervos, instabil, iscusit la mânuirea pumnalului. Merita un nou început.

– Reggie? zise el când intrară în foaier.

Ea îl privi întrebătoare.

– Mulțumesc!

Își atinse șapca cu mâna și apoi țâșni de lângă ea.

Scoțându-și mănușile, Reggie le înmână unui servitor odată cu pelerina și apoi porni pe hol către salonul de muzică. La scurt timp după aceea, auzi cel mai delicat ciocănit la ușă. Cu hârtiile împrăștiate pe pian, Reggie privi către ușă.

– Reggie.

Gertrude zăbovi în prag.

– Gertrude, o întâmpină ea, deschizând ușa larg. Este totul în regulă?

Tânăra femeie își drese glasul.

– Da. Totul este bine. Privi către podea. Eu sunt bine, zise ea jucându-se cu fustele. Voiam să-ți mulțumesc că mi-ai luat apărarea în trăsură și că m-ai salvat de atenția ducelui de Glastonbury.

– Nu am făcut nimic ca să-mi mulțumești, zise ea blând.

O făcuse pentru că Gertrude merita mai mult. Merita să găsească fericirea pe care o aveau surorile ei.

– Nu, remarcă Gertrude. Dar m-ai susținut, deși eu am fost distantă. Se schimbă la față, dar apoi se mulțumi să continue: Am vrut să-ți spun că nu știu care au fost motivele pentru care ai făcut ce ai făcut. Dar am încredere că tu nu o să ne trădezi niciodată. Și aș vrea să nu lăsăm planurile tale pentru viitor să se amestece în prietenia noastră.

Gertrude întinse mâna. Reggie acceptă acea ofertă de pace, și cealaltă femeie o strânse de degete câteva momente.

– O să-mi fie foarte doar de tine când o să pleci.

Emoțiile o copleșiseră.

– Și mie de tine.

De toți. Chiar și de Stephen, care în ultimii ani se străduise să-i facă viața grea în orice mod posibil.

– Trebuie să pleci?

Da. Luase decizia de a supraviețui. Și dat fiind scandalul pe care îl adusese pe capul Killoranilor, era mai bine pentru ei să o facă. Erau loiali până în măduva oaselor și nu aveau de gând să o alunge, deși ar fi trebuit.

– Am nevoie de un nou început.

Departe de Bârlogul Diavolului.

„Și departe de Broderick."

Inima îi sări din piept.

– Îl iubești, spuse cealaltă femeie.

Reggie deschise și închise gura, fără a scoate vreun cuvânt; avea gândurile împrăștiate.

– Pe cine?

– Pe Broderick, șopti Gertrude.

Ridicând din sprâncene, Reggie o prinse de braț și o trase în cameră. Trânti ușa în spatele lor.

– Ce... De ce... Eu nu...

– Bineînțeles... Nu știu cum de nu mi-am dat seama, bolborosi Gertrude, mergând înainte și înapoi, rochia ridicându-i-se până la glezne.

„Neagă. Neagă. Neagă..." Nimic nu-i ieșea pe gură. Să protesteze ar fi fost inutil.

Gertrude putea să pună cap la cap orice puzzle, iar când o făcea, nu aveai cum să-i mai scoți ceva din minte.

Gertrude se opri brusc lângă harpa aurie și atinse acel instrument.

– De asta vrei să pleci. Vorbea șoptit și înțelegător, apoi oroarea îi cuprinse chipul. Și, în loc de asta, eu te-am întemnițat aici. Înghiți în sec. Ți-am amenințat viitorul și te-am forțat să fii cu Broderick când tu căutai doar să eva...

– Destul!

Reggie privi către ușă.

„Oh, Dumnezeule!" Dacă cineva auzea și îi spunea asta lui Broderick... O cuprinse panica.

– Broderick nu e aici, o liniști cealaltă femeie.

Dar, dacă Stephen descoperea că ea avea sentimente pentru Broderick... În ciuda noii loialități pe care o avea poate față de ea, i-ar fi împărtășit acest secret fratelui său. Reggie începu să tremure.

– Cum ți-ai dat...

– Cleo nu mi-a spus nimic, o asigură Gertrude.

– Dar când ne-am văzut mai devreme...

– Eu... începu ea, apoi își împreună degetele și le fixă cu privirea. Doar am văzut adevărul, în cele din urmă: că îți pasă de el.

Nu. Că ea îl iubea. Că îl iubise mereu. Stomacul lui Reggie se strânse. Cleo. Clara. Gertrude. Și cine altcineva?

Un secret nu rămânea mereu secret dacă îl știau prea mulți oameni. În cele din urmă, Broderick avea să-l afle și să-i fie milă de ea, iar ea nu putea să fie aproape când urma să se întâmple asta. Avea să le schimbe relația mai mult decât o făcuse trădarea ei. Căci, în ciuda furiei lui din acele ultime săptămâni, tot fusese prietenul ei.

O atingere ușoară pe umăr o făcu să se întoarcă.

– Am vrut să știi că în această dimineață Broderick m-a eliberat de orice constrângere de a mă căsători cu un nobil.

Reggie suspină.

– Poftim?

Gertrude încuviință.

– Ani întregi, eu, Cleo, Ophelia și Stephen ne-am luptat cu toții cu Broderick din cauza asta. Da, fuseseră sinceri, exprimându-și nemulțumirea. Am încercat să discutăm cu el și să-l convingem că nu conta dacă avem sau nu soți nobili. Trase de una dintre corzile harpei. Iar astăzi a mers împotriva tuturor lucrurilor.

Inima lui Reggie se umplu de bucurie. Tânăra femeie o privi pătrunzător.

– De ce după ani buni în care ne-am contrazis, acum ar face exact opusul?

Reggie ezită, dar sora lui Broderick deja își răspunsese singură la întrebare.

– Vrei să știi ce cred eu? Tu ești motivul. Tu ești singura persoană care a avut o influență asupra lui. Eu cred că tu i-ai vorbit și datorită ție și-a dat seama cât de greșit gândea.

– Cred că ai o părere prea bună despre influența mea asupra fratelui tău, zise ea încet.

Broderick era genul de bărbat care știa ce voia. Gertrude îi zâmbi tremurat.

– Și tu ești prea modestă.

Femeia se schimbă la față, și veselia îi dispăru, făcând-o să fie sobră din nou, iar Reggie simți un gol în stomac. Simți fiorii de teamă, un simț înnăscut, acut, pe care îl dezvoltau cei care supraviețuiseră pe străzile din Dials.

– Ce e? întrebă ea, frecându-și mâinile.

– A fost ideea Opheliei, șopti Gertrude, îndreptându-se. Vreau să știi asta.

– Adică? întrebă ea răgușită.

Tânăra femeie coborî capul.

– Broderick a fost de acord să încheie o căsătorie avantajoasă.

– Ce fel de căsătorie?

Gertrude o privi lung și cu milă.

– Oh! șopti ea. Avea un țiuit în ureche. Amorțită, înaintă către pian. Se aplecă spre instrumentul masiv și, apăsând pe clape, făcu să sune o melodie tristă.

– A făcut-o pentru a mă cruța pe mine, zise grăbită Gertrude. Chiar cred asta. Nu a făcut-o din cauza trecutului, încheie ea.

Inima lui Reggie se frânse în două. Cine fusese el în trecut? Era cine avea să fie mereu.

Reggie privi dincolo de umărul lui Gertrude către flăcările care dansau în șemineu.

Căsătoria lui cu altă femeie fusese mereu inevitabilă. Reggie crezuse însă că ea avea să plece cu mult timp înainte ca el să o găsească pe cea care urma să-i fie parteneră în toate modurile – așa cum tânjise ea să fie. Copleșită de emoții, se luptă să alunge disperarea. Pentru că, până și în cele mai agonizante închipuiri despre cine avea să fie acea norocoasă doamnă, Reggie își imaginase că el avea să se căsătorească din iubire. Dar, chiar și în acea situație, nu ar fi trebuit să se afle în preajmă pentru a fi martoră.

Cât de ciudat era că și asta îi spinteca inima în două, faptul că el se căsătorea cu o doamnă aleasă doar pentru că...

– Ophelia a venit cu ideea în speranța că ar putea să-l salveze de la spânzurătoare, zise Gertrude.

Reggie își mușcă obrazul.

El avea să se căsătorească pentru a-și salva viața și, cum punea personalul de la Bârlogul Diavolului înainte de toate, avea să facă acel sacrificiu și pentru ceilalți. Ea simți privirea lui Gertrude.

– Nu o să zici nimic?

Reggie porni către dulapul din lemn de castan unde ținea partiturile. Luă absentă hârtiile împrăștiate, așezându-le în grămezi ordonate.

– Nu e nimic de zis, spuse ea încet. E cel mai bine pentru amândoi. Tu nu ai vrut niciodată să faci parte din nobilime și...

El mereu își dorise acea lume. Își dorise cumnați nobili și o lady drept soție. Și, în cele din urmă, obținea ce voia.

– Dacă ar ști ce simți...

– Nu ar conta.

Ce simțea ea nu avea legătură cu ce simțea el. Ar fi fost bine dacă nu ar mai fi văzut-o niciodată. Ea nu ar fi fost niciodată suficient de bună pentru el.

Gertrude își frământă mâinile.

– Nu vrea asta. Nu cu adevărat.

Reggie zâmbi melancolic.

– Fratele tău poate să ia două bucăți de cărbune și să le transforme în aur, dacă vrea. O privi direct pe sora care îl apărase cu atâta îndărătnicie. Orice a vrut, orice a visat, a transformat în realitate. Iar atunci când mulți ezitaseră, Broderick mersese înainte cu hotărâre, ridicându-se și construind ceva care salvase atâția oameni, inclusiv pe ea. Și-a dorit asta, zise încet. Poate că e așa cum ai zis tu, și motivele lui sunt diferite, dar mereu și-a dorit mai mult.

Iar în ochii lui ea fusese și avea să fie mereu mai puțin, căci nu avea statut.

– Greșești, Reggie.

Ah, Gertrude! Atât de sigură și de optimistă!

Era un dar remarcabil care se stingea în Dials. Cu excepția lui Gertrude. Ea se dovedise de mult o excepție.

– De ce îmi spui asta?

Totul. Orice. Momentele lui Reggie cu Killoranii erau numărate, iar ea nu mai avea dreptul să ia parte la acele certuri intime dintre frați. Certuri în care fusese împăciuitorul de nenumărate ori.

– Sezonul meu s-a terminat în mod oficial.

Reggie înțelese implicațiile acelei afirmații. Cum Gertrude nu mai intenționa să-și găsească pereche, ea nu mai avea să fie obligată să participe la întâlnirile din înalta societate, iar rolul de însoțitoare al lui Reggie era...

Gertrude încuviință.

– Ești liberă.

Liberă. Își ținuse cuvântul față de Broderick din toate punctele de vedere. Ea putea... Nu, avea să i se permită să plece și să-și înceapă viața nouă cu Clara. Speranțele pentru viitorul lor și pentru viitorul atâtor femei care fuseseră în mod asemănător distruse puteau în sfârșit să devină realitate. Asta însemna să își ia rămas-bun. Trebuia să zică ceva. Să mulțumească cuviincios. Doar că...

– O să-mi fie dor de tine, șopti ea.

„De toți."

Ochii lui Gertrude se umplură de lacrimi. Iar dacă Reggie se luptase să ascundă emoțiile în toți acești ani, cealaltă femeie le manifestă liber și cu mândrie.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, spuse cu voce răgușită.

Gertrude porni către ușă. Gus țâșni de sub pian și porni după adevărata lui stăpână. Ea se opri și privi înapoi.

– Meriți mai mult și nu vreau să te las să stai și să te uiți cum...

Broderick se căsătorea cu soția perfectă.

O durea inima. Femeia cu care urma să se însoare avea să fie pură și delicată și să joace rolul de gazdă. Ea avea să fie ceea ce Reggie nu fusese niciodată. Și nici nu avea să fie.

Oh, Dumnezeule! Reggie se cuprinse cu mâinile de mijloc.

– Mulțumesc.

– Oprește-te! Gertrude îi zâmbi trist. Tu ești ca o soră pentru mine.

Și zicând asta, ieși.

Reggie privi spre ușă. Pe perete, ceasul ticăia, marcând trecerea timpului și sfârșitul ședерii ei în acea casă. Broderick urma să se însoare cu altcineva, și ea avea să fie departe de acest loc la acel moment.

Reggie închise ochii.

Capitolul 24

Sufletul tău e atât de gol încât nici diavolul nu îl vrea...

Broderick furase, mințise și înșelase pentru a supraviețui. Însă niciodată nu se vânduse. Acum se găsea în situația în care viața lui depindea de una dintre acele înțelegeri care îi înnegriseră sufletul.

Tânărul majordom se uită la cartea lui de vizită cu o expresie imposibil de descifrat.

– Vă rog să mă urmați, murmură el și, fără a aștepta un răspuns din partea lui Broderick, porni.

Broderick tresări. Nu fusese dat afară. Deși la asta se așteptase. Ascunzându-și uimirea, porni grăbit după bărbatul mai tânăr. Un pic mai înalt decât Broderick și cu cel puțin zece ani mai tânăr,

servitorul avea o față inocentă, care contrastata puternic cu biletul trimis de lordul lipsit de inimă care trăia acolo. Dar poate că asta făcea nebunia dintr-un om. Scotea sufletul din el și lăsa o versiune deformată a acestuia, una care se bucura de necazurile altuia.

„Meriți ura și ștreangul pe care vrea să ți-l lege de gât..."

Sunetul ușor al pașilor lor răsuna în casa înmormântată în liniște. În timp ce mergea către întâlnirea care avea să-i decidă soarta și viitorul, Broderick cercetă împrejurimile. Fiecare portret era îmbrăcat în satin negru, gros – cu excepția unuia. Rama albastră și incrustată cu bijuterii trona mândră, înconjurată din toate părțile de o mare de negru și doliu.

Fascinat, Broderick privi către cei trei imortalizați pe pânză: un copil dolofan cu obraji mari și cu un zâmbet larg, cu gropițe. „Stephen." Se împiedică, oprindu-se lângă portretul celui care fusese fratele său în toți acești ani. Nu. Închise ochii. Nu fratele lui. Ci mai degrabă fiul marchizului, alături de mama și tatăl care îi dăduseră viață. Împlinirea acelor mândri părinți și imaginea fiului lor fuseseră imortalizate cu măiestrie de artist. Bucuria încremenise. Înghețase. Acea familie era protejată de iadul care îi aștepta. De iadul pe care Broderick îl adusese în viața lor

„Nu am nici un drept să fiu aici... Nu am nici un drept să cer ceva..."

Broderick privi în urmă către drumul pe care tocmai îl parcursese. Și, pentru o clipă, se gândi să abandoneze această întâlnire. Să-și accepte soarta așa cum era. Și totuși, dacă făcea asta, însemna să-i condamne pe toți bărbații, femeile și copiii care depindeau de Bârlogul Diavolului.

Cleo și Ophelia aveau acum vieți noi în care nu depindeau de clubul care odinioară fusese universul lor. Gertrude își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei și a adolescenței având grijă de animalele de pe alei decât învățând dedesubturile afacerii. Cei care cunoșteau chinurile străzilor aveau cel mai probabil să se întoarcă la acea existență goală.

– Domnule Killoran! strigă nerăbdător majordomul de la capătul holului.

Broderick înaintă grăbit. În cele din urmă, majordomul se opri. Întinzându-se dincolo de Broderick apăsă pe mâner.

– Domnul Killoran, anunță tânărul.

Dacă holurile din marmură și tablourile aurite străluceau de curățenie, biroul marchizului de Maddock era la polul opus, într-o stare foarte proastă. Grămezi de cărți și registre erau împrăștiate peste tot, de pe masă până pe canapeaua de piele.

– Lasă-ne, Quinn, îi ordonă Maddock pe un ton grav.

– Cum doriți milord, murmură tânărul și ieși cu spatele din cameră.

Închise ușa în urma lui Broderick și a adversarului său.

Cocoțat pe un tron impunător, bărbatul masiv era regele acestui imperiu. Nu schiță nici cel mai mic gest că avea să se ridice în picioare. Cu mâinile lipite de bărbie, îl analiză pe Broderick dincolo de degetele lui murdare de cerneală. Evaluând. Observând. Calculând. Cu ochi lipsiți de suflet, morți, care se potriveau mai bine în Dials decât pe aceste holuri pustii din Mayfair. În tot acest timp, Broderick rămase nemișcat.

– Broderick Killoran, zise batjocoritor marchizul în cele din urmă. Trebuie să mărturisesc că aveam așteptări mai mari de la cel mai puternic om din Dials.

Broderick ignoră acea insultă. Ca băiat irlandez înflăcărat, nou în estul Londrei, își învinețise ochii și își spărsese nasul de multe ori luptându-se cu oricine îndrăznea să se uite la el strâmb. Scoase din jachetă scrisoarea care îl bântuise de când o primise și o așeză peste maldărul de registre.

– Ce vrei?

Lord Maddock lăsă brațele în jos, așezându-le pe mânerele scaunului. Nu-l slăbea deloc din priviri pe Broderick.

– Ce vreau? Bărbatul râse tăios și enervant. Dacă nu ți-ai dat seama deja ce vreau de la tine, atunci ești mai prost decât credeam.

Se opri din râs.

Acea întâlnire era inutilă. Instinctul îi spunea să plece, dar pentru tot ce avea și pentru toți cei care îi erau dragi trebuia să rămână. Așa că nu avea de ales decât să se joace de-a șoarecele și pisica cu acest bărbat, sperând că pe undeva avea să întrezărească o crăpătură prin care să se strecoare.

– Deși înțeleg de ce ai venit să te umilești acum, îl provocă el, făcând semn cu mâna către hârtiile întinse pe mijlocul biroului lui. Ultima ta speranța a fost ruinată de femeia cu care te culci și de sora care nu a putut să-și găsească perechea.

Fierbea de furie. Trânti mâinile peste grămada de registre și se aplecă.

– Poți să te joci cu mine, îl avertiză el tăios. Poți să mă amenințI și eventual să te asiguri că ajung la spânzurătoare, dar să nu îndrăznești să vorbești de ei!

Lord Maddock începu să râdă; acele sunete provocatoare, golite de veselie îl înfuriau pe Broderick.

– Deci îți pasă de acea doamnă. E minunat. Ți-ai ruinat și ultimele speranțe pentru o legătură puternică. Încuviință din cap – acele bucle aurii erau exact ca ale lui Stephen. Consolează-te cu gândul că nimic și nimeni nu te-ar fi putut salva.

Bineînțeles că acest bărbat nu avea alte motive să creadă că acțiunile lui Broderick nu erau mânate de altceva în afară de dorința de a avea conexiuni nobile. Nu putea să înțeleagă că mereu fusese vorba despre asigurarea viitorului familiei lui.

– Nu am dat eu ordinul ca să fie arsă casa, îi spuse el încet.

– Familia mea, răbufni Maddock, aplecându-se brusc în scaun. Era prima ieșire a bărbatului altfel tulburător de stăpân pe sine. Familia mea a fost arsă. Soția mea. Copilul meu nenăscut. Nebunia strălucea în ochii torturați ai marchizului.

Broderick simți că i se face rău. Bărbatul față de care jurase credință era vinovat, dar el îl susținuse.

– Fiul meu a fost răpit, zise direct marchizul.

– Nu știu nimic despre răpirea fiului dumitale. Dar el dăduse ordine tot timpul. Vinovăția pentru acea faptă teribilă venea din rolul pe care îl avusese.

Maddock continuă ca și cum Broderick nu vorbise.

– Și apoi ai încercat să-mi aduci unul dintre bastarzii lui Diggory. Lovi cu pumnul în birou. Câteva grămezi de registre alunecară și căzură zgomotos pe podea. Se ridică praf peste tot. Marchizul surâse disprețuitor, ceea ce-l făcu să pară și mai sever. Apoi se așeză în scaunul lui ca pe un tron, foindu-se, hotărât să-și controleze orice emoție. În această săptămână, cât timp tu ai fost preocupat să alergi prin toată Londra încercând să-i găsești un soț surorii tale și o cale de ieșire pentru soarta care te așteaptă, eu am stat aici. Desfăcu larg brațele. Așteptând. Bucurându-mă de moment. Pentru că era șah mat de mult. Dar tu? Ridică o sprânceană, provocându-l încontinuu. Ademenindu-l. Ai crezut că puteai să evadezi. Ai crezut

că aveai să găsești un lord în Londra care să intervină pentru tine când eu aveam să bat la ușa ta pentru a colecta datoria.

Era o situație cu totul necunoscută pentru Broderick. Să se afle la celălalt capăt. Altcineva să tragă sforile. Era un sentiment profund de disperare. Un sentiment de singurătate care venea odată cu conștientizarea lipsei de putere. Așa se simțiseră mulți bărbați cu Broderick la putere. Trebuia să plece. Nu mai era nimic de spus. Nu avea rost să implore, să roage sau să discute, nimic nu putea să-l oprească pe acest bărbat înnebunit de toate pierderile prin care trecuse. Și totuși, se forță să rămână locului, căci se săturase să fugă de el.

– M-am gândit că ar fi posibil să facem pace.

– Pfff! îl luă în râs marchizul. Arogant și plin de speranță până la sfârșit. Dar, până la urmă, așa e firea oamenilor ca tine. Voi supraviețuiți. Alergați precum gândacii, scăpând de închisoare, de ștreang, de poliție. Nu și acum. Vorbea cu privirea unui om posedat. De data aceasta, eu o să te termin. O să-ți rad imperiul de pe fața pământului și o să-i las pe acei șoareci de stradă pe care îi numești frați plângând după haimanaua pe care au numit-o fratele lor..

– Stephen este fiul dumitale, zise el încet.

– Ieși afară! tună marchizul, ridicându-se în picioare cu atâta forță, încât răsturnă scaunul din spatele lui.

O crăpătură în regatul lui. Cu pieptul ridicat și cu fața roșie, Maddock închise repede ochii. Când îi deschise, erau din nou goi.

– M-ai întrebat ce vreau? Distrugerea ta. Și o s-o am. Și nu o să știi când o să vină. Poate crezi că ești capabil să scapi de soarta asta. Acum ieși afară! răbufni el.

Broderick părăsi biroul marchizului. Răzbunarea era executată repede și cu precizie în Dials. Marchizul era atât de nebun, încât fie nu știa, fie nu-i păsa ce se putea întâmpla dacă aștepta. Și asta era singura speranță cu care pleca de acolo.

Majordomul care șovăise pe hol tresări.

– Pe aici, zise el tăios, făcându-i semn lui Broderick să înainteze. Când ajunseră pe hol, un servitor îl aștepta cu mantia în mână. Majordomul o luă de la servitor și o aruncă cu putere către Broderick. El o prinse la piept.

– Meriți asta, să știi. Orice răzbunare îți pregătește. Deschise ușa. Ieși naibii afară!

În ciuda mâniei cu care îi vorbise, Broderick aprecia loialitatea tânărului înalt și subțire.

– Știu, zise el încet, punându-și mantia.

Apucând frâiele armăsarului pe care le înmânase mai devreme pușlamalei de stradă ca să aibă grijă de ele, Broderick îi mai aruncă o punguță.

– Tu ești Killoran, nu? șopti băiatul uimit și cu respect. El încremeni. Se spune că angajezi copii. Mulți.

Așa făcuse. Nu pentru că avusese vreo idee onorabilă, ci datorită surorii lui. Cât de apăsătoare era ziua în care omul se privea pe sine și constata că avea foarte puțină bunătate în suflet!

– Da, așa e. Scoase o carte de vizită și i-o înmână. Întreabă de paznicul MacLeod. Spune-i că eu te-am trimis și că îl rog să îți găsească de lucru.

Băiatului îi ieșiră ochii dureros de înguști din orbite.

– Vă bateți joc de mine?

El tresări. Tonul subțire îi arătase că nu avea de-a face cu un băiețel, cum crezuse, ci mai degrabă cu o fată. De aproape aceeași vârstă și înălțime cu Cleo când Broderick intrase pentru prima dată în banda Killoran.

– Nu. MacLeod o să te ajute.

Dar apoi cine avea să o ajute? Lui Broderick i se strânse stomacul. Urcă în șa și mână calul. Călări prin Mayfair și Grosvenor Square, acele străzi solemne care erau casa celor mai norocoși oameni din Londra, și continuă până când străzile se îngustară, iar trotuarele deveniră mai gri, dar mai pline de oameni, în timp ce noaptea se lăsa, aducând întunericul cu ea și deschizând locul de joacă al diavolului.

Femei ușoare pândind pe alei și strecurându-se de-a lungul pereților surpați. Copii disperați mișunând prin mulțimea de trecători ieșiți la vânătoare în căutarea următoarei pungi. Acesta era iadul pe care ajunsese să-l numească *acasă*, și asta se datora familiei pe care o găsise în surorile lui, în Stephen și în Reggie.

Închise ochii. Reggie, ale cărei loialitate și prietenie le răsplătise cu resentimente. Și atunci se confruntă cu adevărul – nu se plăcea prea mult. Fusese atât de obsedat de supraviețuire... Nu, nu de supraviețuire, ci mai degrabă de ideea de a fi cel mai bun, încât nu se gândise la persoanele pe care le nedreptățise în drumul lui către succes.

Marchizul.

Stephen.

Surorile lui.

Și acum Reggie.

Toți plătiseră un preț într-un fel sau altul.

Unele păcate se petrecuseră fără știrea lui, dar tot îl apăsau.

Și Reggie știuse asta. Ea îl înfruntase, aruncându-i în față, încăpățânarea lui nemiloasă, văzând ceea ce el nu putuse, lumea lipsită de suflet a nobilimii. El zâmbi melancolic. Dar așa fusese Reggie mereu.

Mai deșteaptă decât majoritatea, ea nu se temuse niciodată să-l provoace atunci când greșea.

De la depărtare se auzeau țipete, iar armăsarul lui începu să necheze.

Broderick întoarse calul și porni prin Londra spre casă. Descălecă în fața casei de la oraș, înmână frâiele unui servitor și porni să urce scările.

– Domnule, murmură majordomul, luându-i mantia.

Broderick era cu un picior la capătul scărilor când Stephen ieși alergând pe holul îngust. Alunecă pe marmura netedă și se izbi de Broderick.

– Încetișor, zise el, prinzându-l pe băiat de umeri.

Se simțea copleșit de un val de emoții.

– L-ai cunoscut? șopti el după ce servitorii se făcură nevăzuți.

Chiar în acea dimineață, simpla menționare a *acestuia* ar fi trezit panică. După întâlnirea pe care o avusese, Broderick se simțea împăcat. Se așeză pe prima treaptă și îi făcu semn lui Stephen.

– Da, recunoscu el după ce fratele său se așeză lângă el.

– Și?

Stephen îi privi cu ochii plini de speranță. Ochii lui Lord Maddock.

Broderick clătină încet din cap. Era ca și cum toată lumina din ochii lui Stephen se stinse.

– Nu.

– Da, ripostă Broderick.

Iar Stephen șuieră prin strungărețea dintre dinții din față:

– Renunți.

Broderick se sprijini cu coatele de treapta din spatele lui.

– Am acceptat realitatea situației mele, interveni el. Iar înainte să fie spânzurat, voia să-i dea această lecție finală băiatului. Când cineva trăiește o viață plină de fărădelegi, chiar dacă e vorba despre supraviețuire, în cele din urmă, tot trebuie să răspundă pentru acele păcate.

O viață de rele își lăsa amprenta asupra omului.

– Ești un laș! strigă Stephen, ridicându-se în picioare. Nu-mi pasă ce zici. Ai renunțat. Am greșit crezând că ești puternic. Pentru că nu ești. Fiecare cuvânt era precum o tăietură. Ești slab. Și un laș. Și îmi doresc să nu mă fi salvat niciodată. Și țipând, Stephen țâșni pe scări.

Broderick își trecu palma peste ochi.

Blestemată zi!

De undeva, în toiul nopții, încă se auzea o voce suavă.

El coborî mâinile și se chinui să descopere de unde venea acel sunet.

Liniștea se lăsă din nou peste reședință.

Apoi se auzi iar. Un ecou vag din interiorul casei, cândva familiar, dar demult uitat – până acum. Atras, urmă sunetul.

Continuă să meargă, apropiindu-se, înaintând în casa aceea străină. Cu fiecare pas, sunetele se auzeau mai bine, mai clar și apoi se opriră complet, făcându-l și pe el să se oprească brusc. Rămase nemișcat, tânjind după acea melodie și apoi se auzi din nou. Doar că de această dată ritmul era mai grăbit, *staccato*. Intermitent. Acele sunete stridente erau convingătoare cu toată disonanța lor, era un tipar, dar, pe măsură ce avu impresia că le deslușise, se schimbară și se transformară în cu totul alt aranjament. Broderick grăbi pasul până când ajunse la capătul holului.

Ușa era ușor întredeschisă, și înăuntru pâlpâia o lumânare. Își tot roti capul încercând să deslușească cine era la pian.

Cu capul aplecat, absorbită, Reggie făcu o pauză pentru a scrie ceva pe o bucată de hârtie întinsă în fața ei. Se încruntă.

În cele din urmă, prezența lui nu fu dată de gol de vreun pas greșit pe o scândură slăbită.

Ci de pisica blestemată a surorii lui.

Reggie ridică degetele de pe clape și sări din loc.

El icni, recunoscător pentru întunericul care îi ascundea roșeața din obraji, dat fiind că tocmai fusese descoperit furișându-se. Nu, nu furișându-se. Ci urmărind-o.

– Domnișoară Spark, îi zise el.

Erau primele cuvinte pe care i le spusese de când ea se deschisese în fața lui. Și era prima dată când nu știa ce să zică în prezența acestei femei.

– Broderick. Ea nu-i răspunse formal și înțepat, ci mai degrabă ridică bărbia și rosti numele lui ca pe o comandă, îndrăzneț, ca și cum avea dreptul să facă asta.

Și avea. De mult timp. Cât de mult i-ar fi plăcut dacă acele silabe ar fi fost rostite ca o rugăminte pentru atingerea lui. Un domn cu bun-simț ar fi făcut o plecăciune și i-ar fi oferit intimitate. Broderick abandonase de mult ceea ce era corect. Neliniștit și bântuit de demoni, nu voia să fie singur cu ei. Nu, el voia să fie cu ea. Reggie, cea care îi fusese aproape mereu, confidentă și prietenă. El fusese un nenorocit care nu merita compania ei.

Împinse ușa mai tare și intră. Fără să vrea, trecu cu privirea peste trupul ei. Renunțase la rochia ei de muselină pentru o modestă cămașă de noapte crem și un halat. La un moment dat, cordonul pe care îl legase se slăbise. Halatul din bumbac era ușor desfăcut, descoperindu-i pielea ademenitoare într-un mod cu mult mai incitant decât rochia verde smarald pe care i-o făcuse la comandă. Înghiți în sec.

„Sunt un nenorocit în toate modurile."

Scoase cutia de chibrituri și țigara din jachetă și o aprinse.

– Te-am auzit... cântând, zise el, scuturând mâna pentru a stinge flacăra chibritului.

Avea cearcăne la ochi. Era o femeie bântuită. Iar acel adevăr îl sfâșia.

– Nu puteam să dorm și m-am gândit să... lucrez.

În timp ce Reggie începu să-și strângă lucrurile, halatul se desfăcu mai mult, descoperindu-i și mai tare pielea albă și pistruii care îl ațâțau, făcându-l să se întrebe cât de departe ajungeau acele pete micuțe și tiparul pe care îl desenau pe pielea ei. Reggie adună toate paginile și le trase protector mai aproape, protejând cuvintele scrise acolo.

„Ah, cât de inocentă e Reggie!"

Ea credea că el se concentra asupra ideilor scrijelite pe acele pagini, nu pe pielea ei delicată acum ascunsă din nou. Glastonbury poate că îi furase virtutea, dar ea rămăsese inocentă în toate

modurile care contau. Broderick ridică o pagină singuratică și o ținu în fața ei, întinzând-o spre ea.

– Ai uitat una, drăguțo!

Ea se întinse să o apuce, și grămada stranie pe care o făcuse se mișcă; toate paginile căzură, plutind între picioarele lor. Reggie începu să înjure ca un marinar. Foarte obraznic. Foarte întunecat. Nu era deloc Regina Spark. Zâmbind cu adevărat pentru prima dată de când lumea se prăbușise peste el, Broderick îngenunche.

– Nu am nevoie de ajutor, zise ea, mișcându-se repede ca să adune hârtiile împrăștiate.

Reggie smulse paginile din mâinile lui, punându-le peste grămada ei.

Da, avea tot dreptul să fie suspicioasă. El nu era bărbatul în care era bine să ai încredere și cu siguranță nu cel căruia era bine să-i dezvălui secrete de afaceri. Doar că această curiozitate nu se născuse din dorința de a fi competitiv, ci pentru că își dorea cu adevărat să știe totul despre ea.

– Nu trebuie să... Broderick deschise gura să-i răspundă insolent, dar se opri.

Rămase absorbit de însemnele aranjate de pe pagina din mâna lui Reggie. Ridică din sprâncene. Apucă cea mai apropiată pagină și o cercetă îndelung. Reggie rămase în genunchi. Tăcută. Nemișcată. Broderick luă o altă pagină, și de această dată ea nu se mai opuse în timp ce el îi examină munca.

De ce... De ce...

– Ultimul trandafir al verii?

Cum ea nu-i răspunse, Broderick înălță capul.

– E muzică.

Se putea citi surprinderea în ochii ei.

– Poți să citești partitura.

– Și tu poți să o scrii. El privi melancolic către instrument.

Câți ani petrecuse cântând?

După ce el și tatăl său fugiseră de pe proprietatea contelui, nu-și permisese să se mai gândească la toate lucrurile care îi plăcuseră cândva. Erau frivole și nu-i ofereau nimic omului când venea vorba de supraviețuire. Broderick zâmbi trist.

– Majoritatea taților ar fi fost înspăimântați să afle că fiului îi plăcea mai mult să cânte la pian și să compună melodii originale decât să călărească sau să ia parte la cine știe ce alte năzdrăvănii

băiețești. O amintire îi reveni în minte: tatăl său lovind voios din picior în timp ce cânta cu îndemânare la viola lui. În tot acest timp, Broderick dansa dansuri irlandeze pe acele melodii. „Uitasem asta despre el – până în acest moment." Tatăl meu era un maestru la violă, își aminti el pentru sine, dar și pentru femeia din fața lui. El și-o făcuse.

– Eu am insistat ca al meu să cânte în stilul Sligo cu viola lui.

– Și tatăl tău a avut una? întrebă el.

– A avut? pufni ea. Tot el și-o făcuse și în fiecare seară cânta cu ea.

În toți acești ani, avuseseră o legătură necunoscută. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Reggie clătină din cap și începu să fredoneze repede o piesă.

– Eu mă ocupam de...

– Linia melodică, interveni el, apropiindu-se de ea.

Ochii ei străluceau.

– Exact.

Își zâmbiră reciproc.

El se lăsă pe spate.

Cât de multe uitase... Totul.

Oare ce se întâmplase cu acel instrument mult iubit? În cearta lor grăbită, el lăsase instrumentul în urmă și nu se mai gândise la asta de atunci.

„Poate că nici nu ai mai vrut să te gândești."

Reggie îl făcea să se gândească la atât de multe! Nu doar la viața din clubul lui și la setea de putere și de stabilitate, ci și la bucuriile pe care le cunoscuse cândva și pe care își permisese să le uite. Și la tatăl lui. Petrecuse atât de mulți ani detestându-l, încât uitase de bucuriile pe care le împărtășiseră ca tată și fiu.

Neliniștit de modul în care ea îl cerceta, Broderick adună paginile rămase și le așează pe pian. Se ridică și apoi cu mâna liberă o ajută să se ridice. Îl gâdilă căldura atingerii ei. Trase din țigară și expiră un mic nor de fum. Când ea termină de așezat teancurile de hârtie de pe pian, le adună pe toate și vru să plece.

– Rămâi? o întrebă el încet. Te rog!

Reggie ezită și, preț de o clipă, el avu impresia că ea avea să-l trimită la naiba, așa cum merita. Ea așează povara pe care o căra în brațe.

– O să fiu spânzurat.

Broderick trase din nou din țigară, simțind nevoia să o facă să înțeleagă ceea ce nimeni altcineva nu înțelegea. Nici măcar frații lui, pentru că le ascunsese lucruri în mod intenționat. Reggie tresări atât de tare, ca și cum el o spintecase.

– Poftim?

– O să fiu spânzurat, repetă el. Stinse țigara și o aruncă în scrumiera de porțelan din apropiere.

În final, rostea adevărul cu voce tare. Cuvinte pe care înainte de asta le spunea începând cu *probabil* sau *posibil*, când de fapt știuse mereu.

Ea înghiți în sec.

– Nu știi asta.

– Oh, știu! Știu exact ce soartă mă așteaptă. Fusese rânduită de mult. Și nici nu am sperat să o mărit pe Gertrude ca să-mi scap gâtul. Nu era atât de naiv încât să creadă că mariajul surorii lui cu un nobil avea să-l facă iertat de crima de a fi participat la răpirea primului născut al unui nobil, fiul și moștenitorul său. Așa cum nu am căutat legături nobile pentru Cleo și Ophelia pentru binele meu. Tot ce am construit – pentru că ea, la fel ca el, frații lui și toți cei care numeau Bârlogul Diavolului acasă îl făcuseră ce era – o să fie în cele din urmă pierdut. Imperiile se nasc și mor. Clubul meu nu este diferit. Și nici eu.

Gata, rostise, în sfârșit, acele cuvinte. Se pregătea să fie cuprins de un sentiment de goliciune, gândindu-se la soarta lui. Însă acesta nu veni. Era ceva eliberator în asumarea viitorului. Alergase frenetic prin toată Londra, intenționând să-și pună viața în ordine, doar pentru a se găsi... eliberat.

Broderick trase adânc aer în piept. Reggie se schimbă la față. El chicoti.

– Haide, doar nu o să mă faci să cred că o să-ți fie dor de mine când nu o să mai fiu.

– Nu mai spune asta, șopti ea.

Broderick ridică ușor din umeri.

– E adevărat. Îi susținu privirea. O să cad, dar, când o să se întâmple, o să știu că surorile mele sunt bine. Nu o să se trezească într-o zi pe London Bridge, oferindu-se vreunui nenorocit ca mine care nu le merită.

Capitolul 25

Faci umbră pământului degeaba. Viața ta nu înseamnă nimic pentru nimeni. Și lumea o să se bucure când o să mori.

Ea nu voia să-i cunoască motivele.

Nu voia să înțeleagă motivele din spatele obsesiei lui bolnăvicioase legate de nobilime sau de ce avea să se însoare cu doamna lui perfectă.

Îi fusese ușor să-l disprețuiască atunci când se comportase precum proprietarul nemilos care punea interesele clubului său de pariuri și fascinația față de nobili deasupra tuturor celorlalte lucruri.

Nu se întrebase niciodată de ce admira el atât de mult nobilimea, dar acum știa.

Era un bărbat care își punea treburile în ordine înainte să fie spânzurat. Se pregătise pentru acest moment cu mult timp înainte ca Maddock să-l amenințe.

Ea simți o apăsare teribilă în piept. El scăpase din ghearele morții de nenumărate ori. Chiar ea îi bandajase răni care ar fi ucis bărbați mai slabi. Dar acum era ceva diferit. Trecutul ei o învățase că nu puteai înfrunta un nobil. Nu fără a fi distrus, în cele din urmă. Ea scăpase, așa cum o făcuse și Broderick. În final, aveau să fie răpuși de acea putere. Reggie îi privi chipul.

– Tu mereu ai vrut să pui ordine în viața oamenilor.

El se încordă. Ea înaintă, obligându-l să o privească.

– Oamenii nu sunt ca un puzzle. Nu ai cum să le pui viața într-un cadru frumos și să le alungi problemele.

El strânse din dinți.

– Nu e o rușine să fii uman. Trebuie să ne le permiți fraților tăi și mie libertatea alegerii.

El îi zâmbi.

– Chiar dacă deciziile pe care ei le iau nu o să rezolve problemele și nu o să creeze imperii.

– Vreau ca ea să fie în siguranță, zise el rugător.

Și apoi adevărul o lovi. El încerca să-i explice motivele pe care le avea. Voia ca ea să știe de ce căuta să construiască o legătură cu cei pe care ea îi detesta.

– O să găsească siguranță dacă se căsătorește cu un nobil? Dacă se căsătorește cu unul precum Glastonbury?

El se albi la față.

– E timpul să o întrebi pe sora ta ce vrea. Ce fel de viață preferă.

– Și tu, Regina? O privi intens. Ce vrei?

– Eu? Eu prefer sinceritatea insolentă a cruzimii din Dials.

Mai mult decât prefera lumea în care el era hotărât să intre.

– Aș fi în stare să spintec orice nenorocit din Dials decât să vă văd pe vreuna din voi, pe tine sau pe Gert, căsătorindu-vă cu unul.

– Cel puțin, atunci când ai de-a face cu un hoț și un păcătos, știi exact la ce să te aștepți.

Nimeni nu risca să greșească, pentru că așa ajungeai să fii distrus, cum pățise ea cu Lord Oliver. Știai cum să procedezi și, de obicei, totul se termina cu o răfuială bună.

– Răspunde-mi, Regina!

„Regina." Cât de mult îi plăcea când îi folosea numele întreg! Gestul trăda intimitate și promitea că se putea întâmpla mai mult.

El se apropie de ea.

– Dacă ai fi fost fata unui nobil, ai mai fi *ajuns* pe London Bridge cu un nenorocit ca mine? întrebă el fără ranchiună.

Ea îi privi obrajii sculptați, cicatricea acum ștearsă în formă de semilună de la coada ochiului stâng, de care ea însăși avusese grijă.

– Nu, zise ea suav.

Mai degrabă se găsise acolo din cauza unuia dintre acei nobili pe care el îi admira atât de mult. Și, cu toate acestea, fusese mai în siguranță cu el decât în prezența oricărui nobil. Niciodată nu se așteptase la vreo recompensă trupească din partea ei. Nu-i ceruse nimic. El le oferise ei și surorilor lui responsabilități pe care nici un bărbat, indiferent de statutul lui, nu le dădea unei femei. Și cu acea bunătate îi cucerise inima complet.

El ridică un deget și făcu semn.

– Exact.

Reggie așeză hârtiile pe pian.

– Căsătoria cu un nobil nu înseamnă ca o tânără femeie o să fie îngrijită. Chipul detestatului Lord Oliver îi apăru în minte. Dar tu știi, Broderick, ai văzut cum sunt bărbații care vin la mesele tale. Pierd averi. Lovesc femei. „Te rog! Te rog nu... Îmi pare atât de rău! Nu..." Îi tremura obrazul amintindu-și de pumnii pe care îi primea cu o frecvență ametitoare. Își drese glasul. Ei – se forță

să vorbească în ciuda rușinii pe care o simțea – se culcă cu alte femei în afara legăturilor matrimoniale. Știi asta. Ai văzut.

Iar ea o trăise.

El nu mai scoase nici un cuvânt. Dar apoi zise:

– Nu sunt toți bărbații ca... el.

Reggie ridică bărbia.

– Ai văzut vreunul onorabil în rândurile lor? ripostă ea.

Cei care veneau la Bârlogul Diavolului erau de cea mai joasă speță, nu le păsa de nimic altceva în afară de propriile plăceri.

– Am văzut.

Acea mărturisire sobră o făcu să se retragă.

– N-nașul meu era așa.

– Nașul tău?

– Nașul meu, repetă el. Da, eu am legături cu nobilimea. Îi făcu cu ochiul. Nu prin sânge, clarifică el și apoi nu-i mai zise nimic.

– Dar...

Avea atâtea întrebări amestecate în minte.

– Cum am ajuns aici? o scuti el de o întrebare. Prin venele mele curge sângele unui hoț. În timp ce vorbea, privirea lui deveni rece, și ea înțelese în acel moment că uitase de prezența ei. Tatăl meu a urmat cursurile de la Trinity College împreună cu un conte englez. Au fost cei mai buni prieteni, iar când Lord Andover a fost chemat acasă pentru că tatăl său murise, l-a luat pe tatăl meu cu el. L-a numit mâna lui dreaptă în afaceri și l-a însărcinat să aibă grijă de proprietăți. Nu am cunoscut-o niciodată pe mama mea. A murit la naștere. Așa că am crescut alături de tata într-una dintre acele proprietăți și alături de un conte care nu a reușit niciodată să aibă moștenitori. Nu mi-a lipsit nimic.

Ridică absent paginile cu muzica compusă de ea înainte să continue. Broderick o întoarse, uitându-se atent la note. Nu cu mult timp în urmă, ea i-ar fi smuls-o din mâini și i-ar fi cerut să-i dea paginile înapoi și să-i lase secretele în pace. Acum nu-și dorea decât ca ea să descopere secretele lui. El puse paginile la loc.

– Am avut cei mai buni profesori. Cele mai elegante haine și cei mai buni cai. Nu-mi lipsea nimic. Eram tratat la fel de bine precum fiul unui nobil, cu o singură excepție...

– Nu aveai sânge nobil. Acesta era motivul pentru care se trezise singur pe străzile din Seven Dials. Da. Aveam doar un naș care

i-a oferit tatălui meu totul. Registrele lui. Puterea de a angaja și de a concedia personalul casei. Înghiți în sec. Toate finanțele.

Sângele unui hoț.

– A furat de la el.

Afirmația ei îi atrase atenția.

Rânji trist.

– Da, recunoscu el cu un accent irlandez perfect. Și totuși...

Reggie își mușcă buza de jos.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– S-a sinucis. Vorbea cu o nonșalanță care era dezmințită de zbuciumul din ochii lui albaștri.

Asta era. Cel mai întunecat păcat al său, care era mult prea ascuns pentru a fi rostit până și în șoaptă. „Oh, Dumnezeule!" I se strânse stomacul. În cele mai întunecate vremuri, când ea se gândise să se arunce în Tamisa, știa că în urma ei ar fi rămas un tată rușinat și doi frați. Nu era nici un copil. Broderick trecuse însă de la o viață privilegiată la una de singurătate. Durerea pe care o simțea pentru băiețelul care fusese cândva fu înlocuită de mânie.

– Nu, îl corectă ea. Cu nasul tău. Ce s-a întâmplat cu el?

Broderick scoase din jachetă cutia cu chibrituri și o țigară. Reggie i le smulse dintre degete și le așeză deasupra lucrurilor ei.

– Nici măcar nu-ți plac, glumi ea.

El se încruntă, uitându-se la țigări.

– Ne-a alungat.

Ea se lăsă pe călcâie.

– V-a alungat?

Pe tatăl trădător al lui Broderick putea să înțeleagă de ce, dar...

– Și pe tine, și pe tatăl tău? Chiar și când tatăl tău a ales calea ușoară a lașității, iar nasul tău știa că ești singur?

El ridică din umeri.

– Nu știu dacă a mai aflat asta.

– Atunci ar fi trebuit. Ea ridică vocea. Ar fi trebuit! Asta e ceea ce faci când iubești pe cineva. Îl cauți și îl găsești. Și îl ajuți. Îl susții. Nu-l lași să treacă singur prin încercările vieții. Simțea cum prin venele ei pulsează ură față de cei care îl dezamăgiseră. Suspină dezgustată. Tu îl consideri mai mult decât este. Un domn cu adevărat onorabil nu pedepsește un copil pentru păcatele tatălui. În timp ce păcatele ei murdare erau numai ale ei. Nimeni altcineva nu era responsabil. Ea își asumase acele decizii. Pe toate, chiar și pe cele mai

rele dintre ele. Oh, Broderick! Ceea ce nu ai reușit niciodată să vezi este că nu ai nevoie de o legătură cu nobilimea. Tu mereu ai fost nobil – îi atinse pieptul cu vârful degetelor – datorită omului care ești.

El surâse.

– În cele din urmă, nimic nu a contat.

„Nimic nu a contat." O durea inima și simțea că avea să se prăbușească auzindu-l cum renunță. Acele ultime cuvinte vorbeau despre moarte. Acoperindu-și fața cu mâinile, Reggie se concentră să respire. El, proprietarul atotputernic de la Bârlogul Diavolului, înfruntase – și învinsese – cele mai nemiloase suflete din Dials. Adunase de pe străzi sufletele lipsite de speranță cum fusese ea și le ajutase să-și revină. Prin forța lui își descoperise și ea forța ei. Și acum pur și simplu renunța? Nu. Acceptase sfârșitul cu marchizul care îl aștepta la capăt de drum. Dincolo de durerea care amenința să o înghită, era ceva mai mult. Ceva mult mai sigur. Mânia ardea încet în interiorul ei răspândindu-se peste tot. Reggie făcu un pas în spate.

– Cum îndrăznești?

– Eu nu... El o privi, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ce...

– Tu. Ea făcu semn spre el. Ai ajutat bărbați, femei și copii care nu aveau nimic, nici măcar speranță, să supraviețuiască. Inclusiv pe ea. Să trăiască cu orice preț. Și acum pur și simplu vrei să renunți? Vocea ei se auzi în toată încăperea.

O venă zvâcni pe chipul lui.

– Nu am renunțat.

Oricine altcineva care nu-l cunoștea așa de bine, care nu văzuse afecțiunea de care era capabil ar fi dat înapoi auzind avertismentul din tonul lui tăios.

– Ba exact asta ai făcut, Broderick. exact asta! șuieră ea.

– Nu știi nimic despre asta.

Se îndepărtă un pas de ea.

Pleca? Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea să scape așa ușor! Reggie alergă, oprindu-se în fața lui și făcându-i imposibilă retragerea.

– Știu totul despre asta, Broderick. Chinurile mele nu sunt ca ale tale. Îl imploră cu privirea și cuvintele, dorindu-și să-l înțeleagă. Dar știu cum e să simți că nu există nici o cale de scăpare...

Broderick o prinse brusc de umeri, făcând-o să suspine de uimire.

– Pentru că nu este, strigă el și o strânse ușor. Amenințarea cu care mă confrunt nu poate fi învinsă. Un tată înșelat o să mă ducă la spânzurătoare, și pe bună dreptate.

Luă mâinile de pe ea și scuturâ degetele ca și cum acea atingere îl arsese. Acel mic gest de slăbiciune îi alungă mânia.

În cele din urmă, ea înțelese.

– Te învinovățești.

– E vina mea.

– A fost o greșeală.

El înghiți în sec.

– Stephen a pierdut viața pe care o merita și a fost forțat să trăiască o viață de fărădelegi din cauza mea.

– Nu. Reggie clătină din cap, simțind nevoia ca el să înțeleagă. Tu i-ai cerut lui Walsh un orfan. Un copil neajutorat. Singur. Asta ai cerut, Broderick. Ea se apropie de el până când se priveau ochi în ochi. Pentru că, în ciuda imaginii pe care ți-ai construit-o, de om nemilos, întotdeauna ai avut bunătate. Reggie își puse palmele peste pieptul lui, în dreptul inimii care îi bătea repede și constant. Un bărbat atât de viu! Tatăl tău a renunțat, zise ea suav și sub palmele ei îi simți mușchii pieptului încordându-se. Tu nu ești așa, Broderick. Tu nu ești genul de persoană care să accepte o înfrângere. Îl privi intens. Nici măcar asta.

El îi atinse obrazul cu încheietura.

– Eu te-am forțat să o însoțești pe Gertrude. Ți-am cumpărat clubul. Nu-ți merit loialitatea.

Bietul Broderick! Continua să creadă în lucruri absolute.

– Nu e un club, zise ea cu o ușurință pe care nu o simțea. Zâmbetul lui Reggie pieri. Am fost prieteni mai mult timp decât am fost dușmani.

Broderick își lipi fruntea de fruntea ei. Respirația lui îi atingea buzele, mirosul lui de țigări o făcea să simtă furnicături.

– Asta suntem? Dușmani?

Dacă și-ar fi ridicat capul, fie și foarte puțin, buzele ei le-ar fi întâlnit pe ale lui. Iar ea își dorea să-i simtă sărutul din nou.

– Nu mai știu ce suntem, Broderick, zise ea încet, copleșită de realitate.

El era cel care stabilise noile reguli ale relației lor. De ce i-ar fi păsat dacă erau într-adevăr dușmani?

– Oricum ar fi, contează? Pentru tine?

Pentru ea conta. Ea tânjea după prietenia lui. Patetică și prostuță cum era, ar fi acceptat orice resturi ar fi vrut el să-i dea.

– Da, contează. El continuă să-i atingă fața cu încheietura. Nu vreau ca frații mei să trăiască în Dials. Făcu o pauză. Și nici tu nu vreau să trăiești acolo.

Deci discuția despre viitorul lui se încheiase. Ochii, vocea lui și schimbarea bruscă de subiect îi spuneau asta. Fără să vrea, privirea ei alergă spre partituri și se uită la notele scrise din memorie. Incomplete, dar întregi în mintea ei.

– Nu există alt loc pentru mine.

Își părăsise casa și familia care o iubise, aducându-le în schimb doar rușine și scandal. Nu avea cum să se întoarcă după asta. Își mușcă obrazul pe interior.

Blestemat să fie că o făcea să scoată la suprafață amintiri demult îngropate! Amintiri care ar fi trebuit să rămână acolo. El îi înclină bărbia, îndreptându-i privirea către a lui.

– Eu aș fi avut grijă de tine.

Își simți inima strângându-i-se. Cum era posibil ca un jurământ să bucure și să rănească în același timp?

– Știu.

Dar ea nu și-l dorise niciodată în acel mod. Nu-și dorise să fie secretara protejată de el, suferind în tăcere când el avea să găsească o femeie care să-i câștige inima.

– Nu e târziu. Dacă te-ai răzgândit... îi zise el.

O ofertă de iertare. Și acea bucată din sufletul ei care avea mereu să-l iubească pe acest bărbat tânjea să accepte acea părticică din el. Femeia care fusese jefuită de mândrie cu mult timp în urmă nu putea să facă acel sacrificiu. Nici măcar pentru Broderick. Ea clătină din cap.

El privi către teancul de hârtii.

– Ești hotărâtă să pleci.

Nu avea să rămână și să vadă cum el se căsătorește cu altcineva. Chiar dacă acea pereche îl putea salva pe el, pe ea avea să o distrugă.

– Sunt.

Și avea să-i fie dor de el în fiecare zi până la moarte.

– Prea bine. Își pocni încheieturile și se așeză pe banca de la pian. Ce fel de club este? întrebă el, deschizând dosarele ei.

Ea tresări, degetele ei întinzându-se instinctiv către foile pe care le ținuse ascunse de el. El privi peste umăr. Reggie îi vorbi printre dinți.

– Ar trebui să fiu proastă ca să-ți spun ceva despre intențiile mele. Nu poți să deții proprietate asupra unei idei.

El râânji.

– Te-am instruit bine. Te temi că aș putea să o șterpelesc de la tine, zise el.

Ea se luptă cu sine înainte de a-i înmâna acele pagini. Poate că era proastă fiindcă avea încredere în el și poate că acel schimb de replici nu fusese altceva decât un șiretlic menit să o înduioșeze, dar ea îl credea. Îl credea datorită felului în care se comportase de-a lungul anilor.

– Cleo insistă că nu ai vrut niciodată să-ți deschizi o casă de pariuri.

Ea își simțea limba amorțită.

„Ce îi mai împărtășise Cleo fratelui ei?"

Observându-i tăcerea, el o privi întrebător.

– E un salon?

– Nu e un salon.

– O tavernă atunci?

Reggie clătină din cap.

– Atunci ce e? El ridică din sprâncene. Cu siguranță știi, Regina, că o să aflu exact ce ai de gând, fie că îmi spui, fie că nu...

Ea îl lovi peste umăr.

– Dumnezeule, nimeni din toată Anglia nu e atât de arogant cum ești tu!

Și avea motive să fie. Dacă timpul era un bun profesor, atunci se dovedise că tot ce își dorea, fie că era vorba de informații, putere sau avere, obținea în cele din urmă. El făcu o plecăciune din cap. Ea pufni.

– Ești incorigibil. Reggie își netezi partea din față a cămășii de noapte. E o sală de muzică.

– Ce...

– Sală de muzică, repetă ea și se pregăti pentru criticile și cinismul lui. Încurajată de tăcerea lui, luă caietul de notițe. O să fie muzică country, operă și reprezentații de balet. Se sprijini cu un genunchi de bancă și așeză caietul deschis în fața lui. Clienții nu o să fie nevoiți să caute locuri în baruri separate – așa cum făceau toate

teatrele – ci, mai degrabă o să poată consuma băuturi în mijlocul teatrului. Când ea termină, el se uită în caietul ei fără să scoată vreun cuvânt.

– Ah, o sală de muzică!

Ea strâmbă din nas, încercând să-și dea seama ce voia să spună.

– Și ce fel de muzică o să cântați? Apăsă cu măiestrie degetele peste clapele albe și negre, interpretând „Moartea și doamna". Muzică sobră pentru clienții tăi?

Ea simți fluturi în stomac. Bineînțeles că era talentat și la asta. Dacă Oliver mereu își bătuse joc de muzică, spunând că era treaba unei doamne, Broderick știa exact cum să folosească acele clape. Înainte ca ea să apuce să răspundă, el începu să interpreteze ceva mai vesel; degetele lui zburau peste clape, și el cânta duios, ușor, în afara tonalității de bariton.

– Trăia un om nebun în Baleno/ Care își dorea o soție să-l neliniștească.

Reggie chicoti.

– Și cânți!

El făcu o pauză în mijlocul versului.

– Foarte prost. Reluă cântecul. Înclinând capul înainte și înapoi, îi făcu cu ochiul, și inima ei începu să bată într-un ritm ciudat. De mult timp ofta după draga Ally Croaker,/ Așa că tânărul blând îi vorbi: Vrei să fii soția mea, dragă Ally Croaker,/ Vrei să fii soția mea, dragă Ally, Ally Croaker? Când termină, ridică din sprâncene. Sau poate melodii romantice? Dintre toate fetele care sunt atât de istețe,/ Nici una nu e precum frumoasa Sally;/ Ea este drăguța inimii mele/ Și ea locuiește pe strada noastră./ Nu este nici o doamnă în regat pe jumătate dulce ca Sally;/ Ea este drăguța inimii mele/ Și ea locuiește pe strada noastră.

În timp ce el cânta, ea îi cercetă capul plecat, pierzându-și inima cu totul în fața lui. Când el ridică privirea, ea se strădui să pară stăpână pe situație. Cât de degajat era în toate privințele, în timp ce ea era o furtună de emoții! Și avea să fie mereu așa în preajma lui. Se lăsă pe spate pe bancă. Ridică degetele de pe clape și întinse o mână.

– Deci? întrebă ea sarcastică. Nu-i scăpase din vedere că el nu-i dezvăluise opinia lui despre planurile ei.

– Nu am zis nimic.

– Nici nu a fost nevoie.

Studie acele pagini, uitându-se la detaliile scrise meticulos de mâna ei.

– Hm.

Ea bătea neliniștită din picior.

– Ce e?

Broderick ridică privirea.

– E un teatru, zise el cu un aer sigur.

– E mai mult de atât, rosti indignată.

Scoase o schiță creionată de mâna ei și o întinse. El cercetă rapid desenul.

– Prima regulă în afaceri este să ai mintea limpede. Este foarte periculos să iei criticile ca pe ceva personal.

Și poate că ea nu era o prietenă chiar atât de bună pe cât o credea el, căci când vorbea astfel despre visul și afacerea pe care avea să o aibă curând cu Clara, ea se bucura de acest scurt răgaz. Nu existau un marchiz nebun, amenințarea spânzurătorii asupra lui Broderick și nici o urmă de resentimente între ei doi pentru ce se întâmplase între ei. Reggie își făcu loc pe bancă lângă el.

– Prea bine. Te ascult.

El privi pagina.

– Nimic nu te scoate în evidență. Și, cu acea sentință, închise caietul. O să intri în competiție cu teatrele deja recunoscute din Covent Garden și o să eșuezi. Nu o să reziști nici două luni după inaugurare.

O cuprinse un sentiment de neliniște auzindu-l rostind acea afirmație atât de lipsită de emoție. Dacă ea eșua, atunci ar fi fost responsabilă pentru toți bărbații, toate femeile și toți copiii care s-ar fi bazat pe ea și pe Clara pentru locuri de muncă.

– Următoarea regulă în afaceri, îi zise el, înghiontindu-i genunchiul cu genunchiul lui, e să nu te gândești niciodată la eșec. Ci mai degrabă să te concentrezi asupra felului cum ai de gând să reușești. Ce face ca localul tău să fie diferit, Reggie?

Ridicând creionul, Reggie îl lovi de foaie, gândindu-se la notițele ei.

„Ce l-ar face diferit?"

Era un lucru pe care ea nu-l luase în considerare până atunci. Se bazase pe talentele pe care ea și Clara le aveau împreună. Dar de ce i-ar fi vizitat clienții?

– Nu știu.

El îi atinse vârful nasului cârn și plini de pistrui.

– Găsește ce te scoate din tipar, îi repetă el. Pantomimă. Dans pe funie. Un amestec de interpreți în afară de muzicieni.

Ea încetă să mai lovească cu creionul.

– Tu ai vrea să devenim un circ.

– Eu aș vrea să te văd reușind, o corectă el, înmânându-i acele pagini.

Reggie acceptă notițele.

– Oricum, nu ne permitem luxul de a ne diversifica interpreții sau de a avea elemente de decor.

Numai cu plățile pe care le aștepta, Broderick îi consumase deja fondurile care erau destinate angajării de artiști.

– Dar atunci cine o să...

– Eu o să interpretez.

Asta îl reduse la tăcere. Reggie îl înfruntă pe bancă.

– Eu o să interpretez alături de câteva tinere femei pe care Clara le cunoaște de la Covent Garden. Și când o să am bani, o să caut alte persoane. Chiar și pe acele femei care lucrează pentru tine. El încremeni. Adevărul este, Broderick... Ea se apropie mai mult, uitându-se în ochii lui. Dacă ele sunt dispuse să vină, eu sunt hotărâtă să le iau. Merită să dețină controlul asupra viitorului lor, și eu o să permit asta, chiar dacă tu o s-o consideri trădare.

Broderick o privi lung.

– Ai dreptate.

Asta o uimi.

– Poftim? întrebă ea pe nerăsuflate, scăpând notițele printre degete.

– Ai dreptate.

Adunând acele pagini pierdute, el le așeză pe pian.

Cu siguranță era bolnav, nu? Ea își puse mâna pe fruntea lui. Sau poate înnebunise?

– Tu nu renunți atât de ușor.

– Cât de suspicioasă ești, râse el, prinzând-o de degete și făcând-o să simtă fluturi în stomac când îi sărută palma. Am greșit când te-am judecat pentru că voiai să-ți oferi un nou început. Vreau ca personalul meu să meargă cu tine.

Ea pufni nemulțumită și încercă să se ridice, dar el o prinse de mână, ținând-o lângă el.

– Am fost prea egoist. Prea pornit să dețin controlul. Am vrut să-mi pun în ordine viața și afacerea, dar tu erai acolo mereu, Reggie. Salvarea pe care eu nu o puteam oferi.

– Oprește-te, îl rugă ea.

– Nu. Ești cea mai capabilă dintre toți angajații mei. O să ai grijă de ei. O să te asiguri că...

– Iar faci asta, șopti ea. Îți pui viața în ordine.

– Nu și de această dată. Acum nu e vorba despre Maddock sau despre mine. Se așeză înapoi pe bancă. Ci despre tine. Sau despre mine recunoscând că tu poți și o să creezi ceva minunat. O să se dezvolte și o să înflorească, iar totul o să ți se datoreze ție – omului care ești. Ar fi trebuit să te susțin încă din momentul în care am aflat ce intenționezi să faci.

Ea avea lacrimi în ochi. Apoi o picătură începu să-i alunece pe obraz.

– Nu, murmură el și îi șterse lacrima.

De ce trebuia să facă asta? De ce trebuia să fie bărbatul atent și înțelegător de lângă ea? Acele ziduri pe care le clădise în jurul inimii ei în ultimele zile începură să se clatine, prăbușindu-se. El îi înmână partitura.

– Cântă pentru mine!

– Vrei să interpretez? suspină ea ducându-și podul palmelor la ochi și ștergându-se. Iar te joci cu mine.

Din nou, Reggie încercă să se ridice de pe bancă, dar el o prinse.

– Cum o să cânți pentru o sală plină de străini dacă nu poți cânta singură pentru mine?

– Pentru că nu e o interpretare, zise ea, înroșindu-se. E... Făcu semn cu mâna către el. Ești tu.

– Eu am cântat pentru tine.

Auzind acel argument copilăros, ea zâmbi.

– Asta e diferit.

– De ce? Eu am fost foarte serios.

Ea râse. Cât de minunat era să râdă alături de el! Aproape că îi venea să creadă că lumea lor nu se întorsese cu susul în jos.

– Prea bine.

Reggie smulse partitura din mâna lui și o aranjă. Îl împinse cu șoldul, și el se dădu într-o parte, făcându-i loc să ajungă la mijlocul clapelor. Cu degetele pe clape, ea trase aer în piept.

– Sunt doar eu.

El nu avea să fie niciodată *doar el*. El era cel care avea inima ei și care curând avea să se căsătorească cu o doamnă nobilă. Alungă gândul acela din minte. O detesta deja pe acea necunoscută că îi deranjase. Îl ura pe Broderick pentru că decisese să continue cu asta. Și detesta gândul că nu era suficient pentru el. Regina apăsă pe clape, dând viață cântecului și, uitând că Broderick era lângă ea, se pierdu în versuri.

– E ultimul trandafir al verii/Lăsat să înflorească singur;/ Toți prietenii lui frumoși s-au ofilit și au dispărut./ Nici o floare care să-i fie rudă,/ Nici un boboc de trandafir aproape/Care să-i reflecte roșeața/ Care să ofere un suspin pentru un suspin. Simți cum Broderick încremeni lângă ea pe bancă. Cum cei frumoși dorm,/ Du-te și dormi și tu cu ei./ Așa, cu blândețe, mă scutur,/ Și frunzele tale sunt patul/În care prietenii tăi din grădină zac morți și fără de miros/ Așa că în curând o să-i urmez/ Când prieteniile s -au veștejit/ Și din cercul strălucitor al iubirii/ Cad diamantele/ Când inimile adevărate s-au veștejit/ Și cele dragi au fugit,/ Oh! Cine ar putea să trăiască singur în această lume gri?

Reggie se opri. Ecoul clapelor încă se auzea în liniștea nopții, chiar și după ce ea apăsase pe ultima notă. Trecuse atât de mult timp de când interpretase la pian sau cântase! Evitându-i privirea, se ridică în picioare să plece...

– Am greșit, șopti el, făcând-o pe Reggie să se întoarcă încet.

Pasiunea ardea în ochii lui, înnebunind-o cu intensitatea, tăindu-i respirația.

– Ai greșit?

El se ridică, apropiindu-se de ea. Reggie clipi.

– Cu ce?

El înghiți în sec.

– Vocea ta o să fie suficientă.

Trupul ei își croi drum către al lui. Buzele lor se întâlniră într-o explozie de căldură și foamete. Ea își deschise buzele, primind sărutul lui și răspunzându-i la fiecare atingere a limbii. Sărutul lor era un duel, era un dans. Se întreceau. Se contopeau. Întâlnindu-se într-un antic dans al pasiunii. Reggie lăsă capul într-o parte, și el îi sărută gâtul, zăbovind asupra pieptului ei care se ridica și cobora nebunește. El supse acea carne. O tachină. O mușcă. Ea își mușcă la rându-i buza de jos. Voia să-l cunoască în toate modurile. Înainte ca el să-și găsească soție și înainte ca ea să plece, voia să se bucure

de orice plăcere pe care o putea găsi în brațele lui. Reggie se pierdu în îmbrățișarea lui. Întorcându-se, își împreună mâinile în spatele gâtului lui, înclinând capul în așa fel încât el să o poată săruta mai bine. El gemu. Fără a se opri din sărutat, Broderick începu să-i desfacă halatul pe care i-l împinse de pe umeri. Aerul rece al nopții era precum un freamăt pe pielea ei încinsă.

– Cât de frumoasă! șopti el.

O umplu de sărutări pe bărbie și pe gât.

Ea gemu pasional când el îi cuprinse sânii cu mâinile, lipind materialul subțire de piele. I se întăriseră sfârcurile, tânjind după atenția lui. Prin cămașă, el trase de acele vârfuri tari, necăjind-o. Chinuind-o.

– Te rog, îl imploră ea, dorindu-și să-i simtă mâinile pe pielea goală.

Broderick îi împinse bretelele înguste, eliberându-i sânii.

– Spune-mi ce vrei, Regina, murmură el, făcând cercuri cu degetele în jurul aureolelor ei, acea atingere delicată făcând-o să ardă de dorință.

El îi permitea să dețină controlul. Voia să își controleze plăcerea. Și inima ei se umplu din nou de iubire pentru el. Reggie alunecă către marginea băncii de la pian și apoi îi luă mâinile într-ale ei. Duse palmele mari și crăpate ale lui Broderick pe sânii ei. Pieptul ei se ridică și coborî repede, iar ea se forță să deschidă ochii și să-l privească.

– Vreau să mă atingi, șopti ea. Vreau să-ți simt atingerea peste tot.

Înghițind zgomotos, Broderick își fixă privirea asupra sânilor ei. Gemând, așeză un genunchi pe bancă, coborî gura și îi luă unul dintre sfârcurile întărite între buze. Reggie își simți picioarele moi și se sprijini cu fundul de instrumentul din spatele ei. Clapele scoaseră sunete disonante, împrăștiindu-se în toată încăperea, în timp ce el continuă să o chinuiască tulburător de plăcut. Apoi o supse. Sugea profund acel sfârc, lingând vârful. Făcând cercuri în jurul zonei atât de sensibile. Reggie închise ochii și, împletindu-și degetele cu buclele lui aurii, îl trase mai aproape.

Fiecare atingere o înfometa. Se simți pentru prima dată umedă și încinsă și se bucură de acea plăcere. Se oferi cu totul senzațiilor. Și nu era nici un fel de rușine. Erau doar o foame violentă și o rugăminte incoerentă, după care ea își desfăcu picioarele și se împinse în el.

Clapele trosniră și cântară fiecare notă frenetică a șoldurilor ei. O simfonie discordantă care se potrivea cu focul ce o devasta pe interior. Broderick se retrase, iar ea țipă, înfigându-și degetele în materialul jachetei lui pentru a-l ține aproape, dar el doar se mișcă pentru a se concentra asupra celuilalt sfârc neglijat.

– Broderick, gemu ea, lăsând capul pe spate. Adierea făcu brusc ca toate partiturile să se împrăștie în jurul lor, uitate. El o sugea și o tachina, devotându-se acelui sfârc până când Reggie nu mai fu în stare să vorbească, ci doar să implore incoerent, în contrast cu sunetele stridente ale pianului. El se ridică, și ea strigă, simțind pierderea lui. Fără a-și lua ochii de la ea, el îi ridică mai sus cămașa de noapte.

– De când ne-am întâlnit la sala ta de muzică și mi-ai spus că sunt un ticălos am visat la asta.

Îi ridicase cămașa de noapte dincolo de gambe, apoi mai sus, dezvelindu-i coapsele, și apoi mai sus. Ea ridică instinctiv mâinile, permițându-i să-i tragă cămașa, rămânând goală în fața lui. Broderick se aplecă și îi alintă gamba dreaptă.

– Pistrui, șopti el complet absorbit, făcând-o să chicotească.

– Sunt hidoase.

Ea detesta acei pistrui care îi marcau pielea. Coborând capul și ridicându-i piciorul, Broderick urmări drumul creat de acei pistrui cu buzele lui.

– Minunat, zise el între sărutări.

Și pentru prima dată în cei 28 de ani ai ei, crezu asta. O simți. El îi mângâie piciorul.

– Sunt infinite.

Respira greu, ca și cum alergase o cursă lungă. Acea dovadă a dorinței lui o făcea să simtă o satisfacție încântătoare și, instinctiv, desfăcu picioarele și ridică șoldurile. Broderick gemu și apoi se lăsă în genunchi, îngropându-și capul între coapsele ei, făcând din nou clapele să sune haotic.

Tot corpul i se încordă. Reggie șuieră, prinzându-se de marginea pianului.

– Permite-ți să simți, o imploră el, în timp ce-i atingea zona intimă umedă cu limba, sugându-i mugurul.

Reggie închise ochii, permițând trupului să simtă și eliberându-se. Șoldurile ei se ridicau și coborau în același timp cu atingerile limbii lui, fiecare mișcare făcând pianul să urle. Iar clapele cântau în

mintea ei o melodie perfectă, frumoasă, în timp ce ea încetă să mai existe, simțind doar nevoia care pulsa în centrul ei.

– Asta e, o lăudă el, respirând greoi între coapsele ei.

Reggie își mușcă buza de jos.

Avea nevoie de mai mult.

Își dorea mai mult.

– Nu m-am simțit niciodată așa, zise ea pe nerăsuflate. Niciodată!

Gemu lung în timp ce el o pătrunse cu un deget.

– Atinge extazul pentru mine, o imploră el lingând-o.

Reggie îl prinse pe Broderick de păr, pierzându-și degetele în acele șuvițe moi.

Respirând greoi, ea își mișcă șoldurile frenetic. Apoi el o supse. Trupul lui Reggie încremeni. Strigă când atinse împlinirea. Valuri după valuri de plăcere se ciocneau în interiorul ei, înghițind-o cu intensitatea lor, absorbind orice alt sunet în afară de armoniile acelor clape. Și nu-i păsa dacă îi auzise cineva, nu-i păsa dacă erau descoperiți. Nu voia decât ca acest moment să continue la nesfârșit. Abia respirând, Reggie se înmuiase. Se sprijini cu coatele de lemnul crestat. Simțea cum îi dădeau lacrimile.

– Nu am știut că m-aș putea simți... Eu am crezut...

De câte ori nu-i spusese Oliver după ce o pătrunsese dureros că era un pește mort?

Se înșelase. Se înșelase cu privire la atât de multe lucruri!

O lacrimă curgea pe obrazul ei în timp ce se bucura de puterea ei nou descoperită.

– El a zis că eu nu sunt capabilă de...

Broderick se ridică și o cuprinse de gât.

– Uită-l! Nu a fost niciodată demn de tine.

Reggie își lipi obrazul de pieptul lui și inspiră adânc mirosul de lemn de santal de pe trupul lui; îi auzi inima cum bătea puternic și liniștitor. Atinse cu palma locul în care inima lui bătea, iar el se încordă.

„Datorită mie... Trupul lui răspunde la atingerea mea..."

Încurajată și stăpână pe sine, îi mângâie pieptul, coborând cu degetele către pântec. Broderick o prinse de mână.

– Reggie. Se simțea agonia în vocea lui. Nu...

Ea șovăi, simțind cum sentimentul de încredere slăbește.

– Înțeleg, zise ea, îndepărtându-se de el.

Rușinată, se întoarse cu spatele la el și își trase cămașa. Una dintre mânecile din bumbac se răsuci și se chinui să își bage brațul prin ea.

Broderick se apropie, așezându-se în fața ei.

– Ce crezi tu că înțelegi? murmură el, oprindu-i mișcările frenetice.

Ea se uită fix către smocul de fire de păr de la capătul cămășii lui. Îl mai văzuse așa de nenumărate ori, dar nu fuseseră niciodată atât de intimi. Își simți gura uscată.

„Sunt o târfă patetică. Tânjesc după un bărbat care nu vrea să se culce cu mine..."

– Reggie? repetă el, tonul lui de bariton trezind-o din gândurile păcătoase.

Se îndepărtă de el.

– Tu nu vrei să faci dragoste cu mine.

– Asta crezi tu?

– Asta e ce știu. Se uită din nou la acea mânecă blestemată, luptându-se cu materialul.

– Te înșeli.

Ea se opri brusc. Broderick îi mângâie umerii, și acea atingere ușoară o făcu să închidă ochii. El îi alintă fruntea, și ea se aplecă să primească acel sărut.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Ea simți cum i se oprește inima.

– Vreau să te întind pe jos, să-ți desfac picioarele și să-mi unesc trupul cu al tău. Avea o voce răgușită. Îmi doresc asta de mai mult timp decât pot să recunosc față de tine.

Ea simți cum o cuprinde un sentiment de ușurare, umplându-i plămânii și întreaga ființă.

– De mai mult timp decât mi-am permis să recunosc față de mine. Zbuciumul interior se putea citi acum și pe chipul lui. Tu lucrezi pentru mine. Și meriți...

Întorcându-se în brațele lui, ea îi cuprinse fața cu mâinile, barba lui de o zi gâdilindu-i palmele.

– Lasă-mă pe mine să decid ce vreau și ce merit. Îi șopti la ureche: Te vreau pe tine.

– Tot trupul lui se încordă.

– Fă dragoste cu mine, șopti ea. Sunt pierdută.

Și totuși, tocmai se regăsise.

El o devoră.

Toată căldura și tandrețea fură înlocuite de o foamete carnală, în timp ce el îi alintă buzele, gustând fiecare colțișor al gurii ei. Ea gemu, apucându-l de cămașă și răspunzându-i la fiecare atingere a limbii.

– Spune-mi să mă opresc, o imploră el între sărutări.

– Dacă te oprești, o să mor, îi zise ea, iar el se pierdu în acele cuvinte.

Broderick îi cuprinse fundul cu mâinile și, cuprinzându-i carnea, o trase între picioarele lui. Mădularul lui pulsa, iar acea dovadă a dorinței lui o înfierbântă din nou. Ridicând-o în brațe, o așeză cu delicatețe pe canapea ca și cum ar fi fost o comoară neprețuită.

Simțindu-și pleoapele grele, Reggie se forță să se ridice pe coate. Privi înfometată cum Broderick își scoate cămașa peste cap și o aruncă. Fiecare mișcare îi făcea mușchii bine definiți ai pieptului și ai abdomenului plat să zvâcnească. Era imaginea unui zeu grec imortalizat în piatră. Broderick își scoase cizmele și apoi șovăi cu mâinile pe talia pantalonilor. Ea observă acea ezitare clară.

– Te vreau.

Pasiunea ardea în ochii lui. Se grăbi să scape și de ultimele haine, rămânând gol în fața ei. I se tăie respirația. Mădularul lui erect pulsa mândru, înconjurat de smocuri de păr blond. Mărimea lui impresionantă o făcu să tresară.

– Ești perfect, șopti ea și întinse vârfurile degetelor, atingându-l.

Broderick gemu și îi acoperi trupul cu al lui. Gura lui era peste tot. Devorând fiecare bucățică de piele pe care o găsea. Îi sărută un sân, apoi pe celălalt, sugându-le sfârcul. Alintându-l cu limba.

Ea gemu lung și răgușit și își desfăcu picioarele larg, arcuindu-și șoldurile. Implorându-l în tăcere. Broderick o pătrunse cu un deget și ea țipă, încordându-se în jurul mâinii lui și apoi relaxându-și coapsele. El adăugă al doilea deget, umplând-o. Și apoi începu să o penetreze ritmic cu acele degete lungi.

– Broderick, zise ea gâfâind, dându-i la o parte o șuviță de pe fruntea umedă. Te rog! îl imploră ea.

El se mișcă, mădularul lui atingând părul umed dintre coapsele ei. Reggie ridică din instinct șoldurile.

– Regina, șopti el și, gemând, o pătrunse.

Se urcă pe ea. Umplând-o. Umplându-i feminitatea umedă și alunecoasă iar și iar. Retrăgându-se. Pătrunzând-o. Reggie îi răspunse la fiecare atingere, șoldurile ei arcuindu-se disperate.

– Ești minunată, îi șopti el deasupra sânilor. Nu am simțit niciodată așa ceva. Niciodată.

Reggie îl mușcă de umăr și își înfipse unghiile în spatele lui, încercând să se apropie mai mult. Focul pe care el îl trezise în ea o înnebunea, arzându-i ființa. Trupurile lor se mișcau frenetic, în același ritm.

– Reggie, gemu el.

Din nou și din nou. Ca un soi de îndemn. Ca o rugăciune. Numele ei rostit de buzele lui pe măsură ce el o ducea mai sus și mai sus către eliberarea pe care o simțise și mai devreme. Acum însă, cu el adânc în interiorul ei. Trupurile lor erau unite ca și cum ar fi fost unul. Unite așa cum își dorise ea mereu să fie. Reggie încremeni și simți o explozie de lumini albe în spatele ochilor. Țipă, atingând orgasmul atât de încântător. Mușchii ei se strânseră și se încordară, și el o pătrunse puternic ultima dată.

– Reggie, gemu el.

Închise ochii și își vărsă sămânța în interiorul ei. Suspinând, se prăbuși peste ea. Apoi, cu o mișcare fluidă, o întoarse, astfel ca ea să stea pe pieptul lui, și îi zâmbi.

Capitolul 26

Cât de mult mă bucur că tot ce ai construit a fost în zadar!

Totul se schimbase și în același timp rămăsese la fel.

Lumea lui Broderick se întorsese cu susul în jos. Viitorul clubului lui era la fel de îndoielnic.

Și totuși, de când Reggie se ridicase de lângă trupul lui și se îmbrăcase cu halatul ei de noapte, nu se gândise la altceva în afară de ea.

Fluierând o versiune mult mai veselă a melodiei „Ultimul trandafir al verii", Broderick cutreiera pe holuri către sala de muzică. Ușa era deschisă așa cum o găsise ultima dată când venise

în căutarea ei. Intră din nou și cercetă rapid încăperea, verificând dacă ea era acolo. Se simți dezamăgit, dându-și seama că zilele lui cu ea erau numărate. Că în curând ea avea să plece și să se ocupe de sala ei de muzică și apoi alții aveau să descopere darul vocii ei și cât de isteață și plină de viață era...

Simți un junghi în piept. Atras de pian, începu să apese pe clape interpretând acea melodie pe care ea o cântase atât de emoționant. O altă imagine îi apăru în minte. Reggie întinsă peste pian, o zeiță a fertilității, emanând sexualitate. Un zâmbet vag îi apăru pe buze.

– Ce surâs prostesc pentru un bărbat pe care-l așteaptă ștreangul!

Degetul lui Broderick alunecă, apăsând din greșeală pe un sol major, iar acel sunet discordant îl trezi la realitate.

Cu brațele încrucișate la pieptul deșirat, Stephen se holba la el.

– Stephen. Se înroși ușor la față în timp ce se prefăcu a-și îndrepta lavaliera. Nu ar trebui să fii la lecții?

Roșise. Acea diavoliță îl făcuse să roșească.

Stephen trânti ușa cu forță în spatele lui și se năpusti înainte.

– Le-am terminat acum două ore. Tu zâmbești precum o mâță la smântână. Ăsta tocmai a ajuns.

Același înfiorător sentiment de teamă îl cuprinse când acceptă biletul de la Stephen. Doar că de această dată nu-i era teamă pentru imperiul lui și pentru pierderea inevitabilă a puterii, a averii și a *controlului*. Ci simțea că pierduse ceva ce nu apucase să fie. Un vis pe care până atunci nu știuse că-l avea. Nu, până la ea.

Se lăsase consumat de obsesia legată de Bârlogul Diavolului. Făcuse tot ce știa. Și își dedicase energia, sângele, sudoarea și chiar viața pentru a-l vedea înflorind. Fusese atât de prins, încât nu observase cum lumea își continuase mersul în jurul lui, fără ca el să ia parte la lucrurile care contau cu adevărat. Nu se gândise la visul de a avea o familie, o soție, copii...

O imagine îi apăru în minte. O fetiță cu bucle rebele roșii, și cu fața plină de pistrui. Strânse biletul în mână.

– Nu ai de gând să-l citești? pufni Stephen.

– Am încredere că o să-mi spui tu ce scrie. Nu că ar fi contat. Nu cu adevărat. Rezultatul avea să fie, așa cum îi amintise marchizul, același.

– Scrie că o să se întâmple în această săptămână, Broderick. Nu mai avem motive să ne întrebăm când.

„Ți-a sunat ceasul..."

Cât de mult timp pierduse până acum! Hotărât să aibă putere și prestigiu. Și pentru ce? Pentru ce făcuse asta? Cât de multe lucruri îi trebuiau de fapt omului?

„Oh, Broderick! Ceea ce tu nu ai putut niciodată să vezi este că nu aveai nevoie de o legătură cu nobilimea. Tu mereu ai fost nobil pentru ceea ce ești..."

De când tatăl său îl trădase pe conte, el își petrecuse viața încercând să demonstreze că era diferit. Crezuse că singurul mod de a face asta era să adune avere și putere, nereușind să vadă ce definea cu adevărat un bărbat.

– Ai auzit ce am zis? strigă Stephen într-o engleză stricată. Tu visezi când, de fapt, ar trebui să complotezi. E din cauza ei?

Sufletul istovit al acestui copil era doar una dintre moștenirile întunecate pe care avea să le lase în urmă.

„Eu i-am permis să devină așa..."

– Nu e nici un complot, zise el încet, ascunzând biletul. S-a terminat cu intrigile. S-a terminat. Și apoi ceva îi reveni în minte. Se încruntă. Și ce vrei să spui cu *e din cauza ei?*

– Spark, răbufni Stephen. Pentru că a plecat.

– Unde a plecat?

Stephen miji ochii.

– Nu știi.

Se auzeau clopote de alarmă.

– Ce anume?

– A plecat, repetă fratele său ridicând ușor din umeri.

Plecase. Și iată, fuseseră de ajuns doar două cuvinte pentru ca Broderick să nu se mai poată mișca. I se tăie respirația. Cu siguranță că auzise bine. Ieși în grabă.

– Broderick? strigă Stephen în urma lui.

Pierzându-și cumpătul, începu să alerge pe holuri, speriind câteva servitoare. Se împiedică și, ocolindu-le, țâșni înainte. În tot acest timp, se simțea amețit.

Stephen greșise. Nu înțelesese.

Broderick ajunse la camera ei și împinse ușa cu putere. O servitoare țipă scăpând din mâini cearceaful alb pe care îl așeza pe pat.

– Domnule...?

El intră în cameră.

– Ieși afară!

Fata fugi pe lângă el.

Broderick deschise dulapul. Împinse rochii de satin după rochii de satin frumos așezate.

„Maro. Maro."

Unde erau rochiile maro? Căzu în genunchi și începu să caute printre pantofii așezați în rând. Aruncă peste umăr toți pantofii delicați. Căutând...

– Oh!

Se întoarse.

Pisica tărcată din brațele lui Gertrude mieună către Broderick și sări pe podea. El alergă în urma ei, ieșind pe hol. Se frecă în locul în care o nimerise un pantof.

– Stephen m-a trimis la tine.

– Unde e? întrebă el.

Gertrude întoarse capul.

– Reggie, zise el.

Sora lui clipi încet și apoi chicoti.

– Cu siguranță nu o s-o găsești în dulap.

El se ridică în picioare. Acesta nu era un joc blestemat.

– Gertrude!

Ea oftă.

– Eu i-am spus să plece.

Pământul se opri în loc, și el încercă să înțeleagă ce-i spusese.

– Poftim?

– Eu i-am spus să plece, repetă ea. Gertrude ridică un deget. Deși, dacă suntem corecți, aș zice mai degrabă că i-am redat libertatea lui Reggie.

Ea îi zâmbi. Ea îi zâmbea tocmai acum? Libertatea pe care ea o acceptase. Pe care de fapt o merita.

I se înmuiară mâinile și scăpă pantoful pe care nici măcar nu își dăduse seama că-l ținea. Pantoful verde smarald ateriză pe vârful cizmei lui și apoi lovi podeaua cu forță.

Broderick spumega.

– Ce ai făcut?

– Te rog să fii atent, Broderick! I-am explicat că sezonul meu s-a încheiat oficial, că nu mai am nevoie de ea în calitate de însoțitoare și... Broderick! strigă ea când el țâșni pe lângă ea, strigând să i se aducă armăsarul.

Ea plecase pur și simplu. Stătuse în brațele lui, i se oferise și în tot acest timp nu fusese decât un rămas-bun nenorocit. Era furios. Și furia îi grăbea pașii.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să facă dragoste cu el și apoi să plece fără să vorbească despre ce se întâmplase. Și despre ce avea să se întâmple cu ei de acum încolo. Coborî scările. Un servitor îl aștepta cu ușa deschisă.

Ignorând mantia pe care i-o întinse, Broderick apucă pălăria și o trânti pe cap. Apucă frâiele calului și urcă în șa. Îl mână pe Chance și porni pe străzile aglomerate în galop, făcându-i pe domnii respectabili care aveau impresia că Mayfairul era doar al lor să țipe și să strige cu mânie după el. Puteau să se ducă naibii cu toții!

Regina îl făcuse să vadă adevărul: valoarea unui om nu stătea în sângele lui, în averea sau legăturile lui. Dar Regina Spark avusese dintotdeauna o capacitate remarcabilă de a-i influența gândurile și deciziile pe care le lua în numele clubului și, de multe ori, în numele binelui. În cele din urmă, ea îl ajutase să vadă cât de limitată era viziunea lui asupra lumii și a locului său în ea. Îi deschisese ochii, arătându-i că rangul, titlul și bogăția nu însemnau nimic în comparație cu modul în care un om alegea să-și trăiască viața și să-i trateze pe ceilalți.

Și apoi pur și simplu plecase. Fără ca măcar să-și ia la revedere. El se gândea numai la asta. La furia lui. La acele valuri violente de emoție care se învolburau sub pielea lui. Și care îl făceau să nu se gândească la ultima ei trădare și la cât de ușor îi fusese să-l părăsească.

Localul blestemat pe care i-l furase își făcu apariția în zare. Dacă în trecut acest capăt de stradă și acea clădire erau tăcute, acum totul era plin de activitate, cu bărbați care cărau scânduri prin ușile duble de culoarea turcoazului, care erau larg deschise. Broderick sări de pe Chance înainte ca armăsarul să se oprească.

– Tu de acolo! tună el.

Un băiat țâșni în întâmpinarea lui.

– O să fie mai mult când mă întorc, îi promise el, înmânându-i frâiele și o punguță băiatului care se holba la el.

Scoțându-și pălăria, Broderick ocoli mulțimea de muncitori care se învârtea pe trotuar și urcă scările. Se opri la intrare. De când se întâlnise ultima dată cu Reggie acolo, mobila veche fusese scoasă afară. Un zgomot asurzitor trona în încăpere în timp ce muncitorii

lucrau de zor să scoată podeaua putrezită; vacarmul îi ascunse pașii, iar apariția lui trecu neobservată.

Și apoi o găsi. Era așezată la singura masă care rămăsese, cu capul îngropat într-o grămadă de hârtii, absorbită de documentele întinse înaintea ei.

Broderick mijì ochii către figura vânjoasă care stătea lângă umărul ei. Cu capul aproape de Reggie, fără jachetă, bărbatul părea obișnuit cu munca grea. Din când în când, Reggie încuviința din cap. Rodea capătul unui creion, semn că era concentrată. Se opri și făcu semn cu mâna către o pagină.

Indiferent ce-i spusese, străinul începu să râdă zgomotos și colorat. Și apoi Reggie i se alătură. Îi oferea acelui străin nenorocit râsul ei. Fără inhibiții, clar și cristalin, așa cum odinioară râsese cu el.

Îl cuprinse o furie oarbă, suficient de puternică și arzătoare încât să-i zvâcnească toți mușchii.

Străinul își înălță capul, și privirea i se opri asupra lui Broderick. Nemernicul se sprijini în scaun și îi spuse ceva lui Reggie.

Ea înălță capul. Și nu părea deloc bucuroasă. Nu era nici urmă de plăcere în a-l vedea, ci mai degrabă confuzie. Zâmbetul care îi evidențiase gropițele mai devreme dispăru complet.

Și el se trezi detestându-l pe bărbatul de lângă ea pentru faptul că el se bucura de afecțiunea ei. Simți cum privirile micii armate de muncitori erau îndreptate asupra lor. Toată activitatea încetase în timp ce ei se holbau la Broderick și apoi la nemernicul care nici măcar nu se sinchisi să-și pună jacheta pe el.

– Ce înseamnă asta? tună el.

Ea își încruntă sprâncenele roșietice.

– Lucrez.

Atât avea să-i spună. „Lucrez." Ca și cum buzele lui nu le cunoscuseră pe ale ei. Nu o gustaseră cu totul. Ca și cum mirosul și gustul ei nu erau întipărite în mintea lui și nu aveau să-l însoțească în timp ce urma să facă ultimii pași către spânzurătoare, amintindu-și de acea noapte pe care o împărtășiseră în salonul de muzică.

Broderick se înroși când ea se întoarse, oferindu-i atenție străinului, iar muncitorii își reluară sarcinile abandonate anterior. Iar el, care mereu deținuse controlul în orice situație, se trezi intrus în lumea lui Reggie, în lumea pe care o construia acum cu alt bărbat.

„Cât de ușor am fost înlocuit! Nu, cât de ușor ai lăsat să fii înlocuit!"

Își petrecuse ultima săptămână disprețuind-o pentru planurile ei în loc să-i ofere susținerea de care avea nevoie.

– Am putea să vorbim câteva clipe, domnișoară Spark? o întrebă el, observând că ea era în continuare foarte atentă la bruta enormă de lângă ea.

Ea făcu o grimasă, și pentru câteva clipe el se gândi că avea să-i spună să se ducă naibii și să-l secere pe loc din priviri. În cele din urmă, îi spuse ceva tânărului bărbat, care încuviință la rândul său. Luă registrul din piele și se ridică – era cu șapte centimetri mai înalt decât Broderick și de trei ori mai lat în spate.

Broderick îl detestă pe loc

– Martin, te rog să ne scuzi.

Martin înclină din cap.

– Regina.

Cine naiba era Martin?

Broderick scrâșni din dinți. Și, mai mult, cine naiba îi permisese nemernicului să-i spună pe nume? Martin nu folosise nici măcar numele masculin cu care ea intrase în banda lui Diggory, ci mai degrabă pusese stăpânire pe acele trei silabe: Re-gi-na.

Toată căldura de pe chipul domnului Martin dispăru când îl privi pe Broderick. Cu o privire disprețuitoare, bătu din palme. De îndată, muncitorii își abandonară posturile și se făcură nevăzuți. Imediat ce dispărură, iar acele uși turcoaz se închiseră în spatele lor, Reggie – Regina – începu să-și adune hârtiile. Și dintre toate întrebările pe care putea să i le pună, cea mai ilogică dintre ele îi ieși pe gură:

– Cine naiba e ăsta?

Ea deschise gura.

– Și de când te prezinți tu ca fiind Regina?

Reggie preferă să-i răspundă la ultima întrebare.

– De când m-am născut, zise ea sec, atentă la blestematele ei de hârtii. Tu ai fost cel care mi-a scurtat numele. Ea făcu o pauză, uitându-se către el. Nu-ți mai aduci aminte?

De fapt, nu-și aducea. Oare de ce îi măcelărise numele regal care era demn de frumusețea spartană?

„Pentru că nu ai văzut-o în acel mod. Ai văzut-o ca pe o femeie urâtă, precaută, cu teamă în privire."

Își trecu o mână prin păr. Recent, de când se tot înfruntaseră, totul se schimbase, iar el se lupta să-și recapete poziția.

Reggie zâmbi. Felul în care își țuguie buzele spunea atât de mult! Arăta că înțelesese care era amintirea lui – sau în acest caz, lipsa amintirii, iar asta îi oferea un avantaj în fața memoriei lui încețoșate. Ea știa atât de multe! Era o poziție periculoasă în orice dispută.

În cele din urmă, ea se ridică. Broderick se înecă.

– Ce naiba porți?

– Oh, haine, chicoti ea, mergând către masa de lucru.

În pantaloni. Purta... pantaloni.

– Niciodată nu ai fost mofturos când a venit vorba de hainele unei femei.

Nu. Nu fusese. Nu cu prostituatele și chelnerițele din clubul lui. Ele purtau haine care le evidențiau întru totul corpul. Dar acum nu era vorba despre orice femeie din clubul lui blestemat. Era Reggie – Regina –, care fusese singură cu străinul fără jachetă. Scoțându-și mănușile, Broderick porni pe scări.

– Cine e bărbatul ăla? întrebă el, lovind mănușile de piele una de alta.

– Martin Phippen? Ea ridică privirea. „În sfârșit!" E constructorul meu.

Un constructor. Nu, „constructorul meu" – o deosebire esențială, ce trăda posesivitate asupra bărbatului voinic, musculos cu care ea își împărtășise ideile și... râsul. Îi împărtășise și asta.

– El este responsabil de crearea noului local al lui Black, îi zise ea.

Furia pulsa în interiorul lui.

O singură persoană putea să fie responsabilă pentru legătura Reginei cu constructorul localului rival. „Cleo."

Broderick își aruncă privirea peste planurile clădirii: schița rudimentară a lui Reggie, pe care i-o arătase chiar noaptea trecută, era așezată lângă una meticulos realizată de mâinile unui artist și includea scena ei și un inel pentru acrobații deasupra scenei.

Gândurile despre noaptea trecută îi aduceau în minte alte imagini. Reggie arcuindu-și spatele în timp ce el o penetra puternic. Zgâriindu-l pe spate și strigându-i numele. Și apoi plecând. Făcuse și asta. Broderick pufni.

– Ai nevoie de ceva? întrebă ea, pornind deja spre ușă.

Avea de gând să-l dea afară, nu?

Peste cadavrul lui. Se strecură cu rapiditate înaintea ei.

– Pur și simplu ai plecat.

Asta o reduse la tăcere. Reggie își reveni repede.

– Am primit asigurări că sezonul lui Gertrude s-a terminat.

Făcu un pas pentru a-l ocoli. El îi ținu calea din nou.

– Am făcut dragoste.

Ea se înroși la față, căpătând o nuanță delicată care nu-i ascundea acei pistrui drăguți, așa cum se întâmpla când roșea puternic.

– Da. Am făcut. Se întoarse, uitându-se către masa la care stătuse mai devreme alături de Martin Phippen.

„Asta e tot? Ce te așteptai să spună?"

– De ce ai plecat? strigă el.

Ea se opri.

– Ce contează? întrebă ea obosită.

„Conta..."

– Nu face asta, zise el tăios, pornind spre ea. Nu transforma ceea ce am făcut în...

– Broderick, i-o întoarse ea dur. Sezonul lui Gertrude a fost mânjit de scandal din cauza mea. Duse o mână la piept. Prezența mea nu o să aducă nimic bun. Nu are nici un rost să fiu acolo.

Era o hotărâre în tonul ei care marca sfârșitul timpului pe care îl petrecuseră împreună. Porni înapoi către masă și începu să-și așeze hârtiile.

Panica ardea în pieptul lui.

– Am făcut dragoste, repetă el furios, dar în șoaptă.

Și, de această dată, se părea că reușise să treacă dincolo de orice zid pe care ea îl ridicase în jurul ei.

Reggie îl privi cu ochi mari, îngroziți și apoi orice urmă de emoție dispăru atât de iute, încât el avu impresia că își imaginase acel răspuns.

– A fost doar sex, Broderick, zise ea direct în această întorsătură de roluri.

El se clătină pe călcâie.

Cu orice altă femeie, cu orice altă amantă avută înainte, ar fi fost adevărat. Nu cu ea. Nu fusese doar sex, și nu avea să-i permită să reducă asta la atât, ca și cum nu fusese mai mult.

– Nu face asta. Știi că nu e adevărat.

Ea păli.

– De ce faci asta?

– Pentru că nu poți pur și simplu să pleci. Nu fără să-mi spui de ce.

– De ce? repetă ea.

– Să-mi zici totul. Orice, spuse el, ridicând o mână în aer. Ești hotărâtă să pleci: prima dată, pentru a-ți pune pe picioare afacerea. Durerea îl copleșea. Și acum astăzi. După ce făcuseră dragoste, și el îi oferise fiecare colțișor din suflet. Merit o explicație ca să înțeleg de ce îți este atât de ușor să pleci.

Lui Reggie îi veni să strige de nervi, dar se abținu.

– Asta crezi tu? Că mi-a fost ușor? Își trase umerii înguști și își îndreptă spatele. Se întoarse și îl înfruntă. Pleacă! îi ordonă ea simplu. Du-te și trăiește-ți viața și lasă-mă să o trăiesc și eu pe a mea.

Ea apucă o unealtă din apropierea mesei de lucru, îngenunche și începu să desprindă o scândură.

Asta era tot – doar „pleacă".

El înaintă și din trei pași fu lângă ea.

– Nu, zise el încet.

Broderick îi puse aceeași întrebare pe care i-o adresase în acest loc prima dată când aflase despre planurile ei.

– Merit să știu de ce o femeie pe care am transformat-o într-un membru al familiei mele a căutat să-mi fure personalul și servitorii și să se folosească de conexiunile mele de afaceri în avantajul ei.

Asta o făcu să se schimbe la față.

– Și ai insistat că ai motive. El îi susținu privirea. Dar nu ai spus niciodată care sunt motivele plecării tale.

Ea se ridică în picioare.

– Ești neobosit, scrâșni ea. Ce vrei să spun? Înaintă un pas, făcându-l să se retragă. Mișcările ei frenetice îi desprinseră câteva șuvițe, care îi alunecară pe umăr și pe talie, ca o cascadă roșiatică dansând la fiecare pas. Ești hotărât să mă lași fără mândrie?

El pufni.

– Bineînțeles că nu.

Ce părere proastă avea despre el! Reggie continuă să înainteze până când el se lovi cu picioarele de o masă de lucru.

– Vrei să-ți spun că te iubesc? zise ea pe nerăsuflate. Că te iubesc de peste zece ani și că toate astea – ridică brațele – au rolul de a mă proteja?

El se lovi de acea masă, făcând să sară în sus ustensilele împrăștiate acolo.

– Poftim? șopti el.

În ochii ei se reflecta ceva din privirea lui. Ea se albi la față. Duse o mână tremurândă la gură.

– Nu... zise ea repede. Clătină din cap ca și cum diavolul însuși venea să-i ceară sufletul.

– Mă iubești?

Reggie își feri privirea.

Nimic nu avea sens. Dar dintr-odată totul avea sens.

„Tu vezi lumea în adevăruri absolute, Broderick. De când te știu, aceasta a fost calea ta... Cândva, i-ai văzut pe Ryker Black și pe Adair Thorne ca dușmani, dar și ei fuseseră mai mult."

Își aminti de cuvintele ei, înțelegând consecințele propriei încăpățânări. Mintea lui puse cap la cap piesele unui puzzle care acum avea sens. De asta își dorise să plece.

– De ce nu mi-ai spus?

Emoția îl făcea să vorbească răgușit.

– Ce ai fi vrut să spun? Ea râse forțat. Că îmi era prea greu să fiu aproape de tine? Că te iubeam? Se opri din râs, controlându-se cu acea putere pe care el o admira la ea. Mi-am pierdut inima în fața ta; nu aveam să-mi pierd și mândria.

Ce prost fusese!

El își trecu o mână peste față. Reggie fusese mereu cea mai încăpățânată și mai mândră persoană pe care o știa. Nu s-ar fi umilit niciodată în fața lui mărturisindu-și sentimentele, mai ales că el fusese atât de orbit de nevoia de a se alătura nobilimii. Și totuși, de ce nu văzuse mai devreme ceea ce-i spunea ea cu atâta furie acum?

„Din același motiv pentru care nu ai văzut ce era în inima ta blestemată. Pentru că ai fost orb, pentru că Reggie era o femeie care lucra pentru tine și pe care știai că nu o poți avea."

Se lăsă o liniște stranie și apăsătoare.

Reggie privi prima în altă parte. Își duse degetele la tâmplă.

– Acum știi și nu ai ce să faci în privința asta, zise ea ridicând vocea și lăsând brațele în jos, ochii ei fumegând de furie. Dar blestemată să fiu dacă o să mă faci să mă întorc și să mă uit cum curtezi altă femeie și...

Din trei mișcări, fu lângă ea.

Broderick o sărută, fără a o mai lăsa să termine ce avea de spus. Reggie încremeni în brațele lui și apoi se contopi cu ele.

– Eu te vreau pe tine, zise el pe nerăsuflate, între sărutări. Te iubesc!

Reggie se retrase din brațele lui; avea obrajii înflăcărați.

– Poftim?

Ochii ei mari îi cercetau chipul.

Nu observase ce avea în fața ochilor... Cât timp pierduseră!

– Nu mai am mult timp.

Ea se încruntă.

– Nu spune asta.

– Nu am, zise el direct.

De aceea era egoist și voia să-i ofere dragostea lui acum. El nu avea să fie bărbatul care să stea alături de ea într-o zi. Și asta îl sfâșia.

– Într-o zi, o să fie cineva. Și din orice colț al iadului avea el să-și petreacă eternitatea, era sigur că urma să-l urască pe acel bastard fără nume. Un bărbat care să te curteze și să câștige...

– Oprește-te! Ea îl privi. Nu vorbi așa!

– Un bărbat care merită dragostea ta.

Unul care avea să o aprecieze în moduri în care Broderick o făcuse prea târziu.

– Oprește-te! îl imploră ea.

– Ștt, o rugă el, ștergându-i lacrima care i se scurgea pe obraz.

Nu de asta îi spusese aceste lucruri. Cât de mult timp pierduse... Cât timp pierduseră!

– Vreau să ai sala ta de muzică și personalul meu dacă asta îți dorești. Dar cât timp mai am, vreau să-l petrec cu tine.

El voia să fie cu ea.

Broderick, cel la care visase ani la rândul, ar fi abandonat orice perspectivă de căsătorie cu o doamnă nobilă pentru ea. Broderick îi cuprinse obrazul cu mâna.

– Nu zici nimic? întrebă el ezitând, așa cum nu făcuse niciodată.

Cu siguranță, el știa că era tot ce își dorise ea vreodată. Și totuși, nu era suficient. Ea nu voia ca timpul lor să fie limitat și să se termine cu o crimă comisă de altcineva, de un bărbat orbit pe răzbunare. Îi tremurau buzele.

– Vreau asta. Te iubesc.

El îi cuprinse fața cu mâinile și, râzând în ciuda durerii din suflet, Broderick își lipi fruntea de a ei.

– Te iubesc, repetă el. Fusese nevoie de amenințarea sfârșitului ca el să-și dea seama că ea îl completa cu totul. Vrei să fii soția mea?

Ea începu să plângă cu sughițuri și se aruncă în brațele lui. El se clătină sub forța îmbrățișării ei și apoi se prăbuși, aterizând pe spate.

– Da.

Se auzi un ciocănit puternic în ușa din față, și Reggie privi într-acolo.

– Domnișoară Spark?

– Arhitectul tău.

O sărută pe gât. Ea chicoti.

– Oprește-te! Au venit muncitorii.

Dumnezeule, era magnifică! De ce avusese nevoie de atât timp ca să vadă asta? Nu, ca să aprecieze profunzimea spiritului și puterii ei.

– Pot să rămân?

Ea se trase înapoi.

– Să rămâi?

El nu avea de gând să intervină în planurile ei. Avea să vadă doar ce era ea dispusă să-i arate.

– Nu vreau să stau pe capul tău...

Reggie își puse mâinile în jurul gâtului lui.

– Ce prostuț ești! Te vreau cu mine. Mereu.

El o mușcă de ureche, iar ea începu să râdă cu poftă.

– Știi că ești prima persoană care mi-a zis că sunt prostuț?

– Sigur?

El o gâdilă până când ea izbucni în râs.

– Diavolițo!

Rămaseră acolo, orele trecură, și ei stabiliră cum avea să arate sala ei. Entuziasmul ei era aproape palpabil, emana atâta bucurie împlinindu-și visul pe care îl avea pentru acest loc! Care nu era născut din setea de competiție sau din dorința de a-i strivi pe cei care avuseseră idei sau speranțe similare. Ea era genul de persoană care vedea că lumea este suficient de mare pentru toți. Mai târziu, în acea după-amiază, după ce plecară de la club și porniră către Mayfair, ea îl privi întrebătoare.

– Ce e?

– Ești minunată, zise el încet.

Timpul pe care îl aveau nu era suficient. Ea îi zâmbi și își împleti degetele cu ale lui. Broderick se agăță de palma ei aspră și dură – era palma unei femei care nu se temea să muncească. Așa cum fusese mereu. Peste puțin timp, ajunseră.

– Ophelia este aici, observă ea când el o prinse de mijloc, ajutând-o să coboare.

El rămase cu mâinile acolo.

– Să mergem să-i spunem? îi șopti el la ureche.

– Taci! Se strecură din brațele lui și porni repede pe trotuar. O să vorbească lumea.

Broderick o urmă iute.

– Lasă-i! râse el în timp ce ușile duble se deschiseră.

Râsul lui și al lui Reggie pieriră imediat. Ophelia îi privea cu ochii mari, în mijlocul foaierului, în pelerina ei, alături de o femeie superbă, la fel de uimită. O cercetă de sus până jos pe Reggie îmbrăcată în pantaloni și aproape că o înghiți din priviri.

– Aici erai, exclamă Ophelia, prima care sparse liniștea stranie. Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! Noi tocmai plecam.

Reggie făcu o reverență și vru să plece. Broderick o urmări cu privirea, și ea se opri, șovăind.

– Broderick? îl presă Ophelia.

– Hm? murmură el.

Ophelia strălucea.

– Permite-mi să ți-o prezint pe ducesa văduvă de Argyll. A fost foarte generoasă și ne-a invitat în loja ei la teatru în această seară.

– Îmi pare bine să vă cunosc, murmură tânăra ducesă în timp ce el se înclină peste mâna ei, oferindu-i sărutul formal.

Ophelia îi făcu cu ochiul.

– Ți-am găsit mireasă, îi șopti ea.

Capitolul 27

Mi-ai răpit soția...

În Dials, fie îți dezvoltai simțurile, fie mureai.

Era un talent care o salvase pe Reggie de nenumărate ori și fusese recunoscătoare pentru asta – până acum.

„Ți-am găsit mireasă..."

Semiluna atârna strâmb pe cer, aruncând o strălucire fadă asupra străzilor liniștite din Londra.

De la marginea ferestrei mari, Reggie privea trăsura lăcuită, elegantă care aștepta. Bineînțeles, de aceea venise Ophelia în vizită însoțită de acea văduvă superbă. Acele cuvinte pe care le auzise Reggie când ieșise, șoptite între un frate și o soră, schimbară totul. Perdeaua de mătase îi alunecă printre degete și se așeză la loc. Era nenorocul ei că iubea pe cineva cu care nu putea avea nimic niciodată.

– Miau.

Gus o înghionti cu capul în picior.

Reggie ridică în brațe motanul gri cu blană fină.

– Iar mă faci mincinoasă? îl certă ea.

El își înfipse ghearele în rochia ei maro de zi.

– Deci acesta e un *da*.

Își îngropă fața în smocul de păr pufos din spatele urechilor lui.

Se auzi un ciocănit. Unul ferm, încrezător, hotărât. Și, de asemenea, unul pe care îl aștepta. Strânse mâinile în jurul lui Gus, iar el se foi, încercând să evadeze. După ce îl eliberă, el ateriză vioi pe toate cele patru lăbuțe, ascunzându-se sub pat.

– Intră, strigă ea, rupând tăcerea și, lașă cum era, își concentră atenția asupra modelului floral desenat pe perdelele aurii de mătase.

Scârțâitul ușor al podelei și zgomotul ușii îi spuseră că el intrase. Nu mai existau norme sociale între ea și Broderick. Nu fuseseră niciodată. Ea adorase acea apropiere în trecut. Acum o detesta pentru că îi amintea că pentru el ea nu fusese niciodată o doamnă.

– Bună, îi zise el sobru.

Trăgând aer în piept printre dinți, ea se forță să-l înfrunte. Dar i se tăiase respirația.

Blestemat să fie pentru frumusețea lui! Înalt. Superb. Un exemplar cu bucle aurii perfecte. Nici un bărbat nu avea dreptul să fie așa de frumos. Îmbrăcat cu o jachetă neagră, cu o vestă care se asorta cu pantaloni și cu buclele lui aurii ușor ciufulite, era imaginea unui înger decăzut. Și în această seară, altă femeie avea să se bucure de atenția lui.

Și nu oricine, ci o ducesă.

O ducesă văduvă.

Femeia cu care el avea să se căsătorească.

„Oh, Dumnezeule!"

Acel adevăr îi lăsa un gol în inimă. Broderick înaintă.

– Regina, murmură el.

Gelozia amenința să o stranguleze. Reggie se forță să se uite la fereastră. „Nu am nici măcar o replică."

Nici un răspuns nu-i venea în minte, nimic ce ar fi putut să spună fără a dezvălui invidia veninoasă care curgea prin ea. Pentru că știa prea bine scopul întâlnirii pe care Ophelia o aranjase între Broderick și văduva aceea splendidă. Sora lui îi căutase personal o mireasă. Și era perfectă. Pentru a se liniști, Reggie trase iar perdeaua. Fusese o greșeală. Broderick era în spatele ei, dincolo de umăr, reflectat în panoul de cristal.

– Uită-te la mine, zise el încet.

Ea clătină din cap.

– Te rog!

Reggie închise ochii.

„Naiba să-l ia!"

Naiba să-l ia pentru că o ruga, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Ea se forță să se întoarcă.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Dacă se gândea la tonul hotărât pe care îl folosise, aproape că îl credea. Și, cu toate acestea, totul se schimbase. Și amândoi știau asta.

– Ești un mincinos.

O venă pulsă pe chipul lui.

– Nu sunt. O prinse ușor de umeri. Te iubesc. Vreau să fiu cu tine.

El nu avea să se pună pe primul-plan.

– Iar eu vreau să trăiești. Chiar dacă asta însemna să-l piardă după ce abia îl avusese. Ea ți-a salvat sora și poate face același lucru pentru tine.

Fostă servitoare a regretatei regine, ducesa reușise imposibilul: câștigase admirația regelui și a soției lui. Astfel, cu influența ei, ducesa putea să se asigure că Broderick avea să fie cruțat.

– Crezi că eu vreau să trăiesc așa? Că m-aș alege pe mine în locul vieții cu tine?

Ea își cuprinse mijlocul cu brațele.

– Gândește-te Broderick! E vorba și de clubul tău. Și de personalul care depinde de tine.

El îi cercetă chipul. Ochii lui musteau de mânie și de durere.

– Ce spui? șuieră el.

O podidiră lacrimile și se luptă să le alunge.

– Spun că vreau să te căsătorești cu ea, șopti ea, știind că era o minciună și un adevăr în același timp, o contradicție care nu avea sens și care totuși avea din toate punctele de vedere.

El sări ca ars și ridică mâinile de pe ea.

– Eu nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Nu. Reggie îi mângâie obrazul cu palma ei aspră. O mână care nu avea niciodată să aparțină unei doamne precum femeia cu care el avea să plece în seara aceea. Tu *ai nevoie* să te căsătorești cu ea.

Broderick o prinse de încheietură, cumva în același timp ferm și tandru. El îi ridică mâna, o duse la gură și o sărută.

– Eu am nevoie de tine.

– Și eu am nevoie ca tu să fii în viață mai mult decât am nevoie să-mi aparții doar mie.

Un ciocănit în ușă îi întrerupse, iar el nu mai apucă să spună ce intenționase.

– Doamna O'Roarke întreabă de dumneavoastră, domnule Killoran, strigă servitorul de dincolo de ușă.

El înjură.

– Vin imediat!

– Du-te, îl rugă ea.

El o prinse de mijloc și o trase aproape.

– Nu am terminat, îi zise el aproape de gura ei și apoi o sărută. Îi urmări linia buzelor cu vârful limbii, marcând acele contururi și apoi se desprinse din brațele ei.

Ea simți golul lăsat de el.

– Te iubesc, îi repetă el.

Și apoi ieși.

Reggie zăbovi la marginea ferestrei și printre draperii privi în jos, concentrându-se la ceea ce se întâmpla acolo. Ophelia și soțul ei ieșiseră afară, urmați îndeaproape de Broderick, căruia i se citea reticența în pașii făcuți. Se opri brusc și privi către fereastră. Reggie se dădu repede în spate.

– Proasto, șopti ea, detestându-se pentru că îndrăznise să creadă că el avea să fie al ei.

Soarta își bătea joc de ea pentru că păstrase viu acel vis al iubirii în inima ei în toți acești ani. Doar că pierderea lui în fața alteia nu ar fi durut atât de tare dacă nu ar fi gustat din ceea ce aproape că obținuse. Se forță să se îndepărteze de geam și să se întoarcă la foile

împrăștiate pe pat. Acest al doilea vis putea fi suficient. Ca să nu-și piardă mințile, Reggie se concentră asupra planurilor ei.

Ușa se deschise larg, și ea ridică privirea. Stephen era în prag.

– Poți să intri, îl încurajă ea, iar el închise ușa cu călcâiul. Se târî către pat.

– Crezi că o să se căsătorească cu ea? întrebă el fără nici o introducere.

Universul se hotărâse să o chinuiască. Sau poate că era doar acest băiețel de 11 ani care oscila între a fi un frate loial și un dușman morocănos. Îl cercetă, încercând să întrevadă răutate, dar nu găsi nimic.

– Eu... sper că da, reuși ea să spună.

– Tu speri? El ridică din sprânceana lui mică. Am crezut că îl iubești.

Toată lumea știa.

Ea suspină și, lăsând foaia din mână, îi oferi toată atenția.

– Da, așa e, zise ea simplu.

– Și cu toate astea vrei ca el să se căsătorească cu altcineva?

Ar fi putut la fel de bine să-i mai fi ieșit un cap ținând cont de privirea pe care i-o aruncă băiatul.

– Vreau ca el să fie fericit și să nu fie spânzurat. Avea vocea stinsă. Nu vreau să fie spânzurat, așa că, atunci când iubești pe cineva, te gândești prima dată la fericirea lui, apoi la a ta, îi explică ea, dorindu-și ca el să înțeleagă.

– Blestematul meu tată! zise el printre dinți.

Privirea lui Stephen se opri asupra foilor din jurul lor și curiozitatea i se citi pe chip.

– Sunt pentru noul club? întrebă el, foindu-se până când umărul lui îi atinse brațul.

– E pentru sala mea de muzică, răspunse ea, bucurându-se de faptul că schimbară subiectul.

Adună planurile pe care le realizase luând în calcul sugestiile pe care Broderick i le făcuse și i le întinse băiatului.

El ezită și apoi acceptă.

Răsfoi paginile în tăcere.

– Nu e o sală de jocuri. Avea tonul cuiva care tocmai descoperea că fusese păcălit.

Buzele ei zvâcniră, dar ea ascunse repede acel zâmbet.

– Nu.

Nu fusese niciodată.

– Ce e un dansator pe sfoară? întrebă el curios.

– Uite! Reggie abandonă partitura și aduse alt registru. Hai să-ți arăt!

Împrăștiind paginile, găsi schița după ce răsfoi un sfert de registru. I-o înmână. El se holbă la desen și apoi o privi întrebător.

– Dansează în aer?

Ea încuviință.

– Pe o sfoară, clarifică ea.

– Hm. Stephen privi pagină încă o dată. Mi-ar plăcea să văd asta.

Reggie zâmbi.

– Sper să reușesc asta.

„Găsește ce te scoate din tipar... Pantomimă. Dans pe funie. Un amestec de interpreți în afară de muzicieni..."

Fusese ideea pe care Broderick i-o dăduse când i-ar fi fost atât de ușor să o lase să continue pe calea pe care o apucase, fără să-i spună nimic. Putea să o lase să eșueze. Dar nu o făcuse. Își întinse picioarele și se prinse de gleznă. Acesta era Broderick pe care îl cunoștea. Cu excepția ultimei sarcini în care o forțase, tot timpul o susținuse.

Se așternu tăcerea. Reggie lucra, iar Stephen studia paginile. Băiatul tuși.

Reggie scria un bilet pentru Martin Phippen.

– Am zis *hm!*

Ea ridică privirea.

– Broderick crede că nu contează ce face. Cu cine se căsătorește sau ce știe marchizul. Spune că o să moară. Crezi asta?

Reggie lăsă deoparte creionul și își privi palmele murdare de cărbune.

– Nu știu, mărturisi ea.

El scoase o bucată mototolită de hârtie din jachetă și i-o înmână. Reggie o luă.

– Ce e asta?

O citi, apoi ridică ochii șocată.

– Ei sunt cei care m-au răpit, zise el încet, legănându-și picioarele.

„Ți-am găsit un fiu de nobil, cum ai vrut. Ai zis 100 de lire. Noi vrem 200."

Era un scris neîndemânatic, ca al unui copil care abia începea să învețe să numere.

Walsh și Lucy Stokes. Ei îl răpiseră. Doi dintre cei mai loiali bandiți ai lui Diggory.

Inima îi pulsa de ură, amintindu-și de acele vremuri.

Walsh încercase să o lase fără protecția pe care Broderick i-o oferise în bandă și o aruncase în rolul de femeie ușoară pentru Diggory.

Inima îi bătea cu putere. Reggie îl prinse pe Stephen de braț.

– Unde ai găsit asta?

– Printre vechiturile lui Diggory.

– El trebuie să vadă asta, zise ea pe nerăsuflate.

Stephen ridică din umeri.

– A văzut. Broderick i-a dus-o marchizului, dar el nu a vrut să asculte. L-a dat afară.

Și acea ultimă speranță se năruise. Broderick era genul de bărbat care îl putea convinge până și pe Dumnezeu să păcătuiască, dacă voia.

– E pierdut, șopti Stephen, iar dincolo de durerea ei, auzi frica atât de înspăimântătoare ce îl cuprinse pe băiat.

Reggie netezi cu atenție biletul îngălbenit. Cuvintele scrijelite cu cerneală erau crăpate de un pumn furios. Al lui Broderick? Sau al lui Stephen? De când descoperise adevărul despre moștenirea lui Stephen și despre răpirea lui, ea și toți Killoranii se concentraseră asupra supraviețuirii lui Broderick. Oare cât de mult se gândiseră la plecarea lui Stephen dincolo de temerile și tristețile lor?

În aceste ultime zile, în timp ce Broderick se luptase pentru propria supraviețuire, Stephen fusese lăsat să contemple ce avea să însemne viața lui alături de marchizul pe care toată lumea îl credea nebun, care era un străin pentru el.

– Eu nu vreau să plec, șopti Stephen, sprijinindu-se de ea. Reggie îl cuprinse cu brațul.

– Știu. Nici eu nu vreau să pleci.

La fel cum Reggie își dorea să rămână parte din familie.

– El nu mă vrea, zise Stephen șovăielnic.

– Nu cred asta, îi răspunse Reggie suav.

El ridică din umeri.

– Nu? El nu-i oferi timp să răspundă. Atunci de ce nu a venit când a aflat că sunt fiul lui?

De ce, într-adevăr? Reggie oftă și îi oferi singurul lucru pe care îl avea – adevărul.

– Nu știu de ce, Stephen, mărturisi ea. Poate că îți permite să îți iei la revedere de la lumea în care ai trăit.

„Puțin probabil."

– Sau poate și el se teme să înceapă o viață nouă cu băiatul pe care l-a iubit. Un copil care este un străin acum. Dar amândoi o să vă găsiți drumul împreună, în cele din urmă.

Stephen înghiți în sec.

– Eu nu vreau să încep o viață nouă.

Nimeni nu voia. Nu cu adevărat.

– Într-o zi, zise ea delicat, mângâindu-l pe creștet, cred că o să găsești fericirea alături de tatăl tău. Și într-o zi o să-ți fie greu să-ți imaginezi viața fără el.

El se smiorcăi.

– Chiar crezi asta?

Ea ar fi trebuit să fie surdă ca să nu audă speranța din vocea lui.

– Da, cred, îl asigură Reggie și se rugă pentru asta de dragul băiatului.

Își zâmbiră. Ușa se deschise, și amândoi săriră în sus, scoțându-și pumnalele.

Gertrude se împletici.

– Avem probleme, zise Gertrude pe nerăsuflate, roșie la față din cauza efortului. Se aplecă pe genunchi, sprijinindu-se și întinse o foaie care arăta ca un document oficial. Unul dintre oamenii lui Connor a primit de veste, reuși ea să zică, abia trăgându-și respirația. Maddock o să treacă la fapte.

Stephen se făcu cenușiu la față.

– În această seară?

Reggie simți un gol în stomac.

– Cum?

Înaintă, luând scrisoarea dintre degetele tremurânde ale lui Stephen și citi conținutul. Gertrude era imaginea durerii.

– Connor a pus sub supraveghere casa de la oraș a marchizului. ridică ea vocea. Doi polițiști au fost chemați la Maddock.

„Oh, Dumnezeule!"

Pentru un bărbat pornit să-l distrugă pe Broderick Killoran, găsise cea mai urâtă răzbunare. Să-i trimită pe polițiști la un teatru plin cu nobili din înalta societate și să-l aresteze în fața femeii care putea să-i devină mireasă. Ea ridică repede privirea.

– Stephen, pregătește repede două trăsuri. Imediat! strigă ea când el rămase nemișcat.

Asta îl trezi. Trecu pe lângă Gertrude, zgomotul pașilor lui îndepărtându-se.

Gertrude țâșni către pat și ridică foaia mototolită.

– Reggie? Ce ai de gând?

– Tu trebuie să mergi la Broderick, îi ordonă ea, grăbindu-se să iasă din cameră.

Gertrude o urmă.

– Scoate-l din teatru. Spune-i că e o capcană.

Dând acele indicații, se simți motivată. Asta o împiedica să se predea în fața panicii care i se adunase în piept.

– Tu unde te duci? întrebă ea când ajunseseră la scări.

Reggie spuse:

– Să vorbesc cu marchizul.

Avea de gând să facă exact ce nu putuse Broderick – să se înțeleagă cu un nebun.

Capitolul 28

Mi-ai răpit fiul. Acum, timpul tău s-a terminat.

Marchizul de Maddock

Broderick stătea în loja aglomerată de la Teatrul Drury Lane, înconjurat de membri din înalta societate.

Candelabre de cristal decorau tot auditoriul, iar lumina lumânărilor strălucea pe rochiile din mătase și satin ale doamnelor adunate. Zarva creată de spectatorii care discutau înflăcărați se războia cu orchestra așezată în mijlocul scenei. Era punctul culminant al celei mai mari speranțe pe care o avea. Era tot ceea ce-și dorise vreodată: să facă parte din această lume, să fie inclus complet, să-i *aparțină*. Iar acum, deși era acolo, în acel loc, așezat lângă o ducesă, era ultimul loc în care își dorea să fie. Broderick simți un junghi în piept. Nu, greșea. Acesta era locul în care voia să fie, dar cu *altă femeie*.

Privi către tenorul care cânta în fața unei săli pline de oameni mai preocupați de bârfă decât de melodia care răsuna în toată încăperea.

– Acolo locuia un morar, robust și îndrăzneț, lângă râul Dee;/ El dansa și cânta de dimineață până seara,/ Mai vesel decât o ciocârlie;/Și asta era povara cântecului său pentru totdeauna.

Reggie trebuia să fie acolo. Locul ei era lângă el. „Și aș vrea să împart asta cu ea." Fiecare sunet și fiecare notă ar fi fermecat-o.

Broderick își îndreptă atenția asupra tinerei văduve cu care Ophelia voia să-l vadă împreună. Pe chipul ei delicat se citea plictiseala în timp ce se uita de jur împrejur prin sală, cercetându-i pe lorzi și pe doamnele prezente și abia aruncând o privire către interpreții de pe scenă. Simțindu-se privită, frumusețea cu păr negru se uită către el. Desfăcu evantaiul și îl flutură ușor în fața gurii, iar zâmbetul ei încurajator dispăru sub materialul de satin.

Reținut. Fals.

Nu era nimic real sau sincer în zâmbetul ei.

Altă femeie îi apăru în minte, una care râdea din tot sufletul și ai cărei obraji străluceau de veselie. Una care nu ar fi venit niciodată la teatru cu singurul scop de a afla ultimele bârfe. Ophelia îi dădu un ghiont cu cotul.

– Poți măcar să zâmbești, îi șopti ea din colțul gurii.

El se forță să ridice colțurile buzelor.

– Parcă te strâmbi, bolborosi Ophelia. Drăcia naibii! Ce se întâmplă cu tine? Sora lui trase scaunul roșu din catifea mai aproape de el. *Ea* este răspunsul. Ca și cum mai era altă *ea* la mijloc, Ophelia privi lung către frumusețea brunetă care încă cerceta mulțimea. *Ea* este salvarea ta.

Salvarea lui.

Da, pentru că odinioară supraviețuirea și viitorul clubului contaseră mai mult decât orice și oricine. Cât de mică fusese lumea lui! Pusese preț mai mult pe profit și pe putere decât pe orice altceva.

Tenorul, un bărbat masiv cu peruca strâmbă, sări în mijlocul scenei:

– Eu nu invidiez pe nimeni, nu, nu eu, și nimeni nu mă invidiază pe mine.

Doar că, recunoscând adevărul, conștientiza că se simțise în siguranță așa. Pentru că fusese ceva ce controlase. Clubul Bârlogul Diavolului nu avea cum să-l rănească sau să-l dezamăgească.

Și, chiar dacă fusese salvat de faptul că era proprietarul acelui imperiu de jocuri, îi lăsase viața pustie.

– Sunteți o pereche perfectă. Amândoi intrați în asta ca în orice altă afacere. Tu o să ai ducesa ta și îți păstrezi capul, bineînțeles. Iar răposatul soț al lui Bethany a lăsat-o într-o situație groaznică, așa că averea ta o s-o...

– Nu pot să fac asta, șopti el.

Ophelia înclină uimită capul.

– Cum? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Soțul ei și ducesa văduvă o priviră. Ea zâmbi sfioasă. Vă rog să mă scuzați. De îndată ce atenția tuturor fu îndreaptă în altă parte, zâmbetul ei pieri. Cum? repetă ea. Dar marchizul...

– Nu pot să mă însor cu ea.

Sora lui se prăbuși în scaun.

– Dar nici nu o cunoști. S-ar putea să fie mireasa perfectă pentru tine și...

– Și nu o iubesc.

Asta o reduse la tăcere.

– Dar tu nu iubești pe nimeni, zise ea, încruntându-se uimită.

Asta urma să fie moștenirea pe care el o s-o lase când avea să fie spânzurat. Frați care nu știau cât de mult însemnau pentru el. Urma să fie spânzurat, și ei nu aveau să afle niciodată că, atunci când el se alăturase familiei lor, îl salvaseră când nici măcar tatăl lui nu putuse să o facă. Ei îi oferiseră rațiunea de a fi și un nou scop într-o lume în care cei pe care el se bazase îl alungaseră.

– Am fost un frate groaznic, zise el încet.

Ophelia suspină.

– Nu. Nu spune asta...

– E adevărat, o întrerupse el când ea încercă să-i ia apărarea, deși nu merita.

Într-o lojă din apropiere, Lord Landon își plimba degetele în decolteul larg al însoțitoarei lui. Broderick privi către acel domn care îi curtase două dintre surori, un bărbat pe care Broderick l-ar fi încurajat și a cărui ofertă ar fi acceptat-o.

– Am crezut că legăturile nobiliare ar fi cel mai bun lucru pentru voi, zise el răgușit, strângând pumnii. M-am înșelat. „În privința atâtor lucruri!" Îmi pare atât de rău!

Reggie îi arătase ce era în inima lui. Ea îi deschisese ochii către lucrurile care contau cu adevărat. Ophelia îi cercetă chipul.

– Nu ai de ce să-ți pară rău. Ai făcut ce ai știut mai bine. Ai fost un frate pentru noi. Ea puse mâna peste mâna lui și îl strânse ușor. Tu ne-ai salvat, zise ea simplu.

– Eu trăiesc din moara mea, Dumnezeu s-o țină! Mi-e rudă precum copiii și soția;/ Nu mi-aș schimba statutul în viață pentru nimic în lume, se auzi de pe scenă.

Și după ani în care căutase și se luptase să fie ceva mai mult, o povară i se ridică de pe umeri, lăsând în locul ei liniștea sufletească: cine era, ce voia și cu cine dorea să fie atât timp cât mai avea.

– Trebuie să plec, zise el, ridicându-se în picioare. Ochi din întreg auditoriul îl fixară. Iartă-mă, zise el morocănos, făcând un pas în spate.

Ophelia se ridică.

– Broderick? Ce se...

Draperiile de catifea se mișcară, iar Gertrude se împletici în interior. Sora lor clipi și mijì ochii, căutând prin loja întunecată.

– Gertrude? întrebă Ophelia, dar privirea surorii ei trecu de ea, oprindu-se asupra lui Broderick.

– Avem probleme, șopti sora lor cea mare. Trebuie să plecăm.

Aceasta era casa de la oraș pe care Stephen o vizitase.

În cele din urmă, vizita nocturnă a lui Stephen acolo avea sens.

Prezența lui acolo nu avea de-a face cu pornitul vreunui incendiu sau șterpelitul bunurilor unui nobil.

Pe scări, ea privi ciocănelul de la ușă în formă de cap de leu auriu cu gura larg deschisă, care răgea în liniște, avertizându-i pe toți cei care se încumetau să bată la această ușă. Cândva, se îndoise de puterea ei și nu fusese capabilă să vadă dincolo de greșelile pe care le făcuse și, mai rău, le permisese să o definească. Se văzuse slabă. Broderick o ajutase să-și dea seama că era puternică. Înfruntase destui demoni și ieșise învingătoare.

Apucă de inelul care atârna de un dinte auriu și lovi cu putere. Acel ciocănit răsună în liniștea apăsătoare de pe străzile tăcute din Mayfair. Începu să tremure și se cuibări mai bine în pelerina ei.

Din instinct, strânse degetele în jurul celor două scrisori din buzunarul din față.

Ecoul ciocănitului dispăru, lăsând liniștea să se așterne din nou.

Dacă nu era acolo? Dacă plecase să fie martor la căderea lui Broderick Killoran? Reggie își mușcă buza. Trebuia să fie acolo.

Ignorând inelul auriu, de această dată, lovi cu putere cu pumnul în ușa neagră de stejar.

Reggie continuă în același ritm până când, dintr-odată, ușa se deschise.

– Pot să vă ajut?

Iritarea se putea citi în acel salut politicos.

Ea își îndreptă umerii și îl înfruntă pe majordomul înalt și subțire.

– Da. Eu...

Nu mai avea cuvinte. Uitase de ce venise și pledoaria pe care o pregătise pentru Lord Maddock. În urechi auzea un țiuit. Reggie clătină din cap uimită. Șocul se reflecta și în privirea celui din fața ei. Servitorul se prinse de ușă.

– Regina? șopti el.

Îi era frică să se miște. Îi era frică să clipească. Se temea că, dacă avea să facă asta, chipul lui avea să dispară și în locul lui avea să rămână un străin. Deși era cu un cap mai înalt și mult mai voinic, nu avea cum să nu recunoască acea față plină de pistrui. Acele bucle roșii. O podidiră lacrimile.

– Quint.

El se înecă.

– Te-am căutat ani buni. Ai dispărut. Înghiți în sec. Am crezut că ai murit!

– M-ai căutat, șopti ea, lacrimile curgându-i pe obraji.

În toți acești ani, ea crezuse că tatăl și frații ei o uitaseră din cauza rușinii pe care le-o provocase. Și în tot acest timp, se aflaseră la doar câteva străzi distanță; și totuși, Mayfair și Dials erau la lumi distanță, unde ar fi rămas despărțiți mereu, mișcându-se în zone total diferite.

– Dacă te-am căutat? Durerea se putea citi în ochii lui. *Bineînțeles* că te-am căutat. Tata nu a mai fost la fel după ce ai plecat. Cameron are grijă de el acum.

Tata. Cameron. Faptul că le auzea numele rostite de pe buzele fratelui ei mai tânăr îi făcea să devină reali în moduri în care ea nu le permisese. Duse mâna la gât.

– Am crezut că e mai bine dacă stau departe.

Cât de lipsit de sens suna până și pentru ea. Petrecuse ani buni fugind, ascunzându-se. Descoperind zece ani mai târziu că de fapt fugise de ea însăși.

– Niciodată! Nu a fost niciodată bine fără tine. Quint se dădu la o parte, făcându-i semn să intre. Cum m-ai găsit? întrebă el, închizând ușa în urma lor.

– Cum te-am... Și apoi șocul reîntâlnirii lor dispăru. Ce faci aici? ripostă ea.

Cercetă foaierul cu marmură italienească atât de bine lustruit încât te dureau ochii de la el.

– Lucrez pentru marchiz.

– Angajatorul tău este *marchizul de Maddock?*

Toată afecțiunea frățească păli.

El mijii ochii.

– De unde îl cunoști pe Lord Maddock?

Era o grijă aparte în acea întrebare, care arăta loialitate, familiară și pentru Reggie.

Și dintr-odată, avu o revelație teribilă. Închise ochii. Oh, Dumnezeule! Erau în slujba a doi bărbați care se dușmăneau. Când deschise ochii, el o privi cu atenție.

– Ah... Cum putea să se refere la Broderick ca fiind angajatorul ei? El fusese mai mult decât atât. El o salvase. Și avea să-i păstreze inima pentru totdeauna. Reggie își îndreptă umerii. Am venit aici ca să vorbesc cu el despre fiul lui, zise ea, ferindu-se delicat să vorbească despre Broderick.

Quint se albi la față.

– Urmează-mă, zise el pe nerăsuflate.

Porni înainte cu pași mari, atât de asemănători cu cei pe care obișnuia să-i facă la țară, în Kent.

– Îl cunoști bine? întrebă Reggie, observând portretele îmbrăcate în satin aliniate pe holuri.

Quint întoarse capul.

– Da.

Reggie se așteptă să primească mai multe detalii. Însă nu primi alt răspuns, în afară de ecoul pașilor lor pe podelele acoperite de covoare. Ea se încruntă. Era greșit din partea ei să se aștepte ca el să îi dea informații doar pentru că era sora lui. Trecuseră zece, aproape unsprezece ani de când se văzuseră ultima dată. Viețile lor erau încărcate cu secrete și mistere. Asta arăta clar că și Quint învățase

cât de important era să-i țină pe toți – incluzând familia – aproape. Ajunseră la o ușă arcuită, iar el bătu o singură dată.

– Au ajuns? întrebă grav o voce din interior.

Mult mai înalt decât ea, Quint privi în jos către sora lui.

– Nu, milord. Nu încă.

Reggie își ascuțise simțurile. Cine erau acei *ei* la care se referea? Polițiștii care primiseră ordine să-l ducă de Broderick de la Drury Lane la Newgate? Sau altcineva? Simțind privirea lui Quint ațintită asupra ei, își controlă reacțiile. Până la urmă, și ea deprinsese arta de a disimula și nevoia de a o folosi. El deschise ușa și îi făcu semn să intre în camerele slab luminate. Reggie clipi, acomodându-și vederea la întuneric. În interior, se simțea nevoia de a deschide o fereastră și de a lăsa aer proaspăt în camera care mustea de miros de cărți vechi și piele.

– Cine naiba e asta?

Reggie îl căută cu privirea pe cel care vorbise atât de grosolan. Așezat în spatele unui birou dezordonat, un domn cu nas cârn, cu fața pătrățoasă și cu părul neîngrijit arăta mai mult ca un bandit de stradă decât ca un lord nobil. Fratele ei își drese glasul.

– Sora mea.

Ea începu să tremure. Ochii erau oglinda sufletului unui om, așa îi spusese Broderick cândva. În ei se puteau citi totul și nimic despre cineva. Erau blânzi? Erau cruzi?

– *Sora* ta?

Și această figură nefericită, care o cercetă disprețuitor, i se păru a fi monstrul pe care Stephen îl descrisese. Lipsit de emoții. Însă cu acea întrebare ea punea stăpânire pe trecutul ei și pe secretele majordomului. Oare un asemenea bărbat nu fusese complet distrus de suferință?

– Milord, îl salută ea, înclinând din cap.

– Ce vrea?

Ea se încruntă. El o ignoră de la bun început. Ea nu avea să le permită lui sau altcuiva, incluzându-l pe fratele ei, să vorbească de parcă ea nu era acolo. Ca și cum nu merita să-i vorbească marchizului. Reggie ridică bărbia.

– Am venit să vorbesc despre fiul dumneavoastră.

Marchizul se albi la față. Întreg trupul i se îndreptă, arătând că se prefăcuse mai devreme încercând să fie indiferent.

– Poftim?

Vârând mâna în pelerină, Reggie scoase ultimul bilet care ajunsese și îl flutură.

– Și să discutăm despre intențiile dumneavoastră în ce îl privește pe Broderick Killoran.

Quint suspină. Angajatorul lui se uită furios când la Reggie, când la majordom. Fratele ei ridică mâinile în aer, clătinând frenetic din cap.

– Eu nu am...

El se holbă la Reggie.

– Ce înseamnă asta? întrebă el.

Ignorându-l, ea înaintă cu ultima scrisoare care sosise. Cea care bătea ultimul cui în coșciugul lui Broderick.

– Vă înșelați.

Lord Maddock lovi cu pumnul în masă.

– Ieși afară!

– Nu!

Ea privi către fratele ei. Quint înaintă pe vârfuri și apoi se lăsă pe călcâie. Avea două opțiuni, fie să o dea afară, fie să nu facă nimic.

– Dă-o afară! tună marchizul.

„Răspunde la furie cu calm. Răspunde la țipete cu tăcere."

Acestea erau regulile pe care orice guvernantă iscusită era datoare să le știe și să le folosească, inclusiv când venea vorba de bărbații despre care se spunea că erau nebuni.

– Îl cunosc pe acest bărbat, zise ea delicat. Nu doar el merită furia dumneavoastră.

– Regina.

– El m-a salvat, continuă el peste rugămintea din glasul lui Quint.

Asta îl reduse la tăcere pe fratele ei și îl făcu pe marchiz să se încrunte.

Încurajată de tăcerea din partea amândurora, ea continuă până când ajunse în fața biroului marchizului.

– Ieși afară!

Ea rămase pe loc.

– Nu! Nu o să plec până când nu mă ascultați.

Marchizului îi zvâcni un ochi.

– Aș putea să te dau afară.

Și chiar putea. Avea să renunțe la loialitatea care exista între el și fratele ei. Citi asta în asprimea privirii lui. Dar Reggie îi susținu privirea.

– Și ați risca să nu aflați o povestea fiului dumneavoastră? Ea clătină din cap. Nu ați face asta.

Neinvitată, se așeză pe cel mai apropiat scaun, care trosni sub greutatea ei. Doar că, așezată în fața acestui străin, cu fratele ei privind-o de la spate, ezită.

„Nu e vina ta. Nimic din ce a fost nu este vina ta. Nu a fost niciodată..."

Mult timp se simțise murdară și rușinată din cauza acelor păcate care îi aduseseră ruina.

„În ciuda tuturor suferințelor pe care ți le-a provocat, ai ieșit victorioasă. Ai ieșit din ghearele..."

Vocea liniștitoare a lui Broderick îi reveni în minte, dându-i forța de a spune povestea din spatele întâlnirii ei cu dușmanul marchizului. Când termină, Quint tremura ușor, alb ca varul.

– Ar fi putut să mă facă târfa lui, zise ea simplu. Dar nu era acel gen de om. Nu era genul de om care să profite de cei slabi. Îi proteja. Le oferea un cămin și siguranță. Ea făcu o pauză. Și a făcut același lucru pentru Stephen.

Scoțând acel bilet mototolit, ea îl întinse pe birou. El nu schiță nici un gest că ar fi vrut să atingă scrisoarea, dar apoi, fără tragere de inimă, cu mișcări înțepate, se întinse după ea.

Marchizul aruncă o privire peste bilet, apoi îl aruncă.

– Te aștepți ca eu să cred...

– Din cauza urii nu puteți vedea ce e în fața dumneavoastră.

– Regina! o avertiză fratele ei.

Ea se prinse de marginea biroului marchizului.

– Walsh a încercat să mă vândă lui Diggory. Îi ardea pielea. Diggory iubea nobilimea, iar Walsh îl convinsese că datorită modului în care vorbeam și mă purtam eram, de fapt, de viță nobilă. Broderick m-a salvat. Inima ei era plină de iubire pentru el. El a insistat că sunt a lui și a intervenit pentru mine în fața acelui monstru. Reggie ridică palmele, încercând să-l facă să înțeleagă. Asta face el. El salvează oameni. Copiii pe care încă îi angajează pentru clubul lui, femeile ușoare care nu mai au nimic, nici măcar mândrie, soldații fără ochi – toți primesc un nou început.

Reggie se uită la chipul stoic al străinului din fața ei, încercând să deslușească ce simțea. Disperarea îi chinuia atât de mult pe unii încât, uneori, era greu să mai găsească o cale de ieșire. Văzuse asta în Dials. Pe London Bridge, chiar ea fusese o astfel de persoană.

– Ieși afară!

Inima i se prăbuși. Nu exista cale de a te înțelege cu acest om. Broderick, Stephen avuseseră dreptate. Apucând de brațele scaunului, se forță să se ridice.

– Quint, zise marchizul.

Fratele ei ezită, dar apoi ieși în grabă.

– Stai jos! ordonă Lord Maddock.

Se ridică în cele din urmă de pe scaunul lui.

Ea înghiți în sec. Era impunător. Mult mai înalt decât ea și foarte musculos, era un munte de bărbat. Acel fizic impresionant nu semăna deloc cu acela al băiatului plăpând care îi fusese precum un frate. Oprindu-se la dulap, marchizul îi aruncă o privire pătrunzătoare. Neîncrezător. Neînfricat. Ochii lui căprui aveau străluciri aurii. Erau ochii lui Stephen. Reggie își feri privirea.

Întinzându-se după cea mai apropiată sticlă, Maddock începu să-și umple paharul.

– Ești târfa lui, zise el simplu. Ea încremeni. Oh, haide! Se opri în timp ce turna, uitându-se în spate. Ce alt motiv ai avea pentru a alerga într-un suflet aici ca să încerci inutil să-i salvezi viața?

O încercare inutilă... Doar că nu o aruncase afară, așa cum amenințase să o facă, iar ea se îmbărbătă cu acest gând.

– Nu sunt târfa lui, zise ea încet. Nu sunt târfa nici unui bărbat.

El pufni.

– Chiar tu ai recunoscut că ai încercat să i te vinzi.

– Datorită simțului de onoare pe care-l are, el nu a permis asta, ripostă ea fermă.

Asta îl făcu să tacă. Și apoi...

– De ce să te plătească când putea să se culce cu tine fără a fi nevoie de plată?

Căuta să o enerveze. Era un bărbat atât de schimonosit de ura lui, încât pierduse orice urmă de decență, dar fratele ei îi oferise loialitate, deci trebuia să fie un motiv pentru care făcuse asta.

– Ți-e frică?

Marchizul încremeni cu buzele lipite de marginea de cristal a paharului, uitându-se adânc în ochii ei.

– Nu știu, zise ea încet, dar eu cred că dumneavoastră vă este frică. V-ați căutat fiul – era un detaliu pe care îl știa de la Broderick –, iar acum, când ați aflat de existența lui, nu ați făcut nici un gest ca să-l cunoașteți. Să-l vedeți. Reggie se ridică și îl privi direct pe acest bărbat care îl terorizase pe Broderick cu bilețelele lui amenințătoare. Pentru că nu mai sunteți tatăl care erați când el a fost răpit.

– Destul, șopti el.

– Și vă temeți că nu o să știți cum să vă comportați cu acest copil pe care l-ați iubit atât de mult.

– Am zis destul! tună el, aruncând paharul.

Reggie se feri în timp ce paharul lovi peretele de deasupra biroului – o explozie de cristal și lichid. Cioburi rătăcite o loviră în umăr și se agățară de pelerina ei din lână. Deși inima îi bătea cu putere, se luptă să fie calmă și să nu-i arate cât de mult o răvășise. Se scuturâ de cioburi.

– Știți că am dreptate. Se priviră în tăcere, îndelung, fiecare refuzând să cedeze.

În cele din urmă, zgomotul de pași de pe coridor și întoarcerea fratelui ei îi scoaseră din impas.

Quint deschise ușa, cercetând rapid cu privirea dezastrul din biroul angajatorului său.

– El a ajuns.

Acel mesaj misterios nu dezvăluia nimic. Un bărbat înalt intră în cameră. Ura curgea prin venele ei.

„Walsh."

– Am venit să... Rămase mut când o văzu pe Reggie. Ce caută ea aici?

Reggie rânji rece și încet, un zâmbet pe care îl învățase de la Killorani, unul pe care nu putuse să-l pună în practică până să vadă chipul detestat al bărbatului din fața ei.

– Walsh, zise ea ca și cum saluta un vechi prieten. Văd că ai devenit prietenul Excelenței Sale.

– Ce caută ea aici? repetă Walsh înaintând. Mersul legănat și modul în care bolborosea erau un semn că era beat.

– Ce crezi tu că fac? îl provocă ea, răspunzând în locul marchizului.

Ochii lui Walsh erau plini de teamă, iar ea profită de asta. Reggie flutură scrisoarea îngălbenită.

– Prima lecție e să nu-ți scrii niciodată păcatele.

Walsh se albi la față.

– Eu nu am scris asta.

Reggie rânji.

– Nici măcar nu știi ce scrie. Făcu un pas în față. Sau poate știi? Poate îți aduci aminte exact ce ai scris aici.

Reggie se opri la câțiva pași de el; mirosea a băutură și a om nespălat, iar duhoarea îi înțepa nările. Acesta era bărbatul căruia marchizul îi acordase încredere.

– Minte! strigă Walsh cu glasul tremurat. Nu am scris nici o scrisoare. Nu știu să scriu.

– Nu, bineînțeles că nu tu, prost analfabet ce ești, îl provocă Reggie. Dar Lucy a știut mereu.

Dacă era posibil, bețivul albi și mai mult.

– Lucy, care vorbea atât de frumos și servise drept doică.

Marchizul îl privea insistent pe bețivul tras la față.

– Minciuni! șuieră Walsh, întinzându-se după ea.

Reggie se feri cu ușurință din calea lui, iar bărbatul se lovi de masă, răsturnând-o. Căpătând curaj, ea se depărtă de monstrul care o privea ca și cum voia să o ucidă.

– Acesta este bărbatul care v-a înșelat – îl avertiză pe Lord Maddock, ridicând privirea de la Walsh – și cu care vreți să vă uniți, condamnându-l pe altul la moarte, în timp ce bărbatul care v-a omorât soția și v-a furat fiul trăiește din banii dumneavoastră.

– Târfă mincinoasă! strigă Walsh, vârând mâna în brâul pantalonilor jerpeliți.

Reggie încremeni, și timpul se opri în loc sub strălucirea glonțului care plecase din pistolul lui.

Ușa se deschise în urletele furioase ale fratelui său.

„Stephen!"

Strigară în același timp:

– Nu!

El se aruncă peste Reggie exact când glonțul porni spre ea. Suspinând, ea se prăbuși.

Reggie căzu pe spate, i se tăie respirația, iar trupul mic al lui Stephen îl acoperi pe al ei. Pieptul i se mișca repede, apoi ea închise ochii. Avea sânge pe rochie, iar căldura lichidului lipicios o trezi din șoc.

În cameră era haos. Quint și marchizul se luptau cu Walsh pe podea, iar în acel moment un polițist își făcu grăbit apariția. Reggie îl cuprinse pe băiatul de deasupra ei. Din cauza sentimentului de panică, îi era greu să respire.

– Stephen, gemu ea.

El îi zâmbi strâmb. Vag.

– Te-am salvat, șopti el.

Ea țipă.

Dându-l la o parte cu atenție pe podea, se ridică deasupra lui.

„Nu, nu, nu!"

Era o rugăciune care se tot repeta în capul ei.

– De ce ai făcut asta? începu ea să plângă, lacrimile umezindu-i obrajii, apoi se chinui să alunge acele picături care căzuseră pe trupul lui firav. Cu degete tremurânde, Reggie îi desfăcu cămașa. Un doctor! strigă ea.

Lăsându-l pe Walsh în grija polițistului, Quint fugi din cameră, împiedicându-se.

Din rana lui Stephen curgea sânge. Ea gemu îngrozită. Era atât de mult sânge. Atât de mult!

– Stephen!

Acel strigăt răgușit o făcu să întoarcă capul. Bineînțeles, el era aici. Scoțându-și haina în timp ce înainta, Broderick intră valvârtej în cameră.

„El e aici."

– E rănit, zise Reggie printre sughițuri.

Cercetând atent rana lui Stephen, Broderick își rupse haina pentru a opri sângerarea.

Stephen icni și, deasupra trupului său mic, privirile lui Reggie și Broderick se întâlniră. El era la fel de înspăimântat ca ea.

– Reggie, șopti băiatul, atrăgându-i imediat atenția.

– Da, dragul meu, îl liniști ea printre lacrimi, atingându-i obrazul. Ce e?

El îi zâmbi vag, dar șmecherește.

– Ți-am zis că nu te urăsc...

Apoi își dădu ochii peste cap.

Reggie începu să țipe, strigătul ei răsunând în toată camera.

– Nu! strigă Broderick. Nu, nu, nu! Se prăbuși peste trupul lui Stephen și începu să plângă peste cămașa plină de sânge a băiatului.

Broderick vorbea incoerent – un amestec de rugăminți și rugăciuni. Se auzi un geamăt slab. Ridicând capul, cu o privire turbată, Broderick îi luă pulsul fratelui său. Emoțiile îl copleșiră.

– E viu!

Reggie abia dacă observă că podeaua trosnise când cineva îngenunche lângă ea și Broderick. Reggie îl privi mută pe marchiz. Bărbatul înlemni. Rămase cu gura căscată, deși voia să se controleze. Îl împinse pe Broderick, smulgându-i din mână acel bandaj improvizat, iar cu cealaltă mână tremurândă, urmări semnul din naștere de la buricul lui Stephen.

– Nu pot să cred... Nu am crezut că... Marchizul închise ochii. August, șopti el numele fiului său și apoi se prăbuși peste trupul lui.

Capitolul 29

Timp de aproape trei zile, plouă încontinuu.

Până în cea de-a treia zi, când soarele străpunse norii groși și gri, scăldând Londra în lumină.

– Sunt bine, știi, nu? bolborosi Stephen pentru a patra oară în timp ce Reggie îi verifica bandajele.

– Da, murmură ea. Nu există cineva mai rezistent sau mai puternic decât tine.

Cuvintele ei nu urmăreau să hrănească orgoliul băiatului. El îndurase nedreptăți și nenorociri mai mari decât majoritatea bătrânilor care erau în drum spre viața de apoi. Stephen avea să supraviețuiască.

– Îmi place când ai tu grijă de mine mai mult decât surorile mele, zise el. Pentru că tu nu mă tratezi diferit. Să-l trateze diferit de când fusese recunoscut de marchiz. Poate că el o să mă lase să stau cu voi, se aventură el, iar degetele lui Reggie încremeniră.

Bărbatul care doar cu patru zile în urmă plânsese din cauza acestui copil și care acceptase adevărul pe care îl negase mai bine de două săptămâni nu era genul care să renunțe la ce era al lui pentru totdeauna.

– Nu, Stephen, răspunse ea încet, refuzând să-l mintă. Nu o să te lase. Înalță capul și privi chipul posomorât întins pe spate, care se uita în tăcere în sus. Dar știi ceva, Stephen?

El refuză să o privească, dar apoi își îndreptă nemulțumit atenția asupra ei.

– Un bărbat care te-a căutat în toți acești ani, care te vrea cu disperare înapoi în viața lui și care ți-a permis să îți iei la revedere nu e un om rău.

Stephen își întoarse fața către fereastră. Se auzi un ciocănit în ușă, și ea ridică privirea, plină de speranță.

Surorile Killoran dădură buzna.

Reggie se luptă cu sentimentul de dezamăgire. Trecuseră două zile de când nu îl văzuse pe Broderick. Fusese plecat cu afaceri după ce fusese adus Stephen să își revină în sânul familiei Killoran.

Și pur și simplu o îndepărtase.

Înainte să plece, nu discutaseră despre ducesa lui sau despre promisiunea lui pentru viitor.

– Surorile tale sunt aici, murmură ea. Aranjându-i cămașa, Reggie se ridică să le salute pe cele trei femei.

– Cum...

– Sunt bine, bolborosi Stephen, întrerupând-o pe Cleo. E doar o rană superficială.

– E bine, zise și Reggie.

Gertrude îi oferi un buchet mic lui Stephen.

– Ți-am adus astea, zise ea încet, punându-i-le în mână.

– Ce să fac eu cu astea? El se scărpină la nas. Băieților nu le plac florile.

Buzele lui Reggie zvâcniră. Ea luă florile.

– Poți să le pui în salonul de muzică? întrebă Gertrude.

Stephen se ridică în fund.

– Sunt bine! exclamă el când toate cele trei surori se grăbiră să-i vină în ajutor.

– O să fie bine, repetă Reggie.

Glonțul îl nimerise într-o parte și trecuse prin el, lăsând doar o rană adâncă.

– Vedeți? le zise Stephen celorlalte femei.

Reggie vru să plece și să permită familiei să rămână împreună, poate pentru ultima dată. Ophelia o opri. Ea își mușcă buza de jos.

– Nu am știut, zise ea grăbită, despre tine și Broderick și ce simțeai pentru el sau ce simțea el pentru tine. Pur și simplu, m-am gândit că ești ca o soră pentru el.

– E în regulă, îi spuse ea.

– Nu, nu e, șopti Ophelia, vădit emoționată, deși în mod obișnuit nu lăsa nimic să treacă dincolo de postura ei stoică. I-am prezentat altă femeie.

Nu, nu orice femeie. O văduvă fermecătoare care din întâmplare era ducesă. Reggie strânse florile pe care le ținea în mână.

– Nu ai știut.

– Ophelia? răbufni Stephen, iar sora lui privi către el.

– Duceți-vă la el, le rugă Reggie.

Și, în timp ce familia se reuni, ea ieși.

Cu florile în mână, își croi drum către camera care se dovedise un fel de sanctuar. Când gândurile legate de Broderick o ținuseră trează noaptea și întrebările despre viitorul lor o copleșiseră, venise aici și cântase. Și dacă muzica fusese o alinare și o speranță pentru viitor, ea se confruntă cu adevărul cu care se luptase cu disperare: nu avea să fie suficient. Pentru că voia ca el să împartă aceste bucurii și încercări cu ea. Voia ca el să fie partenerul ei în viață. Emoțiile o răvășiră. Reggie trecu de pragul ușii și se opri. Cu cozile fracului atârnând pe spatele băncii, Broderick stătea la pian.

– Te-ai întors, zise ea pe nerăsuflate, incapabilă să se miște. Unde ai fost?

Detesta disperarea din întrebarea ei, dar nu avea deloc mândrie când era vorba de acest bărbat. Nu avusese niciodată.

Broderick înclină capul și își trecu degetele peste acele clape, cântând o melodie veselă. Inima ei se opri.

– Doar dă-mi mâna ta,/ Dă-mi mâna/ Doar dă-mi mâna ta/ Și merg cu tine,/ Pe străzile tărâmului nostru,/ Prin munții atât de grandioși./ Dacă îmi dai mâna./ Doar dă-mi mâna,/ Și vino cu mine.

Florile îi alunecară din mână în timp ce ea porni grăbită înainte, oprindu-se lângă el.

Fiecare notă din cântecul lui, în afara tonalității, era perfectă.

– O să-mi dai mâna/ Și lumea o să vadă/ Că putem să fim liberi/ În pace și armonie?/ De la nord la sud./ De la est la vest./ Fiecare munte, fiecare vale,/ Fiecare tufiș și fiecare cuib de pasăre!

Când el termină, ea clătină din cap.

– Eu nu...

Broderick se ridică de pe bancă, impunător și înalt și apoi se așeză în genunchi.

– Regina Marlow, te iubesc cu tot ceea ce sunt și tot ceea ce vreau să fiu. Vrei să fii soția mea?

Un zgomot slab îi distrase atenția, și pământul îi fugi de sub picioare. Broderick o prinse de mijloc, ajutând-o să rămână locului. Cei trei din prag – trei bărbați, diferiți din cauza trecerii timpului, dar familiari în toate modurile posibile – îi zâmbiră.

– *Papa*, șopti ea, ducându-și mâna la gură.

Frații ei, Cameron și Quint, erau mai în vârstă, dar zâmbitori.

– Fetița mea, șopti el.

Suspinând, Reggie alergă spre ei. Tatăl ei o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Ea se agăță de el, plângând în hohote pe jacheta lui. Avea același miros de lămâie.

– Ștt, Regina mea, îi zise el mângâind-o pe creștet.

– Eu... cum...

Privi în spate către Broderick.

– Acest domn a venit să mă caute, îi explică tatăl ei. A zis că nu se poate căsători cu tine dacă nu are permisiunea mea și dacă nu sunt prezent.

Reggie suspină din nou.

Tot ce își dorise vreodată fusese o legătură cu nobilimea. Și totuși, o alesese pe ea.

– Te iubesc, îi zise Broderick răgușit. Vreau să-mi petrec viața cu tine. O să susțin sala ta de muzică și orice mai dorești.

Inima ei se topi.

– Atât timp cât faci acele lucruri în calitate de soție a mea și cât timp îți împarți viața cu mine.

Ea se chinuia să-l vadă printre lacrimile care îi umpluseră ochii. Își trecu derutată mâna peste ochi.

– Deci, păpușă? întrebă tatăl ei, cu o strălucire aparte în privire. Ai de gând să-i răspunzi băiatului?

– Da, exclamă ea, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

Alergă spre Broderick, și el o prinse în brațe, învârtind-o. Reggie îi cuprinse chipul cu mâinile.

– Da, mă căsătoresc cu tine.

Broderick o sărută, iar ea îi răspunse cu toată dragostea pe care i-o purta acestui bărbat. Privi către cei dragi ei: frații și tatăl ei, apoi către Broderick. Nici unul dintre ei nu mai trebuia să înfrunte lumea singur.

Reggie zâmbi.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peștitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*
Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*
Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*
Victoria Alexander, *Dragoste de probă*
Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*
Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
Julie Garwood, *Dorințe rebele*
Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
Anne Barton, *Păcătoasa*
Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
Jennifer Blake, *Capcana inimii*
Victoria Alexander, *Șarada*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*
Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*
Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*
Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*
Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*
Lorraine Heath, *Lordul ispitei*
Kate Noble, *Rămășagul*
Victoria Alexander, *Mărturisirea*
Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*
Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*
Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*
Lorraine Heath, *Doamna de companie*
Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*
Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*
Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*
Meredith Duran, *Amăgirea*
Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*
Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*
Tessa Dare, *Dublă tentație*
Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*
Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*
Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*
Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*
Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*
Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*
Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*
Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*
Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*
Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*
Christina Dodd, *Înșelătoria*
Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*
Kelly Bowen, *Capcana dragostei*
Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*
Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*
Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*
Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*
Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*
Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*
Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*
Julie Anne Long, *Capitularea*
Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*
Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*
Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*
Meredith Duran, *Regina de gheață*
Tessa Dare, *Zeița vânătorii*
Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*
Alissa Johnson, *Vicii și virtute*
Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*
Winston Graham, *Luna neagră*
Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*
Tessa Dare, Predarea sirenei
Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*
Winston Graham, *Cele patru lebede*
Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*
Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*
Tessa Dare, *O lady convingătoare*
Winston Graham, *Valul furios*
Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*
Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*
Lorraine Heath, *Făgăduiala*
Winston Graham, *Străinul de pe mare*
Loretta Chase, *Un lord perfect*
Tracy Brogan, *Pactul inimilor*
Joanna Shupe, *Magnatul*
Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*
Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*
Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*
Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*
Leila Meacham, *Titanii*
Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*
Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*
Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*
Tessa Dare, *Pact cu ducesa*
Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*
Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*
Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*
Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*
Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*
Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*
Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*
Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*
Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*
Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*
Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*
Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*
Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*
Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*
Sophie Barnes, *Ducele bastard*
Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*
Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*
Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*
Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*
Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*
Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*
Caroline Linden, *Un conte ca tine*
Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*
Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*
Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*
Suzanna Craig, *Sedus de o străină*
Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*
Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiut*
Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*
Anna Bennett, *Visând la un duce*
Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*
Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*
Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*

va apărea:

Victoria Alexander, *O aventură pasională*

Completează-ți colecția!

Blue MOON

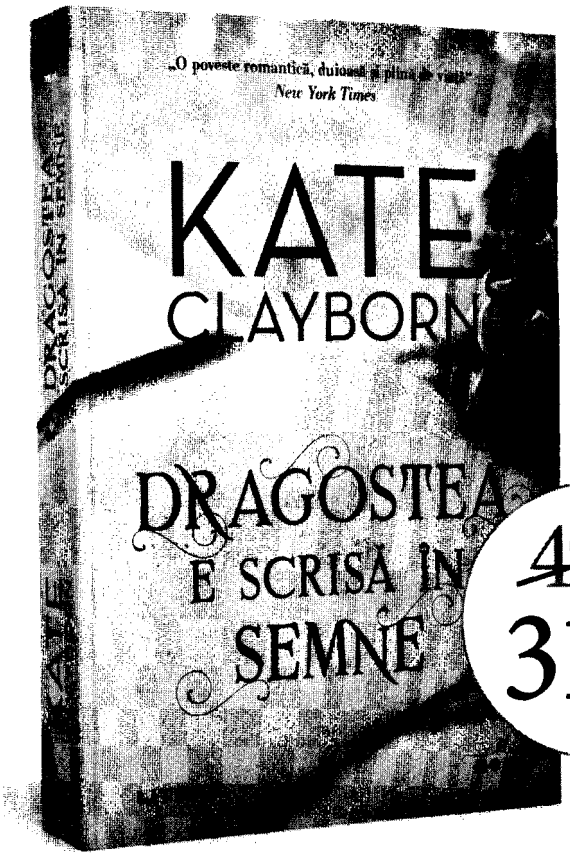

~~49,90~~ lei
31,43 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®